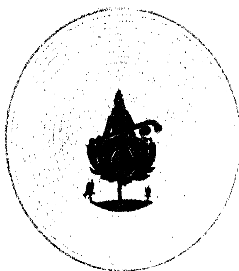

தி.ஜ.ர. சுப்ரமண்யம்

தெய்வஜனனம்

27

தமிழ்ச்சுடர் நிலையம்

தெய்வ ஜனனம்

இரண்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1955.

விலை ரூ. 2—8—0

நவபாரத் பிரஸ், 2-141, பிராட்வே, சென்னை-1.

தெய்வ ஜனனம்

பரமசிவ நிலையம்,
127, லாயிட்ஸ் ரோட்,
சென்னை-6.

க. நா. சுப்ரமண்யம்

வெளியிடுவோர்,
தமிழ்ச் சுடர் நிலையம்
சென்னை-5

விற்பனை உரிமை
பாரி நிலையம்
சென்னை-1

உள்ளே ....

முன்னுரை

கோடை காலத்தில், இரவில், திறந்த மேல்மாடியில், காற்றாடப் படுத்திருப்பதைப் போன்ற இன்பகரமான காரியம் வேறு கிடையாது என்பது என் அனுபவம். வானத்திலே சந்திரனும், அண்டையிலே அன்பர்களும் இருந்துவிட்டால் சிலாக்கியந்தான். இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. நிலவில்லாத முன்னிருட்டு இரவுகளில், பல்லாயிரங் காதங்களுக்கு அப்பாலிருந்து கொண்டு சுழன்று நம்மைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்களும் அத்தனிமையிலே நமக்கு மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகத்தான் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே படுத்துக் கிடப்பதில்தான் என்ன பேரானந்தம் இருக்கிறது! எல்லையற்ற இன்பம் அது. பார்க்கப் பார்க்க மனிதனுடைய புண்பட்ட உள்ளத்திலே ஒரு சாந்தியும் அமைதியும் குடியேறி நிலைக்கின்றன. ஆயுள்காலம் முழுவதையும் அந்த நட்சத்திரங்கள் மின்னும் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே கழித்துவிடலாமே என்று தோன்றுகிறது. ஆயுள்காலத்தை மட்டுந்தானா? அதற்கப்பாலுள்ள "காலன் கடந்த காலத்தை"யும் அப்படியே கழித்துவிடலாம்.

பகல் என்று ஒன்று தோன்றுவானேன்? நம்முடைய சகோதரர்களின் கண்ணில் நாம் படுவானேன்? தினசரி அல்லல் தொல்லை பூசல்களில் அகப்பட்டு உழன்று சாவானேன்? பகலெல்லாம். அற்ப விஷயங்களை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி, ஆடிப்பாடி, ஓடித் திரிந்து உழைத்து ஓய்வ

தெல்லாம் வீண்தானே என்று அப்பொழுது தோன்று கிறது. வானத்திலே எப்பொழுதுமே நட்சத்திரங்கள் இருக்கலாகாதா? வாழ்க்கையின் வியர்த்தத்தையும், துன்பங்களையுமே காட்டும் சூரிய ஒளி ஏன் தோன்றவேண்டும்? மனிதன் நட்சத்திர ஒளியிலேயே, இன்பகரமான வாழ்க்கை நடத்துவதென்பது முடியாத காரியமா?

முடிவு காணமுடியாத இம்மாதிரியான பெரும் பிரச்னைகளிலிருந்து தூரத்து மாதாகோயில் மணி கேட்டு என் மனம் திரும்புகிறது. இரவின் சலனத்தையும் அமைதியையும் புனிதத்தையும் கெடுத்துக்கொண்டு எழுந்த ஓசை அலை அடித்து ஓய்ந்தபின் என் மனத்தில் வேறு ஓர் எண்ணம் உதிக்கிறது.

"இத்தனை அழகும் இன்னும் ஓர் இருபது நாழிகை நேரந்தானே நீடிக்கும்?" என்று என்னையே நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். "மறுபடியும் இவ்வழகைக் காணக் குரூரமான பகலில் ஒரு முப்பது நாழிகை நேரம் காத் திருக்கவேண்டுமே! எப்படிக் காத்திருப்பது?" இப்படி இன்பத்திலே பிறந்த ஒரு துன்பத் திகைப்பு.

இந்தச் சிந்தனைக்கு மாற்றாகச் சீனத்துக் கவி ஒன்று எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. "வானம்தான் இன்று எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! அண்ணாந்து அண்ணாந்து, பார்த்துப் பார்த்து எனக்குக் கழுத்தில் வலி எடுத்து விட்டது. வானத்தின் அழகைச் சற்று நேரமாவது மறைத்து, என் கழுத்துக்கும், கண்ணுக்கும் ஓய்வு கொடுக்கும் மேகங்களே! உங்களுக்கு என் நன்றி உரிய தாகிறது..'

வானத்துக்கும் எனக்கும் இடையே இன்று இரவும் சிறு சிறு மேகங்கள் திட்டுத் திட்டாகப் பவனி வந்து கொண்டு இருக்கின்றன. நட்சத்திர ஒளியிலே அவை

மங்கிய வெண்மையாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மாதிரி யான இரவுகளில் தான், அழிக்கும் தெய்வமாகிய ருத்திரன், சாந்த சொரூபியாய், பரமேசுவரனைப் பார்வதி சமேதராய், ரிஷப வாகனரூடராய், கைலாஸ பர்வதத் துடன் பூலோக சஞ்சாரம் செய்ய வருகிறார் என்று சுந்தரப் பாட்டி சொல்லுவாள். அது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்று எனக்கு நிச்சயமாகச் சொல்லத் தெரியாது. ஆனால் அவள் பொய்சொல்லவில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம். இக்காலத்தவர்களாகிய நமக்குத்தான் அவள் சொன்னதை எல்லாம் நம்புவதற்கான தெம்பு இல்லாமல் போய்விட்டது என்று எனக்குத்தோன்றுகிறது.

இருபது இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன், நான் சிறுவனாயிருந்தபோது, எனக்கும் என் தம்பி தங்கை களுக்கும் சுந்தரப் பாட்டி மாலை வேளையில், மேல் மாடி முற்றத்தில் இருந்துகொண்டு, கைலாஸ பர்வதம் மேகக் கூட்டமாக ஆகாயத்தில் மிதந்து வருவதை அநேகந் தடவைகள் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறாள். அந்தப் பர்வ தத்தின் சிகரத்தில் பார்வதி பரமேசுவராள் வீற்றிருந்தது சுந்தரப் பாட்டியின் கிழக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது; நன்கு தெரிந்தது என்றே நான் நம்புகிறேன். ஆனால் எனக்கோவெனில், அது அன்றும் தெரியவில்லை, இன்றும் தெரியவில்லை; என்றாவது தெரியுமா என்பதும் சந்தேக மாகவே இருக்கிறது.

சுந்தரப் பாட்டியின் ஞாபகம் வந்தவுடனேயே என்னுடைய சுற்றுப்புறமெல்லாம் எனக்கு மறந்துபோய் விட்டது. இருளின் ஆழமும் வானத்தின் அமைதியும் நட்சத்திரங்களின் அழகும் திடீரென்று மறைந்து

விட்டன. ஒரு கனவு லோகத்திலே நான் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன் எட்டாத் தொலையிலுள்ள ஒரு காலத்தை, இன்பமே மூச்சான என் குழந்தைப் பருவத்தை சுந்தாப் பாட்டி எனும் ஒரு சிறு மந்திரத்தைக்கொண்டு நான் எட்டிப் பிடித்துவிட்டேன். அந்த நாட்களில் வாழ்க்கைப் புயலின் கொடுஞ் சீறல்கள் என் காதில் விழுந்திருக்கவில்லை; அனுபவங்கள் எனும் கற்பாறை களின்மேல் நான் மோதி முட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்து விடவில்லை. அப்போது உலகத்தையும் அதனுடைய உண்மைச் சொரூபத்தையும் பற்றி நான் அறிந்திருந்த தெல்லாம் என் பாட்டியின் கதைகள் மூலந்தான். அப்போ தெல்லாம் சுந்தாப் பாட்டியினுடைய மடியே எனது சொர்க்கம்; அவள் சொல்லும் கதைகளைக்கேட்டுக்கொண் டிருப்பதே எனக்குச் சொர்க்கபோகம். நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த மாலை வானத்தையும் விட அவள இனிமை யானவள். அவள் மறைந்து போய் எவ்வளவோ ஆண்டு கள் கழிந்துவிட்டன எனினும் இன்னும் அவளுடைய ஞாபகமே எனக்கு எல்லையற்ற இன்பம் பயப்பதாக இருக் கிறது.

இப்போதெல்லாம் அவளுடைய உருவம் என் ஞாப கத்துக்குவருவதில்லை. அவள் இறக்கும்போது அவளுக்கு வயது எண்பதுக்கு மேலிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். எனினும் அவள், உலகம் தோன்றுவதன் முன்னரே தோன்றியவள் என்றுதான் நான் எண்ணியிருந்தேன். அவள் அறியாதது ஒன்றுமே கிடையாது. ஆல் அமர் வித்து முதல் குஞ்சிதபாதம் வரையில் எல்லாத் தத்து வங்களையும் அவள் அறிந்திருந்தாள். அறிந்திருந்தது மட்டுமல்ல; எவ்வளவு பெரிய தத்துவத்தையும் கதையில் பிணைத்து, குழந்தை உள்ளத்தைத் தொடும்படியான வகையில் அமைத்துச் சொல்ல வல்லவள் அவள்.

ஏற்கெனவே சொன்னபடி எனக்கு இப்போது அவளுடைய உருவம் ஞாபகத்துக்கு வருவதில்லை. ஆனால் அவள் எனக்குச் சொல்லிய கதைகள் எல்லாம் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கின்றன. உண்மையிலேயே அந்திவானத்து நட்சத்திரங்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டாலும் கணக்கிடலாம். ஆனால் சுந்தாப் பாட்டியின் கதைகள் ஓர் எண்ணிக்கையில் அகப்படா. அவைகளின் தொகை உண்மையிலேயே எண்ணிறந்தது தான். எண்ணிக்கையில் மட்டுமின்றி, தன்மையிலும் அவளுடைய கதைகள் ஆச்சரியகரமானவை: சிறப்பானவை. பழங் கதைகளைத் திருப்பிச் சொல்லவும் புதுக் கதைகளைப் புனையவும் அவள் போதிய அறிவும், கற்பனையும், மனோதர்மமும் பெற்றிருந்தாள். அவளைப்போல உலகில் எந்த இலக்கியத்திலும், எந்த ஏடும், யாருக்கும் கதை சொன்னதில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

காற்றுட மேல்மாடியில் நட்சத்திரங்களை எண்ணிக்கொண்டு படுத்துக் கிடக்கும் இச்சமயம், சுந்தாப் பாட்டியின் கதைகள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றைத் திரும்பவும் (எனக்குள்ளேயேயாயினும்) சொல்லிப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை தட்டுகிறது. விஷயம் என்னவோ கிட்டத்தட்ட ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆனால் சுந்தாப்பாட்டியின் கற்பனைக்கும், பாணிக்கும், மேதைக்கும் நான் போவதெங்கே?

"ஒரே ஒரு ஊரிலே" என்றுதான் சுந்தாப் பாட்டி எப்போதுமே தன்னுடைய கதைகளை ஆரம்பிப்பாள். அது எந்த ஊர் என்று அவள் குறிப்பிடமாட்டாள்; பெயர் சொல்லமாட்டாள். அது ஜனகன் ஆண்ட மிதிலையாக இருக்கலாம். அந்த ராமனே ஆண்ட அயோத்தியாகவும் இருக்கலாம். அல்லது சிலப்பதிகாரம்

போற்றும் பூம்புகாராக இருக்கலாம். மாணிக்கச் சோதியாய்ச் சிவன் மன்றில் நின்றாடும் தில்லையம்பலமாகவும் இருக்கலாம். வீதி விடங்கன் பிறந்து தேர் உருட்டிய திருவாரூராகவும் இருக்கலாம். கோசாம்பி, பாடலீபுரம், அளகாபுரி, அமராவதி ...புகழும் அழகும் பொருந்திய கணக்கற்ற நகரங்களின் விசேஷ அம்சங்கள் எல்லாம் விசேஷமாக அமையப்பெற்றது அந்த ஊர். ஆனால் ஒன்று. அது இன்றைச் சென்னையுமல்ல; டெல்லியுமல்ல; லண்டனுமல்ல.

"அந்த ஊரிலே ஒரு ராஜா இருந்தான்" என்பாள் பாட்டி. ராஜா என்றால்...அவன் சாதாரண ராஜாவா என்ன? இல்லவே இல்லை. அவன் மன்னாதி மன்னன். ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களையும் வென்று, இப் பூவுலகு முழுவதையும் ஒரு குடையின் நிழலிலிருந்து ஆளுபவன். மகா விஷ்ணுவின் அம்சங்கள் எல்லாம் பரிபூரணமாகப் பொருந்தியவன்.

"அந்த ராஜாவுக்கு வெகு நாளாகப் புத்திரபாக்கியம் இல்லாதிருந்தது" என்று கதையைத் தொடர்வாள் பாட்டி. அவளுடைய கதைகளிலே இது ஒரு முக்கியமான அம்சம். புத்திரபாக்கியத்தின் மகிமையையும் முக்கியத்தையும் பூரணமாக அறிந்தவள் பாட்டி ஒருத்திதான். அவளுடைய கதையில் வரும் நாயகர்கள் புத்திர பாக்கியத்துக்காகக் காட்டில் வருஷக் கணக்காகத் தவங் கிடப்பார்கள்.

இந்த ரீதியிலே சுந்தாப் பாட்டியினுடைய கதைகள் ஓடும். சில சமயம் ராஜ குடும்பத்துக்குத் தாழ்ந்த குடும்பங்களைப்பற்றியும் அவள் கதைகள் சொல்லுவதுண்டு...

மலைமேல் ஏறி நின்றுகொண்டால் வானத்தின் உச்சியைத் தொட்டுவிடலாம் என்று எண்ணும் அசட்டுக்

குழந்தையைப்போல நானும் சுந்தாப்பாட்டியின் கதைகள் சிலவற்றை இங்கே சொல்ல முயலுகிறேன். அசட்டு அத்தைப் பாட்டிக் கதைகள், குருட்டு நம்பிக்கைகள் நிறைந்தவை. அர்த்தமற்ற பழம் பொயக் குப்பல்கள் என்று நாகரிக உலகம் நகைக்கலாம். நகைக்கட்டும். நானும் உலகத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டு என் கதைகளைக் கண்டு நகைக்கத் தயாராகவே இருக்கிறேன்.

தெய்வ ஜனனம்

சோழநாட்டின் தலை நகரான பூம்புகாரில் அந்த நாட்களில் மனிதர்களுக்கிடையே இது ஒன்றுதான்பேச்சு! வேறு எதையுமே யாரும் லக்ஷியம் பண்ணியதாகத் தெரிய வில்லை. தினசரி அலுவல்களாகிய ஊண், உறக்கம் முதலிய வற்றை நடத்துவதே சிரம சாத்தியமான காரியமாகி விட்டது.

"போயிருந்தாயா?" என்று தெருவோடு போகும் நண்பன் ஒருவனை ஒருவன் கேட்பான். "சிற்பக் காட்சிக்குத் தானே? போயிருந்தேனே...ஆஹா..." என்று மற்றவன் ஆரம்பித்துவிடுவான்.

"பார்த்தாயா?" என்று அந்த நாட்களில் யாராவது யாரையாவது கேட்டால் அதற்கு, "சிற்பக் காட்சியைப் பார்த்தாயா?" என்றுதான் அர்த்தம்.

சிற்பக் காட்சி ஒரு பத்து நாட்கள் நடந்தது. அந்தப் பத்து நாட்களில் சுமார் பத்து லட்சம் பேர்வழிகளாவது மன்னனுடைய சிற்பக் காட்சிச் சாலைக்குள் புகுந்து புகுந்து புறப்பட்டிருப்பார்கள். அங்கே காட்சி அளித்த விதவிதமான அற்புதமான தெய்வாதீதமானசிற்பங்களைக் கண்டு களித்தவர்களின் தொகை உண்மையிலேயே எண்ணில் அடங்காது என்றுதான் தோன்றுகிறது; அந்தக் களிப்பும் ஓர் எல்லையில் அடங்காது என்றுதான்

சொல்லவேண்டும், பண்டிதர்கள், பாமரர்கள் எல்லோரும் பார்த்து ரஸித்தனர். சாதாரணமாக அழகைப் பற்றிச் சிந்திக்கப் போதிய அவகாசமோ உள்ளமோ இல்லாத மனிதர்கள் கூட அந்தப் பத்து நாட்களும் தாங்கள் கண்களுக்கு அழகெனும் விருந்தளித்தார்கள்; கல்லினும் கடினமான தங்கள் உள்ளங்களை அழகுக்குப் பறி கொடுத்துக் கரைந்து உருகினார்கள்.

நாடெங்குமே இந்தப் பத்து நாட்களையும் கலையின் விழாவாகக் கொண்டாடவேண்டும் என்று சோழன் உத்தரவிட்டிருந்தான். காவிரிப்பூம்பட்டினம், கந்தருவ லோகப் பட்டினமாகக் காட்சியளித்தது. நகரத்து மாந்தர் மட்டுமன்றி, விழாக் கொண்டாடக் குதூகலத்துடன் நாட்டுப் புறத்து மாந்தர்களும் வந்து தலைநகரில் குழுமி யிருந்தனர்.

ஐம்பத்தாறு தேசங்களுக்கும் அதற்கப்பாலுங் கூடச் சோழமன்னன் தூதுவரை அனுப்பி இந்தச் சிற்பக் கண்காட்சியைப் பிரஸித்தப் படுத்தியிருந்தான். அந்தந்த நாட்டுச் சிற்பிகள் தங்கள் தங்களுடைய சிறந்த சிருஷ்டி களுடன் வந்து தன் சிற்பக் காட்சியைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்று ஓலை அனுப்பியிருந்தான். ஒவ்வொரு வரையும் ஏற்றபடி உபசரிக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருந் தான். காட்சி பத்து நாட்கள் நடைபெற ஏற்பாடா யிருந்தது. காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பட்ட சிறந்த சிற்பத் துக்கு ஆயிரம்பொன் பரிசளிப்பதாகச்சோழன் தீர்மானித் திருந்தான்.

மன்னனுடைய அழைப்புக் கிணங்கிக் காச்மீரத்தி லிருந்தும், காமரூபத்திலிருந்தும், கங்கைக்கரையிலிருந்தும், சாவகத்திலிருந்தும், யவனத்திலிருந்தும், புஷ்பகத்தி லிருந்தும், மிசிரத்திலிருந்தும் சிறந்த சிற்பிகள் பலர்

வந்திருந்தனர். அவர்களுடன் வந்திருந்த சிற்பங்கள் நவநவமான வேலைப்பாடுகள் அமைந்தவை; பார்க்குந் தோறும் பார்க்குந்தோறும் மேலும் மேலும் அதிகமாக இன்பம் பயப்பவை. நகரத்து ஜனங்களுக்கு அந்தச் சிற்ப சிருஷ்டிகளையும், அவற்றின் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களையும் பார்ப்பது அற்புதமான ஆனந்தகரமான அனுபவமாய் இருந்தது.

யவனச் சிற்பிகளின் தலைவனாக வந்திருந்த பிராக்ஸி டிலிஸ் என்பவனின் பெயரும், உருவமும் தமிழ்நாட்டு ஜனங் களுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தன. ஆனால் அவனுடைய அழகுக்கும், காம்பீர்யத்துக்கும் ஈடாக வேறொன்றையுமே சொல்வதற்கில்லாமல் இருந்தது. தன்னுடைய அழ கிலும்,காம்பீர்யத்திலும் ஒரளவு அவன் தன்னுடைய சிருஷ்டிக்கும் அளித்திருந்தான். அவனுடைய சிருஷ்டி ஒரு நிர்வாண ஸ்திரீயின் உருவம். அது தங்கள் நாட்டு அழகுத் தெய்வம் என்றும் அதன் பெயர் வீனஸ் என்றும் அவன் சொன்னான். உண்மையிலேயே அழகிகள் நிறைந்த நாடாகத்தான் இருக்க வேண்டும் யவனர் நாடு என்று தமிழ்மக்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். யவனர்கள் காட்சிச் சாலையில் வைத்திருந்த மற்ற சிற்பங்களிலும் ஒரு தெய் விகமான அழகு நிரம்பித் ததும்பி வழிந்துகொண்டி ருந்தது.

யவனர்களின் நிர்வாண ஸ்திரீக்கு அடுத்தபடியாக ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்ந்தது நேபாளத்திலிருந்து வந்திருந்த பதுமன் என்பவனின் சிருஷ்டிதான். கடித்துக் கொல்லும் பயங்கரமான பாவத்திலே இரு கரு நாகங்களை யும் அவற்றின் குட்டிகளையும் அவன் செய்திருந்தான். அதற்கடுத்தாற்போல் வைக்கப்பட்டிருந்த காமரூபத்துப் பிராமண சிற்பியான வஸுதேவனின் சிருஷ்டி மனித னுடைய கற்பனைக்கே எட்டாத அதீதமானதோர் அற்பு

தார். அது என்ன என்று கண்டுகொள்ள முயன்று கொண்டே அதன் எதிரில் நின்றபடியே ஊணுறக்கமில்லாமல் நாட்கணக்காகத் தள்ளிவிடலாம்போல் இருந்தது; அவ்வளவு அழகிய புதிர் அது. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு நின்றிருந்தார்கள்; இடையிடையே இரண்டொரு ஸர்ப்பங்கள், ஒரு யானை, இன்னும் உருத்தெரியாத, முழுவதும் உருவகமாகாத பல உருவங்கள், எல்லாம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து முறுக்கிக் கொண்டு கிடந்தன. ஏதோ அழகிய கற்பனைதான்; ஆனால் அதன் அர்த்தம் என்ன என்றுதான் யாராலும் சொல்ல முடியாமல் இருந்தது. வஸுதேவனும் தன் வாயைத் திறந்து அதன் அர்த்தத்தை விளக்க முன் வராமலே இருந்துவிட்டான்.

பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், மரத்தாலும், மண்ணாலும், கருங்கல்லாலும், நெட்டியாலும் ஆன சிற்பங்கள் பல அங்கே காட்சிக்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு சில எதனால் செய்யப்பட்டவை என்பதே ஊகிக்க முடியாமல் இருந்தன. உதாரணமாக மிசிர தேசத்திலிருந்து வந்திருந்த அந்தப் பிரும்மாண்டமான உருவம் ஏதோ கறுப்பான வஸ்துவால் செய்யப்பட்டது; கல்லா களிமண்ணா மரமா நெட்டியா அது? தன்னுடைய பிரும்மாண்டமான சிருஷ்டிக்கருகே ஒரு குள்ளனைப்போல நின்றிருந்த ஆஜானுபாகுவான மிசிர சிற்பி "அது தேவ ரகசியம், சொல்லக் கூடாது" என்றான். அந்த உருவம் மிசிர தேசத்து அரசர்களில் ஒருவருடையது என்றான் அந்தச் சிற்பி. அதே போலப் புஷ்பகத்தீவிலிருந்து வந்திருந்த சிற்பியின் சிருஷ்டியும் எதனால் ஆனது என்று சொல்லமுடியாமலே இருந்தது. அவன் சிற்பத்தில் மட்டுமல்ல, வான சாஸ்திரத்திலும் வல்லவன் என்பதைக் காட்டியது அவனு

டைய சிருஷ்டி; இரவின் அழகை அவன் தத்ரூபமாக, அப்படியே வர்ணக் கற்களாலும் வேறு பலவித யுக்திகளா லும் சமைத்திருந்தான்.

இப்படியாக அண்டை அயல் நாடுகளிலிருந்து வந்தி ருந்த சிற்பங்கள் நூற்றுக்கணக்காகச் சிற்பக்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றைத் தவிர, தமிழ் நாட்டுச் சிற்பங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கானவை அங் கிருந்தன. கலையிலும் ரஸனையிலும் தாங்கள் எந்த நாட்டினர்க்கும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்று காட்ட விரும்புகிறவர்கள்போலத் தமிழ்ச் சிற்பிகளும் அற்புத மான பாவங்களை யெல்லாம் கல்லிலும் மண்ணிலும்; உலோகத்திலும் சமைத்திருந்தனர். காட்சிச் சாலையில் அவை தனியாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவையும் சிற்பப் போட்டியில் சேர்ந்தவைதான். அவற்றில் ஏதாவ தொன்று அங்குள்ள பிற சிற்பிகளின் சிருஷ்டிகளை விடச் சிறந்தது என்று தீர்ப்பளிக்கப்படுமாயின், சோழன் பரி சாக அளிப்பதாகச் சொல்லியிருந்த ஆயிரம் பொன்னும் தமிழ் நாட்டான் ஒருவனுக்கே போய்ச் சேர்ந்துவிடும்.

ஆனால் நகரத்து மாந்தர் தங்களுக்குப் பழக்கமான பழந்தத் தமிழ் உருவங்களையும் சிருஷ்டிகளையும் அவ்வள வாக ஊன்றிக் கவனிக்கவில்லை. அவை என்றும் தங்கள் நாட்டிலேயே தங்கிவிடக் கூடிய செல்வங்கள். என்றைக்கு வேண்டுமானாலும் திருப்தியாகுமட்டும் கண்கொண்ட மட்டும் பார்த்துக்கொள்ளலாம். வெளிநாட்டுக் கலைச் செல்வங்களோ சுலபத்தில் பார்க்கக் கிடைக்காதவை. அவற்றைப் பார்த்துப் பூரணமாக அநுபவித்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தவர்களாக, மக்கள் திரும் பத்திரும்பக் கண்காட்சிச் சாலைக்குப் போனார்கள். சாலை யில் போனவர்கள், இடையில் சாப்பாட்டுக்கு ஏதாவது

ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, மாலைவரையில், காட்சிச் சாலையை மூடும் நேரம் வரையில், அங்கேயே இருந்துவிடுவார்கள். மறுநாளும் காலையிலேயே மறுபடியும் போய்விடுவார்கள் பலர். இப்படியாகக் காட்சிச் சாலையில், அது திறந்திருந்த நேரமெல்லாம் ஒரே கும்பலாக இருந்தது. பூம்புகார் முழுவதிலுமே இந்தச் சிற்பக் காட்சியே எல்லோருடைய ஞாபகமாகவும் பேச்சாகவும் இருந்தது.

இந்தச் சிற்பக் கண்காட்சியின் ஐந்தாவது நாளை ஒரு விசேஷ நாளாகச் சொல்லவேண்டும். அன்று காலையில் ஒரு விசேஷம் நடந்தது. அப்போது சிற்பக் காட்சிச் சாலையில் சுமார் இரண்டாயிரம் பேர்களுக்குமேல் இருந்தார்கள். விசேஷம் நடந்த இடத்தில் மட்டும் குறைந்த பக்ஷம் ஐந்நூறு பேராவது இருந்திருப்பார்கள்.

யவனச் சிற்பிகளின் தலைவனை பிராக்ஸிடிலிஸும், நேபாளத்துப் பதுமனும் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பங்கள் வைத்திருந்த கூடத்தில் ஒவ்வொரு சிற்பமாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். அவர்களுடன்கூட எப்போதும் போலவே மௌனமாகக் காமரூபத்தவனை வஸுதேவனும் வந்தான். அவர்களுக்குப் பின்னால், மரியாதையாக நாலடி தூரத்துக்கப்பால், நின்று கவனித்துக்கொண்டும், அவர்களுடைய பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டும், அவர்களுடைய நடையுடை பாவனைகளை ரஸித்துக்கொண்டும் பூம்புகாரின் மக்கள் கூட்டம் ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென்று வஸுதேவன் தன் நண்பர்கள் இருவரையும் முன்னே செல்ல விட்டுவிட்டுப் பின் தங்கினான். அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது என்ன என்று யோசித்தவர்களாகப் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த புகார்வாசிகளும் நின்று விட்டனர். தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்ளு

பவன்போல வஸுதேவன் மெல்லிய கீச்சுக்குரலில் சொன்னான்; "இதென்ன? ஏன் இந்தச் சிற்பம் இப்படி வெளிச்சமே இல்லாத இடத்தில், யார் கண்ணிலும் படாதவாறு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது?" அவன் குரலில் அளவற்ற ஆத்திரமும், குதூகலமும் ஒருங்கே தொனித்தன.

முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த பிராக்ஸிடிலிஸ் தன் நண்பனுடைய குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தான். நகைத்தான். "மதுவுக்குக்கூட அசைந்து கொடுக்காத உன் நாக்கு எதைக்கண்டு இப்படித் தானாகவே அசைய ஆரம்பித்து விட்டது?" என்று கேலியாகக் கேட்டான்.

யவனத்தானுடைய கேலியை லக்ஷியம்பண்ணாமலே வஸுதேவன் கையை நீட்டி, மௌனமாகவே ஒரு மூலையில் சுட்டிக் காட்டினான். பிராக்ஸிடிலிஸ், பதுமனை உள்பட அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோருமே வஸுதேவன் சுட்டிக் காட்டிய சிற்பத்தை நோக்கினார்கள். ஒரு பத்து விநாடி நேரம் அங்கே நிசப்தமாக இருந்தது; யாரும் மூச்சுவிடக் கூடத் துணியவில்லைபோல் இருந்தது.

சிற்பச் சாலையிலேயே அதுதான் சற்று இருட்டான இடம். இரண்டு சுவர்கள் சேரும் மூலையில் இருளில் பளபளவென லேசாக மின்னிய ஓர் உருவம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றுப்புறத்து மங்கிய இருளுக்கு மாற்றாக அந்த விக்கிரகத்தின் மங்கிய பளபளப்புத் தெரிந்தது. மூடுபனியின் மூலம் அக்கினிப் பிழம்பைப் பார்ப்பதுபோல இருந்தது அந்தக் காட்சி. வெளியிலே நல்ல வெளிச்சத்தில் வைத்திருந்தால் உலகத்து ஒளியெல்லாம் திரண்டு அச்சிற்பத்தில் வந்து குடிபுகுந்துவிடும் போல் இருந்தது.

உற்றுப் பார்க்கும்போது ஒளிப்பிழம்பினுள்ளே ஓர் உருவம் தெரிந்தது; நடனமாடும் ஓர் உருவம் லேசாகத்

தெரிந்தது. நடனத்தின் ஒரு பாவம் மட்டுமல்ல, எல்லாப் பாவங்களுமே பூரணமாக, நிரந்தரமாக அந்த உருவத்தில் சமைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் இருந்தது. கண்மூடிக் கண் திறப்பதன் முன் அவ்வுருவம் நடனமாடி ஓய்வதுபோலவும் ஓய்ந்து மறுபடியும் நடனமாடுவது போலவும் தோன்றிற்று. எடுத்த காலும் எடுத்த கைகளும் அந்த ஒரு பாவத்தைக் காட்டி முடித்துவிட்டு அடுத்த பாவத்தைக் காட்டத் துடித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் இருந்தன.

பதுமன்தான் முதலில் பேசினான். "எதனால் அப்பா சிற்பி இந்த விக்கிரகத்தைச் செய்திருக்கிறான்? இது வரையில் என் ஆயுளில் இது மாதிரியான சிற்பத்தை நான் கண்டதில்லையே!" என்றான் அவன்.

"தூரத்திலிருந்து பார்க்க மிகவும் அழகாய் இருப்பது போலத்தான் தோன்றுகிறது. கிட்டப் போய்ப் பார்ப்போம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே பிராக்ஸிடிலிஸ் இரண்டெட்டில் அந்த விக்கிரகத்தை அணுகினான்.

வஸுதேவன் மறுபடியும் தன் வாயைத் திறந்து பேசினான். "அருகில் சென்று பார்த்தாலும் அழகாகவே தான் இருக்கும். இதை உணர்ந்துகொள்ள ஆற்றலற்ற நீ யவனத்தின் சிறந்த சிற்பி என்று சொல்லிக்கொண்டு கடல் கடந்து வந்துவிட்டாயே?" என்று கேலி செய்து புன்னகை புரிந்தான். அவனும் யவனத்தானைப் பின் தொடர்ந்து அந்தப் புது விக்கிரகத்தை அணுகினான்.

மூன்றாவதாக வந்த பதுமன் சிற்பத்தின் வடிவத்தை ரஸிப்பதற்குப் பதிலாக அது எதனாலானது, எப்படி ஒளி வீசுகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு நின்றான். "தங்கம் மாதிரிதான் இருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு இந்த ஒளி இராதே!" என்றான்.

"இது உலோகமே அல்ல" என்ருன் பிராக்ஸிடிலிஸ்' விக்கிரகத்தைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்துவிட்டு. "இது உருக்கிய உலோகமுமல்ல: செதுக்கிய கல்லுமல்ல: பிசைந்து வைத்த மண்ணுமல்ல: ஒளியையே பிடித்து வடிவாகச் சமைத்து வைத்திருக்கிருனடா!" என்ருன். பிறகு ஒரு நிமிஷம் மௌனம் சாதித்துவிட்டு "இது பொய் யாளுல் என்னை ஜீயஸ் தண்டிக்கட்டும்!" என்ருன்.

அவன் குரலில் அதுவரையில் இல்லாத பயமும் பக்தியும் தொனிப்பது கண்டு கலைஞர்களைத் தொடர்ந்து வந்திருந்த புகார்வாசிகள் எல்லோருமே ஆச்சரியப் பட்டனர். அந்த உருவம் ஒளி வடிவாகவேதான் இருந் தது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக்கொண்டார்கள். இது வரையில் அது அவர்கள் யாருடைய கண்ணிலும் படாமல் தப்பி ஒளிந்துகொண் டிருந்தது தான் எப்படி என்று யாருக்கும் தெரிய வில்லை.

யவனத்துச் சிற்பியினுடைய வார்த்தைகளையும் விட அதிகமாகக் காமரூபத்து வஸுதேவனின் முகபாவமும் செய்கையும் ஜனங்களுக்கு உண்மையிலேயே ஆச்சரி யத்தை மூட்டிவிட்டன, அவன் முகத்திலே பயமும் பக்தி யும் ஆச்சரியமும் நிறைந் திருந்தன. அவன் கண்களில், காணுது கண்டது போன்றதோர் ஒளி வீசியது. அந்த உருவத்தின் அழகை எல்லாம் அப்படியே விழுங்கி விடுப வன் போல இரண்டு விளுடிகள் அதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ருன். அப்புறம் மேலே போர்த்துக்கொண் டிருந்த சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சாஷ்டாங்கமாக அந்த விக்கிரகத்துக்கு நமஸ் காரம் பண்ணிஞன். ஜனங்கள் திக்பிரமையுடன் வஸு தேவனையும் அவன் எதிரே யிருந்த விக்கிரகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டே நின்ருர்கள்,

எழுந்து நின்று வஸுதேவன் அந்தக் கூடம் முழுவதும் கேட்கும்படியாகப் பெருமூச்சு விட்டான். அந்த நிசப்தத்திலே அவன் தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்ட வார்த்தைகள் அந்தக் கூடத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோருடைய காதிலும் விழுந்தன. "இந்த மாதிரியான கலை மனுஷியனால் சாத்தியமாவது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை, சிருஷ்டி ரகசியத்தின் சின்னத்தைச் சிருஷ்டிக்கத்தான் நான் நாற்பது ஆண்டுகளாக இரவு பகல் ஓயாமல் முயன்று வருகிறேன். இதோ இந்தத் தமிழ்ச் சிற்பி சுலபமாகச் செய்து முடித்து விட்ட சிற்பத்தின் முன் என்னுடைய சிறந்த சிற்டம் குழந்தை கையில் அகப்பட்ட களிமண் உருண்டை போல் ஆகிவிட்டது. இனி என்னுடைய சிருஷ்டியை உடைத்து எறிந்து விட வேண்டியது தான். அதற்கு இனி அவசியமில்லை..." மறுபடியும் வஸுதேவன் கையெடுத்து அந்த விக்கிரகத்தைத் தொழுதான்.

பிராக்ஸிடிலீஸும் பதுமனும் அந்த விக்கிரகத்தை விட்டுக் கண்ணை எடுக்கமாட்டாமல் நின்றார்கள்.

"அதன் முகத்திலேதான் என்ன பேரானந்தம் படிந்திருக்கிறது பார்? உலகத்திலுள்ள ஆனந்தம் பூராவையுமே திரட்டி அதில் வைத்திருப்பது போலல்லவா இருக்கிறது?" என்றான் பதுமன்.

"நம்மால் ஒரு வினாடியைத்தான் சிற்பத்தில் பிடித்து வைத்துக் காட்ட முடிகிறது. ஒரு சுவையின் ஒரு பாவத்தைத் தான் காட்ட முடிகிறது. இதில் காலம் இடம் முதலிய வரையறைகள் கடந்த சுவையையும் சலனத்தையும் ஒரே வினாடியில் காட்டி யிருக்கிறானே!" என்று யவனன் வியந்தான்.

"கண்களிலே தான் என்ன அன்பு?"

"கைகளிலே தான் என்ன லாகவம்?"

"அதன் கையிலுள்ள உடுக்குச் சப்தம் கேட்க வில்லையா உனக்கு?"

இப்படி அவர்கள் மாறிமாறிப் பேசிக்கொண் டிருப் பதைக் கண்டு ஜனங்கள் வியந்து நின்றார்கள். சிறப வல்லுநர்கள் என்று தேசாந்தரங்களிலிருந்து வந்தி ருந்த அவர்கள், பாடம் கேட்டுப் பலன் அடையாத கற்றுக்குட்டிகள் மாதிரி இப்படி ஒவ்வொன்றாக அலசிப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டு உண்மையிலேயே எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள்.

"எடுத்த இந்தப் பாதத்தில் தான்...என்ன...... என்ன...?" என்று வார்த்தைஅகப்படாமல் தடுமாறினான் பிராக்ஸிடிலிஸ். "ஜீயஸ்தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்! வளம் நிறைந்த எங்கள் யவனபாஷையிலே கூட இந்தப் பாதத்தின் தன்மையை வருணிக்கவார்த்தை இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. தமிழில் எங்கே இருக்கப் போகிறது?"

"தமிழில் இருக்கிறது வார்த்தை. அருள் என்று சொல்லுவோம்" என்று பிராக்ஸிடிலிஸின் கேள்விக்கு ஒரு புதுக்குரல் பதில் சொல்லிற்று.

எங்கிருந்தோ அங்கே திடீரெனத் தோன்றிய அந்த ஜடாமகுடதாரியான கிழவரைக் கண்டு ஜனங்கள் "பதஞ்சலி, பதஞ்சலி வந்திருக்கிறார்" என்று முணு முணுத்துக் கொண்டார்கள். அது பிராக்ஸிடிலிஸின் காதில் விழுந்தது. அவனும் விக்கிரகத்தினின்றும் தன் கண்ணை எடுத்து விட்டு வந்தவரை நோக்கினான்.

வந்தவர் கிழவர். நரைத்து அடர்ந்திருந்த கேசமும் தாடியுமாக, வார்த்தைகளில் அகப்படாத ஒரு முகப் பொலிவுடனும் தேஜஸுடனும் காட்சியளித்தார்.

அவருடைய தோற்றத்தினால் கவரப்பட்டவனாக பிராக்ஸிடிலிஸ் "ஸ்வாமி! வருக. வணங்குகிறேன்" என்றான்.

இம்மாதிரித் தோற்றமுள்ள மனிதர்களைக் கண்டு பழக்கப்பட்டவர்களான பதுமனும் வஸுதேவனும் கைகூப்பி அஞ்சலி செய்து தலை வணங்கினர். தம்முடைய இரு கைகளையும் தூக்கிப் பெரியவர் அந்த மூன்று கலைஞர்களையும் ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

"யவனத்துக் கலைஞனே!" என்று பிராக்ஸிடிலிஸை அழைத்து அவர் சொன்னார். நீ சற்று முன் இந்த நடன ராஜனின் பாதத்தைக்கண்டு வியந்து அதனுடையபாவத் துக்கும் முத்திரைக்கும் ஏற்றதாக வளமிகுந்த உங்கள் பாஷையிலேயே வார்த்தை கிடையாதே என்று வருந்தினாய். தற்செயலாய் இங்கே வந்து சேர்ந்த நான் உன்னுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டேன். தமிழில் அதற்குத் தக்க பதம் இருக்கிறது. ஆனால் தமிழர்களிடையே பலருக்கு அந்தப் பதமும் அதனுடைய அர்த்தமும் தெரியாமல் இருக்கும்போது உன்னைப் போன்ற அன்னியனுக்கு அது எப்படித் தெரியமுடியும்?"

பிராக்ஸிடிலிஸ் பணிவாகவே சொன்னான்: "என்னுடைய அறியாமை எனக்குத் தங்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தது என்பதுபற்றி நான் மிகவும் சந்தோஷப் படுகிறேன். ஆனால் தங்களுடைய திருநாமம், வரலாறு முதலியவற்றைப்பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் அறிந்து கொண்டேனானால் நான் இன்னும் அதிகத் திருப்தியடைவேன்."

"நீ இந்தத் தேசத்துக்குப் புதியவன் அதனுல்தான் நீ என்னுடைய கஷாயத்தைக் கண்டே நான் துறவி என்பதை அறிந்து கொள்ளவில்லை. காய் கனிகளைத் தின்று கொண்டு மனித சஞ்சாரமில்லாத காடுகளில் வாழும் துறவி நான். ஈசுவர சிருஷ்டியிலே உள்ள பாமரர்களுக்குளிலே மிகவும் சிறியதோர் அணு நான். என்னைப் பதஞ்சலி என்று சொல்லுவார்கள். ஈசுவர நாமத்தையே துதித்துக்கொண்டு காலங் கடத்துபவன்" என்றார் பெரியவர்.

பதஞ்சலி என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனே வஸூதேவன் முன்னிலும் அதிக வணக்கத்துடன் கைகூப்பி அஞ்சலி செய்தான். "யோக சூத்திரங்களின் ஆசிரியரை இக்கண்கள் காணும் பாக்கியம் செய்தனவே!" என்றான். அவன் கண்களில் நீர் பெருகியது. பரவச நிலையை எய்தி நின்றான் அவன்.

"ஆம். என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவரையில் யோகத்தை விளக்கி ஒரு சிறு நூல் எழுதியிருக்கிறேன்" என்றார் பதஞ்சலி.

"இன்று தங்களுடைய தரிசனத்தால் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம்" என்றான் பதுமன்.

தன்னுடைய இரண்டு நண்பர்களுடைய பரவசத்தையும் கண்டு திகைத்துப் போனான் பிராக்ஸிடிலிஸ். "இந்தப் பாரத வருஷத்து ஜனங்களின் நடவடிக்கைகளே இப்படித்தான். நமக்கு ஒன்றுமே புரிவதில்லை" என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டான். திடீரென்று அவனுக்கு ஒரு சந்தேகம் தோன்றிற்று.

"ஸ்வாமி! தாங்கள்தான் இந்த நடனராஜ சிற்பத்தினுடைய சிருஷ்டிகர்த்தாவோ?" என்று பதஞ்சலியைக்

கேட்டான். அவர் அதன் சிருஷ்டிகர்த்தாராக இருந்தாரா ஞல் தானும் அவரை வணங்கத் தயாராகவே இருந் தான்.

"இல்லை அப்பா, இல்லை! நல்ல வேளையாக என்னப் பண் என்னிடமிருந்து இதுமாதிரியான விளையாட்டுக்களை எல்லாம் எதிர் பார்ப்பதில்லை" என்ருர் பதஞ்சலி.

இந்தப் பாரத நாட்டில் தனக்கு விளங்காத புதிர்கள் இன்னும் எத்தனை இருக்கின்றனவோ என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான் பிராக்ஸிடிலிஸ். அப்புறம் சொன் ஞன்: "இந்தச் சிற்பத்தைச் செய்தவன் சிருஷ்டியின் ரக சியத்தைப் பரிபூர்ணமாக அறிந்தவஞகவே இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"ஆம். அறிந்தவஞகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இதில் அருள் இப்படி வழிந்தோடாது" என்ருர் பதஞ்சலி.

"அருள் என்ற பதத்திற்கு......?"

"அதன் அர்த்தந்தான் கண்ணெதிரில் உருவெடுத்து நிற்கிறதே, பார்க்கிறீர்களே!" என்ருர் பதஞ்சலி. "பிர பஞ்ச சிருஷ்டியின் தத்துவத்தையே இதில் வடித்தெடுத் திருக்கின்ருன் சிற்பி என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சிற்பக் கலையில் வல்லவர்களாகிய நீங்களும் என்போலவே அபிப்பிராயப்படுவது கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். சிற்பக் கலையின் சிகரம் இது என்று எனக்குத் தோன்று கிறது."

"சந்தேகமே இல்லை" என்ருன் பிராக்ஸிடிலிஸ்.

"ஆம். அதில் சந்தேகமே இல்லை" என்ருன் வஸு தேவன். பதுமனும் தலையை அசைத்தான்.

"இனித்தங் கரிய எடுத்த இப் பொற்பாதத்தை மானிடர் கண்ணாரக் கண்டு உய்யுங்காலம் வந்துவிட்டது என்று நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். அத்தனே! உன் கருணையே கருணை!" என்று அந்த விக்கிரகத்தை நோக்கிக் கைகூப்பினார் பதஞ்சலி.

அங்கே கூடியிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் கை கூப்பினார்கள். வஸுதேவனும் பதுமனும் கைகூப்பினார்கள். பிராக்ஸிடிலிஸ்கூட இந்தியப் பாணியில் தன்னையும் மறந்து கைகூப்பினான்.

பரவச நிலையிலே மெய்விதிர்க்க, கண்கள் நிறையப் பதஞ்சலி, சிறிது நேரம் கைகூப்பியபடியே நின்றார். அப்புறம் சொன்னார்: "என்னப்பன் இனி என் கனவுகளிலே இந்த உருவத்திலேதான் காட்சி அளிப்பான்."

இந்தப் பரவசத்திலிருந்து முதலில் விடுபட்டது யவனத்தவனாகிய பிராக்ஸிடிலிஸ்தான். "ஸ்வாமி, என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என்னுடைய அறியாமைக்கு இரங்கித் தாங்கள் இரண்டொரு கேள்விகளுக்கு விடைதர வேண்டும்" என்றான்.

"கேள். என்னால் முடியுமானால் பதில் அளிக்கிறேன்" என்றார் பதஞ்சலி.

"இதைச் சிருஷ்டித்தவன் யார் என்று தங்களுக்குத் தெரியுமோ?"

"தெரியாது. இந்தச் சிற்பத்தையே நான் சற்று முன்தான் இக் கண்களால் கண்டேன். அதற்குள்ளேயே நான் துறவி என்பதையும் மறந்துவிட்டு என் உள்ளத்தை இதற்கு பறிகொடுத்துவிட்டு நிற்கிறேன்" என்றார் பதஞ்சலி.

"இந்தச் சிற்பியார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமென்று தங்களுக்கும் தோன்றவில்லையா?"

"அதில் ஒன்றும் சிரமம் இராது என்றே நினைக்கிறேன். சிற்ப சாலையின் அதிகாரியான தேவமித்திரனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் தெரிந்துவிடும். யாராவது அவனை அழைத்து வாருங்கள்" என்றார் பதஞ்சலி.

ஜனத்திரளில் ஒரிருவர் பதஞ்சலியின் கட்டளையை நிறைவேற்ற ஓடினார்கள்.

பிராக்ஸிடிலிஸ் சொன்னான்: "இவ்வளவு சிறந்த சிற்பத்தை யார் கண்ணிலும் படாமல் ஒருமூலையில் இருட்டில் போட்டுவிட்டார்களே! நாங்களும் ஐந்து நாட்களாக இந்தச் சிற்ப சாலையில் இருப்பவற்றை எல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு நடமாடுகிறோம். எனினும் எங்கள் கண்ணில்கூட இது இவ்வளவு நாளாகப்படாமலே இருந்துவிட்டதே! இன்றுகூட நாங்கள் இதைத் தாண்டிப் போய்விட்டோம். வஸுதேவன் இதைக் கவனித்திரா விட்டால்......"

இப்படி அவன் சொல்லிமுடிக்குமுன் தேவமித்திரன் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்துசேர்ந்தான். பதஞ்சலி முனிவரே தன்னை அழைக்க ஆளனுப்பினார் என்று அறிந்தும் அவன் தாமதிக்க முடியுமோ? அவனை விசாரித்ததன்மேல் பின்வரும் விஷயங்கள் தெளிவாயின.

அந்தச் சிற்பத்தின் கர்த்தா தன்பெயர் மயன் என்று தெரிவித்திருந்தான். அது அவனுடைய உண்மைப்பெயர் அல்ல என்றே தோன்றிற்று. அவன் தமிழன்தான்; மாயூரத்துக்கருகில் காவிரி நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு கிராமத்தவன் என்று அவன் சொல்லிக்கொண்டான். தன் சிற்பத்துக்கு அவன் நர்த்தன சுந்தரர் என்று பெயரிட்டிருந்தான். காட்சி திறந்த அன்றே அவன் அந்த

விக்கிரகத்தைத் தேவமித்திரனிடம் ஒப்புத்து விட்டான். அவன் புகார் நகரில் எங்கே தங்கியிருந்தான் என்பது தேவமித்திரனுக்கும் தெரியாது. விக்கிரகத்தை ஒப்பித்துவிட்டு, தேவமித்திரன் கொடுத்த ஓலை நறுக்குடன் அவன் போய்விட்டான். சிற்பக்காட்சியின் பத்தாவது நாள், அதாவது பரிசளிக்கும் தினத்தன்று, அரசசபைக்கு வருவதாக அவன் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான். மற்றவர்களைப்போல அவன் காட்சிச் சாலைக்குள் புகுந்து மற்ற சிற்பங்களைப் பார்வையிடக்கூட இல்லை என்றான் தேவமித்திரன்.

பிராக்ஸிடிலிஸ் கேட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பின்வருமாறு தேவமித்திரன் பதில் அளித்தான். "நர்த்தன சுந்தரர் உருவத்தை நான் காட்சிச் சாலை ஆட்களிடம் உடனே ஒப்பித்துவிட்டேன். அதை வைக்க வேறு இடங் காணாததால் என் ஆட்கள் மூலையில் இருட்டில் வைத்து விட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அது இருட்டில் கிடக்கும் விவரம் இதுவரையில் எனக்குத்தெரியாது. அதை நல்ல இடத்தில் எடுத்துவைக்க ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்."

தனக்குத் தெரிந்ததை எல்லாம் சொல்லிவிட்டுதேவமித்திரன் பதஞ்சலிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு போனான்.

பதஞ்சலி சொன்னார்: "மயன் என்றால் அசுர சிற்பி என்று அர்த்தம், ஆனால் இந்த சிற்பம் தெய்விகமான சிற்பம் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை."

"காட்சிச் சாலைக்குள்கூட வந்து பார்க்கவில்லையாமே அந்த மயன்" என்று பிராக்ஸிடிலிஸ் குறைப்பட்டுக் கொண்டான்.

"கலையின் பரிபூரணத்தைத எட்டி விட்டவனுக்கு அரைகுறையான நமது சிருஷ்டிகளை எல்லாம் காண வேண்டுமென்ற ஆசை இல்லாதுபோவது நியாயந் தானே!" என்றான் வஸுதேவன்.

பிராக்ஸிடிலிஸ் கண்களைப் பரக்க விழித்து வஸுதேவனை ஒருதரம் பார்த்தான். அப்புறம் அவனுடைய கையைத் தன் கைகளில் கோத்துக்கொண்டு "நண்பா! போவோம் வா. உணவருந்தும் நேரமாகிவிட்டது" என்றான்.

பதஞ்சலியை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு எல்லோரும் கிளம்பினார்கள். பதஞ்சலி மட்டும் சிறிது நேரம் தனியாக அந்த நர்த்தன சுந்தர விக்கிரகத்தின் முன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தவராக நின்றிருந்தார். விக்கிரகத்தை நடு அறையில் உயரமான பீடத்தில் ஏற்றி வைக்கத் தேவமித்திரனுடைய ஆட்கள் வந்ததால் தியானம் கலைந்து பதஞ்சலியும் தம் இருப்பிடம் ஏகினார்.

2

முன்பகுதியில் கூறிய சம்பவங்கள் நடந்த மறுநாள்; மாலை; அஸ்தமிக்க ஏழெட்டு நாழிகை நேரம் இருக்கும் போது புகார் நகரத்து மேலைக்கோட்டை வாசல் வழியாக ஒரு குதிரை வீரன் வெளியே வந்தான். தோற்றத்தி லிருந்து அவனை அன்னிய தேசத்தவன் என்றுதான் மதிக்கவேண்டும். எனினும் அவன் தமிழரைப்போலவே ஆடை அணிந்திருந்தான்; இடுப்பில் கச்சமாகப் பத்து முழம் வேட்டியும் மேலே துல்லியமான வெள்ளைத் துண் டும் தரித்திருந்தான். வயது இருபத்தைந்துக்குள்தான் இருக்கும். நல்ல கட்டுமஸ்தான தேகம்; நல்ல உயரம் இடுப்பில் கச்சையிலிருந்து ஒரு குட்டையான வாள் உறையுடன் தொங்கிக்கொண் டிருந்தது. அதைத் தவிர அவனிடம் வேறு எவ்விதமான ஆயுதமும் இல்லை.

கோட்டை வாசல் காவற்காரன் குதிரை வீரனை விசாரித்தான். அந்த வாசல் வழியாகப் போகும் அன்னி யர்கள் எல்லோரையுமே விசாரித்துப் பதிந்து கொள்ளு வது அவன் வேலை, "உன் பெயர் என்ன?"

"மயன்."

"ஊர்?"

"இப்ப சத்தியாகப் புகார்தான் என் ஊர். அப்படியே குறித்துக்கொள்" என்றான் மயன்.

அவனுடைய தமிழ்ப் பேச்சைக் கேட்டதுமே வாசல் காப்போன் குறித்துக்கொள்வதை நிறுத்திவிட்டான், "நீ அன்னியன் அல்லவே?" என்றான்.

"இல்லை."

"சரி, போகலாம்" என்று கோட்டைக் கதவைத் திறந்துவிட்டான் காவற்காரன். "இரவில் நேரம் கழித்து வந்தால் இந்தக் கதவு திறக்காது. வடக்கு வாசல் வழியாகத்தான் போகவேண்டும்" என்றான்.

மயன் அவன் கையில் இரண்டு வெள்ளிக் காசுகளை வைத்துவிட்டு ராஜபாட்டையில் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான். அவனுக்கு எங்கும் செல்ல அவசரம் ஏதும் இல்லை போலும். கடிவாளத்தைக் கையில் தளரப் பிடித்துக்கொண்டு குதிரையை அதன் வேகத்திலேயே நடக்க விட்டவனாக வீற்றிருந்தான்.

சாலை நெடுக மரங்கள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தன. ஒருபுறத்தில் கம்பீரமாகக் காவேரி ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது; இரு கரையும் புரள ஜலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எதிர்ப் புறத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய வரையில் பச்சைப் பசேல் என்ற நெல்வயல்கள். இந்தக் காட்சியை மயன் கண்டு அனுபவித்துக்கொண்டே பத்துப் பன்னிரண்டு கல் போயிருப்பான். எதிரே மரங்கள் அடர்ந்த தோப்பொன்று தென்பட்டது. அதைக் காடு என்று சொல்லமுடியாது; காட்டின் ஆரம்பம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். அதை ஒட்டி, மரங்கள் அடர்த்தியாக இருண்டு வளர்ந்திருந்த இடத்தில் ஆற்றில் ஒரு படித்துறை கட்டப்பட்டிருந்தது. காரியம் ஒன்றுமில்லாமல் வந்திருந்த மயனுக்கு அந்த இடம் மிகவும் மனோகரமானதாகப்பட்டது. குதிரையிலிருந்து இறங்கி ஆற்றில் அதற்குத் தண்ணீர் காட்டிவிட்டுப் பாதையில் போவோர் வருவோர் கண்ணில் படாமல் அதை ஒரு புதருக்கப்பால் கட்டிவிட்டு ஆற்றங்கரைப் படிக்கட்டில் கடைசிப் படியில் சலசலவென்று ஓடிக்

கொண்டிருந்த தெளிந்த ஆற்று ஜலத்தில் காலைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். ஒரு விநாடிக்கெல்லாம் அவன் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அது மிகவும் இன்பகரமான சிந்தனை என்பதை அவன் முகத்தில் லேசாகப் படர ஆரம்பித்த புன்னகை அறிவுறுத்தியது.

வெய்யில் தாழ்ந்துவிட்டதே தவிர இன்னும் இருட்ட ஆரம்பிக்கவில்லை. தலைக்குமேலே நடுவானத்தில் வெளிறிட்ட அரைச் சந்திரன் மிதந்துகொண்டிருந்தது. வானத்தில் நீலம் ஆழ்ந்து கிடந்தது; நிர்மலமாக இருந்தது. நமது குதிரை வீரன் உட்கார்ந்திருந்த துறைக்கு எதிர்த் துறையில் அழகான மண்டபம் ஒன்றிருந்தது. அந்த இடத்தின் அமைதியைக் கெடுக்க அங்கே மனித சஞ்சாரமே இல்லை. மயன் தன் கைகளால் தலையைத் தாங்கிக்கொண்டு ஆற்று ஜலத்துக்குள் உற்றுப் பார்த்தபடியே சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திடீரென்று அவனுடைய சிந்தனைகளும் அவனைச் சுற்றியிருந்த மௌனமும் கலைந்தன. இரண்டு குதிரைகள் வேகமாக வரும் சப்தம் கேட்டு அவன் எழுந்து நின்று பாதையைக் கவனித்தான். மேற்கே, காட்டுக்குள்ளிருந்து இரண்டு வெள்ளைப் பரிகள் வேகமாக வெளியே வந்தன. அந்தக் குதிரைகளின் சேணங்களும் மேலே விரித்திருந்த பட்டும் மாலை வெயிலில் பளபளத்தன. அந்தக் குதிரைகளின்மேல் இரண்டு யுவதிகள் வீற்றிருந்தார்கள். காட்டிலிருந்து வேகமாக வந்தவர்கள் ஒரு கணத்தில் நமது குதிரைவீரன் நின்றிருந்த படித்துறையைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தக் கணத்திலேயே அவர்களுடைய எழிலையும் முகப் பொலிவையும் பார்த்துவிட்டான் மயன். ஒருத்திக்கு வயது பதினைந்து பதினாறு

தான் இருக்கும்; உலகத்தில் உள்ள அழகை எல்லாம் திரட்டி எடுத்து அவளைச் சமைத்திருந்தான்போலும் பிரும்மதேவன். மற்றவள் வயதில் சற்று மூத்தவள்; அழ கிலும் சற்றுக் குறைவுதான்.

இதற்கு முன்னர் ஒருதரம் மயன் அந்த இருவரையுமே சேர்ந்தாற்போலப் பார்த்திருக்கிறான்; சிற்பக் காட்சிச் சாலையில் முந்திய தினம் மாலை. அப்பொழுதே கலைஞனை அவன் தன்னுடைய உள்ளத்தை அந்த இருவரில் இளை யவளிடம் பறிகொடுத்துவிட்டான். ஆற்றங்கரைப் படித் துறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவன் உண்மையில் அவளைப் பற்றித்தான் பகற்கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந் தான். பெரிய குடும்பத்தவர்கள் என்பதைத் தவிர அவன் அவர்களைப்பற்றி வேறு எதுவுமே நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ள அப்போது இயலவில்லை.

இப்படி இன்று தெய்வாதீனமாக அவர்கள் மறுபடி யும் தன் கண்ணில் பட நேர்ந்ததை ஒரு நல்ல சகுனமாக அங்கீகரித்தான் அவன். தன் கனவுகள் பலிக்கலாம்; பலிக்கலாம்...தெய்வம் தன் பக்கம் இருந்தால், பலிக்க லாம். இதை எண்ணியவுடனே அவனுக்கு மயிர்க்கூச் செறிந்தது.

“முதலில் அந்த நங்கை யார் என்று அறிய வேண்டி யது அவசியம். அதை எப்படிச் செய்வது?” என்று தனக்குள் யோசித்தான் மயன். “அந்த யுவதிகளை இப் போதே நகருக்குப் பின்பற்றிச் சென்றால் அவர்கள் எங்கே செல்லுகிறார்கள் என்று அறிந்துகொள்ளலாம். அதற்கப்புறம் தீர விசாரித்துக்கொள்ளலாம்” என்று அவன் யோசித்தான். அவனுக்குத்தான் அப்பொழுது வேறு ஒரு வேலையும் இல்லையே! இந்த யோசனை உதித்ததுதான் தாமதம். அவன் உடனே இரண்டெட்டில் தன் குதிரை கட்டியிருந்த இடத்தை அடைந்தான்.

குதிரையின் சேணம் முதலியவற்றைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு கிளம்ப இரண்டு வினாடிகளே பிடித்தன. ஆனால் ராஜபாட்டையில் அந்த இரண்டொரு விநாடி களுக்குள்ளேயே அந்த யுவதிகளின் குதிரைகள் வெகு வேகமாக முன்னேறி வெகுதூரம் சென்றுவிட்டன. மயன் ராஜபாட்டையை அடைந்தபோது தூரத்தில் வானம் பூமியைத் தொடுமிடத்தில் அவர்களுடைய உருவங்கள் இரண்டு சிறு புள்ளிகளாகத் தெரிந்தன. வாலிபன் தன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். அந்த உயர்ந்த ஜாதி அரபிக் குதிரை தன் யஜமானின் குதிகால் அதன் விலா வில் பட்ட உடனேயே அவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டதுபோல ரோஷத்துடன் பறந்தது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் எங்கேயோ வெகு தொலைவில் சிறு புள்ளிகளாகத் தோன்றிய உருவங்கள் இரண்டும் மனித உருவங்களாக—ஆனால் இன்னமும் சிறிய உருவங் களாகவே—தோன்றின. நகரம் சேரும் வரையில் இதை விட அதிகமாக அவர்களை நெருங்கவேண்டியதில்லை என்று மயன் தீர்மானித்தான்.

இந்தத் தீர்மானமும் அதற்கெதிராகக் காரியம்செய்ய வேண்டி நேர்ந்ததும் அடுத்தடுத்த விநாடிகளில் நிகழ்ந் தன. திடீரென்று சாலையின் இரு புறங்களிலிருந்தும் நான்கு குதிரை வீரர்கள் வந்து அந்த யுவதிகளை வளைத் துக்கொண்டதை மயன் கண்டான். அதைக் கண்ட விநாடியிலேயே மயனுடைய குதிகால் அவனுடைய குதி ரையின் விலாவில் பள்ளம் பறித்தது. குதிரையும் மின் போல முன்னோக்கிப் பாய்ந்தது. யுவதிகளின் பயந்த குரல் எழுந்து அடங்குமுன் அவர்களுக்கு இருபது கஜ தூரத் தில் வந்துவிட்டான் நமது குதிரை வீரன்.

யுவதிகளை வளைத்துக்கொண்டிருந்த குதிரைவீரர்கள் நால்வரும் சேனைவீரர்கள் போல எல்லாவிதமான ஆயுதங்

களும் தரித்திருந்தார்கள். அதைக்கண்ட பின்கூட மயன் தன் இடுப்பிலிருந்த குட்டைவாளை உருவவில்லை. நால்வருடன் தனியாக எதிர்த்துப் போர் செய்யத் தன் வாள் போதாதென்று அவன் அறிந்திருந்தான். ஆகவே யுக்தியினாலும் சாதுரியத்தினாலுமே அவர்களை வெல்லவேண்டுமென்று அவன் தீர்மானித்தான.

மயனின் வருகையால் தங்களுடைய துஷ்டகாரியத்தில் அந்தக் குதிரை வீரர்கள் சற்றுத் தயங்கினார்கள். ஆனால் அங்கே தங்களை எதிர்க்க, ஆயுதபலம் அதிகமில்லாத ஒருவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை என்று கண்டவுடன் அவனை வெருட்டி அனுப்பிவிட்டுத் தங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினார்கள் போலும். அந்தக் கோஷ்டியின் தலைவனாகத் தோன்றிய ஒருவன் ரகசியமாகத் தன் ஆட்களுக்கு ஏதோ சொன்னான். உடனே இருவர் தங்கள் குதிரைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு கனவேகமாக மயனை நோக்கி வந்தார்கள். தலைவனும் மற்றவனும் அணங்குகளுக்குக் காவலாக, அவர்களுடைய குதிரைகளின் சேணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, திரும்பிப் பார்த்தபடியே, குதிரைமேல் வீற்றிருந்தார்கள். தங்களுக்கு உதவி செய்யப் பாய்ந்து வந்த வீரனின் கதி என்ன ஆகுமோ என்று பயந்தவர்களாக, வெளுத்த முகத்துடன் யுவதிகள் இருவரும் கற்சிலைகள் போலத் தங்கள் குதிரைமேல் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அடுத்து நடந்த காரியங்கள் ஒரே வினாடியில் கண் மூடிக் கண் திறப்பதன்முன் முடிந்துவிட்டன. தன்னுடைய விருப்பத்தை மயன் தன் குதிரைக்குத்தன் குதிகால் மூலம் தெரிவித்ததுதான் தாமதம். அது ஒரு புறமாகச் சாய்ந்துகொண்டு வெகு வேகமாக ஓடிப்போய் எதிர்த்து வந்த இரண்டு வீரர்களில் இடதுபுறத்தில் வந்தவனுக்கு

இடதுபுறமாக மோதித் திரும்பி நின்றது அந்தக் குதிரையும் குதிரை வீரனும் அந்த மோதல் வேகத்தால் தயங்கினார்கள். வீரன் கையிலிருந்த உருவிய வாள் தடுமாறிற்று. இந்தத் தடுமாற்றத்தை எதிர்பார்த்திருந்த மயன் எட்டிப்பிடித்து வெகு சுலபமாக அவன் கையிலிருந்த நீண்ட வாளைப் பிடுங்கிக் கொண்டான். அடுத்த விநாடி வாளை இழந்தவனும் அவன் குதிரையும் மண்ணில் விழுந்து புரண்டன: குதிரையும் எழுந்திருக்கவில்லை; மனிதனும் எழுந்திருக்கவில்லை.

இரண்டாவது வீரன் தன் குதிரையின் வேகத்தைச் சரியான சமயத்தில் நிறுத்தமாட்டாமல் பத்தடி முன் சென்றுவிட்டான். அவன் தன் குதிரையைச் சமாளித்துத் திருப்பிக்கொண்டு வரும்போது மயன், கையில் நீண்ட வாளுடன் அவனை எதிர்க்கத் தயாராகவே இருந்தான். அவன் எவ்விதத்திலும் மயனுக்கு ஈடுசொல்லக்கூடியவன் அல்ல. அவனுடைய திராணியைக் கண்ட மயன் வீணாக உயிர்க்கொலை செய்வானேன் என்றுதான் போலும், வாளைத் திருப்பிக்கொண்டு மட்டைப் பக்கத்தால் அவன் மண்டையில் ஓங்கி அடித்தான். குதிரைமேலிருந்தபடியே மூச்சை யிழந்து அவன் தரையில் சாய்ந்தான்.

தங்கள் நண்பர்களுக்கு நேர்ந்த கதியைக் கண்டு மற்ற இரண்டு குதிரை வீரர்களும் நடுங்கிப்போனார்கள். இரண்டுபேருக்கு ஏககாலத்தில் ஒருவன் பதில் சொல்லுகிறனே என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனல் அது அடுத்த விநாடி ஆக்ரோஷமாகவும் ஆத்திரமாகவும் மாறிற்று. தங்கள் காவலிலிருந்த யுவதிகளையும் மறந்துவிட்டு, உருவிய கத்திகளுடன் குதிரைகளைத் திருப்பித் தட்டி விட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள்.

முதல் தடவையாக மயனின் குரல் அங்கே ஒலித்தது. தன்னை எதிர்த்து வந்த இருவரையும் நோக்கிச் சொன்

ஞன்: "நண்பர்களே! வேண்டாம். ஏன் வீணாக உங்கள் ரத்தத்தைச் சிந்த விரும்புகிறீர்கள்? என் கைவாளுக்கு யாருமே தப்புவது அரிது. உங்கள் துஷ்டத்தனத்தை மன்னித்து விடுகிறேன். ஓடிவிடுங்கள்" என்றான்.

துஷ்டர் கோஷ்டியின் தலைவன் அவன் வார்த்தைகளை லக்ஷியமே செய்யவில்லை. ஏளனமான புன்னகையுடன் வாளை உருவிப் பயங்கரமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு குதிரையை விரட்டிக்கொண்டு வந்தான். அவனுடைய தோழன் சற்றுப் பின் தங்கியே தயங்கித் தயங்கி வந்தான்.

முதலில் வந்தவன் ஒரே அடியில் எதிரியை வெட்டி வீழ்த்திவிட வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் அவன் மண்டையைப் பிளக்கத் தயாராக வாளை உயர ஓங்கிக் கொண்டு வந்தான். ஓங்கிய அவனுடைய கை கீழே இறங்குமுன் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்து மயன் அவனுடைய குதிரையின் தலையைச் சீவினான். குதிரை விழுந்தது. அத்துடன் ஓங்கிய வாளும் கையுமாக மயனுக்கோ அவனுடைய குதிரைக்கோ எவ்வித ஹானியும் விளைவிக்காமலே துஷ்டர் தலைவன் மண்ணைக் கவ்வினான். அவன் எழுந்திருக்குமுன் மயனும் தரையில் குதித்தான். தன்னுடைய எதிரியைத் தூக்கி நிறுத்தினான். "வீணாக உயிரைக் கொடுக்காதே! சொல்லுகிறேன் கேள்; வாளை எறிந்துவிட்டு ஓடிவிடு" என்றான்.

துஷ்டர் தலைவன் சிறிதுநேரம் தயங்கினான். ஒரு தரம் மயனை விறைக்கப் பார்த்தான். அவன் கீழே வீழ்த்திய தன்னுடைய சகாக்கள் இருவரையும் பார்த்தான். பின் தங்கிவிட்ட தன்னுடைய நாலாவது ஆசாமியையும் திரும்பிப் பார்த்தான். எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டு குதிரைகளின் மேலேயே வீற்றிருந்த குமாரிகள்

இருவரையும் பார்த்தான். அப்புறம் மறுபடியும் மயனை ஒருதரம் பார்த்தான். தன் வாளை உறையில் செருகினான் "நாம் மறுபடியும் சந்திப்போம்" என்று மயனைக் கருவிச் சொன்னான். தன்னுடைய நாலாவது ஆள் பின்தொடரக் காட்டை நோக்கி நடந்தான்.

மயன் கால் நடையாகவே குதிரைமேலிருந்த யுவதிகளை அணுகினான். "இனி நீங்கள் நிர்ப்பயமாக உங்கள் வழியே செல்லலாம். யாரும் உங்களை ஹிம்சிக்கத் துணிய மாட்டார்கள்" என்றான்.

இரண்டு யுவதிகளும் மயனையே உற்று நோக்கிக் கொண்டு சிறிதுநேரம் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். பிறகு அவனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்த யுவதி "ஐயா! தாங்கள் யார் என்று தெரியவில்லை. தங்கள் உயிரையும் திரணமாக மதித்து, நால்வரை எதிர்த்து, எங்களைப் பேராபத்திநின்றும் காத்து மீட்டீர்கள். நாங்கள் என்றும் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தங்களுடைய பெயரையும் இருப்பிடத்தையும் தெரிவித்தீர்களானால் தக்க சமயத்தில் தங்களுக்கு எங்களாலான கைம்மாறு செய்யத் தவறமாட்டோம்" என்று சொன்னாள்.

அவள் இன்னும் கொஞ்சம் பேசமாட்டாளா என்றிருந்தது மயனுக்கு. அவள் குரலில் தான் என்ன இனிமை இருந்தது! தன் மனத்தில் கொந்தளித்து எழுந்த உணர்ச்சிகளை எல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு, குரலில் தொனிக்காத வண்ணம் சமாளித்தவனாக அவன் பதில் அளித்தான்; "ஏதோ உங்களுக்குச் சிரமம் நேர இருந்த காலத்தில் நான் அருகிலிருந்தேன்; என்னாலானதைச் செய்தேன், எந்த வீரனும் இதைச் செய்திருப்பான் என்றே நான் நம்புகிறேன். நான் அருகிலிருக்க நேர்ந்தது

என் பாக்கியம் என்றே நான் கருதுகிறேன். கைம்மாறு எதுவும் கருதிச் செய்யப்பட்ட காரியம் அல்ல இது. தங்கள் பிதாவின் பெயர், இருப்பிடம் முதலியவற்றைத் தெரிவித்தீர்களானல், நான நகர்வரையில் உங்களுடன் வந்து ஜாக்கிரதையாக உங்களை வீட்டில் சேர்ப்பிக்கிறேன்."

"அதற்குத் தேவையில்லை" என்றாள் மற்றொருத்தி. "தவிரவும் பல காரணங்களால் நாங்கள் யார் என்பதை வெளியிட முடியாமல் இருக்கிறது. எங்களை மன்னிக்க வேண்டும். நாழியாகிறதே, சித்திராங்கி."

தன் மனத்தைக் கவர்ந்த வனிதையின் பெயர் சித்திராங்கி என்றறிந்து மயன் "எவ்வளவு அழகான பெயர்!" என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டான். சித்திராங்கியின் மதுரமான குரல் அவன் காதில் விழுந்தது: "ஆமாம் ஐயா. இச்சம்பவத்தை இத்துடன் தாங்கள் மறந்துவிட வேண்டும் என்று நானும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். பல காரணங்களால் இது அவசியமாக இருக்கிறது என்பதை நான் சொன்னால் நீங்கள் அதைத் தப்பாக எண்ணிக் கொள்ளமாட்டீர்கள் என்றே கருதுகிறேன். நாங்கள் என்றும் தாங்கள் செய்த உதவியை மறக்கமாட்டோம்', என்றாள் சித்திராங்கி.

"இந்தச் சம்பவத்தை மறந்துவிட நான் தயார்தான். ஆனால்..." என்று வாக்கியத்தை முடிக்காமல் குறையாக நிறுத்தினான் மயன்.

"ஆனால் என்ன?" என்று குறும்பாக, குறிப்பாகச் சித்திராங்கியைப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டாள் அவள் தோழி. இருவருடைய அர்த்தத்தையும் புரிந்துகொண்ட சித்திராங்கியின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. சற்றே கண் புதைத்துத் தலைகுனிந்தாள். அப்புறம் தலையை நிமிர்த்தி மயனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். "என் ஞாபகார்த்

தமாக இந்த முத்து மாலையை அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று நான் உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்."

தன் கழுத்திலிருந்த முத்துச்சரம் ஒன்றை எடுத்து மயனிடம் கொடுத்தாள்.

இருவருடைய கண்களும் ஒரு விநாடி சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டன. முகம் சிவக்க யுவதி தன்னுடைய கண்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

சித்திராங்கியின் தோழி அர்த்தபுஷ்டியான அந்த மௌனத்தைக் கலைத்தாள். "நாம் சந்திப்பது இது முதல் தடவை அல்ல என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தங்களை இதற்குமுன் எங்கேயோ பார்த்ததுபோல் இருக்கிறதே" என்றாள்.

"சிற்பக் கண்காட்சியில் நேற்று அந்த நர்த்தன சுந்தரர் விக்கிரகத்துக்கு முன்..." என்று முணுமுணுத்தாள் சித்திராங்கி.

தனக்கிருந்ததுபோலவே அவளுக்கும் அந்தச் சந்திப்பு ஞாபகம் இருந்தது என்று கண்டு மயன் புளகாங்கிதமடைந்தான். "இரண்டு தடவையும் நாது சந்திப்பு தெய்வாதீனமாக ஏற்பட்டதுதான் என்று எனக்குப் படுகிறது. இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களையும் நான் என் ஆயுள் உள்ளவரையிலும் மறக்கமாட்டேன்" என்றான் மயன்.

சித்திராங்கி அதே விஷயத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லை எனினும் அவள் விஷயத்திலும் அது உண்மை என்பதை அவளுடைய கண்கள் அறிவுறுத்தின.

சித்திராங்கியின் தோழி அவளை அவசரப்படுத்தினாள் "நாழியாய்விட்டதே சித்திராங்கி! இன்னும் சற்று நேரத்தில் இருட்டிவிடுமே. இன்னும் வரக்காணோமே என்று உன் பிதா தேடினாலும் தேடுவாரே!" என்றாள்.

மயனும் சித்திராங்கியும் தங்களுடைய பகற் கனவு களிலிருந்து விடுபட்டு விழித்துக்கொண்டார்கள். மறு படியும் ஒருதரம் அவர்களுடைய கண்கள் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டன. ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கிவிட விரும்பு கிறவர்கள்போலப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருவருள்ளமும் ஆசையும் மற்றவருக்குத் தெள்ளெனத் தெரிந்துவிட்டது. அதுவரையில் இல்லாத ஒரு நாணம் சித்திராங்கியைப் புதிதாக வந்து பாதித்தது. இவ்வளவு நேரம் நேரே மயனுடன் வார்த்தையாடிய அவள் தன் தோழியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்: "ஸகி! அவருடைய ஊரையும் பெயரையும் இருப்பிடத்தையும் விசாரித்து அறிந்துகொள். பின்னால்..."

"இவ்வளவு தூரம் நடந்தபின் சொல்லாமலும் இருந்து விடுவாரா அவர்? தாமாகவே சொல்லுவார்" என்று சற்றுக் கேலியாகவே சொன்னாள் தோழி.

இந்தக் கேலியை லக்ஷியம் பண்ணாமலே சித்திராங்கி யின் கேள்விக்கு மயன் பதில் அளித்தான்: "நான் தமிழனாயினும் இங்கே ஒரு அன்னியன்தான். இப் பரந்த உலகில் எந்த ஊரும் என் ஊர்தான். என்னுடைய நிலைய இருப்பிடம் எது என்று எனக்கே சொல்லத் தெரியாது. புஷ்பகம் முதல் மிசிரம், யவனம் வரையில் எல்லா நாடுகளிலும் நான் சுற்றி அலைந்திருக்கிறேன். என் பெயரைப் பல ஊர்களில் பலவிதமாகச் சொல்லுவார்கள். இங்கே மயன் என்று சொல்லுவார்கள்."

இந்தப் பதில் இரண்டு யுவதிகளுக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மயன்தான் நர்த்தன சுந்தரின் சிற்பி என்பது புகார் நகரம் முழு வதுமே அறிந்திருந்த விஷயம். அந்த மயனு, கேவலம் ஒரு சிற்பியா, குதிரை வீரர்கள் நால்வருடன் ஒருவனாகத்

தனித்து வாட்போர் செய்து வெற்றி பெறும் வீரம் வாய்ந்தவனாக இருந்தான்? நம்பும்படியாக இல்லையே.

அவர்களுடைய ஆச்சரியத்தை அவர்கள் வெளியிடு முன் இன்னொரு ஆசாமி திடீரென்று வந்து அந்தக்கோஷ்டியில் கலந்துகொண்டார். தங்களுடைய பேச்சிலேயே கவனமாக இருந்துவிட்ட யுவதிகளும் மயனும் பதஞ்சலியினுடைய வருகையைக் கவனிக்காமலே இருந்து விட்டார்கள். மயனுடைய கடைசி வாக்கியம் அவருடைய காதிலும் விழுந்தது. சிற்ப சாலையில் மறுபடியும் ஒருதரம் போய் நர்த்தன சுந்தரரான நடனராஜ மூர்த்தியைத் தரிசித்துவிட்டு வந்திருந்த அவர் மயனருகே வந்து ஆச்சரியத்துடன் அவனைப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார், "நர்த்தன சுந்தரரின் சிற்பி நீ தானா? இரண்டு நாளாக நான் உன்னையே தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

வெகு விநயமாக அவரை வணங்கிக் கைகூப்பி நின்றான் மயன். அவர் யார் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. எனினும் அவர் தோற்றத்தைக் கொண்டே அவரை மதிப்பிட முடிந்தது. யாரோ மகான், முனீசுவரர் என்று அவன் எண்ணினான்.

பதஞ்சலியினுடைய குரல் கேட்டவுடனே சித்திராங்கியும் அவளுடைய தோழியும் தங்களுடைய குதிரைகளைவிட்டு இறங்கி வந்து அவரை வணங்கினார்கள்.

"குழந்தாய்!" என்று சித்திராங்கியைக் கூப்பிட்டு ஆசீர்வதித்தார் பதஞ்சலி, "இதென்ன இந்த நேரத்தில் இந்தச் சாலையில் ஏதோ அமர்க்களம் நடந்திருக்கிறது போலிருக்கிறதே! என்ன குழந்தாய் இது? என்ன நடந்தது, சொல்?" என்றார்.

"ஸ்வாமி! தங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் தங்களுடைய ஆசிரமம் சென்றிருந்தோம். அங்கே

தங்களைக் காணமல் இருட்டும் முன் ஊர் திரும்பி விடலாம் என்று வந்து கொண்டிருந்தோம்'' என்று ஆரம்பித்து நடந்ததை எல்லாம் சித்திராங்கி விவரமாகச் சொன்னாள். வாட்போரை விவரிக்கும்போது அவள் பேச்சிலும் முகத்திலும் பீதியும் ஆச்சரியமும் மாறி மாறித்தொனித்தன.

மௌனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு மயனை நோக்கினார் பதஞ்சலி. "சிற்பம் மட்டுமல்ல; வாள் வித்தையும் உனக்கு நன்கு வரும்போல் இருக்கிறதே!'' என்றார். சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு "இந்தக் குழந்தைகளைத் துன்புறுத்த முற்பட்ட அந்தத் துஷ்டர்கள் யார் என்று விசாரித்து அறிந்துகொண்டாயா?'' என்று கேட்டார்.

"இல்லை'' என்றான் மயன்.

"விசாரித்து அறிந்து கொண்டிருந்தால் நலமாயிருந்திருக்கும்'' என்றார் பதஞ்சலி.

"ஒருவன் வீரசேனனின் அந்தரங்கமான ஆள் என்று எனக்குத் தெரியும்'' என்றாள் சித்திராங்கி.

"அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நானும் எண்ணினேன்'' என்றார் பதஞ்சலி. மயனைப் பார்த்துச் சொன்னார்: "தம்பி! நீ விரோதித்துக் கொண்டுள்ளவர்களின் விஷயம் உனக்குத் தெரியாது. நீ சற்று ஜாக்கிரதையாகவே தான் இருக்க வேண்டும். இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்.''

அவர் குரலில் தொனித்த பாவத்தைக் கண்டு சித்திராங்கி பயந்துபோனாள். பயத்தால் அவள் முகம் இருண்டது. சட்டென்று திரும்பி மயன் பக்கம் பார்த்தாள். அவன் கண் இமைக்காமல் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள். தன் மனத்தில் தோன்றியதை

அவன் ஊகித்து அறிந்துகொண்டு விட்டான் என்பதை அவன் முகபாவத்திலிருந்து அவள் அறிந்து கொண்டாள். சட்டென்று நாணத்தால் தலை குனிந்தாள்.

மயன் சாவதானமாகவே பதஞ்சலி முனிவருக்குப் பதில் அளித்தான். "ஸ்வாமி! எல்லாம் அறிந்திருந்தும் தாங்கள் எதுவும் அறியாதவர்போலப் பேசுகிறீர்களே! மனுஷ்யர்கள் ஜாக்கிரதையும் என்ன இருக்கிறது? ஈசுவர சங்கல்பப்படி எது நேர வேண்டுமென்று இருக்கிறதோ அது நேர்ந்தே தீரும். நான் எப்போதுமே ஜாக்கிரதையுள்ளவன்தான்; எப்போதுமே அஜாக்கிரதையானவன்தான். ஆனால் யார் அந்த வீரசேனன்? அவன் அந்த வனிதைகளைத் துன்புறுத்த முற்படுவானேன்? எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சற்று விவரமாகக் கூறினீர்களானால் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்."

பதஞ்சலி உடனே பதில் சொல்லவில்லை. திரும்பிச் சித்திராங்கியைப் பார்த்தார். பிறகு சொன்னார்: "இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. முதலில் நீ இவ்விரு குழந்தைகளை ஜாக்கிரதையாக நகர் வரையில் கொண்டு போய்ச்சேர்த்து விட்டு என் ஆசிரமத்துக்கு வா. இரவு என் ஆசிரமத்தில் நீ தங்கலாம், உனக்கு வேறு எவ்வித ஜோலியும் இல்லாவிட்டால். இந்தச் சாலையுடன் மேற்கே போனால் ஆற்றங்கரையில் காடு ஆரம்பிக்குமிடத்தில் இருக்கிறது என் ஆசிரமம். வா."

"என் பாக்கியம், வருகிறேன்" என்று அவரை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு, மயன் தன்னுடைய குதிரையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி அதன் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

சித்திராங்கியும், அவளுடைய தோழியும் சிறிது நேரம் தாழ்ந்த குரலில் பதஞ்சலியுடன் இரண்டொரு வார்த்தை

கள் பேசினார்கள். பிறகு அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு குதிரையின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பதஞ்சலி தம்முடைய ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தார். மற்ற மூவரும் புகார் நகரை நோக்கிக் குதிரைகளைச் செலுத்தினார்கள். நடுவில் சித்திராங்கியும் வலதுபுறம் மயனும் இடதுபுறம் அவளுடைய தோழியுமாகச் சாலையை அடைத்துக் கொண்டு அவர்கள் சென்றார்கள்.

சாலையில் ஜனசஞ்சாரமேயில்லை, நிர்மலமான வானத்திலிருந்து நிலவு பால்போலப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அலை வீசிச் சலசலத்துக்கொண்டிருந்த காவேரி நதிப் பரப்பு நிலவில் பார்க்க மிகவும் மனோகரமாக இருந்தது. வெகுநேரம் மூவரில் ஒருவரும் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. ஐந்து நிமிஷத்துக்கொருமுறை மயனுடைய கண்களும் சித்திராங்கியினுடைய கண்களும் சந்தித்துக் கொண்டன. ஒருவர் பார்க்காமல் இருக்கும்போது மற்றவர் பார்ப்பது என்பது சிரமமான காரியமாக இருந்தது.

நகரத்துக் கோட்டை மதில் தென்பட்டதும் சித்திராங்கி சொன்னாள்: "பதஞ்சலி முனிவர் தம் ஆசிரமத்தில் தங்கள் வருகைக்காகக் காத்திருப்பார். இனி எங்களுக்கு ஏதும் நேராது. பயமில்லை. தாங்கள் திரும்பலாம்."

மயன் "பதஞ்சலி..." என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான்.

சித்திராங்கி "அவர் நமது நண்பர்" என்றாள். நமது என்ற வார்த்தையில் விழுந்த அழுத்தம் மயனுக்குத் திருப்திகரமாக இருந்தது.

"நாம் மறுபடியும் சந்திப்பது எப்பொழுது?" என்று கேட்டான் மயன், துணிகரமாகவே.

சித்திராங்கி பதில் சொல்லும் முன் சற்றுத் தயங்கினாள்: "தாங்கள் சற்று முன் சொன்னதுபோல் ஈசுவர சங்கல்பப்படியே எல்லாம் நடக்கும். நாம் கவலைப்படுவானேன்?" என்று சொல்லிவிட்டு "வா, ஸகி! போவோம்" என்றாள். இருவரும் ராஜபாட்டையிலிருந்து விலகிக் கோட்டையை நோக்கிச் சென்ற ஒரு கொடி வழியைப் பின்பற்றிக் குதிரையை விட்டார்கள்.

நிலவொளியில் சித்திராங்கியின் உருவம் கோட்டைக்குள் சென்று மறையும் வகையில் அதையே பார்த்துக் கொண்டு நிலைத்து நின்றான் மயன். அவள் உருவம் மறைந்தவுடன் தன் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு கிளம்பினான். முதலில் வேகமாகவே ஓடிய அவன் குதிரை, தன் யஜமான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து உலகையே மறந்திருப்பதை உணர்ந்ததுபோலச் சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் பொதுவாகத் தளர் நடையாகவே செல்ல ஆரம்பித்தது.

மயனுடைய அப்போதைய சிந்தனைகளின் வேகத்தையோ இன்பத்தையோ தரத்தையோ வார்த்தைகளால் அளந்து சொல்ல முடியாது என்ற காரணத்தினால் அதைச் சொல்லாமலே இருந்துவிடுவோம்.

* * * *

பதஞ்சலி முனிவர் தம் ஆசிரமத்தில் மயனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். மயன் தன் குதிரையை ஒரு மரக்கிளையில் கட்டிவிட்டு ஆசிரமத்துக்குள்ளே போனான். பதஞ்சலி மாமுனியின் காலடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தான். அவனை வாரி எடுத்துப் பதஞ்சலி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்; உச்சி மோந்தார்.

"அப்பனே! என்ன இது? நீ என்னை நமஸ்கரிப்பது சிறிதும் தகாது. நடன ராஜனின் சிருஷ்டி கர்த்தாவான

உன்னை நானன்றோ வணங்கவேண்டும்! என்னப்பனின் உண்மைச் சொரூபத்தை அறியமாட்டாது தவித்துக் கொண்டிருந்த இக் கபோதிக்குக் கண் அளித்தவன் நீயன்றோ?" என்றார். அவர் கண்களில் நீர் துளித்தது.

மயன் என்ன பதில் சொல்லுவது என்று அறியமாட்டாமல் மௌனமாகவே இருந்தான். தவிரவும் அவன் உள்ளமும் வேறுவிதமான சிந்தனைகளால் நிறைந்திருந்தது. சற்று நேரம் பொறுத்துப் பதஞ்சலி சொன்னார். "நர்த்தனசுந்தரரின் திவ்யப் பிரதாபங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டால் எனக்கு ஊண் உறக்கத்துக்கு அவசியமே ஏற்படாது. என் அசட்டுத்தனத்தில் உனக்கும் அப்படித்தான் என்று நான் எண்ணிவிடுவேன். ஆகவே முதலில் உணவருந்திவிடுவோம். இங்கே தேவையான காய் கனி வகைகள் இருக்கின்றன. அதில் உனக்குப் பிடித்ததை அருந்து" என்று காய் கனிகளைக் கொண்டு வந்து வைத்து அவனை உபசரித்தார்.

ஒரு வழியாக உணவை எல்லாம் முடித்துக்கொண்ட பின் இருவரும் வாலிபனும ஆற்றங்கரையோரமாக இருந்த மேடைமீது போய் அமர்ந்துகொண்டார்கள். வெகு நேரம் இருவருக்கும் இடையே ஆழ்ந்த மௌனம் நிலவியது. பதஞ்சலி மாமுனி நர்த்தனசுந்தரரைப் பற்றிய திவ்விய மான சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். மயன் வேறு வித மான சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். இருவருடைய ஈடுபாடும் ஒரே தரமானதுதான், ஆழத்தையும் பக்தி சிரத்தையையும் பொறுத்தவரையில். நர்த்தனசுந்தர விக்கிரகம் பதஞ்சலியினுடைய மனத்தைக் கவர்ந்தது போலவே, சித்திராங்கி என்னும் விக்கிரகம் மயனின் மனத்தைக் கவர்ந்திருந்தது.

மயன் ஒரு பெருமூச்சுடன் ஆரம்பித்தான்: "இது வரை என் வாழ்க்கை வரலாற்றை நான் யாரிடமும் சொன்

னதில்லை. வெகு ரகஸ்யமாகவே காப்பாற்றி வந்திருக்கிறேன். இன்று என்னவோ என் மனத்தைத் திறந்து எல்லாவற்றையும் தங்களிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைத் தூண்டுகிறது. அனுபவமற்ற ஒரு சிறுவனின் வார்த்தைகளில் தாங்கள் கவனம் செலுத்த முடியுமானால் கேளுங்கள். அதனால் தங்களுக்கு ஒரு லாபமும் இருக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என் மனத்தைவிட்டு ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கியது போல் இருக்கும்."

"சொல் கேட்போம்" என்றார் பதஞ்சலி.

மறுபடியும் சிறிது நேரம் மயன் மௌனம் சாதித்தான்; மறுபடியும் பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு சொன்னான். "ஆரம்பத்திலிருந்தே சொல்லிவிடுகிறேன். இருபத்தாறு இருபத்தேழு வருஷங்களுக்கு முன் சோழ நாட்டின் தலைநகராகிய பூம்புகாருக்குப் புஷ்பகத் தீவின் இளவரசன் வந்துபோனது தங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம்."

"இருக்கிறது" என்றார் பதஞ்சலி.

"அவர் பூம்புகாரில் தங்கியது மூன்று மாதங்களே என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் அதற்குள் அவர் இங்கே ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் காதலைப்பெற்று அவளை ரகசியமாக மணந்துகொண்டார். பூம்புகாரிலிருந்து அவ்வரச குமாரன் வடநாட்டுக்கு விஜயம் செய்ததும் தங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். தம் ரகசியக் காதலியைப் புகாரிலேயே இருத்திவிட்டு, அவர் தம் தேசம் திரும்பும்போது அவளையும் உடன் அழைத்துச் செல்லுவதாக வாக்களித்துச் சென்றார். சென்றவர் சென்றவர்தான்; புகார்ப் பக்கம் அதற்கப்புறம் திரும்பவேயில்லை. அவர் விட்டுச் சென்ற காதலி அப்போது கர்ப்பிணியாய் இருந்தாள்.

நாளடைவில் ஒரு பிள்ளையையும் பெற்றெடுத்தாள். அந்தத் துரதிருஷ்டசாலியான பிள்ளை தான் நான்.''

மறுபடியும் சிறிதுநேரம் ஆற்றங்கரை மேடையில் மௌனம் நிலவியது. மயன் தானாகவே தன் கதையை மேலே சொன்னான்: ''தன் காதலர் திரும்பி வருவார், வருவார் என்று என் தாய் வெகு நாள் காத்திருந்தாள். புஷ்பகத்தீவிலிருந்து செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்தன. புஷ்பகத்து இளவரசர் புஷ்பகத்தின் அரசரேயாகிவிட்ட செய்தியும் வந்தது. அப்போதாவது தன்னை ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டு அழைத்துச் செல்வார் என்று என் தாய் எதிர்பார்த்தாள். அது நடக்கவில்லை. பிறகு புஷ்பகத்து அரசருக்குக் கலியாணம் நடக்க இருந்த செய்தியும் எட்டியது. புஷ்பகத்தில் கணவனுக்குச் சரியாசனத்தில் இருந்து பட்டமகிஷியாக ஆளவேண்டிய என் தாய்க்கு அதற்கு மேல் தாங்கவில்லை. காத்திருந்து உபயோகமில்லை என்றும் புஷ்பகத்தீவுக்குத் தன் மகனுடன் சென்று தன் உரிமைகளை ஸ்தாபித்துக் கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்து விட்டதென்றும் அவள் கருதினாள். எப்படியோ ஏற்பாடு செய்து கொண்டு கிளம்பினாள். அந்தக் கடல் பிரயாணம் எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. அதுதான் என் வாழ்க்கையிலே முதல் முதலாக என் மனத்தில் பதிந்துள்ள அனுபவம். அப்போது எனக்கு வயது ஐந்து தான் இருக்கும்.

ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தவனாக மயன் சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தான். பதஞ்சலி மேலே கதையைச் சொல்ல அவனைத் தூண்டினார். ''புஷ்பகத்திலே?'' என்றார்.

''புஷ்பகத்தீவை நாங்கள் அடைந்தபோது தீவு முழுவதிலும் ஒரே குதூகலமாகவும் உத்ஸாகமாகவும் கேளிக்

கையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தங்களுடைய மன்னனின் கலியாண மஹோத்ஸவத்தைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசனை அணுகுவதே சிரம சாத்தியமான காரியமாக இருந்தது. அந்த நாட்களில் என் தாயார் பட்ட கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் என்னால் இப்போதுதான் ஒருவாறு ஊகித்தறிய முடிகிறது. நான் அப்போது சிறுவன்; எனக்கு அவ்வளவாக ஒன்றும் ஞாபகமில்லை. எப்படியோ ஒருநாள் என் தாயார் அரண்மனைக்குள் புகுந்துவிட்டாள். ஆனால் அவள் அதனால் அடைந்த பலன ஒன்றுமில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். புஷ்பகத்து அரசனுக்குத் தன்னை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள என்னென்ன சொல்ல வேண்டுமோ அத்தனையையும் சொல்லிப் பார்த்தாள்: ஒன்றும் பயன்படவில்லை. மந்திரிகளும் அரசனுமாகக் கூடிக்கொண்டு, என் தாயையும் அவள் கூறியதையும் கேட்டு நகைத்தார்கள். தன் புதுப் பட்டமகிஷிக்கு என் தாயையும் அவள் பக்கத்தில் நின்றிருந்த என்னையும் சுட்டிக் காட்டி நகைத்தான் அந்த அதர்மக்காரன். அந்நகைப்பு இன்றும் என் காதில் எதிரொலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.''

அந்த நகைப்பின் சப்தம் தன் காதுக்குள் புகாமல் தடுக்க விரும்புகிறவன் போல மயன் தன் கைகளால் காதைப் பொத்திக்கொண்டான். சிறிது நேரம் கழித்துக் கதையைத் தொடர்ந்து சொன்னான் "அதற்கப்புறம் என் தாயார் வெகுநாள் ஜீவித்திருக்கவில்லை. மனமுடைந்து அவள் இறந்துவிட்டாள். அநாதரவாக விடப்பட்ட என்னை எடுத்து யாரோ ஏழை எளியவர்கள் வளர்த்துக் கல்வி புகட்டினார்கள். என்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதுவரையில் புஷ்பகத்திலேயே ஒருசிற்பியின் வீட்டில் அவன் ஆதரவில் வசித்து வந்தேன். அவன் சிற்ப சாஸ்திரத்தில் மகாமேதாவி. அவன் இரண்

டொரு வருஷங்கள் எனக்குச் சிற்ப சாஸ்திரம் பயிற்றுவித்தான். எனக்கு இப்போது தெரிந்ததெல்லாம் என் இளவயதில் அவனிடம் கற்றுக்கொண்டதுதான். என் அதிர்ஷ்டம், என்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதில் அந்தச் சிற்பியும் இறந்துவிட்டான். பன்னிரண்டாவது வயது முதல் இன்று வரையில் நான் திரியாத தேசம் கிடையாது; செய்யாத தொழில் கிடையாது. குதிரையேற்றம், வாள்வித்தை, வான சாஸ்திரம், சிற்பம், சங்கீதம் எல்லாவற்றிலும் எனக்குப் பரிசயம் உண்டு. ஆனால் எதிலும் என்மனம் நிலைத்து நிற்கவில்லை. என்னைப்போல என் மனமும் இவ்வளவு நாள் நாடோடியாகவே இருந்துவிட்டது. என்றுதான் துறைமுகம் சேர்ந்து நங்கூரம் பாய்ச்சி நிலைத்து நிற்குமோ; ஈசுவரனுக்குத்தான் தெரியும்.''

மறுபடியும் பெருமூச்செறிந்தான் மயன். ஆறுதலாகப் பதஞ்சலி ஏதாவது வார்த்தை சொல்லுவார் என்று அவன் எண்ணியிருந்தானானால் ஏமாற்ற மடைந்தான் என்றே சொல்லவேண்டும். பதஞ்சலி ஒன்றுமே சொல்லாமல் வானத்தில் மின்னிய மீன்களையும் காவேரி நதியில் தெரிந்த அவற்றின் நிழல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

''யவனத்தில் கால் நடையாக, அகப்பட்ட வேலையைச் செய்துகொண்டு ஈசன் அளித்ததை அனுபவித்துக் கொண்டு இருபத்திரண்டு மாதங்கள் திரிந்திருக்கிறேன். திராக்ஷை பறித்து மதுவாக்கும் ஆலைகள் முதல், பிராக்ஸிடிலிஸ் போன்ற கலைஞர்களின் சித்திர கூடங்கள் வரையில் எல்லா இடங்களிலும் நான் வேலை செய்திருக்கிறேன். மிசிரத்திலும் ஏழெட்டு மாதங்கள் இருந்திருக்கிறேன். மிசிரதேசத்திலும் அடிமையாகி, அவர்கள் எழுப்

பும் பிரும்மாண்டமான மண்டபங்கள் கட்டுவதற்காக மண் வெட்டிக் கொட்டியிருக்கிறேன். அந்த அடிமை நாட்களில் என் முதுகில் விழுந்த கசையடிகள் கணக்கில் அகப்படா; அவற்றின் தழும்புகளை இன்னமும் என் முதுகில் காணலாம். பாரத புண்ணிய பூமியில் கைலாசம் முதல் குமரிவரையில் திரிந்து பார்த்திருக்கிறேன்......"

பதஞ்சலி குறுக்கிட்டார்: "புகாரில் தங்குவது இது தான் முதல் தடவையோ?"

"இல்லை. இதற்குமுன் மூன்று தடவைகள் வந்து போயிருக்கிறேன். என் தாயார் இறக்கும்போது அவளுடைய தம்பி ஒருவர் புகாரில் இருப்பதாகவும் அவரை நான் எப்படியேனும் சந்திக்கவேண்டும் என்றும் உத்தர விட்டிருந்தாள். அவள் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் பூம்புகாருக்கு மூன்றுதரம் வந்தேன். எனக்குத் தெரிந்த தகவல்களை வைத்துக்கொண்டு என் மாமனைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியமான காரியமாகத் தோன்றவில்லை. எனினும் கண்டுபிடித்து விடுவேன் என்ற ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. விசாரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்" என்றான் மயன்.

முற்றும் துறந்த முனிவர் பெருமூச்சு விட்டார். "அதெல்லாம் சரி, நர்த்தன சுந்தரர் உருவம் பெற்றதைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டாயே!" என்றார்.

"அதுவா?" என்று சற்றுத் தயங்கினான் மயன். "தங்கள் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் முன் என்னுடைய அறிவும் ஆற்றலும் எம்மாத்திரம்? நான் சமைத்தெடுத்த ஒரு சிற்பத்தை வெகுவாகப் புகழ்கிறீர்கள். ஆனால் என் அறிவையும் ஆற்றலையும் மீறிய சக்தி ஒன்று – அது தானே எனக்கு இப்போது முக்கியம் – அதைச் சமைக்க என்னைத் தூண்டியது. என் ஆயுள் நாள் முழுவதும்

அந்த ஒரே கற்பனையை என் மனத்தில் போற்றி வளர்த்துக் கடைசியில் தங்கத்தில் வார்த்தும் எடுத்துவிட்டேன். அது அசட்டுக் கற்பனை அல்ல என்று யார் சொல்ல முடியும்?"

"அசுர சிற்பியின் பெயரைப் படைத்த நீ தெய்விகமானதோர் சிற்பத்தைப் படைத்துவிட்டாய். அது அசட்டுக் கற்பனை என்று யார்தான் சொல்லமுடியும்? தெய்வத்துக்கு வடிவு காணுமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த மானிட உலகம் உன்னால் உய்யும். தெய்வத்துக்கு ஓர் உருவத்தை நீ அளித்துவிட்டாய் அந்த உருவம் அழியாதது; உலகம் உள்ள அளவும் போற்றத்தக்கது. இதைப் பதஞ்சலியாகிய நான் சொல்லுகிறேன்" என்றார் பதஞ்சலி. அவருடைய உத்ஸாக வேகத்தில் அவரால் உட்கார்ந்துகொண்டே பேச முடியவில்லை; எழுந்து மேடைமேல் உலாவிக்கொண்டே பேசினார்.

அவருடைய வேகத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் மயன்.

பதஞ்சலி மேலும் சொன்னார்: "தெய்வத்துக்கு ஓர் உருவம் தராவிட்டால் மனிதனால் அதை அறியமுடியாது; அனுபவிக்க முடியாது; வாழ்க்கையுடன் ஒட்டி அமைக்க முடியாது. பல வருஷங்களாகவே நான் இந்தச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டு ஈசுவரனுக்கு ஓர் உருவத்தைச் சமைக்க முயன்றுகொண்டு வந்திருக்கிறேன். என் முயற்சிகள் வெற்றிபெறவில்லை. ஈசுவரனிடமிருந்து இவ்வளவு நாள் விலகிநின்ற கலை உன்னால் இன்றுமுதல் அவனிடம் ஒட்டிவிட்டது. நான் சொல்லுவதைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள் இன்றே தோன்றலாம்; ஆயிரம் வருஷங்கள் கழித்துத் தோன்றினாலும் தோன்றலாம்; பிரளய காலம்

4

வரை உலகில் தோன்றாமலே இருந்தாலும் இருந்துவிட லாம். அது எப்படியானாலும் சரி. உண்மை என்பது என்றும் உண்மைதானே!"

"தாங்கள் சொல்லுவதில் பாதி எனக்கே புதிராக இருக்கிறது" என்றான் மயன். "நான் நினைத்ததையும் செய்ததையும் சொல்லி விடுகிறேன். என் தாயும் நானும் என்னுடைய ஐந்தாவது வயதிலே கப்பலேறிப் புஷ்பகத் தீவு சென்றோம் என்று சொன்னேனல்லவா? அந்தக் கப் பல் பிரயாணத்தின்போது ஓர் இரவு தனியாகக் கப்பலின் மேல்தளத்தில் நான் நின்றுகொண் டிருந்தேன். வானத் திலே சுடர்கள் மின்னிக்கொண் டிருந்தன. ஒரு நட்சத் திரக் கூட்டம் வெகுவாக என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. அதன்பெயர் திருவாதிரை என்று என் தாயை விசாரித்து அறிந்துகொண்டேன். ஒரு மனிதன் நின்று தாண்டவ மாடுவதுபோல் இருந்தது அந்த நட்சத்திரக்கூட்டம். கப்பல் அலைகள்மேல் ஆடி அசைந்து சென்றுகொண் டிருந்ததால் இந்தக் கற்பனைக்குச் சற்று அதிகமாகவே உண்மையும் சேர்ந்துகொண்டது. அன்று முதல் கனவி லும் நனவிலும் வானத்து நடனராஜனை நான் காண ஆரம்பித்தேன். ஒரு நாள் என் நினைப்பில் அந்த நடன ராஜன் விசுவரூபம் எடுப்பான்; உலகெலாம் தாங்காத அளவு பெருகி ஆடுவான். அவன் கை அசைவில் வானங் கள் அசையும்; நட்சத்திரங்கள் உதிரும். அவனுடைய கால் களின் அசைவில் பாதாளமும் மற்ற கீழ் லோகங்களும் கிடுகிடென ஆடும். ஒவ்வொரு நாள் அந்த நடனராஜன் பரமாணுவிலும் சிறிய அணுவாகக் காட்சி அளிப்பான். என் வாழ்க்கைச் சலனத்தின் சின்னத்தை நான் அந்த ஆட்டத்திலே கண்டேன். புஷ்பகத் தீவில் சிற்பியிடம் இருந்த இரண்டு வருஷங்களில் நான் கற்றுக்கொண்ட விஷயங்கள் எனக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தன.

அந்த நடனத்தை உருவாக்குவதற்கு வேண்டிய அம்சங்களை எல்லாம் தேடித்தான் நான் ஊர் ஊராக உலகெங்கும் அலைந்தேன். மலையிலும் காட்டிலும் நாட்டிலும் நகரிலும் மாந்தர்களின் வீட்டிலும் மிருகங்களின் வாசஸ்தலங்களிலும் இதற்கு வேண்டிய அம்சங்களைத் தேடி நான் அலைந்திருக்கிறேன். என் அலைச்சல் முடிய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது; அதனால்தான் இந்த நர்த்தனசுந்தர நடனராஜனும் உருவகமாகிவிட்டான் என்று எனக்கு இப்போது தோன்றுகிறது."

பதஞ்சலி சொன்னார்: "அநாதிகாலமாக உள்ள சிருஷ்டி தத்துவத்தையே நீ இந்தச் சிற்பத்தில் சிருஷ்டித்து விட்டாய்."

"ஈசுவர சங்கல்பம், என்றால் இது சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றிருந்ததுபோலும்; சிருஷ்டிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்தச் சிற்பம் உருவகமாகி வந்தவுடனே என் இதயத்திலிருந்து ஒரு பெரிய பாரம் இறங்கி விட்டது போல் இருந்தது. இனி நான் சுயேச்சையாக எவ்விதத் தடையும் இன்றிச் சாதாரண மனிதனைப் போன்ற வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்ற எண்ணம் எனக்கு உதித்தது" என்றான் மயன்.

கையைப் பின்கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்த பதஞ்சலி, மயனை அணுகி நிலா வெளிச்சத்தில் அவனை உற்றுப்பார்த்தார். "புதிர்கள் போட ஆரம்பித்து விட்டாயே நீ!" என்றார்.

"புதிர் ஒன்றுமில்லை" என்றான் மயன். "இந்தக் கற்பனை உருவகமாகாமல் என் உள்ளத்தில் இருந்த வரையிலும் எனக்கு அடங்காத ஏதோ ஒன்று என்னை உந்தித் தள்ளிக்கொண்டு போவது போன்ற உணர்ச்சி

இருந்தது எனக்கு. அதை மீறி எதையும் நான் செய்ய அசக்தனாயிருந்தேன். இரவு பகலாக எனக்கு இதைத் தவிர வேறு ஞாபகம் கிடையாது. இப்பொழுது அதை என் உள்ளத்திலிருந்து பிரித்து எடுத்து அப்புறப்படுத்தி வைத்தாய்விட்டது. என்னைக் கட்டிப்பிடிக்க இனி அதற்குச் சக்தியில்லை. நான் சுதந்தர மனிதனாகி விட்டேன். எல்லோரையும் போலச் சாதாரண மனிதன் ஆகிவிட்டேன். இனி மற்றவர்களைப்போல நானும் சாதாரண வாழ்க்கையில் ஈடுபடலாம். அதற்கான சாதனத்தையும் இன்று மாலை நான் கண்டு விட்டேன்."

சற்றுக் கடினமான குரலிலேயே கேட்டார் பதஞ்சலி: "எதையப்பா சொல்லுகிறாய் நீ? உன் வார்த்தைகள் எனக்குப் புரிய வில்லையே."

மயன் பதில் அளிக்கவில்லை.

பதஞ்சலி மேலும் சொன்னார்: "நீ சித்திராங்கியைப் பற்றிக் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கிறாய் என்று தோன்றுகிறது. அதை இந்த விநாடி முதல் மறந்துவிடு. அம்மாதிரி எதுவும் நடப்பது சாத்தியமல்லாத காரியம். அவள் யார் என்றுகூட நீ அறிய முடியாது."

பிறகு ஒருதரம் அவர் மேடையில் குறுக்கே நடந்தார். ஆற்றின் எதிர்க் கோடி ஓரத்தைப் பார்த்தவண்ணம் நின்றுகொண்டு சொன்னார்: "வாள் வித்தையும், யௌவனமும் சிற்ப சாஸ்திரமும் போதாது அவளை அடைய. இதை ஞாபகம் வைத்துக்கொள். அவள் உனக்கு எவ்விதத்திலும் எட்டாதவள். மறந்துவிடு அவளை."

"அவள் உள்ளமும் என்னை நாடுகிறது என்று நான் அறிந்துகொண்டேன்" என்றான் மயன்.

"அப்படியானல் ஈசுவரன் தான் உங்களிருவரையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஈசனே! உன் குழந்தைகளை அதிகமாகச் சோதிக்காதே" என்று மேலே வாயிலில் விழுந்து மறைந்துகொண்டிருந்த சந்திரனை நோக்கிக் கை கூப்பினர் பதஞ்சலி.

"போவோம் வா. நேரமாகிறது. உறங்கலாம். ஆனல் இன்னொரு விஷயமும் இம்மேடையைவிட்டு இறங்குமுன் சொல்லிவிடுகிறேன். நீ தேடியதாகச் சொன்னயே அந்த மாமன் நான் தான்—அதாவது என்னுடைய பூர்வாசிரமத்தில்—வா போகலாம். பாக்கி விஷயங்களைக் காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மய னுக்குப் பேச அவகாசம் கொடுக்காமலே போய்விட்டார்.

3

கலை விழாவின் கடைசிநாள் அன்று மாலை. சிற்பக் காட்சியின் பரிசை அளிப்பதற்காக அரசசபை கூடியிருந்தது. பூம்புகார் நகரின் மாந்தர் அனைவரும் அங்கே வந்து குழுமியிருந்தார்கள். பரிசு யாருக்கு என்பதைக் காலையிலேயே அரசன் நகரெங்கும் பறைசாற்றுவித்து விட்டான். நர்த்தனசுந்தரின் சிருஷ்டிகர்த்தாவான மயனுக்குத்தான் பரிசு என்று ஏகமனதாக சகோதரச் சிற்பிகளும் பதஞ்சலி போன்ற அறிஞர்களும் தீர்ப்பளித்துவிட்டார்கள். ஆஸ்தான சிற்பிகள் பலருக்கு யாரோ முன்பின் பெயர் தெரியாத ஒருவன் அப்படிப் பரிசை அடித்துக்கொண்டு போவதுபற்றி ஆத்திரம் மூண்டு மூண்டு வந்தது. ஆனால் அவர்கள் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

மயனைக் கௌரவிப்பதற்காகவே சபை கூடியிருந்தது என்று சொல்லலாம். மயனுக்கு அடுத்தபடியாக வஸுதேவனுக்கும் பிராக்ஸிடிலிஸுக்கும் இரண்டு பரிசுகள் அளிப்பதாக மன்னர் தீர்மானித்திருந்தார். சபையில் அவர்களும் வீற்றிருந்தார்கள். நர்த்தனசுந்தரைக் காட்சிச்சாலையில் போய்ப் போய்ப் பார்த்து உள்ளம் பறிகொடுத்திருந்த மாந்தர்கள் எல்லோரும் அதனுடைய சிருஷ்டிகர்த்தாவைக் காண ஆவலுள்ளவர்களாக வந்திருந்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

தன்னுடைய கௌரவ ஆசனத்தில் மயன்தான் எவ்வளவு கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான்! பிராக்ஸிடிலிஸ், வஸுதேவன் இவர்கள் அருகில் அவனை வைத்துப் பார்க்கும் போது அவன், அனுபவம் முதிராத இளம் பிள்ளையாகவே காட்சி அளித்தான். ஆனால் அவனுடைய சிருஷ்டியோ

வெளில்—அதைப் போற்றுவதற்குக் கவிகள்தான் பிறந்தாகவேண்டும். முதல்தரமான கவிகளின் வார்த்தைகளே அந்தச் சிற்பத்தின் சிறப்பையும் மேன்மைகளையும் வெளியிட முடியும்.

கம்பீரமாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து தனக்குச் செய்யப்பட்ட மரியாதைகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டான் மயன். ஆனால் அவனுடைய ஞாபகம் வேறு எங்கேயோ இருந்தது. மன்னனே வந்து கலைஞனுக்கு மாலை அணிவித்துப் பரிசான பொன் முடிப்பையும் கையில் தந்து, உபசாரமாக இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னபோது கூட அவன் கவனம் முழுவதும் அங்கில்லை.

நகரத்துப் பெண்களுக்கென ஒதுக்கி விடப்பட்டிருந்த இடத்திலும் அவளைக் காணவில்லை. அவன் நான்கு நாட்களாகவே அவளை மறுபடியும் சந்தித்து ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிடவேண்டும் என்று எண்ணியவனாக நகர் முழுவதும் சுற்றி அலைந்துவிட்டான். பதஞ்சலியோ முதல் நாள் இரவு தாம் கூறிய புத்திமதியையே திரும்பத் திரும்பக் கூறினார். அவள் பெரிய குலத்துதித்த பெண் என்று மட்டும் சொன்னாரே தவிர, மற்றப்படி வேறு எவ்விதமான விவரமும் தெரிவிக்க மறுத்துவிட்டார். அவளும் அவனைக் காணவே விரும்பியதாகவும் அவர்கள் சந்திக்கக் கூடாதென்று தாமே தடுத்துவிட்டதாகவும் பதஞ்சலி கூறினார். அவர்கள் சந்திப்பதால் கெடுதி நேருமே தவிர, நன்மை எதுவும் நேராது என்று தமக்குத் தோன்றுவதாகவும் சொன்னார் அவர்.

எது எப்படியானாலும் அவளின்றி வாழ்க்கை நடத்துவது முடியாத காரியம் என்று மயன் தீர்மானித்துவிட்டான் நான்கு நாட்களாகப் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்கள் உலாவும் இடங்களில் எல்லாம் அவன் பைத்தி

யக்காரன் போல, "சித்திராங்கி, சித்திராங்கி" என்று வாய் முணுமுணுக்கத் தேடித் திரிந்துவிட்டான். அவன் கண்ணில் சித்திராங்கி படவேயில்லை. பிடிவாதமாக அவளை மறுபடியும் சந்தித்து, நேரில் மனம் விட்டுப் பேசி, அவளை மணப்பது என்று மயன் தீர்மானித்தான். அதை நிறைவேற்ற அவள் அவன் முன் எதிர்பட்டால் தானே!

சபையில் பெரிய குலத்து ஸ்திரீகளுக்கென ஒதுக்கி விடப்பட்டிருந்த பிரதேசத்தில் அவள் உருவம் கண்ணில் படுகிறதா என்று மறுபடியும் ஒருதரம் தன் கண்களைக் கொண்டு துழாவினன். அவளையும் காணோம்; அவளுடைய ஸகியையும் காணோம். தன் மனத்தில் இருந்தது போன்ற ஆவல் அவளுடைய மனத்திலும் இருந்திருக்குமேயானால் அவள் வராமல் இருந்திருப்பாளா என்று மயன் யோசித்தான்.

திடீரென்று இன்னொரு யோசனை அவன் மனத்தில் தோன்றியது. வீரசேனன் என்னும் துஷ்டனைப் பற்றி அவன் இந்த மூன்று நான்கு நாட்களில் விசாரித்து அறிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் சோழ மன்னனின் சகோதரியின் புத்திரனும். தன்னுடைய குமாரத்தியை அவனுக்குத்தான் மணம் செய்விக்கவேண்டும் என்று அரசன் எண்ணியிருந்தாலும் அந்த எண்ணத்துக்கு விரோதமாயிருந்தவள் ராஜகுமாரிதான் என்று ஊரார் சொல்லிக்கொண்டார்கள். வீரசேனன் ஸ்திரீலோலன்; அயோக்கியன்; துஷ்டன்; தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ள எதையுமே துணிந்து செய்வான் என்று ஊரார் அவனைத் தூற்றினர்கள். இவ்வளவு கெட்ட பெயர் உள்ளவனை அந்த ராஜகுமாரி மணம் புரிய மறுத்தது நியாயந்தான் எனறு மயனுக்கும் தோன்றியது. வீரசேனனை மயன் நேருக்கு நேர் சந்தித்ததில்லை எனினும் அவனு

டைய ஆட்களின் கைத்திறனைக் கண்டிருந்தான். அவனுக்கிருந்த கெட்ட பெயர் நியாயமானது என்றுதான் அவனுக்கும் தோன்றிற்று.

சபையில் வீரசேனன் எங்கிருக்கிறான் என்று கண்டு கொள்ள மயனுக்கு வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை. அரசனின் சகோதரியின் மகன் சற்று உயர்ந்த ஆசனத்திலேயே அமர்ந்திருந்தான். அவன் கண்கள் சபையின் மேல் மாடிச் சாளரத் திரை மூலம் தெரிந்த எதையோ உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதை மயன் கவனித்தான்.

மயனும் அந்தச் சாளரத் திரைப்பக்கம் தன் கண்ணை ஓட்டினான். மெல்லிய பட்டுத் திரைக்கப்பால் இரண்டு பெண்களின் உருவம் தெரிந்தது. ஒருத்தி திரையைச் சற்றே விலக்கிவிட்டுத் தன்னையே கண்களால் பருகிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்தான். அவன் உடம்பில் புல்லரித்தது. அந்தக் கண்கள்! எத்தனையோ கோடி கண்களிலும் அவற்றைத் தனியாகக் கண்டு கொள்ளக்கூடிய உள்ளம் படைத்தவன் அன்றோ மயன்? சாளரத் திரைக்குப் பின்னால் இருந்தது சித்திராங்கிதான்; சந்தேகமில்லை. அரச குடும்பத்தவருக்கென்று ஏற்பட்ட இடத்தில் அவள் இருந்தாள்; மன்னர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருப்பாளோ அவள் என்று மயன் மனத்தில் சந்தேகம் உதித்தது. அரச குமாரியாகவே இருந்து விட்டால்? கேவலம் சிற்பிக்கு அரச குமாரி கிட்டுவாளா? பதஞ்சலி தன்னைத் தடுத்ததெல்லாம் இதனால்தான் இருக்குமோ? என்று மயன் யோசித்தான்.

இருக்கலாம். எனினும் தன் உடம்பிலும் அரசர்களின் ரத்தம் ஊறி ஓடுகிறது என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான் மயன். புஷ்பகத்தீவின் மன்னன் தன்னை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டான் என்றால் அதனால்

என்ன வந்தது? உடம்பில் உள்ள ரத்தமும் முறிந்து போயிருக்குமா என்ன?

மறுபடியும் ஒருதரம் மேல்மாடிச் சாளரத் திரைப் பக்கம் அவன் தன் கண்களை ஓட்டினான். அவளை அடைவதற்கு வழி தேடியே யாகவேண்டும்; எது எப்படியாறு லும் சரி என்று அவன் தீர்மானித்தான்.

மன்னன் தன்னை நோக்கி ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுத் தன் கனவுகளிலிருந்து விழித்துக் கொண்டான் மயன்.

"தங்களுடைய சிற்பத்துக்கு விலைகொடுத்து வாங்குவதென்பது முடியாத காரியம் என்பது உண்மைதான். எனினும் பொன்னும் மணியும் தங்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து அந்த நடன சுந்தரரை என்னுடைய சொந்தமாக்கிக்கொள்ள நான் விரும்புகிறேன்" என்றான் சோழ மன்னன்.

"எனக்குப் பொன்னும் மணியும் தேவையில்லை" என்றான் மயன்.

"நர்த்தன சுந்தரரைக் கற்பனையில் கண்டு சிருஷ்டித்துவிட்ட மகானுக்கு எதுவும் தேவையிராது என்று எனக்கும் தெரிகிறது. எனினும் எளியவனான நான் தாங்கள் கேட்டதை எல்லாம் கொடுப்பேன். இந்த விக்கிரகத்துக்கு ஈடாக வேண்டியதைக் கேளுங்கள்" என்றான் மன்னன்.

துணிகரமான ஓர் எண்ணம் மயன் மனத்தில் உதித்தது. திரும்பி ஒருதரம் சாளரத் திரைக்குப் பின்னால் நின்ற யுவதியைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தான் அதே சமயம் யுவதியும் திரையைச் சற்று அதிகமாகவே விலக்கி, சபையில் வீற்றிருந்த சிற்பியை நோக்கிக்கொண்டிருந்

தாள். மறுபடியும் ஒருதரம் இரண்டு காதலர்களுடைய கண்களும் சந்தித்தன. தன்னுடைய துணிகரமான எண்ணத்தில் இடம் அடைந்தவனாக மயன் எழுந்து நின்றான்.

"அரசே! என்னுடைய நர்த்தன சுந்தரரை விற்க நான் துணியமாட்டேன். அது தகாத காரியம் என்றே எனக்குத் தோன்றும். ஆனால் ஒரே ஒரு பொருளுக்கு அதையும் நான் விற்கத் தயாராக இருப்பேன்", என்றான்.

"என்ன பொருள் அது? சொல், தருகிறேன்" என்றான் மன்னன்.

"என்ன பொருள் நான் வேண்டுவது என்று அறிந்து கொள்ளாமல் 'தருகிறேன்' என்று வாக்களித்து விடுவது சுலபம். ஆனால் அறிந்தபின்..." என்றான் மயன்.

மயனுடைய மனத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த பயங்கரமான எண்ணத்தை ஊகித்து அறிந்துவிட்டார் பதஞ்சலி. தம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்க முயலுபவர்போல ஒரு விநாடி இருந்தார். அவர் கை நரம்புகள் புடைத்துத் தெரிந்தன. ஆனால் விதி விட்டவழி விட்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவர்போல அடுத்த விநாடியே அவர் மறுபடியும் சாந்தமடைந்து விட்டார்.

சபையில் எல்லோரும் அறிய மறுபடியும் மன்னன் "தருகிறேன்" என்று வாக்களித்தான்.

"தங்கள் குமாரி சித்திராங்கியை எனக்கு மணம் செய்து தரவேண்டும்" என்று மயன் கேட்டான். அதைக் கேட்டுவிட்டு அண்ணாந்து சாளரத் திரையைப் பார்த்தான். திரை காற்றில் ஆடியதோ; இல்லை. அதற்குப் பின்னிருந்த ஸ்திரீதான் அசைந்தாளோ, அந்த உருவம் ஒருதரம் நடுங்கி நிலைத்தது. சித்திராங்கியின் கண்கள்

இன்னமும் தன்னையே கவ்விப் பருகிக்கொண்டிருந்தன என்பதை மயன் கண்டான்.

மயன் மறுபடியும் பூலோகத்துக்கு வந்து நினைவு தெளிந்து தன்னைச் சுற்றி யிருந்தவர்களைப் பார்த்தபோது அவன் திடுக்கிட்டு விட்டான்; அரச சபை அலங்கோல சபையாக இருந்தது. வீரசேனன் தன் வாளை உருவிக் கொண்டு மயனை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தான். அவனைப் பதஞ்சலி தடுத்தார். மன்னனோ கோபத்தால் மீசை துடிக்கப் பல்லை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டு, மயனை நோக்கி ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முதல் வார்த்தைகள் மயன் காதில் விழ வில்லை. விழுந்த வார்த்தைகள் இவ்வளவுதான். "ஊர், பெயர் தெரியாத அற்பப் பதர்களுக்குக் கௌரவம் அளிப்பது தவறு என்று சாஸ்திரம் இதனாலன்றோ விதித்திருக்கிறது? மந்திரி! நமது வீரர்களை அனுப்பி இவனையும் இவனுடைய சிற்பத்தையும் நமது நகர் எல்லைக் கப்பால் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு வரச் சொல்லு. இன்றே செல்லட்டும். இனி நம் நகரில் இவன் அடி வைத்தானானால் தன் உயிரை இழப்பான்; நிச்சயம்."

பதஞ்சலி குறுக்கிட்டு மன்னனைச் சாந்தப்படுத்தினார். "அவனை எல்லைக் கடத்தும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். நாளை மாலைக்குள் அவன் வெளியேறி விடுவான்" என்றார்.

பதஞ்சலியை உற்று நோக்கினான் மன்னன். "சரி" என்றான்.

சபை கலைந்தது.

"மயனுடன் சிறப்புக்கலையும் சோழ நாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிடும்" என்று வஸுதேவன் உரக்கக் கூறியது அரசன் உள்பட எல்லோர் காதிலும் விழுந்தது.

"எங்கள் நாட்டில் கலைஞர்களை அற்பப் பதர்கள் என்று சொல்லமாட்டார்கள்" என்றான் பிராக்ஸிடிலிஸ்.

"அரசன் மகளைக் காதலிப்பது அப்படி என்ன, மனிதன் செய்யத்தகாத குற்றமா?" என்றான் பதுமன்.

சாவரத்திரைக்குப் பின்னால் உருவம் இல்லை என்று மயன் கண்டான். ஆனால் தான் கேட்ட வரத்தை அவள் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்திருப்பாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாய மயன் பதஞ்சலியைப் பின் பற்றினான்.

அரச சபையை விட்டுக் கிளம்பிய மயனும் பதஞ்சலியும் மௌனமாகவே ஆற்றங்கரை யோரமாகச் சென்ற ராஜபாட்டையிலே ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். துறவியின் மனத்திலும் வாலிபனுடைய வனத்திலும் விவரிக்க வொண்ணாத சிந்தனைகள், உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்தது அலை மோதிக்கொண்டிருந்தன.

பதஞ்சலி ஆசிரமத்துக்கு அப்பால் இருந்த படித்துறையை அடைந்தவுடனே அந்த மௌனத்தைத் தாள மாட்டாமல் மயன் சொன்னான்: "துரதிருஷ்டசாலியாகிய நான் வந்து சாந்தியும் ஆனந்தமும் நிறைந்திருந்த தங்களுடைய ஆசிரமத்தையும் அதன் சுற்றுப்புறத்தையும் சில நாளிலேயே அசுசியாக்கி விட்டேன்; பாழாக்கி விட்டேன். அந்தப் பாவத்துக்கு இப்போது என்ன பரிகாரம் செய்வது என்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை."

இதற்கு நேரடியாகப் பதஞ்சலி எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. தம் மனத்திலிருந்ததைப் பற்றிச்

சொன்னார். "நீ மட்டும் இன்னும் சற்றுப் பொறுமையுடன் இருந்திருப்பாயானால்......"

அவர் இப்படிச் சொல்லுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கவே மயனுக்குப் பொறுமையில்லை. அவர் அவ்வாக்கியத்தை முடிக்குமுன் குறுக்கிட்டான்: "ஸ்வாமி! தாங்கள் துறவியேயானாலும் என்னிடம் வைத்துள்ள பாசத்தால் தெய்வ சித்தம் இது என்பதையும் மறந்து விட்டுப் பேசுகிறீர்கள்" என்றான். "என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவள் அரச குமாரியாகவே இருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம் எனக்குத் தோன்றியவுடனேயே அசட்டு ஆசை என்னைத் தூண்டிற்று. என் அதிர்ஷ்டத்தைப் பரீக்ஷை செய்து பார்த்தேன். நேர்முகமாகவே அரசனை வரங்கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன். இனி ஆசைப்படவும் வேண்டியதில்லை; ஏமாறவும் வேண்டியதில்லை அல்லவா?"

பதஞ்சலி சொன்னார்: "நடந்தது என்னமோ நடந்து விட்டது. அதைப்பற்றி இனியும் பன்னிப்பன்னிப் பேசிக் கொண்டிருப்பானேன்? பேசித்தான் பயன் என்ன?"

"நான் இப்படி வரங்கேட்டதைச் சித்திராங்கியும் ஆமோதித்திருப்பாள் என்றே நான் நம்புகிறேன்" என்றான் மயன் திடமாக.

"இரண்டு அசட்டுச் சிறுசுகள்!" என்று சொல்லித் துக்கம் நிறைந்ததோர் புன்னகை புரிந்தார் பதஞ்சலி. "நடனராஜனே! நர்த்தன சுந்தரா! உன் குழந்தைகளை இனியும் சோதிக்காதே!" என்று வானத்தை நோக்கிக் கைகூப்பிச் சொன்னார்.

சற்று நேரம் மறுபடியும் அவர்களிடையே மௌனம் நிலவியது. இந்தத்தடவை மௌனத்தைக் கலைத்தவர்

பதஞ்சலிதான். "போனதெல்லாம் போகட்டும். இனிச் செய்யவேண்டியதைக் கவனிப்போம். நாளை மாலைவரை யில் தான் நீ புகார் நகரிலோ அதன் சுற்றுப்புறங்களிலோ தங்கலாம். அதற்குப் பின் தங்கினால் மறுபடியும் அரசன் கோபத்துக்கு ஆளாவாய்."

"நான் யாருடைய கோபத்துக்கும் பயப்படவில்லை என்றான் மயன். "என்னுடைய வாழ்க்கையில் கழிந்து விட்ட இருபத்தைந்து வருஷங்களையும் யாருக்கும் பயப் படாமலே கழித்துவிட்டேன். இனிமேலும் பயப்படமாட் டேன். ஆனால் நாளைவரையில் எனக்கு அவகாசம் எதற்கு? நான் இன்றிரவே கிளம்பிவிடுகிறேனே!"

"அதெப்படி சாத்தியமாகும்?"

"சாத்தியமாகாமல் என்ன?" என்றான் மயன் "தங்கள் ஆசிரமத்தில் என் குதிரை தயாராய் இருக் கிறது. இடையிலே என் வாள் இருக்கிறது. பூம்புகாருக் குள் பதினைந்து இருபது நாட்களுக்கு முன் வந்தது போலவே யார் கண்ணிலும் படாமல் திரும்பிவிடு கிறேனே!"

"இடையில் நடந்துவிட்டதை எல்லாம் உன்னால் மறந்துவிட முடியுமா?" என்றார் பதஞ்சலி.

மயன் சற்றுத் தயங்கினான். "என்ன ஸ்வாமி இது? தாங்களும் என்னைச் சோதிப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டீர்களா?" என்றான்.

இரக்கமான அன்பு ததும்பும் கண்களுடன் மயனை ஒரு கணம் நோக்கினார் பதஞ்சலி, அப்புறம் சொன்னார்: "இவ்வளவு நாள் எனக்குக் கிடைக்காத ஒரு பொக்கி ஷத்தை நான் இப்போது பெற்றுவிட்டேன்—உன்மூலம்.

உன்னுடன் செல்லுகிறார் நர்த்தனசுந்தரர். அவருடன் உலகின் கோடிவரையிலும் நானும் செல்லத் தயார்.''

மயன் திகைத்துப்போய் அவரைப் பார்த்தான். ''ஸ்வாமி! நீங்கள் சொல்லுவது சரியல்ல. தவிரவும் நாடோடியான நான் இந்த நடன ராஜ விக்கிரகத்தை என்னுடன் தூக்கிக்கொண்டு அலைவதென்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? அதைத் தங்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுப் போவதாகவே நான் தீர்மானித்துள்ளேன்'' என்றான்.

''நான் உன்னுடன் புகாரைவிட்டு வெளியேறிவிடுவ தாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். இன்று கலைஞனை நகரை விட்டு விரட்டும் மன்னன் நாளைக்குத் துறவிகளை விரட்ட மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்? நம்முடன் நர்த்தன சுந்தரர் விக்கிரகம் வரட்டும். வேறு ஓர் ஊரில் வேத சாஸ்திர ஆகமப்படி அந்த விக்கிரகத்தை வைத்துக் கோயில் கட்டி, ஆகவேண்டியதைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்யலாம்'' என்றார் பதஞ்சலி.

''அந்தப் பணியில் என்னையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று நான் தாழ்மையுடன் வேண்டிக்கொள்ளு கிறேன்'' என்று ஓர் இனிமையான பெண் குரல் அவர்கள் அருகில் கேட்டது.

மயனும் பதஞ்சலியும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள். புன்சிரிப்புடன் அவர்கள் அருகில் வந்து நின்றாள் ராஜ குமாரி சித்திராங்கி.

ஆச்சரியத்துடன் ஆனந்தத்துடனும் மயன் ''சித்தி ராங்கி......!'' என்றான்.

பதஞ்சலியும் பிரமித்துப் போய்விட்டார்'' இதென்ன குழந்தாய்?'' என்று நாக்குழறக் கேட்டார்.

சித்திராங்கி புன்சிரிப்புடன் அமைதியாகப் பதில் அளித்தாள்: "நான் என் நாதனாக எண்ணி வரித்து விட்டவர் புகாரைவிட்டு நீங்கிய பின் எனக்குமட்டும் இங்கே என்ன வேலை? நானும் அவருடன் நீங்குவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன்."

தீர்மானமும்எக்களிப்பும் தொனித்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மயன் புளகாங்கிதமடைந்தான். ஆனால் அந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் என்ன செய்வது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தன்பொருட்டு அவள் செய்யும் தியாகம் மகத்தானது என்று அறிந்து அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அவளுடைய அன்பின் ஆழத்தைக் கண்டு அவன் ஆனந்தங்கொண்டான். திரும்பிப் பதஞ்சலி மாமுனியின் முகத்தை ஒருதரம் பார்த்தான். எப்போதும் ஆசாபாசங்கள் தீர்ந்து நிச்சலனமாக இருக்கும் அவருடையஉள்ளத்திலே கிளம்பியிருந்த புதுமையான புயல் அவருடைய முகபாவத்தில் தெரிந்தது.

சித்திராங்கியைப் பார்த்து மயன் சொன்னான். "அரசகுமாரி! உன் அந்தஸ்தும் மேன்மையும் தெரியாதபோது நான் தைரியமாக உன்னை கண்ணெடுத்துப் பார்த்துச் சகஜமாக வார்த்தையாடிவிட்டேன். கேவலம் நாடோடியான சிற்பி நான். உன்னை என் மனத்தாலும் சிந்திக்க லாயக்கற்றவன். துரதிருஷ்டசாலியான என்னை நீ மறந்துவிட்டு, உன் பதவிக்கும் அந்தஸ்துக்கும் தக்கபடி நடந்து கொள்ளுவாய். அதுதான் உத்தமம்: இந்தப் புத்தி மதியைத்தான் உனக்கு உன் குருவான பதஞ்சலியும் சொல்லுவார்."

"நாதா!" என்று ஒரு புன்னகையுடன், உரிமையுள்ளவள்போல மயனை அழைத்துச் சொன்னாள் யுவதி, "நாதா! தாங்கள் இன்னும் பதஞ்சலி மாமுனிவரைச்

சரியாக அறிந்துகொள்ளவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். என் மனத்துக்கும், உள்ளத்துக்கும் விரோதமாக நான் நடக்கவேண்டும் என்று அவர் ஒரு நாளும் சொல்லமாட்டார். தவிரவும் அவருக்கு வெகு காலமாக என்னைத் தெரியும். நான் ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என்று மனம் வைத்துவிட்டேனானால் என் தீர்மானத்தை அந்தப் பிரும்மதேவனாலும் மாற்ற முடியாது என்று அவருக்குத் தெரியும்."

"அதை இவனும் கூடிய சீக்கிரமே அறிந்துகொண்டு விடுவான்" என்று மயனைச் சுட்டிக்காட்டிப் பதஞ்சலி சொன்னார். எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்துவிட்டது என்ற சந்தோஷம் அவர் குரலில் தொனித்தது. ஆனால் அந்தச் சந்தோஷத்துக்கு மாற்றாக அவர் மனத்தில் என்றுமில்லாத ஓர் ஏக்கமும் அதைரியமும் அடுத்த விநாடியே வந்து குடி புகுந்தன. "நாம் மூவரும் சேர்ந் திருப்பதை அரசராவது அவரது ஆட்களாவது கண்டு விட்டார்களானால் அதற்கப்புறம் நாம் உயிருடன் தப்பு வது சிரமமாகிவிடும்" என்றார் பதஞ்சலி.

"கிழவருக்கு இந்த வயசில், இப்போதுதான் உயிர் மேல் ஆசை வந்திருக்கிறது!" என்று சொல்லிக் கடுக் கென்று நகைத்தாள் சித்திராங்கி.

"கேலி செய்துகொண்டு நிற்பதற்கேற்ற தருணமல்ல இது. நான் போய்ப் பிரயாணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்" என்றார் பதஞ்சலி. "இன்று இரவு இருபது. இருபத்திரண்டு நாழிகை வரையில் நிலவு உண்டு. நிலவு மறையும் முன் கொள்ளிடத்தைத் தாண்டிவிட்டால் தான் நல்லது."

சித்திராங்கியையும் மயனையும் தனியே ஆற்றங்கரை மேடையில் விட்டுவிட்டு அவர் ஆசிரமத்துக்குள் போனார்.

பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்ய அவருக்கு இரண்டு நாழிகை நேரந்துக் கதிகாசுவே பிடித்தது. அந்த இரண்டு நாழிகை நேரமும் காதலர்கள் இருவருக்கும் ஒரு விநாடி போலக் கழிந்தது.

பதஞ்சலி முனிவர் நான்கு குதிரைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ராஜகுமாரியும் மயனும் அவரவர்களுடைய குதிரைகளின் மேல் அமர்ந்துகொண்டார்கள். மூன்றாவது குதிரையின் மேல் பதஞ்சலி முனிவரின் சிஷ்யன் ஒருவன்—குதிரை சவாரி செய்யப் பழக்கப்பட்டவன்—நடராஜ விக்கிரகத்துடன் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். ஜடாமகுடதாரியான பதஞ்சலி ஒரு தாவுத் தாவி நாலாவது குதிரையின் மேல் ஆரோகணித்தார். அவருடைய திறமையைக் கண்டு மயன் வியந்தான்.

அவன் வியப்புக்கு, "பூர்வாசிரமத்தில்..." என்று முணுமுணுத்துப் பதஞ்சலி பதில் சொன்னார்.

"தாத்தாவுக்கு வாலிபம் திரும்பிவிட்டது!" என்று கைகொட்டிச் சிரித்து அவரைக் கேலி செய்தாள் சித்திராங்கி.

நிலவு மறைய வெகு நேரம் இருக்கும்பொழுதே அவர்கள் கொள்ளிடத்தின் கரையை எவ்வித இடையூறுமின்றி அடைந்துவிட்டார்கள். கொள்ளிடக் கரையில் வீரசேனனும் அவனுடைய ஆட்களும் அவர்களை மேலே செல்ல வொட்டாமல் தடுத்துவிடவேண்டுமென்று வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

நிலவு வெளிச்சத்திலே தன் இஷ்ட நாயகனுக்கும் பத்துப் பன்னிரண்டு துஷ்டர்களுக்குமாக நடந்த அந்த வாட்போரைச் சித்திராங்கி தன் ஆயுள் உள்ள அளவும் மறக்கவில்லை. அவள் கிழவியாகிப் பேரன் பேத்திமார்

எடுத்த பிறகும் கூட அந்த வாட்போரை விவரித்துக் கதை சொல்லும்போது, அவள் உடலும் உள்ளமும் நடுங்கும். தடியூன்றித் தள்ளாடி நடக்கமாட்டாமல் நடமாடிக்கொண்டிருந்த தங்கள் தாத்தாவா அன்று ஒருவராகப் பத்துப் பன்னிரண்டு பெயர்களைச் சமாளித்தார் என்று நம்பமாட்டாமல் குழந்தைகள் வியந்தன. தெய்வந்தான் அன்று அந்த இளங்காதலர்களுக்குத் துணை புரிந்திருக்கவேண்டும். வாள் போரின் முடிவில் வீரசேனனும் அவனுடைய ஆட்களில் மூவரும் மடிந்து விழுந்துவிட்டார்கள். எஞ்சியவர்கள் சமாளிக்கமாட்டாமல் ஓடிவிட்டார்கள்.

வீரசேனன் விழுந்ததைக் கண்ட பதஞ்சலி "சோழ நாட்டைப் பிடித்திருந்த பிடை இன்றுடன் ஒழிந்தது" என்றார்.

அவர்கள் மேலே செல்வதைத் தடுக்க வேறு யாரும் முன் வரவில்லை. கொள்ளிடத்தின் அக்கரை சேர்ந்தவுடன் புகார் நகரம் இருந்த திக்கை நோக்கிப் பதஞ்சலி சபித்தார். "கலையையும் அறிவையும் ஒருங்கே விரட்டி அடித்து வெளியேற்றிய அந்தப் பூம்புகார் கூடிய சீக்கிரமே இருந்த சுவடு தெரியாது அழியட்டும்!"

"ஸ்வாமி!" என்று கைகூப்பினாள் சித்திராங்கி. "என் பிறப்பிடம் அதுதான்" என்று துக்கம் ததும்பக் கூறினாள்.

"அதை மறந்துவிட்டு ஆத்திரத்தில் சபித்து விட்டேன் நான்" என்று ஆதங்கத்துடன் கூறினார் பதஞ்சலி. சிறிது யோசித்துவிட்டு "நகரம் அழியட்டும்; அழிந்தாலும் அதன் புகழ் என்றும் நின்று நிலவும்" என்றார்.

* * *

"கதை அவ்வளவுதான்" என்ருள் சுந்தரப் பாட்டி. "பதஞ்சலி நல்ல நாளில் நல்ல யோகத்தில் மயனுக்கும் சித்திராங்கிக்கும் விவாகம் செய்து வைத்தார். நடன ராஜனைப் பிரதிஷ்டை செய்து கோயில் கட்டினர். உலகத்துப் பாமர மக்களுக்கு அன்றுமுதல் தெய்வம் ஜனனமாகி விட்டது."

"ஏன் பாட்டி? எனக்கு இரண்டொரு சந்தேகங்கள் தோன்றுகின்றன" என்றேன் நான்.

"படிச்சவனுல்லியோ, சந்தேகத்துக்கென்ன குறைச்சல். என்ன சந்தேகம்? கேளு சொல்றேன்" என்ருள் பாட்டி.

"சோழநாட்டு அரசன் தன் மகளைத் திருப்பி அழைத்துக்கொள்ளவே இல்லையா?" என்றேன்.

"இதென்ன அசட்டுக் கேள்வி?" என்று என்னைக் கடிந்தாள் பாட்டி. "ஒரே மகள்: அழைத்துக் கொள்ளாமலும் இருந்திருப்பானு? தன் இஷ்டத்துக்கு மாருகக் கலியாணம் செய்து கொண்டாளே என்று முதலில் ரொம்பவும் கோபமாகத்தான் இருந்திருப்பான். அது தீராத கோபமாகவும்தான் அப்போது தோன்றியிருக்கும். ஆனல் அது தீருவதும் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் அங்கீகரிப்பதும் சகஜந்தானே! தவிரவும் கோயில் கட்டச் சோழன் கொடுக்காவிட்டால் பதஞ்சலியிடம் பணம் எங்கிருந்து கிடைத்திருக்கும்? நீதான் சொல்லேன்."

"அது சரி" என்று நான் ஒப்புக்கொண்டேன். "என்னுடைய இரண்டாவது சந்தேகம் இதுதான். நடனராஜருக்குக் கோயில் கட்டியபின்தான் தெய்வமே உலகில் தோன்றியது என்கிருயே நீ? அது சரியா?"

"இதோ பார். அனாதி காலமாகவே தெய்வம் உண்டு என்பது சரிதான். ஆனால் தெய்வத்துக்கு உருவம் ஏற்படாதவரையில், அறிவாளிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் தெய்வத்தைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்யவே முடிந்திராது. என்னையும் உன்னையும் போன்ற பாமரர்களுக்குத் தெய்வம் ஜனனமானது அது உருவமான போதுதான்" என்றாள் பாட்டி.

"நடனராஜன்தான் முதல் தெய்வ உருவம் என்கிறாயே! அது எப்படி?" என்றேன்.

"எப்படி என்றால், அப்படித்தான். நடனராஜன் தோன்றியபின்தான் தெய்வத்துக்கு உருவம் கொடுக்க முடியும் என்று மனிதர்களுக்குத் தெரிந்தது. பிறகு தங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி தெய்வத்துக்கு உருவம் கொடுத்துப் பூஜிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். கிருஷ்ணன் என்றும் பாண்டுரங்கன் என்றும் சுப்பிரமணியன் என்றும் விதவிதமான உருவங்கள் தெய்வத்துக்கு ஏற்பட்டன" என்றாள் பாட்டி.

"அப்படியானால் தெய்வத்துக்கு ஏற்பட்ட முதல் கோயில் நடனராஜருடையதுதான், இல்லையா?"

"ஆமாம். சந்தேகமென்ன?" என்றாள் பாட்டி.

"விக்கிரக ஆராதனை அநாகரிகமானது என்கிறார்களே?" என்று கேட்டேன் நான்.

"அப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ரொம்ப நாகரிகமானவர்களோ, அல்லது அறிவாளிகள்தானோ?" என்றாள் சுந்தரப்பாட்டி.

நான் பதில் பேசவில்லை.

சாம்பமூர்த்தி

"உலகத்திலே சகஜமாகப் பணக்காரர்களைப் பற்றி யாருமே குறை கூறுவது கிடையாது" என்று ஆரம்பித்தாள் சுந்தரப் பாட்டி. "ஏழைமைப் பட்டவன்தான் எப்போதுமே உலகத்தின் நிந்தனைகளை எல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கவேண்டியிருக்கிறது."

"ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவில் ஆண்டிதானே?" என்றேன் நான்.

"தானாகப் பணம் சம்பாதிக்கவும், யாராவது சம்பாதித்துத் தந்திருப்பதை வைத்துக் கொள்ளவும் அறியாதவனுக்கு உலகம் வெகு சுலபமாகவே அசட்டுப் பட்டம் கட்டிவிடுகிறது. அவன் மற்றபடி எவ்வளவு கெட்டிக்காரனானாலும் சரிதான்: அசடு என்ற பட்டம் அவனுக்கு நிலைத்துவிடும்."

"எனக்குத் தெரிந்து, பணக்காரர்களில் எத்தனையோ பேர் அசடர்கள் இருக்கிறார்களே?" என்றேன். பாட்டி ஏதோ கதைக்குப் பீடிகை போடுகிறாள்; கேட்கலாம் என்ற ஆவலுடன், தூண்டுதலாக இருக்கட்டும் என்று நானும் நடுநடுவே ஒவ்வொரு வார்த்தை சொல்லி வைத்தேன்.

பாட்டி சொன்னாள்: "பணக்காரர்கள் அசடாகவே இருக்கலாம், உண்மையில் பணக்காரர்கள் அசடாகத்தான் இருக்க முடியும். அப்படி இல்லாவிட்டால் பணம் ஒரு நாளும் அவர்களிடம் சேராது. ஆனால் இந்த அசட்

டுத்தனம் வேறு: நான் முதலில் சொன்ன அசட்டுத்தனம் வேறு. லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்துக்கு அவசியமான அசட்டுத்தனத்தை உலகம் அசட்டுத்தனம் என்று மதிப்பதே கிடையாது. பணக்காரன் அசடு என்று தெரிந்திருந்தாலும், அப்படிச் சொல்வதற்குப் பதிலாக, அதிருஷ்டசாலி என்று கௌரவமாகச் சொல்லிவிடுவதுதான் உலக வழக்கம்.''

''உம்......''

''ஆம்: நான் முதலில் சொன்னது போன்ற அசட்டுத்தனம் படைத்தவனை உலகம் வெறுக்கிறது, அந்த அசட்டுத்தனத்தைப் பாவமாகவும், ஒரு ரோகமாகவும், மீளா நரகமாகவும் உலகம் மதிக்கிறது.''

''அதிருக்கட்டும் பாட்டி! நாங்கள்ளாம் தூங்கினப்புறம் மாமாவோடே இதை எல்லாம் பேசிக்கோ. இப்போ கதையைச் சொல்லு'' என்றாள் சரோஜா. அவள் பாட்டியின் பெண் வயிற்றுப் பேத்தி; இன்னும் ஏழு வயது நிரம்பாதவள். பாட்டிக்கு மிகவும் செல்லம். மற்றக் குழந்தைகளும் பாட்டியைச் சுற்றி உட்கார்ந்துகொண்டு ''கதை, ஒரு கதை'' என்று கூச்சலிட்டன.

பாட்டி சொன்னாள்: ''பணம் தானாகச் சேர்க்கவும் அறியாமல், தகப்பனார் சேர்த்து வைத்திருந்தது பூராவையும் விரயம் செய்துவிட்டு ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனவரைப் பற்றி இன்று நான் கதை சொல்லுகிறேன். என் கண் முன் நிஜமாகவே இதெல்லாம் நடந்ததுதான், அவரை உங்களில் பலருக்கும் தெரியும், தாடி வளர்த்துக்கொண்டு காவேரிக்குப் போற வழியிலே......''

''தாடி மாமா கதையா? சொல்லு, சொல்லு!'' என்று குழந்தைகள் ஏககாலத்தில் கூச்சலிட்டன.

"சாம்பமூர்த்தி ராயரைப் பற்றியா? சொல்லு" என்றேன் நானும்,

நான்கு மாதங்களுக்கு முன் ஓட்டாண்டியாக, கட்டியிருந்த ஒரே வஸ்திரத்துடன், பண்டரீபுரத்தில் பண்டரிநாதனை பஜித்துக்கொண்டு உயிர்விட வேண்டுமென்று, ஊரில் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பிய சாம்பமூர்த்திராயர் சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் சாத்தனூருக்குள், தெருவுக்குள், குதிரை மேல் சவாரி செய்துகொண்டு வந்தார். கல்யாணமாகி மாப்பிள்ளை அழைக்கும்போது மாப்பிள்ளையைக் குதிரை மேல் வைத்து ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்வது மராட்டியர்கள் வழக்கம். அந்த வழக்கப்படியே சாம்பமூர்த்திராயரும் ஜரிகைத் தலைப்பாகையுடனும், கறுப்புக் கோட்டுடனும், ஜரிகை அங்கவஸ்திரத்துடனும், கம்பீரமாகக் குதிரைமேல் அமர்ந்து நகரப் பிரவேசம், தெருப் பிரவேசம், கிருஹப் பிரவேசம் எல்லாம் செய்தார்.

அவர் தஞ்சாவூரில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அவருடைய தகப்பனார் நானூறு ஐந்நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஏதோ சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்தவர். குடும்பத்துடன் சாத்தனூருக்குக் குடிவந்தபோது அவர் உத்தியோகத்திலிருந்து விலகி உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு விட்டார். அவருடைய ஒரே பிள்ளைதான் சாம்பமூர்த்தி. அவரை பி. ஏ. வரையில் படிக்க வைத்திருந்தார். சாம்பமூர்த்தியும் நன்றாகப் படித்து, ராஜதானியிலேயே பி. ஏ. யில் முதலாவதாகத் தேறியிருந்தார். பி. ஏ. பாஸ் செய்ததற்கு மறு வருஷம் சாம்பமூர்த்திக்குக் கல்யாணம் ஆயிற்று. தம் அத்தையின் ஒரே பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டார். தகப்பனாருடைய ஆஸ்தியுடன், அத்தையின் ஆஸ்தியும் சேர்ந்து கொண்டது.

எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவருக்கு எவ்வளவு ஆஸ்தி யிருந்தது என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. எனினும் நிறைய இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தெருவிலே நான்கு வீடுகள் இருந்தன; நிச்சயமாக நாலாயிரமாவது பெறும். சர்வமானிய நிலம் ஐந்தாறு வேலியிருந்தது. ரொக்கமாகப் பணமும் கையில் நிறைய இருந்ததாகத்தான் சொல்லுகிறார்கள்.

அப்போதெல்லாம் பார்ப்பதற்கு, சாம்பமூர்த்தி ராஜ குமாரன் மாதிரி இருப்பாராம். வாட்ட சாட்டமான ஆசாமி; சிவந்த மேனி; எடுப்பான மூக்கு; பரந்த கண்கள். அவருடைய அகத்தின் அழகு முகத்தில் நன்கு தெரியும். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே எல்லோ ருக்கும் "இவர் உத்தமர்; மனிதர்களிலே சிறந்தவர்" என்று தெரிந்துவிடும்.

அவருக்குப் பெண்டாட்டியாக வந்து வாய்த்தவளோ எல்லாவிதத்திலும் அவரையும்விடச் சிறந்தவள். அழகி லும் சரி, உள்ளத்திலும் சரி—இருவரும் போட்டி போடுவது போல இருந்தது.

அவர்கள் வீட்டிற்கு யாராவது விருந்து என்று போய்விட்டாலோ ராஜோபசாரந்தான்; லேசில் விட்டு விடமாட்டார்கள். தர்மம் கேட்டு யார் போனாலும் யாரும் எதிர்பார்க்காத அளவு பெற்றுக் கொண்டுதான் திரும்ப முடியும். பிச்சைக்காரர்களுக்குப் போடுவதில் மட்டும் தினசரி பதக்கு அரிசி செலவாகும் என்று ஊரில் சொல்லிக் கொள்வார்கள். இது தவிர தினசரி வீட்டில் நாலைந்து பேருக்காவது சாப்பாடு நடக்கும். ஒரு நாளாவது மரக்கால் அரிசிக்குக் குறைந்து உலை கிடையாது.

சுகப்பனார்க் கிழவரும், அத்தைக் கிழவியும் இருக்கும் வரையில்தான் இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்று ஊரார்

எதிர் பார்த்தார்கள். அவர்கள் போன பிறகும்கூட அப்படியே நடந்து வருவதுகண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்

பணவிஷயத்தில் கணவனைப் போலவே மனைவியும் அசட்டாக இருந்ததைத்தான் விதி என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது.

நடுவில் கொஞ்சநாள் சாம்பமூர்த்திராயர் சர்க்கார் உத்தியோகமும் பார்த்தார்—போலீஸ் இலாகாவில். மாதம் நூறு, நூற்றிருபது சம்பளம் வந்ததே தவிர அவருக்கு மனத்தில் நிம்மதியில்லை. தினசரி பூஜை புனஸ்காரத்தையும், தர்மம், விருந்துபசாரணை முதலியவற்றையும் சரியாகச் செய்ய முடியவில்லையே என்று வேலையைவிட்டு விட்டு ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

அவர் வேலையை ராஜிநாமாக் கொடுத்துவிட்டு வந்ததற்குப் பிற்காலத்தில் யாராவது காரணம் கேட்டால் பின்வருமாறு சொல்லுவார்: "ஒருதரம் கிராமத்துக்கு லீவில் வந்திருந்தபோது என்னைப் பலமாகச் சீட்டாட்டப் பைத்தியம் பிடித்துக்கொண்டது. இரண்டு மாதம் இரவு பகல் ஓயாமல் சீட்டாடிக் கொண்டே இருந்தேன். லீவு முடிந்தும் சீட்டாட்டப் பைத்தியம் ஓய்ந்தபாடில்லை. என்னும் இரண்டு மாதம் லீவுக்கு எழுதிப் போட்டு விட்டுச் சீட்டாடினேன். பிறகு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அரைச் சம்பள லீவு, டாக்டர் சர்டிபிகேட் லீவு, சம்பளமே இல்லாமல் லீவு என்று ஒரு வருஷத்துக்குமேல் ஆகிவிட்டது. இனிமேல் உத்தியோகத்துக்குத்தான் போவானேன் என்று ராஜிநாமா எழுதிப்போட்டுவிட்டேன்."

அவர் உத்தியோகத்தை ராஜிநாமாச் செய்துவிட்டு வந்து சில நாளைக்கெல்லாம் அவருடைய மனைவி நோய் வாய்ப்பட்டுப் படுத்துவிட்டாள். ஒரு வருஷம் படுத்த படுக்கையாகவே கிடந்தாள். அப்போது அவளுக்கு

இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் இருந்தன: மூத்ததற்கு வயது ஐந்து; இரண்டாவதற்கு இரண்டிருக்கும். குழந்தைகளையும் வீட்டையும் பார்த்துக் கொள்ளத் தாதிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் அமர்த்தி விட்டு, சாம்பமூர்த்திராயர் தாமே தம் மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை எல்லாம் செய்தார். புனர்ப் பாகம் செய்வது முதல், ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் மருந்து வாங்கி வருவது வரையில், தம் மனைவி சம்பந்தப் பட்ட எல்லாக்காரியங்களையும் சாம்பமூர்த்தியே செய்தார். வேறு யாராவது செய்கிறேன் என்று சொன்னால்கூட, அவருக்குக் கோபம் வந்து விடும். தம் கையாலேயே எல்லாம் செய்தால் யமன் கருணை கூர்ந்து அவளை விட்டு விட்டுப் போய் விடுவான் என்று அவர் எண்ணினார் போலும்.

அவருடைய மனைவி படுக்கையில் சிக்காகக் கிடக்கும் போது வீட்டில் பூஜையும், மந்திர கோஷமும் முன்னிலும் நான்கு மடங்காக அதிகரித்தது. தான தருமங்கள் முந்திய எல்லைகளை எல்லாம் மீறிவிட்டன. பிரதி வெள்ளிக் கிழமையும் ஒரு சுமங்கிலிக்குச் சாதம் போட்டு, மஞ்சள் புடவை வாங்கித் தரவேண்டுமென்று அவர் மனைவிவேண் டிக்கொண்டாள். அதன்படியே செய்தார் சாம்பமூர்த்தி. புடவை வாங்குவதும் நாலைந்து ரூபாய்க்கு வாங்காமல், தாராளமாக இருபது முப்பதுக்கு வாங்கினார். ஏழரை நாட்டுச் சனி, படுத்தும் என்று யாரோ ஒரு ஜோசியன் சொன்னானே என்று ராயர் பிரதி சனிக்கிழமையும் ஒரு பிராமணனுக்கு அன்னம் போட்டு, சோமன் ஜோடி வாங்கித்தந்தார்.

ஒரு வருஷம் பூராவும் படுக்கையிலேயே கிடந்தாள் அவர் மனைவி; பிறகு கடைசிச் சிவிகை ஏறிப்போய் விட்டாள். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் சாதாரண

மனிதர்களுக்குள்ள கருணைகூட, தெய்வத்துக்கு இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இளஞ்சிசுக்கள் இரண்டு அநாதரவாக விடப்பட்டுத் தவிக்குமே என்றோ, வீணாக ஒரு பாவமும் அறியாத இளந் தம்பதிகளைப் பிரித்து வைக்கிறோமே என்றோ தெய்வம் சிறிதும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு வருஷம் இரவு பகலாக மனைவியை விட்டு நகராமல் சிசுருஷை செய்ததனால் சாம்பமூர்த்திராயர் தம் உடம்பையும் கெடுத்துக்கொண்டுவிட்டார். அவ்வளவு தான் அவர் கண்ட பலன்.

வாழ்க்கையிலே ஒரு விதமான கசப்பும் லேசாக அவருக்குத் தட்டிவிட்டது. அந்த லேசான கசப்பை மறக்க அவர் இன்னும் அதிகக் கசப்பான காரியங்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தார். கையில் ஏராளமான பணத்துடன் தஞ்சாவூர் சென்று, அதற்கேற்ற கோஷ்டியுடன் கலந்து கொண்டு, குடிக்கவும் தாசிகளுடன் சல்லாபிக்கவும் ஆரம்பித்தார். ஆனால் இதிலே அவர் மனது செல்லவில்லை. இந்த அசட்டுக் காரியங்கள் அவர் உள்ளத்தையும், பரிசுத்தமான ஆத்மாவையும் எவ்விதத்திலும் தொடவில்லை. அஜ்ஞாதத்திற்குமேல் இந்த வாழ்க்கை அவருக்குத் தாளவில்லை; கிராமத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். அவர் குணங்களும், சுபாவமும் புடத்திலிட்ட ஸ்வர்ணம் போல அந்த நாளைய அநுபவங்களால் அதிகமாகவே பிரகாசித்தன.

அந்த நாளைய அனுபவங்கள் அவருக்கு ஒரு விதத்தில் நல்ல பயன் அளித்தன என்றுகூடச் சொல்லலாம். பட்டும் படாமலும் இருப்பவனே யோகி என்று சொல்லுவார்களே; அதுபோல அவர் அன்று முதல் உலக விவகாரங்களில் பட்டும் படாமலுமே இருக்கத் தலைப்பட்டார்.

தெருவிலுள்ள 'மைனர்கள்' சிலருக்கு நல்லுபதேசம் செய்து நல்வழியில் திருப்பவும் அவருடைய அனுபவங்கள் பயன்பட்டன.

அந்த நாளைய அனுபவங்களைப் பற்றிச் சாம்பமூர்த்தி ராயர் அதிகமாக யாருடனும் பேசமாட்டார். ஊரார் தெரிந்துகொண்டதெல்லாம் பராபரியாகக் காதில் விழுந்ததுதான்.

ஆனால் அந்த மாதிரி வாழ்க்கையில் தனக்குக் கசப்புத் தட்டியதைப் பற்றி ஒரு நாள் அவராகவே தம் நண்பர்களான சில வாலிபர்களுக்குச் சொன்னார். அவர் வாழ்க்கையில் பெரிய மாறுதல்களைச் செய்ததெல்லாம் அல்ப விஷயங்கள்தான். அதேபோலக் குடியும் கூத்தியும் அவரை விட்டு அகன்றதற்குக் காரணமும் மிகவும் அல்பமான ஒரு விஷயம்; அதை நம்பவே மனது வராது. எனினும் அவர் சொன்னது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெரியும்.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல ஸ்டேஷனில் குடித்து விட்டு, சாம்பமூர்த்தி ராயரும் அவருடைய நண்பர்களும் ஒரு ஜட்கா வண்டியில் நகருக்கு, நாயகி வீடு தேடிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். காமாக்ஷி பாயி ஸாஹேபாவின் மணிக்கூண்டு கட்டி முடிந்திருந்த சமயம் அது. ஜட்கா வண்டி மணிக்கூண்டைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது, வண்டியின் கோடியில், கம்பிமேல் சாய்ந்துகொண்டு, குடித்தவனுக்கே உள்ள ரீதியில் சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்த சாம்பமூர்த்தி ராயரின் கண்களுக்கு அந்த மணிக்கூண்டு இருந்த இடத்திலிருந்து பெயர்ந்து ஒற்றைக்காலால் நடந்து தம்மை நோக்கி வருவதைப்போலத் தோன்றிற்று. நாக்குளற அவர் "மணிக் கூண்டு நடக்குது டோய்!" என்றார். அவரைப்போலவே

குடிவெறியிலிருந்த அவருடைய தோழர்கள் அவர் சொன்னதைப் பாராட்டவில்லை. "மணிக் கூண்டு நம்மைத் துரத்துறதுடோய்?" என்றார் சாம்பமூர்த்திராயர் சில விகுடிகள் கழித்து. அச் சமயம் அந்த மணிக்கூண்டின் முகம் (கடிகாரம்) அவர் கண்ணில் பட்டது. அதிலே ரௌத்திரமும் ஆத்திரமும் குடியிருப்பதுபோல அவர் கண்களுக்குப் பட்டதாம். தம்மிடம் தனியாக அது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்பியது: அதனால் தான் அது தம் வண்டியைத் தொடர்ந்து வந்தது என்று அவர் முடிவு கட்டிக் கொண்டார். குடியால் ஏற்கெனவே குளறிய குரல், இப்போது பயத்தால் குளறியது.

"ஹோ!" என்ற கூச்சலுடன் அவர், வண்டிக் கம்பியைக் கழற்றுமலே, வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து விட முயன்றார். அதே சமயம் தெய்வாதீனமாக வண்டியும் இறிசு முறிந்து கீழே சாய்ந்து விட்டது. ஜனங்கள் கூடி வண்டியை நிமிர்த்தி அதில் சிறைப்பட்டிருந்தவர்களை விடுவித்தார்கள். நல்ல வேளையாக சாம்பமூர்த்திராயருக்குக் காயம் ஒன்றும் இல்லை. விடுபட்டதும் சித்தம் தெளிந்து, அங்கிருந்து ஓடியேபோய் விட்டார். பைத்தியக்காரன், குடிகாரன் என்று அங்கிருந்தவர்கள் அவர் நடத்தையைப் பற்றி எண்ணினார்கள்.

ஆனால் அதற்கப்புறம் சாம்பமூர்த்திராயர் குடியைத் தொடவில்லை: தாசிகளையும் அணுகவில்லை.

அந்த நாளைய அம்சங்களில் அவருக்கு மிஞ்சியது சிகரெட் பிடிக்கும் பழக்கம் ஒன்றுதான். ஓயாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகச் சிகரெட்டுகளைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, தோட்டத்தில் ஏதாவது ஒரு மரத்தடியில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராக உட்கார்ந்திருப்பார்.

இந்த சிகரெட் பழக்கத்தால் வெகு நாளைக்குப் பிறகு-அதாவது சாம்பமூர்த்திராயர் ஏழ்மை வாய்ப்பட்டபின்-ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

ஊரில் பெரியவர் ஒருவர். மஹா பெரியவர்; எல்லா விதங்களிலும் பெரியவர்; படாடோபத்திலும், வாய் அரட்டையிலும் தெருவிலே முதல் மனிதர்; தெருப்பொதுப் பணத்தை மண்டையில் மயிர் முளைத்த நாளாய்க் கணக்கு வழக்கில்லாமல் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுவிட்ட பெரியவர்; கூசாமல் பொய்ச் சாட்சி சொல்லியும் பொய்க் கையெழுத்துக்கள் போட்டும் 'மாணமா'கக் காலந் தள்ளுபவர். அவர் ஒரு நாள் அக்கிரஹாரத்தில் சாம்பமூர்த்திராயர் சுருட்டுப் பிடிப்பதைப் பற்றிக் கண்டித்துப் பேசினார். ராயர் பரம ஸாது, பாவம்; அவருக்குச் சாதாரணமாகக் கோபமே வராது. ஆனால் ஊர்ப் பெரிய மனிதரின் யோக்கியமான பேச்சால் கிளறிவிடப்பட்டு மூண்ட அவருடைய கோபம் அந்தப் பெரிய மனிதரையே எரித்து விட்டது. அந்தப் பெரிய மனிதரின் வண்டவாளங்களை எல்லாம், அது வரையில் தெருவில் யாரும் பகிரங்கமாகப் பேசத் துணியாத விஷயங்களை எல்லாம், பகிரங்கப் படுத்திவிட்டார். தெருவில் பெரிய மனிதரின் செல்வாக்கு அத்துடன் அழிந்துவிட்டது.

இந்தச் சிறிய வஞ்சத்துடன் திருப்தி அடைத்துவிடவில்லை சாம்பமூர்த்திராயர். அந்தப் பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளைகளில் ஆரம்பித்துத் தெருப்பிள்ளைகள் எல்லோருக்குமே புகை பிடிக்கும் வழக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டார். அவருக்கு உதவிசெய்யப் பட்டினத்துக் காலேஜிலிருந்து இரண்டு பட்டதாரிகளும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர் எடுத்துக்கொண்ட இந்தக் காரியத்தில் அடைந்ததைப்போன்ற வெற்றியை அவரால் வேறு எதிலும் அடையமுடியவில்லை.

பெண்டாட்டி இறந்து, வழி தடுமாறித் தஞ்சை சென்று அல்லாடிவிட்டுத் திரும்பியபின் சாம்பமூர்த்திராயரின் மனம் முன்னிலும் அதிகமாகவே தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டது. வெகு நாளாக அவருடைய குடும்பத்தில் பூஜையில் இருந்து வந்த பாண்டுரங்க விக்கிரகத்துக்கு இல்லாத ஆர்ப்பாட்டங்களுடன் பூஜைகள் செய்ய ஆரம்பித்தார். அந்தப் பாண்டுரங்கனைத் தவிர உலகில் மற்றவர்களை எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் அவர் மறந்துவிட முயன்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவருடைய முயற்சி அவ்வளவாகக் கைகூடவில்லை.

அந்த நாட்களில் அவர் வாரத்தில் நான்கு நாட்கள் முழுப்பட்டினியாகவே இருந்து விடுவாராம். மற்ற நாட்களிலும் சில நாள் பூஜை திருப்திகரமாக நடைபெறாவிட்டால் அவர் தாம் பாண்டுரங்கனுக்கு இழைத்துவிட்ட அபசாரத்தை எண்ணி அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக அறுபது நாழிகை நேரம் ஜலங்கூட அருந்தாமல் இருந்து விடுவாராம்.

அவருடைய பூஜை வேகத்தின் உற்சாகத்தைக்குறிக்கும் சம்பவம் ஒன்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். முதல் நாள் முழுவதும் ஏதோ காரணமாக அவர் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார். மறுநாள் விடிய இரண்டு நாழிகை இருக்கும்போது பூஜையை ஆரம்பித்தார். விடிந்து எட்டு நாழிகைக்குப் பூஜை ஒரு வழியாக முடிந்தது. விக்கிரகத்துக்குப் பதினாறு சேர் பசும்பால் அபிஷேகம் செய்திருந்தார். பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அவர் உணவருந்த உட்காரப்போகும் சமயம் அவர் மனத்தில் ஏதோ அதிருப்தி தட்டியது. பால் அபிஷேகம் பூர்ண திருப்திகரமாக நடக்கவில்லை என்று அவர் மனத்தில் பட்டுவிட்டது. அவ்வளவுதான்; சாப்பாட்டை மறந்துவிட்டு மறுபடியும் இந்தத்

தடவை திருப்திகரமாகப் பூஜை செய்ய உட்கார்ந்துவிட்டார். ஆனால் அப்போது மற்றோர் இடையூறு குறுக்கிட்டது. பசும்பால் பதினாறு சேர் கிராமத்தில் கிடைக்கவில்லை. என்ன பண்ணுவது?

அன்று மாலை பால் கிடைத்து அபிஷேகம் நடந்து பூஜை முடியும் வரையில் சாம்பமூர்த்தி ராயர் பட்டினிதான். அன்று இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் உண வருந்தினாராம்.

அவருடைய பிள்ளைகள் இரண்டையும் அவருடைய மனைவி வழியில் தூரத்து பந்துவான ஸ்திரீ ஒருத்தி எடுத்து வளர்த்தாள். அவர்களைப் பற்றிய எந்தக் கவலையிலும் ஈடுபட்டுத் தம் காலத்தை வீணாக்க, சாம்பமூர்த்தி ராயர் தயாராக இல்லை. தவிரவும் தாம் கவலைப்பட்டுக் கவனிக்கும் இடங்களில் எல்லாம் யமன் காலடி வைத்து விடுகிறான் என்று ஓர் எண்ணம் அவர் மனத்தில் தோன்றிவிட்டது. அதனாலேதான் அவர் ஒரு யோகியைப்போல எதிலும் பட்டும் படாமலும் இருப்பது சாத்தியமாயிற்று.

தம் பிள்ளைகளைத் தம்முடன்கூட அவர் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. பட்டினத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார். மாதா மாதம் ஐம்பது அறுபது என்று பணம் அனுப்பி விடுவார்.

மூத்தபிள்ளை பத்தாவது வயதிலே அல்பாயுஸாகப் போய்விட்டான். இரண்டாவது பிள்ளை ஒரு நோஞ்சான்தான். எனினும் அவன் பள்ளியில் நன்கு படித்துப் பெரியவனாகிக் காலேஜிலும் சேர்ந்து பி. ஏ. வரையில் எட்டினான்.

சாம்பமூர்த்திராயரின் ஆஸ்திகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்துகொண்டு வந்தன. தான தர்மங்கள்,

மனைவிக்கு வைத்தியம், அப்புறம் குடி, கூத்தி இத்யாதிகள், இப்படியாக முக்கால் வாசிக்குமேல் மறைந்துவிட்டது. தெருவில் இருந்த நான்கு வீடுகளில் எஞ்சி இருந்தது ஒன்றுதான்; நிலத்திலும் ஒன்றிரண்டு வேலிதான். பணம் தேவையானபோது கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ராயர் வீடுகளையும் நிலத்தையும் விற்றுத் தீர்த்துவிட்டார். அவருக்குக் கடன் வாங்குவதில் நம்பிக்கை கிடையாது. "இந்திய விவசாயி கெட்டுப்போவது சுமக்கமாட்டாத கடனால்தானே?" என்பவர் அவர். "நிலத்தின்மேல் கடன் வாங்குவதைவிட நிலத்தை விற்றுவிடுவது மேலல்லவா?" என்பார் அவர். எது மேலோ, எது கீழோ— அது எப்படியானாலும் சரி, அவருடைய ஆஸ்திகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்துவிட்டன.

சாம்பமூர்த்திராயர் கிராமத்தில் நடத்திய வாழ்க்கையைப்பற்றி உதாரணமாக இங்கு இரண்டொரு விஷயங்கள் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கையில் பணம் இருந்த காலத்தில் அவரும் விரும்பாமலே அவர் லேவாதேவி செய்ய நேர்ந்துவிடும். பணம் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு முடைதாங்காமல் சிபார்சுடன் வந்துவிடுவார்கள் பலர். லேவாதேவி செய்வது கடவுளுக்கு அடுக்காது, அநியாயம் என்பதுதான் சாம்பமூர்த்திராயரின் நம்பிக்கை. ஆனால் அதிலிருந்து தப்ப முடியாது. அதற்காக இரண்டு வட்டி, மூன்று வட்டி கொடுத்தால்தான் பணம் கொடுப்பேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பார். அப்படியாவது அவர்கள் தம்மிடம் கடன் வாங்காமல் இருந்துவிட மாட்டார்களா என்பது அவருடைய ஆசை. சாம்பமூர்த்தியின் மனது ஊரில் பச்சைக் குழந்தை உள்பட எல்லோருக்குமே தெரியும். ஆகவே பத்திரத்தில் மூன்று வட்டி என்று எழுதிக் கையெழுத்திட்டுக் கடன் வாங்கிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். பணம்

திருப்பித் தரும்போது அரை வட்டி, கால் வட்டி கணக்குப் போட்டு வாங்கிக்கொண்டு ராயர் பத்திரத்தின் காலைக் கிழித்துக் கொடுத்துவிடுவார்.

பத்திரம் காலாவதியாகும் தேதி அவருக்கு ஞாபகமே இராது. கடன்காரன் அவனாக வந்து ஞாபகப்படுத்தினால் தான் உண்டு. அவருடைய தாராளத்தையும், ஞாபக மறதியையும் சுயநலத்துக்காக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டவர்கள்—ஏற்கெனவே சொன்ன நெருப் பெரிய மனிதர் உள்பட—பலர் உண்டு.

நிலம் விற்கும்போதுகூட ராயர் யார் தமக்கு அதிகப் பணம் தருவார்கள் என்று கவனிக்கமாட்டார். யாரிடம் போனால் அந்த நிலம் சரியானபடி உபயோகப்படுத்தப் படும் என்று பார்த்துத் தாமே போய்க்கேட்டு, ஊர் விலைக் குக் கொஞ்சம் தள்ளியே கொடுத்துவிடுவார். ஊரில் சிறந்த மிராசுதாரிடம் தம் நிலம் போவதால் அது ஊருக்கு இன்னும் அதிகமாகவே பலன தரும் எனபது அவருடைய நம்பிக்கை. அவர் வீடுகளை விற்றதும் இப்படித்தான்.

ஆனால் ஒரே ஒருசமயம் அவர் இந்த விதிக்கு விலக் குச் செய்ய நேர்ந்தது. அவருடைய இரண்டாவது பிள்ளை படித்து முடித்துவிட்டு, தான் ஒரு நண்பனுடன் கூட்டாக வியாபாரம் ஆரம்பிக்கப் போவதாகவும், நல்ல லாபம் வரும் என்றும், அதற்கு ஆயிரத்தைந்நூறு ரூபாய் வேண்டுமென்றும் கடிதம் எழுதியிருந்தான். ராயர் கையில் பணமில்லை; ஆஸ்தியும் இல்லை. எஞ்சியிருந்தது அவர் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஒரே வீடும், ஆற்றங்கரைக் குப் போகும் பாதையில் ஒரு தோட்டமும்தான்.

ஒரு வாரத்தில் பணம் அனுப்புவதாகத் தம் பைய னுக்கு எழுதிவிட்டு, தம் வீட்டை விற்க முனைந்தார்.

தமக்குத் தோட்டத்தில் ஆற்றங்கரையில் சொற்பச் செல
வில் ஒரு சவுக்கண்டி அமைத்துக்கொண்டார்.

ஆனால் அவருடைய வீடு அப்போதைய மதிப்புக்கு ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாய்தான் பெறும். அதை ஆயிரத்தைந்நூறுக்கு வாங்க யாரும் தயாராக இல்லை: அவருடைய நிலங்களை ஏராளமான லாபத்துக்கு வாங்கியிருந்த மிராசுதார் கூட அந்த முந்நூறு ரூபாய் எதற்காக அதிகம் கொடுக்கவேண்டும், சற்றுத் தாமதித்தால் வீடு ஆயிரத்துக்கே கிடைத்துவிடுமே என்று தயங்கினார். ஸையனுக்கோ அவசரமாக ஆயிரத்தைந்நூறு வேண்டும். பார்த்தார் ராயர். அக்கிரஹாரத்தின் நடு மத்தியிலிருந்த அந்த வீட்டை ஒரு முஸலிம் மிராசுதாருக்கு ஆயிரத்து அறுநூறுக்குவிற்றுவிடுவதாக ஏற்பாடு செய்துவிட்டார்; அவ்வளவுதான்; தெரு அபிப்பிராயத்துக்குத் தலை குனிந்து ஒருவர் ஆயிரத்தைந்நூறுக்கு வீட்டை ராயரிடம் வாங்கிக்கொண்டார்.

வீடு கிரயமானதுடன் இச்சம்பவம் முடிந்துவிடவில்லை. ஒரு வருஷங் கழித்துச் சாமபமூர்த்திராயரின் பிள்ளை வியாபாரத்தில் நல்ல லாபமடைந்து தன் அப்பாவுக்கு "ஏதாவது பணம் அனுப்பட்டுமா, வேண்டுமா?" என்று கடிதம் எழுதியிருந்தான். அவனை ஒரு நானூறு ரூபாய் அனுப்பச்சொல்லி அதைக்கொண்டுபோய்த் தம் வீட்டை வாங்கினவரிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். பணத்தை வாங்கிக்கொண்டவர், கண்களில் நீர் துளிக்க ராயரின் மேன்மையான குணங்களைச் சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் புகழ்ந்து கூறிக்கொண்டிருப்பார்.

நிலபுலன்கள் எல்லாம் கைவசம் இருந்தபோது ராயர் எல்லாவிதமாகவும் மிராசு பண்ணிப்பார்த்தார்; கொஞ்சநாள் சொந்தப் பண்ணை வைத்துப்பார்த்தார் ;

நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விட்டுப் பார்த்தார். எதுவும் அவருக்கேற்ற மாதிரி சங்கடமில்லாத வழியாகக் காண வில்லை.

ராயர் வயலுக்கு அறுவடைக்குப் போகிறார் என்றால் அவருக்கு முன்னால் ஓர் ஈஸிசேரும், ஒரு பெரிய தர்மாஸ் பிளாஸ்க் நிறையக் காபியும் போய்ச் சேர்ந்துவிடும். படிப் பதற்குக் கையில் இரண்டொரு புஸ்தகங்களுடன் ராயர் பின் தொடர்வார்.

"வருஷா வருஷம் நெல்லே சாகுபடி பண்ணுவா னேன்? நான் புதுசாக இந்தவருஷம் என் நிலத்தில்வெங் காயம் விதைக்கப்போகிறேன் என்ன லாபம் வருகிறது பார்!" என்று ஒரு வருஷம் அவர் ஆரம்பித்து விட்டார். நல்ல வேளையாக நெல் வயல்களில் முக்கால் வாசியில் நாத்து விட்டாகிவிட்டது. மற்றதில் வெங்காயம் விதைத் தார் ராயர். வெங்காயம் நிறையத்தான் விளைந்தது. ஆனால் விளைந்த வெங்காயத்தைச் சந்தை சந்தையாகக் கொண்டுபோய் விற்கப் போதிய போக்குவரத்து சாத னங்கள் அகப்படவில்லை. முக்கால்வாசிக்குமேல் ஈரத்தில் அழுகிவிட்டது. அதுமுதல் ஊரில் சாம்பமூர்த்தி ராய ருக்கு வெங்காய ராயர் என்று கேலியாகப் பெயர்வைத்து விட்டார்கள்.

நிலத்தில் முக்கால்வாசிக்குமேல் கரைந்த பின் ராயர் வீணாகச் சிரமப்படுவானேன் என்று இருந்ததைக் குத்த கைக்கே விட்டுவிட்டார். சாதாரணமாக வருஷத்தில் நூறு கலத்துக்குமேல் நெல் குத்தகை வரவேண்டிய நிலத்தை, "எனக்கு வேண்டியது வருஷம் அறுபது கலம் நெல்லு; அதைக் கொண்டுவந்து போட்டுவிடு" என்று சொல்லி ஒரு குடியானவனிடம் கொடுத்துவிட்டார். அந்த அறுபது கலத்தில்கூட ஏதாவது மீதம் பிடிக்கப்

பார்ப்பான் அவருடைய குத்தகைக்காரன். அவ்வளவு குறைந்த குத்தகைக்கு நிலத்தை விட்டது தவறு என்று யாராவது சொன்னால் கோபம் வந்துவிடும் ராயருக்கு. "பிள்ளை குட்டிக்காரன், பிழைத்துப் போறான். எனக் கென்னத்துக்கு அதற்குமேலே? நான் ஒண்டிதானே?" என்பார். இன்னும் வற்புறுத்தி ஏதாவது சொன்னால் "என் நிலம்; நீ யார் சொல்லுவதற்கு?" என்று சண் டைக்கே வந்துவிடுவார்.

இந்தத் தாராளம் இரண்டாவது பிள்ளை தலையெடுத் துச் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தவுடனே அதிகரித்துவிட்டது. அவன் பணம் அனுப்பினால் அதை எல்லாம் கண்டவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தாம் பழைய மாதி ரியே காலங்கழித்து விடுவார்.

தெருவாருக்கெல்லாம் நெடுநாளாகவே அவரைப் பற்றி இது ஒரு புகார். கொல்லை கொத்துகிறவன், கூலி வேலை செய்கிறவன் இவர்களுக்கெல்லாம் அவர் அதிக மாகக் கூலி கொடுத்துப் பழக்கிவிட்டார். தெருவில் குறைந்த கூலிக்கு ஆள் அகப்படுவதில்லை. வேறு இடங் களில் ஐந்தரை அணுக்கொடுத்தால், ராயர் ஏழரை அணு வாகக் கொடுப்பார்.

ஆனால் அவரிடம் வேலைசெய்வது சிரமம். வணங்கி, அவர் சொல்லுவதைக் காதில் வாங்கி வேலைசெய்தால் தான் செய்யலாம். இல்லாவிட்டால் ஒருநாளைக் கூலி யைக் காலையிலேயே கையில் கொடுத்து விட்டு "செய்தது போதும்; இனிமேல் இந்தப்பக்கம் வேலை செய்கிறேன் என்று வராதே!" என்று விரட்டி விடுவார்.

பரியாரி வந்து பாதி க்ஷவரம் செய்துகொண்டிருக்கும் போது, ராயரைத் தேங்காய் பறிப்பவன் வந்து கூப்பிடு வான். "சற்று இரு, வரேன்" என்று பரியாரியை உட்

காரவைத்து விட்டுப் பாதி க்ஷவரம் ஆன தலையுடன் தென்னந்தோப்புக்குப் போவார். அங்கே போனதும் பரியாரி காத்திருப்பது அவருக்கு மறந்துவிடும். ஒன்பது மணிக்குப் போனவர் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவார். பாதி க்ஷவரந்தான் ஆயிற்று என்று அப்போதுதான் ஞாபகத்தில் தட்டும். ஆனால் பரியாரி அவ்வளவு நேரம் காத்திருப்பானா? அவன் வீட்டுக்குப் போயிருப்பான். "படவா! அம்பட்டப் பயல் பாதி க்ஷவரம் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டான்!" என்று அவனைத் திட்டிக்கொண்டே அவன் கொட்டகையைத் தேடிக் கொண்டு போவார். இப்படியாக அவர் வீட்டுத் திண்ணையில் பாதி க்ஷவரமும், பரியாரியின் கொட்டகையில் மற்றப் பாதியும் நடப்பதுதான் வழக்கம்.

கடைசியில் அவர் தாடி வளர்க்கத் தீர்மானித்தது பற்றி ஊர்ப் பரியாரிக்குத்தான் ரொம்பவும் சந்தோஷம்.

தேங்காய் பறிப்பவன் மரத்தின்மேல் ஏறிக் கொண்டிருக்கும்போது யாராவது வந்து ராயரிடம் சொல்லுவார்கள். "இந்த மரமேறுகிறவன் அயோக்கியப் பயல் சார்! இவன் தாயோடும் தகப்பனோடும் சண்டை போட்டுக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு ஓடிய பயல். ஏகமாகக் குடிக்கிறான். எங்கேயோ திருடி விட்டான் என்றுகூடக் கேள்வி."

அவ்வளவுதான். ராயர் மரத்தின் உச்சாணிக் கிளையை எட்டிய ஆளை அவசரம் அவசரமாகக் "கீழே இறங்கு! இறங்கு!" என்று உத்தர விடுவார். ஒரு தேங்காய்கூட அவன் பிடுங்கி யிருக்கமாட்டான். என்னமோ ஏதோ என்று அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு கீழே வந்தவுடன் ராயர் அவனுக்கு ஒரு மரம் ஏறியதற்கு இரட்டிப்புக் கூலியைக் கொடுத்து "இனிமேல் இங்கே வேலை செய்ய வராதே" என்று சொல்லி அனுப்பி விடுவார்.

மூங்கில் புதரில் முள் வெட்டவரும் குறவர்களுக்காக அவர் நான்கு ஜதை செருப்பு வாங்கி வைத்திருந்தார். "வேண்டாம் சாமி" என்று அவர்கள் என்ன சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார். "முள்ளுக் குத்துண்டா, பயலே!" என்பார். "செருப்புப் போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்வதானால் செய்; இல்லாவிட்டால் ஓடு" என்பார்.

தாடியை வளர்த்துக்கொண்டு அவர் வீடு, வாசல், நிலம், தோப்பு எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டு, ஆற்றங்கரை ஓரமாக இருந்த தோப்பில் சவுக்கண்டி போட்டுக்கொண்டு இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் வசித்தார். அவருக்கு ஒருவிதமான தொல்லையும் கிடையாது. தாமே ஒரு வேளை பொங்கித் தின்பார். ஒவ்வொரு நாள் அது கூடக் கிடையாது; முழுப் பட்டினியே கிடந்து விடுவார். அவருக்கிருந்த ஒரு பிள்ளை பட்டினத்தில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு, நிறையப் பணமும் சம்பாதித்துக் கொண்டு சௌக்கியமாக இருந்தான். அவரைத் தன்னுடன் வந்து வசிக்க வேண்டுமென்று அவன் எவ்வளவோ வற்புறுத்திக் கடிதம் எழுதினான்; நேரிலே வந்து இரண்டொரு தரம் கூப்பிடவும் கூப்பிட்டான். அவர் போக மறுத்துவிட்டார். தாம் தொட்டதில் எதுவுமே துலங்கவில்லை என்றும், அவனுடன் தாம்போய் வசித்தால் அவனுடைய அதிர்ஷ்டமும் மாறினாலும் மாறி விடலாம் என்றும் பயந்துதான் அவர் போகவில்லை.

நிறையப் படிப்பார். அகப்பட்டவர்களுடன் ஓயாமல் பேசுவார். வேதாந்த விஷயமாக மட்டுமல்ல; எல்லா விஷயங்களையும்பற்றி அவர் வெகு தெளிவாக, ஆழ்ந்த சிந்தனை செய்து பேசுவார். அவருடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதே ஆனந்தமாக இருக்கும். பள்ளியிலும் கலாசாலையிலுமாகப் பதினைந்து வருஷங்கள் படித்து

நான் அறிந்துகொண்ட விஷயங்களைவிட அதிகமாகவே அவருடன் பழகிய பதினைந்து மாதங்களில் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் சதா அவருடன் பேசப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சில பெரியவர்கள் "ஓயாமல் அந்த அசட்டு ராயருடன் என்னடா பேச்சு உனக்கு?" என்று கேட்பார்கள். நான் என்ன பதில் சொல்லுவது?

ஏழைமைவாய்ப்பட்டு அவர் ஆற்றங் கரைக்குப் போகும் வழியில் சவுக்கண்டியில் வசித்துக்கொண்டிருக் கும்போதுதான் எனக்குப் பரிசயமானார். அவருடைய தெளிந்த சிந்தனைகளும், எளிமையான வாழ்க்கையும், மேலான லக்ஷியங்களும், எல்லாத் துன்பங்களையும் ஓட்டும் தெய்வ பக்தியும் என் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. உலகத்துப் பசி தாகங்களை எல்லாம் மீறிய லக்ஷிய புருஷ ராக அவர் எனக்குக் காட்சியளித்தார்.

அவரை முதல் நாள் நான் சந்தித்த அன்று அவர் சொன்ன ஒரு வாக்கியம் எனக்கு மிகவும் வியப்பைத் தருவதாக இருந்தது. "இன்று ஸ்டேஷனுக்குப் போயி ருந்தேன்" என்றார் அவர். "அரசலாற்றில் கணுக்கால் மட்டும் ஜலம் இருந்தது. நீந்திப்போய் அக்கரை சேர்ந் தேன்."

கணுக்கால் மட்டும் இருந்த ஜலத்தில் அவர் எப்படி நீந்தினார் என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். விஷயம் வேறு ஒன்றுமில்லை. அவர் மராட்டியர்; தமிழ் அவ்வள வாகச் சரியாக வராது. மிகவும் கொச்சையாகவே பேசு வார். ஜலத்தைக் கடப்பதற்கு நீந்துவது என்பதுதான் தமிழ் வார்த்தை என்று அவர் ஞாபகம். கணுக்கால் மட்டுமிருந்த ஜலத்தில் அவர் நீந்தியது அதனால்தான்.

உலகம் பிறந்த நாள் முதல் இன்று வரை தோன்றி மறைந்துவிட்ட எல்லாத் தத்துவாசிரியர்களையும் பற்றி அவர் என்னுடன் விவாதிப்பார். எல்லா விவாதங்களுக்கும் முடிவு ஒன்றேதான்—திலகரின் 'கீதா ரகசியத்தி'லிருந்து ஏதாவது ஒரு வாக்கியத்தைச் சொல்லிச் சந்தேகங்களை எல்லாம் தீர்த்து விடுவார்.

'கீதா ரகசியம்' என்றவுடன் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அவருடைய சவுக்கண்டிக்குக் கதவு, தாழ்ப்பாள் ஒன்றும் கிடையாது; எல்லாம் திறந்தேதான் கிடக்கும். ஒரு சிறு பெட்டியில் எட்டுப் புஸ்தகங்களை வைத்து மூடியிருந்தார்; அவைதான் அவருக்கு அப்போதிருந்த ஆஸ்தி.

உள்ளூர்க்காரர்களுக்குச் சாம்பமூர்த்திராயரின் பெட்டியில் என்ன இருந்தது என்பது நன்கு தெரியும். ஆனால் அகஸ்மாத்தாக அந்தக் கோட்டத்துப் பக்கம் போன, வெளியூர்க்காரன் ஒருவன் சவுக்கண்டி திறந்து கிடப்பதையும், அதில் பெட்டி இருப்பதையும் பார்த்து விட்டு, பெட்டியில் ஏதாவது இருக்கும் என்று எண்ணி அதைத் திருடிக்கொண்டு ஓடி விட்டான். ராயர் இந்தத் திருட்டைக் கண்டுபிடிக்கும்போது இரவு எட்டு மணி இருக்கும். அவர் கோயிலுக்குப் போயிருந்தபோது அந்தத் திருட்டு நடந்து விட்டது.

“ஐயோ பாவம்!” என்றார் ராயர். “தூக்கமாட்டாமல் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அவன் திறந்து பார்த்து, பெட்டியில் புஸ்தகங்களைத் தவிர வேறு எதையுங் காணாமல் மிகவும் வருத்தப் படுவானே?” என்று கஷ்டப் பட்டார் அவர்.

“புஸ்தகங்கள்தான் உங்களுக்கு இருந்தன. அதுவும் போய் விட்டனவே!” என்றேன் நான்.

"எங்கே போகும்?" என்றார் ராயர். "ஆற்றங் கரையோடு போனால், திருடன் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்த இடத்திலேயே புஸ்தகங்களைப் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கப் போகிறான். காலையில் நான் தேடிக் கொண்டுவந்து விடமாட்டேனா?" என்றார்.

அவர் சொன்னபடியும் செய்தார். திருட்டுப்போன தம் புஸ்தகங்களைத் தேடிக்கொண்டு காலையில் கிளம்பினார். மாலைக்குள் எல்லாப்புஸ்தகங்களையும், பெட்டியுடன் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார். கிராமத்து எல்லைக்கு வெளியே இரண்டு பர்லாங்கு போவதன் முன்னரே திருடன் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்திருக்கிறான். அதில் 'கீதா ரகசியம்' முதலிய உபயோகமற்ற புஸ்தகங்களைத் தவிர வேறு எதையும் காணாமல் போட்டு விட்டுப் போய் விட்டான். ராயர் திருப்பி அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்.

"தனியாக இருக்கிறீர்களே, இரவில் உங்களுக்குப் பயமாக இருப்பதில்லையா?" என்றேன் நான் ஒரு சமயம்.

"என்ன பயம்? தவிரவும் நான் எப்போதுமே இரவில் தனியாக இருப்பதில்லை. சில சமயம் வலை வீசி வௌவால் பிடிப்பவன் வந்து என்னுடன் இரவு முழுவதும் அளவளாவிக் கொண்டிருப்பான்."

"யார் அது, வலைவீசி வௌவால் பிடிப்பவன்!"

"அவனா? அவனுக்கு இவ்வுலகில் எத்தனையோ பெயர்கள் உண்டு. சாத்தான் என்றும் கடவுள் என்றும் யமன் என்றும் பிசாசு என்றும் பலவிதமாக அவனைச் சொல்லுவார்கள். சில சமயம் அவன் ஸர்ப்பரூபமாக எனக்கருகே ஊர்ந்து செல்லுவான்" என்றார் சாம்பமூர்த்தி ராயர் புன்சிரிப்புடன்.

அவர் ஊரைவிட்டுப் போனதில் எனக்குத்தான் மிக வும் வருத்தம். கடைசியாக எஞ்சியிருந்த அந்தத் தோட் டத்தையும் அதில் எழுப்பியிருந்த சவுக்கண்டியையும் அவ ருடைய புஸ்தகங்களையும், ஊரில் ஓர் இலவச வாசகசாலை ஸ்தாபிப்பதற்கென்று சாஸனம் பண்ணிக்கொடுத்துவிட்டு அவர் இடுப்பில் கட்டியிருந்த வேட்டியுடன் பண்டரிநாத னைத் தரிசிக்கக் கிளம்பிவிட்டார். கால்நடையாகவே தான் செல்லுவதாக அவர் உத்தேசித்திருந்தார்.

பட்டினத்தில் அவருடைய பிள்ளை, மருமகள், பேரக் குழந்தைகள் முதலியவர்களுடன் மூன்றே நாட்கள் தங்கி னாராம். மேலும் நடந்தே இடையிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களை எல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு அவர் பண்டரீபுரம்போய்ச் சேர இரண்டு மாதங்களுக்குமேல் பிடித்தது. நான் கேட் டுக்கொண்டிருந்தபடி அவர் பண்டரீபுரம் போய்ச் சேர்ந்த தும் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். நானும் பண் டரீபுரம் போவது, அவருடன் சில நாள் தங்குவது என்று தீர்மானித்திருந்தேன்.

அதற்குள் அவருடைய மரணச் செய்தி வந்துவிட் டது. பண்டரீபுரம் போய்ச் சேர்ந்து நாற்பது நாளைக்குள் அவர் இறந்துவிட்டார்.

*

அவருடைய வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைப்பற்றி நான் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்.

அவருடைய கதையைக் குழந்தைகளுக்குச் சுந்தாப் பாட்டி சொன்னாள்.

பெண் மனம்

சுந்தாப்பாட்டி சொன்னாள்: "படிக்கப் படிக்க ஆண்களுக்கு அறிவு அதிகமாகிறது. படிக்கப் படிக்க பெண்களுக்கு அன்பு அதிகமாகிறது."

"அதெப்படி?" என்று நான் கேட்டேன்.

"அதெப்படி என்று கேட்பதில் லாபமில்லை. அது அப்படித்தான்: ஈசுவர சிருஷ்டியே அப்படித்தான். தவிரவும் ஆண்களுக்கு அறிவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க மனம் கல்லாகிவிடுகிறது. அவர்கள் சாதாரண வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி நிற்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். மனது முற்றித் திடம்பட்டு அசைக்க முடியாததாகிவிடுகிறது. யோகிகளும் ஞானிகளும்..."

"பெண்கள் விஷயத்தில்?"

"பெண்களின் விஷயமே வேறு; இதற்கு முற்றிலும் மாறானது. அவர்களுடைய மனோபாவம் உண்மையிலேயே நேர்மாறானது. அவர்களுடைய மனம் படிப்பினாலும் அறிவினாலும் கனிகிறது. சுபாவமாகவே மென்மையான அவர்களுடைய உள்ளம் கல்வியினாலும் அறிவினாலும் அதிகமாக மென்மையடைந்துவிடுகிறது. சுபாவமாகவே அவர்களுக்குள்ள அன்பு உணர்ச்சி அதிகரிக்கிறது" என்றாள் பாட்டி.

"அறிவு அதிகரிப்பதால் மனது முற்றுவது நல்லதா? அல்லது அன்பு கனிவது நல்லதா?"

“யார் சொல்ல முடியும்?” என்றாள் சுந்தரப்பாட்டி. “உலகத்தின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை எல்லாம் பார்க்கும் போது அறிவு முற்றி மனம் இறுகிக் கல்லாகப்போய், முனியாகவோ, யோகியாகவோ ஜடமாக இருப்பவனை போல் என்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு சமயம் அன்புக்கு ஈடானது வேறு எதுவும் இல்லை என்றும் தோன்றுகிறது. அன்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கஷ்டநிஷ்டூரமும் படலாம் என்று தோன்றுகிறது.”

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டுச் சுந்தரப் பாட்டி சொன்னாள்: “பெண்கள் கல்வி, அறிவு என்றால் இந்தக் காலத்தில் காலேஜில் படித்துப் பட்டம் பெறும் பெண்களைச் சொல்லவில்லை நான். அவர்களுடைய விஷயங்கள் முற்றிலும் இயற்கைக்கு விரோதமானவை; முழுவதும் கோணலானவை. எனக்கு அவர்களைப்பற்றி அவ்வளவாக ஒன்றும் தெரியாது. தெரிந்தாலும் சொன்னாலும் என் புது மாட்டுப் பெண் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டு சண்டைக்கு வந்துவிடுவாள். அதனால் நான் அவர்களைப்பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் இருந்துவிடுகிறேன்.”

“நீ சொல்லுகிறபடி கல்வி, அறிவு என்பதற்கு அர்த்தம்தான் என்ன?” என்று நான் கேட்டேன்.

“மகாபாரதம், ராமாயணம் போன்ற நூல்களை வாசிப்பதற்கும், புரிந்துகொள்வதற்கும் போதிய எழுத்து வாசனை; நமது நாட்டுச் சரித்திரங்கள், புராணங்கள் இவற்றைப் படித்திருக்க வேண்டும். சங்கீதமும் கொஞ்சம் வேண்டும்; குரல் நன்றாயிராவிட்டாலும் பாதகமில்லை ராகபாவங்கள் தெரிந்திருந்தால் போதும். பூத்தொடுப்பது, கோலம் போடுவது போன்ற அலங்காரமான விஷயங்

களும் தெரியவேண்டும். எல்லாவற்றையும்விடத் தெய்வ பக்தி மிகவும் அவசியம்; பாட்டு கோலம் அலங்காரம் எல்லாம் தெய்வத்தை ஒட்டிப் படிந்திருந்தால்தான் உண்மையிலேயே அழகுள்ளவையாக இருக்க முடியும். தெய்வத்துக்கு அடுத்தபடியாகப் பெண் என்றால் கணவனிடமும் வீட்டுக் காரியங்களிலும் ஈடுபாடு இருக்க வேண்டும்'' என்றாள் பாட்டி.

"பேஷ்! லக்ஷ்ய மாட்டுப்பெண்ணை நீ சிருஷ்டித்துக் கொண்டுவிட்டாய்!'' என்றேன் நான்.

"எனக்கில்லாத குணங்களை எல்லாம் அடுக்கிக் கொண்டே போனால் லக்ஷிய மாட்டுப்பெண் சிருஷ்டியாகி விடுகிறாள்'' என்று சுந்தராப் பாட்டியின் புது மாட்டுப் பெண்ணான ராஜி (என் மனைவி) சொன்னார்.

சுந்தராப் பாட்டி இதைக் காதில் வாங்கவேயில்லை. அவள் சொன்னாள்!—

நம்மூரிலே வெகு நாளைக்குமுன் சுப்பா தீக்ஷிதர், சுப்பா தீக்ஷிதர் என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் வேத சாஸ்திரங்களை எல்லாம் நன்கு பாராயணம் பண்ணியவர். தர்மம் நியாயம் எல்லாவற்றையும் நன்கு படித்து அறிந்தவர். ஆனால் இந்த அறிவு அவருடைய பொருளீட்டும் சக்திக்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை. வட்டிக்கு மேல் வட்டி வாங்கி லேவாதேவி செய்தும், அல் அயலுடன் அடாபிடியாகச் சண்டை செய்து வழக்காடியும், கொள்ளை லாபத்துக்கு ஊரார் நிலங்களைக் குத்தகை எடுத்தும், குடியானவர்களுக்கும் குத்தகைக் காரர்களுக்கும் நியாயப்படி உள்ளதைக் கொடுக்காமல் மோசடி செய்தும் சுப்பா தீக்ஷிதர் ஏராளமான ஆஸ்தி சேர்த்துவிட்டார்.

இந்த ஆஸ்திக்கு வாரிசாக அவருக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவர் சுப்பா தீக்ஷிதரின் மூத்த மனைவி வயிற்றில் பிறந்தவர். அவருக்கும் அவருடைய தகப்பனாருக்கும் என்றுமே பிடிக்காது. நாராயண தீக்ஷிதர் என்ற இந்த மூத்த பிள்ளை பரமசாது. பணக்காரத் தகப்பனுக்குப் பிறந்தும் ஏழையாகவே அவர் தம்முடைய குசேலக் குடும்பத்துடன் இதே ஊரில் வேறு வீட்டில் தனியாகக் குடித்தனம் செய்து வந்தார். சுப்பா தீக்ஷிதர் சுயார்ஜிதமான தம் ஆஸ்தியில் சிறிதுகூடத் தம் மூத்த பிள்ளைக்குக் கொடுக்கமாட்டார் என்பது ஊர் அறிந்த ரகசியமாக இருந்தது. உண்மையில் சுப்பா தீக்ஷிதர் தம் ஆஸ்திகளைத் தம் மற்ற மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் சரிசமமாகப் பங்கிட்டு உயில் எழுதி வைத்திருந்தார் என்றுகூட ஊரில் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

சுப்பா தீக்ஷிதருக்கு இளையாளாக வந்து வாய்த்திருந்த லட்சுமியை உண்மையிலேயே மகாலட்சுமி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவள் உத்தமி. ஆனால் கணவன் செய்யும் காரியங்களுக்கு எதிர் நின்று தடுக்கும் சக்தி இல்லாதவள். தன்னுடைய மாற்றாள் பிள்ளை ஒதுங்கி வசிப்பது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஊரார் அதுபற்றி வம்பளக்கிறார்கள் என்பதுமட்டுமல்ல; உண்மையிலேயே அவர்களும் தன்னுடன் வசிக்கவேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசை. ஆனால் அவள் என்ன செய்ய முடியும்? அந்தப் பிள்ளையும் தகப்பனும் அகஸ்மாத்தாக தெருவில் சந்திக்க நேர்ந்துவிட்டால் கூட நெருப்புப் பொறி பறக்க ஆரம்பித்துவிடுமே! வேறு ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் லட்சுமி அம்மாள் ரகசியத்தில் தன் மாற்றாள் பிள்ளைக்கும் அவர் குடும்பத்துக்கும் தன்னால் ஆனதை எல்லாம் செய்து வந்தாள். அடிக்கடி கணவன்

அறியாமல் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று வருவாள்; சமயம் நேரும்போது சாமான்கள் கொடுத்து உதவுவாள். பணம் காசு கொடுத்து உதவ அவளிடம் ஒன்றும் கிடையாது.

தன் கணவன் உயிரோடுள்ள வரையில் இழைத்த அக்கிரமங்கள் போதாதென்று இறந்த பிறகும் மூத்தாள் பிள்ளைக்கு அநீதி செய்ய முயலுகிறாரே என்று லட்சுமிக்கு மிகவும் வருத்தம். தம் மூத்த பிள்ளையை ஒதுக்கிவிட்டு மற்ற மூவருக்கும் தம் ஆஸ்தியைச் சரிசமமாகப் பங்கிட்டு அவர் உயில் எழுதியபோது அவள் தன்னால் ஆனவரையில் ஆக்ஷேபித்துப் பார்த்தாள். தர்ம நியாய சாஸ்திரங்களில் புலியான சுப்பா தீக்ஷிதர் அவள் பேச்சைக் காதில் வாங்கவே இல்லை.

உயில் எழுதி முடித்து ரிஜிஸ்டர் ஆகப்போகும் தருணம் சுப்பா தீக்ஷிதர் தலையை வலிக்கிறது என்று படுத்தார். இரண்டுநாள் பேச்சு மூச்சு இல்லாமல் கிடந்தார். மூன்றும் நாள் எதிர்பாராத விதமாக இறந்தும் போய்விட்டார்.

பாகப் பிரிவினை செய்யவேண்டி வந்தபோது எல்லோருமாக சுப்பா தீக்ஷிதருடைய உயிலைத் தேடினார்கள். அது அகப்படவே இல்லை. அது எழுதிய அன்றே எங்கேயோ மறைந்துவிட்டது. உயில் அகப்படாததால் ஆஸ்தியில் சரியான பங்கு நாராயண தீக்ஷிதருக்கும் கிடைத்துவிட்டது. அதை லட்சுமியின் தயவு என்று அவர் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்டார்.

உண்மையிலேயே அது லட்சுமி அம்மாளின் தயவு தான் என்பது பதினைந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு தான் தெரிந்தது. லட்சுமி அம்மாள் எச்சிப் பாட்டியாகிக் கணவன் இறந்து பதினைந்து வருஷங்களுக்கப்புறம்,

அதாவது போன வருஷம்தான், இறந்துபோனாள், அவள் வீட்டில் எங்கேயாவது பவுனும் வெள்ளியுமாக ஒளித்து வைத்திருப்பாள் என்று அவளுடைய பிள்ளைகளும் பேரன் பேத்திமார்களுமாக வீடெல்லாம் தேடினார்கள். காமரா உள்ளில் ஒரு முழுக்கல்லைப் பேர்த்தெடுத்துப் பாதியாக உடைத்துப் பொருத்திவைத்திருந்த இடத்தில் ஏற்பட்டிருந்த வங்கில் ஒரு முழுப் பவுனும், ஏழெட்டு ரூபாய்களும், ஒரு மஞ்சள் சரடும், பழுப்பேறிய ஒரு கடிதமும் இருந்தன. இவைதான் எச்சிப் பாட்டி என்கிற லட்சுமி அம்மாள் விட்டுப்போன ஆஸ்தி.

பழுப்பேறிய அந்தக் கடிதம்தான் சுப்பா தீக்ஷிதரின் உயில். அது பல இடங்களில் செல்லரித்துக் கிடந்தது.

அவள் உயிருடன் இருந்தபோது போற்றியது போலவே நாராயண தீக்ஷிதரும் அவருடைய மனைவியும் குழந்தை குட்டிகளும் லட்சுமி அம்மாளை அவள் இறந்த பின்னும் தெய்வமாக போற்றுகிறார்கள்.

"எதிராளாத்து எச்சிப்பாட்டி கதையா இது?" என்றாள் சரோஜா, பாட்டியின் மடியில் வீற்றிருந்த படியே.

சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு சரோஜா சொன்னாள்: "நெஜம்மாவே அந்தப் பாட்டி நல்லவள் தான்; இல்லையா? நேக்குத் தெரியுமே!" என்று தன் சொந்த குறுகிய அனுபவத்தைக் கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

சுந்தாப் பாட்டியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. எச்சிப்பாட்டியும் சுந்தாப்பாட்டியும் வெகு காலமாகவே தோழிகள் என்பது குழந்தைக்கு எப்படித் தெரியும்.

தேன்

சுந்தாப்பாட்டி கோபித்துக்கொண்டாள்; "ராத்திரி இவ்வளவு நாழி கழிச்சு வந்தால் சேணியத் தெருவழியா வாராதேடா ராஜா மேலத் தெருவழியா வா என்றாள்.

"ஏன் பாட்டி?" என்றேன்.

"ஏன்னு கேட்டால், என்னன்னு சொல்றது. ராத்திரி, அஸ்தமிச்சப்புறம் அந்தப் பக்கமா, தனியா வரப்படாது!" என்றாள் சுந்தாப்பாட்டி.

"நான் தனியா வரல்லையே, பாட்டி! அவாத்துச் சர்மாவும் கூட வந்தான்."

"அவன் ஒரு சமத்து! நீ ஒரு சமத்து" என்றாள் பாட்டி. பிறகு சொன்னாள்: "யார்கூட வந்தால்தான் என்ன? பயந்துகொண்டு விட்டால் அப்புறம் அம்மான்னு ஆகுமா அப்பான்னு ஆகுமா?"

சட்டையைக் கழட்டிவிட்டு கால் அலம்பிக்கொண்டே நான் சொன்னேன்: "நான் திரும்பறச்சே கும்பகோணத்திலே ஹோட்டலெல்லாம் சாத்திவிட்டான் இன்னும் சாப்பிடவில்லை. இலையைப் போடு பாட்டி" என்று.

"மணி பத்தாகப் போறதே!" என்றாள் பாட்டி பிறகு தூங்கிக்கொண்டிருந்த என் மனைவியை எழுப்பி "ராஜி இலையைப் போடு, நான் அடுப்பை மூட்டி குடமிளகாய் வறுத்துப் போடறேன் என்று சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்குள் போனாள் சுந்தாப்பாட்டி.

"நன்றாருக்கு. தினம் இந்த அர்த்தராத்திரி நாடகம்" என்று தூக்கக் கலக்கத்தில் அலுப்புடன் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இலையைப் போட்டாள் ராஜி நான் சாப்பிட வந்து உட்கார்ந்தேன்.

சமையலறையிலிருந்து சுந்தாப்பாட்டி உரக்க 'அங்கே கூடத்துப் பிறையிலே விபூதியிருக்கு எடுத்து இட்டுக் கோடா ராஜா" என்றாள்.

சாதாரணமாக சுந்தாப்பாட்டி சொல்லுவதை நான் தட்டுவது கிடையாது எழுந்துபோய் விபூதியை எடுத்து ஒருபொட்டு புருவத்தின் மத்தியில் வைத்துக்கொண்டு தான் சாப்பிடத் தொடங்கினேன்.

'விபூதி இட்டுண்டயோ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே சுந்தாப்பாட்டி குடமிளகாயைக் கொண்டுவந்து இலையில் போட்டாள்.

சாப்பிட்டுக்கொண்டே நான் கேட்டேன் : 'என் பாட்டி உனக்குக்கூட பேய் பிசாசு இதிலெல்லாம் நம்பிக்கை உண்டா என்ன ? சகலமும் தெரிந்தவள் நீ உனக்கு இதிலெல்லாம நம்பிக்கை இராது என்று நினைத்தேன் நான்"

எனக்குக் கதை கேட்க ஆசைதான். ஆனால் அந்த இரவு நேரத்தில் சுந்தாப்பாட்டியா பிசாசுக் கதை சொல்ல ஒப்புக்கொண்டுவிடுவாள் ?

"அதெல்லாம் இருக்கு இல்லே என்கிற நம்பிக்கை ஏதுக்கடா ? பேயிருக்கோ, பிசாசு மிருக்குமோ எனக்கு என்ன தெரியும். ஆனால் அதனால் ஏற்படுகிறபயம் மட்டும் உலகத்தில் இருந்துகொண்டுதானே இருக்கிறது?" என்றாள் சுந்தாப்பாட்டி

அவள் சொல்வது உண்மைதான். அந்தப் பீதிஎன்னவோ மறுக்கமுடியாத உண்மைதான். மற்றப்படி பலசாலி

கள் தைரியஸ்தர்கள்கூட அந்தப் பீதிக்கும் பலியாகி இருப்பது எனக்கே தெரிகிறதே!

சேணியத் தெருத் தாண்டி அக்கிர ஹாரத்துக்கு வருகிற வழியிலே சில வருக்ஷங்களுக்கு முன் ஒரு மரத்தில் ஒருவன் தூக்கிட்டுக்கொண்டு பிணமாகத் தொங்கினானாம். அந்தக் கதையை அன்று கும்பகோணத்திலிருந்து திரும்பும்போது சாமாநாதன் சொன்னான். பயம் என்று அதிகமாக ஒன்றும் தோன்றாவிட்டாலும் இருவரும் வேறு விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டு அந்த மரத்தண்டை வரும் போது நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்காமல்தான் நடந்தோம். அதை நினைத்துக்கொண்டுதான் இப்போது சுந்தாப் பாட்டி சொன்னாள் போலும்.

மேட்டுத் தெருவிலே சென்றவாரம்கூட ஒரு சேவு காட்டேரி அடித்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். வஸ்தாது மாதிரி இருப்பான் முத்தையன்என்று ஒரு ஆசாரி. திடீரென்று அவன் ஒருநாள் வாயாலும் மூக்காலும் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு நடுச்சாலையிலே கிடந்தான். அவனைக் காட்டேரி அடித்துவிட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

"என்னவெல்லாமோ கதை சொல்கிறார்களே பாட்டி அதெல்லாம் நிஜம்தானா?" என்று கேட்டேன்.

சுந்தாப்பாட்டி சிறிது தயங்கினாள் : "இப்போ என்னத்துக்கடா அந்தப் பேச்செல்லாம்? ராத்திரி நாழியாச்சு சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக்கோ" என்றாள்.

'ராத்திரியானா என்ன? நான் அப்படி ஒண்ணும் பயப்படமாட்டேன், சொல்லு பாட்டி" என்றேன்.

'சூரப்புலிதான். தெரியுமே!" என்றாள் சுந்தாப் பாட்டி. மேலும் சொன்னாள் : நீ பயப்படமாட்டே, சரி, சிறிசு அவள் பயப்படுவா...என்றாள்.

"ராஜியா பயப்படுவாள்! பிறத்தியாரை அவள் பய முறுத்தாமல் இருந்தாப் போதாதா:" என்றேன் நான்.

"என்னத்தையடா சொல்றது! பாட்டி கதை என்பாய நீ? எனக்கு ஆயிரம் தெரியும். தெரிஞ்சதை எல்லாம் சொல்லிக்கிறதா" என்றாள் சுந்தாப்பாட்டி.

'நடக்காது என்று' நாம் நம்புவதை எல்லாம் நடக்க வைக்க முடியும் என்றுதான் உலகத்திலே சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். நம்ம ஊரில் மட்டுமில்லே மேல் நாடுகளிலும்கூட..."

"நடப்பது நடக்காதது இருக்கட்டும் நான் ஒரு கதை சொல்றேன். கேளு. நிஜமாக நடந்தது. எனக்கே தெரியும் நேரில் கண்ணாலே பார்த்தேன். ஆனால் நீ கேட்டமாதிரிக் கதையில்லே என்றாள்" சுந்தாப்பாட்டி

'சொல்லு பாட்டி" என்றேன். சாப்பிட்டுக் கையலம்பி விட்டு வந்து கூடத்தில் ஊஞ்சலில் பாட்டிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். ராஜி தூணில் சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள்.

சுந்தாப்பாட்டி சொன்னாள் :

அறுபது எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னால்—அதாவது நான் கலியாணம் செய்துகொண்டு சாத்தனூரில் புக்ககம் புகுந்த காலத்தில்—நடந்த கதை இது.

அப்போது தெருவிலே பாழ் மனைகளே கிடையாது; பத்து பன்னிரண்டு வீடுகள் அதிகமாகக்கூட இருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெரிய குடும்பமாக ஒன்று இருக்கும் குடும்பத்தில் முக்யமானவர்கள் எல்லோரும் பிழைப்பு நாடி வெளியூர் போகமாட்டார்கள் அந்த நாட்களில் ஊரிலேயேதான் சகலருக்கும் வேலை, பிழைப்பு, ஊதியம் எல்

லாம். தெருவிலே வேதகோஷம் நிறைந்திருந்த காலம் அது. காலையிலும் மாலையிலும் கோயிலுக்குப் போவோரும் வருவோருமாக இருக்கும் ஊரிலே அந்த நாளில் தெய்வ சாந்நித்தியம் நிறைந்திருந்த மாதிரிதான் இருந்தது.

தெருவில் அந்நியப் பேர் வந்து குடியேறிவிடத் தெருவார் விடமாட்டார்கள். அதாவது அந்நியப் பேர் என்றால் ஜாதி குலம் மாறுவதை மட்டும் சொல்லவில்லை நான். வீட்டுக்கு வீடு சுற்றிச் சுற்றி வந்து ஏதாவது உறவு சொல்லிக் கொண்டாடுவார்கள். தெருவிலே கல்யாணம் கருமாந்திரம் எதுவானாலும் கலகலவென்று கூட்டமாக இருக்கும் வீட்டிற்குள் போலவே தெருவிலும் குடும்பம். உறவு என்கிற நெருக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெருவார் நினைத்திருந்த காலம் அது.

உறவு போக்குவரத்து சௌஜன்யம் எல்லாம் எவ்வளவு தான் இருந்தாலும் எப்பொழுதாவது ஒரு சமயம் ஒரு தெருவிலே இரு குடும்பத்தாருக்குள் சண்டை வந்து விடும். கால் காசு பெறாத காரணம்தான் என்றாலும் விஷயம் பெரிதாக வளர்ந்து விரோதம் முற்றிவிடும். பேச்சுவார்த்தை பூரணமாக அற்று விடும்; நல்லது கெட்டது என்றால்கூட பரஸ்பரம் கூட உதவி செய்து கொள்வது நின்றுவிடும். சம்பந்தம் விட்டுப் போய்விட்டது என்றால், வெட்டுப் பழி குத்துப்பழிதான். எவ்வளவு நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்திலும் ஒருவரை ஒருவர் திரும்பிக் கூடப் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட விரோதம் ராஜு சாஸ்திரிகளுக்கும் கிட்டாவையருக்கும். அவர்களுடைய விரோதத்திற்குக் காரணம் எல்லாம் என் காலத்துக்கு முந்தி; அதனால் அதைப் பற்றி எனக்குச் சரிவர தெரியாது.

ராஜு சாஸ்திரிகள் நல்ல சொத்துள்ளவர்; முரட்டுப் பணக்காரர். ஆகவே தெருவிலே அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு. எல்லாக் காரியங்களையும் அவர்தான் முன்நின்று நடத்துவார். அதிகமாக அடாபிடி செய்யமாட்டார். கூடிய வரையில் எல்லோருக்கும் நல்லவராக இருக்கத்தான் முயலுவார்.

கிட்டாவையர் அவருடைய இரண்டுவிட்ட தம்பி— அதாவது ராஜு சாஸ்திரிகளின் தாத்தாவும் கிட்டாவையருடைய தாத்தாவும் அண்ணன் தம்பிகள். கிட்டாவையர் அவ்வளவாகச் சொத்தில்லாதவர். பணக்காரரல்லவே தவிர, போதுமானது இருந்தது. நியம நிஷ்டைகள் தவறாதவர். வீட்டிலே பூஜைகளெல்லாம் அமர்க்களப்படும். வாலிபத்தில் பல ஊர்களில்சுற்றித் திரிந்தவர். மலையாளம் பக்கத்தில் யாரோ ஒரு சாமியாருடன் கூடிக்கொண்டு மந்திரம் தந்திரம் ரஸவாதம் எல்லாம் படித்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். பில்லி சூனியம், ஏவலாதிகளிலெல்லாம் கெட்டிக்காரர் என்று ஜனங்கள் ரகசியத்தில் சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஆனால் அவருடைய கலைக்கு அப்படி ஒன்றும் சாத்தனூர் சர்வமானிய அக்கிரஹாரத்திலே இடம் கிடைத்ததில்லை.

நான் சாத்தனூர் வந்த வருஷமோ அதற்கு அடுத்த வருஷமோ ராஜு சாஸ்திரிகள் வீட்டில் ஒரு கல்யாணம் வந்தது. அவருடைய இரண்டாவதுபெண் தர்மிக்கு கல்யாணம் என்று ஞாபகம். நல்ல இடத்தில் பெண்கொடுக்க ஏற்பாடாகி யிருந்தது. கல்யாணம் நாலு நாள் விமரிசையாக நடக்க ஏற்பாடாகி விட்டது.

தெருவிலே ராஜு சாஸ்திரிகளுக்கும் கிட்டாவையருக்கும் சமரசம் செய்து வைக்க, இந்தக் கல்யாணத்தை முன்னிட்டுப் பல முயற்சிகள் நடைபெற்றன சமரஸத்துக்குக்

காரணமாக முன்னின்று சிரமப்பட்டவர்களிலே உங்க தாத்தாவும் ஒருவர்.

கிட்டாவையர் ஆட்சேபிக்க வில்லை "அண்ணாவிடம் எனக்கென்ன விரோதம்? கூப்பிட்டால் நான் வந்துவிடுகி றேன். தர்ம கல்யாணம்னு என் பெண்ணின் கல்யாண மில்லையா?" என்று முதலிலேயே சொல்லிவிட்டார் கிட்டா வையர்.

ராஜு சாஸ்திரிகள்தான் அழைத்து கொடுக்கவில்லை. அது பணத்திமிரோ; அல்லது சுபாவமாகிவிட்ட ஒரு அலட்சியமோ அல்லது அசட்டு மனைவியின் துர்ப்போதனை யால் ஏற்பட்ட ஒரு அர்த்தமற்ற பிடிவாதமோ? காரணம் எதுவானால் என்ன? கிட்டாவையரைக் கல்யாணத்திற்கு ராஜு சாஸ்திரிகள்கூப்பிடவில்லை. கிட்டாவையரின் குடும் பத்தாரையும் யாரும் போய் அழைக்கவில்லை.

கல்யாண தினத்தன்று தெருவும் ஊரும் திரண்டு வந்திருந்தது. தெருவில் இரண்டு மூன்று வீடுகளை அடைத்துப் பந்தல் போட்டிருந்தார்கள். ஆண், பெண் அடங்கலும் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் முகூர்த்த தாம்பூலம் வாங்கிக்கொள்ள ராஜு சாஸ்திரிகள் வீட்டுக் கூடத்தி லும் திண்ணையிலும் கூடி யிருந்தார்கள். தெருவும் ஊர் பூராவுமே அங்குதான் இருந்தது கிட்டாவையரையும் அவர் குடும்பத்தையும் தவிர.

பத்துப் பன்னிரண்டு நாழிகைக்கு மேல் முகூர்த்தம் அது. முகூர்த்தம் நடந்த சமயத்தில் கிட்டாவையர் கல் யாண வீட்டிற்கு எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தன் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டு விட்டார். கையில் ஒரு விசிறியுடன் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். ஓலைப்பெட்டியிலிருந்த தாம்பூலத்தை

எடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு கல்யாண வீட்டிற்கு யார் யார் வந்திருக்கிறார்கள், வருகிறார்கள், போகிறார்கள் என்று கவனித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். அவரிடம் ஒன்றிரண்டு பேர் கல்யாண வீட்டிற்குப் போவதற்கு முன் நின்று பேசிவிட்டுக் கூடப்போனார்கள். ஒரு சிலர் உள்ளே போய்விட்டு வந்து அவருடன் திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கெட்டிமேளம் கொட்டியது. பெண்ணின் கழுத்தில் தாலியேறிவிட்டது. மற்ற காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கையில் சபைக்கு சந்தனம், சர்க்கரை, வெற்றிலை பாக்கு வழங்கப்பட்டது. பாதிக்குமேல் வழங்கியிருப்பார்கள்; மறு பாதிக்கு வெற்றிலை பாக்குத் தட்டில் அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள்.

திடீரென்று சபை அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. சபையில் இருந்தவர்களில் பலர் திடுதிடென்று வெளியே ஓடிவரத் தலைப்பட்டார்கள். ஒருசிலர் கூச்சலிட்டார்கள் ஒருசிலர் என்ன என்ன என்றார்கள் இப்படியாகக் கல்யாண வீட்டிலே ஏகப்பட்ட அமர்க்களம்.

எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த கிட்டாவையர் விசிறியைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஓலை பெட்டியிலிருந்து வெற்றிலை எடுத்து சுண்ணாம்பு தடவிப்போட்டுக் கொண்டார். மறுபடியும் ஒரு தடவை கூட இருந்த இரண்டொரு கல்யாண விருந்தாளிகளுடன் ஏதோ சாவதானமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

கல்யாண வீட்டில் அமர்க்களத்திற்கெல்லாம் இது தான் காரணம். சபா தாம்பூலத்தில் வழங்கிய வெற்றிலை யில் வைத்திருந்த பாக்கெல்லாம் திடீரென்று தேளாக மாறிவிட்டது. கையில் தாம்பூலத்தை வாங்கியவர்கள்.

"ஐயோ தேள்' என்று கூழே போட்டார்கள். ஏற்கெனவே கையில் தாம்பூலத்தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த வர்கள் கையில் ஏதோ நகருவதை உணர்ந்து பார்த்துத் 'தேள்! தேள்!' என்று பதறினார்கள். கல்யாண வீடெங் கும் பார்த்த இடம் எல்லாம் தேளாக நிறைந்துவிட்டது.

ஒரு பத்து நிமிஷம் அமர்க்களம் சொல்லி மாளாது. அங்கிருந்து எல்லோரும் ஏக காலத்தில் வெளியேற முயற்சித்தார்கள்.

இதெல்லாம் எப்படி முடிந்திருக்குமோ சொல்ல முடியாது. ஆனால் மணக் கோலத்துடன் தர்மியே வெளியே வந்து எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந் திருந்த கிட்டாவையருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணி "என் கல் யாணத்திலே இப்படி எல்லாம் நீ நடக்க விடலாமா சித்தப்பா?" என்று கேட்டாள்.

தர்மி எவ்வளவோ துடுக்கான பெண் அவளுக்குத் தோன்றிய சமயோசித புத்தி அவள் தகப்பனாருக்கு அது வரையில் தோன்றவில்லை. அப்போது அவளுக்கு வயசு பத்திருக்கும், அல்லது பதினொன்றிருக்கும். இத்தனைக் கும் காரணம் தன் சித்தப்பாதான் என்று அவள் ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டுவிட்டாள்.

கிட்டாவையர் வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டே "என்னடி தர்மி? என்ன இப்ப நடந்துடுத்து?" என்றார்.

பிறகு "உன்னைக் கைப்பிடிச்சவன் எங்கேடி? அவனை யும் நான் பார்க்கணுமே" என்றார்.

யாரோ போய மணமகனையும் அழைத்து வந்தார்கள். அவனும் கிட்டாவையருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினான். இருவரையும் ஆசீர்வதித்துவிட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பி விட்டார் கிட்டாவையர்.

ராஜூ சாஸ்திரிகளின் வீடு பூராவும் நிறைந்து. நெளிந்த தேள்களெல்லாம் எங்கேயோ மாயமாக மறைந்து விட்டன. கல்யாணம் சுபமாய் நிறைவேறியது.

பிறகு ராஜூ சாஸ்திரிகளே நேரில் போய்க் கிட்டா வையரையும் அவர் பெண்டாட்டி குழந்தை குட்டிகளேயும் அழைத்தார். ஆனால் கிட்டாவையர் 'வரேன் போ அண்ணா' என்று சொன்னாரே தவிர கல்யாணத்திற்குப் போகவில்லை. அதற்குப் பிறகும் ராஜூ சாஸ்திரிகளிடம் அவர் உறவாடவில்லை.

சுந்தாப் பாட்டி கதையை முடித்துவிட்டுச் சொன்னாள்: "அதில் விசேஷம் என்னவென்றால் அத்தனை தேளுமாகச் சேர்ந்து எல்லோரையும் கொட்டவில்லை அது விசேஷம்தானே!"

"என் பாட்டி? பிசாசுக் கதை சொல்றேன்னு ஏதோ வேடிக்கைக் கதை சொல்லிவிட்டாயே?" என்றேன் நான்.

'உனக்கு இப்ப நான் சொல்றச்சே வேடிக்கையாக இருக்கு. அந்தக் கல்யாணத்திலே போய் முகூர்த்த தாம்பூலம் கையில் வாங்கிண்டு பாக்குன்னு பார்க்கறச்சே கையில் தேள் நெளியறதைப் பார்த்திருந்தால் தெரியும்?" என்றாள் சுந்தாப்பாட்டி;

"நீ பார்த்தயோ?"

"நான் பார்த்தேன். உன் தாத்தாவும் பார்த்தார்..." என்றாள் பாட்டி.

"வெறும் புனப்பிராந்திதான்" என்றேன் நான்.

"உனக்கும் எனக்கும் புரியாத விஷயம் உலகிலே எத்தனையோ இருக்குடா, ராஜா." என்றாள் பாட்டி.

"புரிஞ்சுக்க முயல வேண்டாமா?"

"புரிஞ்சுக்க முடியாது!" என்றாள் சுந்தரப்பாட்டி தீர்மானமாக.

இத்தனை நேரமும் மௌனமாக நின்ற ராஜி படபட மாக "ஐயோ தேளு" என்றாள்.

"பயந்தாங்கொள்ளி!" என்று கேலிசெய்துகொண்டே அவள் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தேன் நான்.

கைவிளக்கின் ஒளி வட்டத்தின் ஓரத்திலே ஒரு பெரிய தேள் உண்மையிலேயே தெரிந்தது. அதை அடிக்க எழுந்தேன்.

"அடிக்காதே!" என்றாள் சுந்தரப்பாட்டி. "அது என் கதைக்கு சாக்ஷி சொல்ல வந்தது. கொட்டாது தானகப் போய்விடும்" என்றாள்.

எனக்குப் புரியத்தானில்லை!

சீதாராமன்

"பெரிய மனுஷாளாத்துப் பிள்ளையோடே சிநேகிதம் வச்சுகிறது சின்னவாளுக்குக் கொஞ்சம் ஆபத்துக்கிடம் தான்" என்றாள் அம்மா.

"என்ன அப்படி திடீர்னு ஒரு போடு போட்டே அம்மா?" என்றான் சீதாராமன் சிரித்துக்கொண்டே.

"நாலுபேர் நாலு சொல்லுவா! சாதாரணமான அந்த சிநேகிதமும் நீடிச்சு நிற்கும்னு நிலையில்லே. அப்பறம் நாப்புக் காட்டுவா எல்லோரும்" என்றாள் அம்மா.

"என்னமோ கூடப் படிச்சான். ஏதோ எங்கிட்டே அலாதியா பிரியமாயிருக்கான். தானு வந்து அழைச் சுண்டு போறான் என்னையும் மதிச்சு. உன் சிநேகிதம் எனக்கு வாண்டாண்டா, போடான்னு தாக்ஷண்யமில் லாமே எப்படிச் சொல்லி உதறித் தள்றது?" என்றான் சீதாராமன்.

சீதாராமனின் மனைவி மனோரமா குறுக்கிட்டாள்: "உங்க சிநேகிதர் காரிலே வந்து ஹாரன் அடிக்கறச்சே உங்களுக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிடறது. பாதி சாப்பிட றச்சே வந்தாராக்கூட, என்ன கிருஷ்ணன்னுண்டு கை யலம்பாமே ஓடறேள். அவர் சிநேகிதத்தைப்பற்றிச் சொன்னா......"

மனோரமா இதை சற்றுக் கேலியாகத்தான் சொன் னாள். ஆனால் அவள் குரலில் தொனித்த ஒரு அந்த

ரார்த்தம் சீதாராமனுக்குக் கோப மூட்டுவதாக இருந்தது. ஆத்திரத்தில் ஏதோ பதில் சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் எப்படியோ ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னான்: "நானவா அவனைத் தேடிண்டு போறேன்? அவனாக வரான். வந்து, வாடான்னு கூப்பிடறச்சே வர மாட்டேன்னு கிராக்கி பண்ணிக்க எனக்குத் தெரியல்லே' நான் என்ன செய்யறது?" ஏதோ தப்புச் செய்துவிட்டு மன்னிப்புக் கேட்கிறவன் குரல்போல ஒலித்தது அவன் குரல்.

அவன் அம்மா சொன்னாள்: "என்னவோ அப்பா, கிழவி நான்—எனக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொன்னேன்; அவ்வளவுதான். ரொம்பச் சின்னவாளுடைய சாகவாசமும் கூடாது—ஒஹோ ஹோன்னு ரொம்பப் பெரியவாளுடைய சாகவாசமும் கூடாது. இரண்டும் ஆபத்துத்தான்—இரண்டும் அபவாதம்தான். அப்படித்தான் என் காலத்திலே சொல்லுவா. அப்பறம் உன்னிஷ்டம் என்றாள்.

தன் தாயாருக்கும் மனைவிக்கும் கிருஷ்ணனைப்பற்றி எதுவும் ஆக்ஷேபம் சொல்ல அப்படி என்னதான் இருந்தது உண்மையாக என்று யோசனை செய்தவனாக சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றான் சீதாராமன். கையில் சீப்புடன் தலைவாரிக்கொள்ளப் போனவன் சீப்பும் கையுமாக யோசனையில் ஆழ்ந்து நின்றான்.

மீண்டும் அவன் தாயார் சொன்னாள்: "நீ படிக்காதவன் இல்லே. வயசோ அனுபவமோ போறாதவன் இல்லே. உனக்குத் தெரியாத விஷயம்னு நான் சொல்ல வரல்லே. ஏதோ எனக்குத் தோணித்து: சொன்னேன்.,

கிராப் தலையைப் படிய வாரிக் கையால் அழுத்திக் கொண்டு, சீப்பைக் கண்ணாடிக்குப் பின்னால் தொத்த

வைத்துவிட்டு, திரும்பித் தன் தாயாரைப் பார்த்துச் சொன்னான் சீதாராமன்: "இதோ பார், அம்மா. நீ சொல்றது எல்லாம் சரி, ஒப்புக்கறேன். அவன் பணக்காரன் அவனுக்கு எத்தனையோ பணக்காரப் பழக்கங்கள் செய்துகொள்ள வசதியிருக்கு. எனக்கு இல்லை. வாஸ்தவம் நான். ஆனால் நான் அவனைத் தேடிண்டு போகாத வரைக்கும் சரிதான். தெரிகிறதா?" என்றான்.

அவன் தாயார் பதில் சொல்லவில்லை. அவன் மனைவிதான் ஏதோ பதில் சொல்ல வாய்திறந்து "இருந்தாலும்..." என்று ஆரம்பித்தாள். ஆனால் அவளைப் பேசவிடாமல் குறுக்கிட்டுச் சற்றுப் பதட்டமாகவே சீதாராமன் சொன்னான்: "அவன் பட்டணத்திலே இன்னும் இரண்டு மாசம் இருக்கானே, மூணு மாசம் இருக்கானோ அதற்கப்புறம் நான் அவனைப் பார்க்கப் போறது எப்பவோ, எங்கேயோ! இந்த ரெண்டு மூணு மாசத்திலே ஒண்ணும் நீங்க நினைக்கறபடி எல்லாம் நடந்துடாது, பயப்படாதேயுங்கள்! நான் சொல்றது தெரிஞ்சுதா?" என்றான்.

கிருஷ்ணனைப்பற்றிய பேச்சை அத்துடன் முடித்துவிட சீதாராமனுக்கு இஷ்டம்தான். ஆனால் அவனுடைய குரலின் படபடப்பும் முகத்தின் கடுகடுப்பும் அவன் மனைவி மனோரமாவைத் தூண்டிவிட்டன. அந்தப் பேச்சைத் தொடர்ந்து நடத்தவே விரும்பினாள் மனோரமா. அவசியமான மற்ற பல அலுவல்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, கிருஷ்ணன் வந்து கூப்பிட்டவுடனே தன் கணவன் கைக் காரியத்தையும் போட்டுவிட்டு, தன்னையும் லட்சியம் பண்ணாமல் போய்விடுகிறானே என்பது மனோரமாவுக்கு என்றுமே ஆத்திர மூட்டுவதாகவேதான் இருந்தது.

அவள் மனசில் ஒரு மூலையில் தன் கணவனும் கிருஷ்ணனைப்போலப் பணக்காரனாக, கார் உள்ளவனாக, இல்லையே என்கிற ஒரு குறை ஓயாமல் துடித்துக்கொண்டிருந்ததை அவளே அறியவில்லை, பாவம்! முந்திய தினம் கீழ்வீட்டிலே குடியிருந்த லட்சுமி அம்மாள் வேண்டுமென்றோ, அசட்டுத்தனமாகவோ சொல்லிவிட்ட ஒரு வார்த்தையும் அவள் மனசில் துருத்திக்கொண்டிருந்தது.

மனோரமா சொன்னாள்: "நிலைமையிலே இவ்வளவு வித்தியாசப்பட்ட இந்த ரெண்டு பேருக்கும் என்ன சிநேகிதமோ, என்னவோ என்று ஊரிலே பேசிக்கமாட்டாளா? நீங்க இத்தே யோசனை பண்ணத்தான் வேணும்" என்றாள். வாயால் அகப்பட்டுவிட்ட எலும்புத் துண்டை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் விடமாட்டேன் என்கிற நாய்க்குட்டியின் பிடிவாதத்தைப் போலிருந்தது அவள் பேசிய பாவனை.

திடுக்கிட்ட சீதாராமன் திரும்பித் தன் மனைவியை ஒரு நிமிஷம் பார்த்தான். பிறகு சாதாரணக் குரலில் அலட்சியம் தொனிக்கிற ஒரு பாவத்திலே சொன்னான்: "ஊரிலே எத்தனையோ சொல்லுவா! அதுக்கெல்லாம் நீயும் நானுமா பொறுப்பு?"

"உங்களையும் என்னையும்பற்றிப் பேசறதுக்கு நீங்களும் நானும்தான் பொறுப்பு" என்றாள் மனோரமா, விடாப்பிடியாக.

"அப்படி யாரும் எதுவும் சொல்லிவிட்டதாக எனக்கு இன்னும் எட்டலையே!" என்றான் சீதாராமன.

"பாருங்களேன்—கீழ் ஆத்திலே குடியிருக்காளே லக்ஷ்மி அம்மாள் அவள் நேத்திக்கி என்னைக் கிண்டிக் கிண்டிக் கேட்கறாள்—உங்க சிநேகிதர் கிருஷ்ணனைப்பற்றி

அவள் மனசிலே என்னத்தை வச்சுண்டு கேக்கறான்னு எனக்குத் தெரியறது. நாக்கைப் பிடுங்கிக்கலாமான்னு இருந்தது எனக்கு!'' என்றாள் மனோரமா.

அதற்குமேல் சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல முடியவில்லை அவளுக்கு. அவள் கண்கள் நிறைந்துவிடும் போலக் கலங்கின.

சீதாராமனின் தாயார் மனோரமாவின் உதவிக்கு வந்தாள்: "போடி அசட்டுப் பெண்ணே! கிழாத்து லட்சுமி அம்மாள் ரொம்ப யோக்யஸ்திதான்—உன்னைக் கேட்க வந்துட்டாள்! நெருப்புன்னு வாய் சுடுமாக்கும். சும்மா இரு! அசடாட்டமா! அவ கேட்டாளாம்! இவ வந்து சொல்றாளாம்!'' என்று தன் மாட்டுப் பெண்ணைக் கடிந்து கொண்டாள்.

பிள்ளையார் பிடிக்கப்போனது இப்படியா முடிந்தது என்று பிரமித்தவளாக நின்ற தன் பிள்ளையின் பக்கம் திரும்பிக் கிழவி சொன்னாள்: "இதோ பார் சீதா! நீயும் அறிவுள்ளவனா, படிச்சவனா நடந்துக்கணும். தெரியறதா!'' என்று உஷார்ப்படுத்தினாள்.

இதற்குள் கீழே வாசலில், தெருவில் கிருஷ்ணனுடைய காரின் ஹார்ன் சப்தம் கேட்டது. அந்த சப்தம் கேட்டவுடன் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் தன் சிநேகிதனை வரவேற்கிற வழக்கமுடைய சீதாராமன் இன்று சற்று மெதுவாகவே மாடிப்படி யிறங்கி வாசல் பக்கம் போனான்.

2

மனோரமா எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் ஏற்பட்ட வேகத்தில், தன் மனசில் எங்கேயோ பிரகாசமில்லாத ஒரு மூலையில் ஒளிந்துகொண்

டிருந்தஒருசிந்தனையை அம்பலத்துக்கு இழுத்துவிட்டாள். பேச்சு வாக்கிலே நடந்துவிட்ட ஓர் அர்த்தமற்ற காரியம் அது.

உண்மையிலேயே அர்த்தமற்ற பேச்சுத்தானா அது என்று தன் கணவன் வாசல்பக்கம் போன பிறகு தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள் அவள்.

அப்படிப் பூரணமாகவே: அர்த்தமற்ற பேச்சுத்தான் அது என்று நம்பவும் அவளுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. தானும் அறியாமலே தன் மனசில் வளரவிட்டுவிட்ட ஒரு அர்த்தம் இருந்தது அந்தப் பேச்சுக்கு என்றுதான் அவளுக்குத் தோன்றியது. அதைப்பற்றி நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. ஆனால் நினைக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.

அவள் மனசிலே உட்கார்ந்துகொண்டு சமூக விதிகளின் எல்லைகளை மீறிய பயங்கரமான கனவுகளைத் துணிச்சலுடன் காண அவளைத் தூண்டிய அந்த ஆசாமி யார்?

துணிச்சல், கனவுகளில் மட்டுந்தானா? கனவுகளில் தொடங்கி காரியங்களில் இறங்கவும் துணிச்சல்தர அந்த ஆசாமிக்குத் தெம்பு உண்டா?

தெம்பு இல்லாதிருப்பதே நல்லது என்று எண்ணினாள் மனோரமா!

தெம்பு தோன்றிவிட்டால் என்ன பண்ணுவது?

இப்படி நினைக்கும்போதே மனோரமாவின் மனசும் உடலும் பதறின.

ஆனால் காரியத்தில் இறங்கத் தெம்பும் தைரியமும் வாராத வரையில் தனக்கு, தன் பெண்மைக்குத் தோல்விதான் என்று அவள் அந்தரங்கத்தில் இன்னொரு பிடிவாதமான எண்ணமும் இருந்தது.

இந்த இரண்டு எண்ணங்களுக்கும் இடையே அகப்பட்டுக்கொண்டு அவள் ஒவ்வொரு விநாடியும் துடித்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டியதுதானா?

ஆனாலும் இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் எது தோல்வி, எது வெற்றி என்று தீர்மானமாக முடிவுகட்ட மனோரமாவால் முடியவில்லைதான்.

மனோரமா படித்த பெண். சர்வ கலாசாலையில் பட்டம் பெறுகிற வரைக்கும் படிக்காவிட்டாலும், பள்ளிக் கூடம் தாண்டி, அதற்குப் பிறகு இரண்டு வருஷங்கள் கல்லூரியிலும் படித்தவள்தான். கலாசாலையிலும் பள்ளியிலும் மனோரமாவுக்கு கெட்டிக்காரி என்றுதான் பெயர்.

ஆனால் வாழ்க்கையில் எழுகிற பிரச்னைகளுக்கு கல்லூரிப் படிப்பு பதில் அளிப்பதில்லையே!

கிழ மாமியார் தன் மாட்டுப்பெண் நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டு கூடத்தின் மத்தியில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவளாக நிற்பதைக்கண்டு "நீ இருந்தாலும் அசட்டுப் பெண்ணடியோ!" என்றாள். கிழவி பள்ளியிலும் படித்ததில்லை—கலாசாலையிலும் படித்ததில்லை. தன்னுடைய படித்த மாட்டுப் பெண் அசடுதான் என்பது அவளுக்கு எப்படியோ தெரிந்துதான் இருந்தது.

நகத்தைக் கடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மனோரமா திரும்பித் தன் மாமியாரைப் பார்த்தாள். அவள் மாமியாரைப் பற்றிய வரையில் அவளுக்கு பொறுமையாக இருந்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவள் மாமியாரின் பிரச்னைகள் அன்றே தீர்ந்துவிட்டன. அவளுடைய மிகப் பெரிய பிரச்னைகள்கூட அவள் மனதையோ, உள்ளத்தையோ திரித்து விட்டிருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. பழமை, வழக்கம், அன்பு என்கிற மூன்று திடமான லக்ஷி

யங்கள் அவள் வாழ்க்கை வழிகளைத் தெளிவாக்கித் தந்தன.

பழமை, வழக்கம் எனகிற லக்ஷியங்கள் தொலைந்தாலும் அன்பு என்கிற லக்ஷியமாவது கைகொடுக்க வேண்டாமோ சமயத்தில்? அதுவும் இரண்டுபடத் தொடங்கி விட்டதானல் என்னதான் செய்வது?

கீழ்வீட்டு லக்ஷ்மி அம்மாள் முதல்நாள் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு அதிகப்படியான அந்தரார்த்தம் இல்லாமலே இருக்கலாம். உண்மையில் சாதாரண ஒரு ஸ்திரீயின், வம்பளப்பதில் பிரியமுள்ள ஒரு ஸ்திரீயின் சாதாரண பொழுது போக்குக்கான பேச்சாகவே இருந்திருக்கலாம் அது.

ஆனல், லக்ஷ்மி அம்மாளின் யோசனை எதுவானல் என்ன? அவள் உத்தேசமோ' அந்தரார்த்தமோ என்னவானல் என்ன? மனோரமா அதுவரை எண்ணத் துணியாத பல எண்ணங்களைத் தூண்டி, போராட்டத்தை அவள் மனசிலே மூட்டிவைத்த பொறுப்பு அந்த லக்ஷ்மி அம்மாளுடையதுதான்!

ஆனல்......எத்தனை ஆனல் சொல்வது.....?

ஆனல் எண்ணங்களை எழுப்பிய பொறுப்பு லக்ஷ்மி அம்மாளுடையதாகவே இருந்தாலும் அசட்டு எண்ணங்கள் மனசிலே தலைதூக்கி ஆதிக்கம்பெருதவண்ணம் அமுக்கி வைக்கவேண்டிய பொறுப்புதன்னுடையதல்லவா என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள் மனோரமா. அசட்டு எண்ணங்களாக இருக்கலாம்! ஆனல் அவை எண்ணங்கள் என்ற அளவிலே இன்பம் தருவதாகவும் இருந்து விட்டால்......?

இன்பமா? எது? என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள் மனோரமா.

மனோரமா தான் என்ன செய்வாள், பாவம்! அசட்டு எண்ணங்களுக்கு எப்பொழுதுமே இந்தத் தன்மை உண்டு. அவை எப்பொழுதுமே ஓரளவு இன்பம் தருவனவாகவும் இருக்கும்.

மனசிலே மேலே மிதந்துகொண்டிருக்கிற அசட்டு எண்ணங்களை அலக்ஷியமாக ஒதுக்கித்தள்ளி விட்டுத் தான், அடியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் உண்மையான போக்கை, சிந்தனைகளை, ஆசைகளைக் கணிக்கவேண்டும்.

3

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் மனோரமாவுக்கு சீதாராமனிடம் அளவுகடந்த பிரேமை இருந்தது.

ஆனால் பிரேமை, அன்பு, காதல் என்பதெல்லாம் மிகவும் பலஹீனமான வார்த்தைகள். பக்தி என்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

கலியாணமாவதற்குமுன் வேண்டுமானால் ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடம் பிரேமை இருந்தது, அன்பு இருந்தது, காதல் இருந்தது என்று சொல்லலாம். கலியாணமான பிறகு வேண்டியது பக்தி ஒன்றுதான்.

அந்த பக்தி மனோரமாவுக்குத் தன் கணவனிடம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் அந்த பக்திக்குக் காரணமிருந்ததாகச் சொல்லமுடியாது. சீதாராமன் மனோரமாவுக்கு ஏற்ற புருஷன், எல்லாவிதங்களிலும் ஏற்றபுருஷன் என்று சொல்ல

முடியாது. அவர்கள் நிலைமையிலும், சுபாவத்திலும், பிறப்பு வளர்ப்பிலும் சற்று ஏறத்தாழத்தான்.

மனோரமா அழகி, இண்டர்மீடியட் வரை படித்தவள்,

சீதாராமனும் அழகன்தான். பி.ஏ. படித்தவன்தான்.

ஆனால் மனோரமா பணக்காரர் வீட்டில் பிறந்தவள். பணக்காரர்கள் வீட்டில், நாகரிகம் என்று அவர்கள் கருது கிற புதுமை மோகத்துக்கிடையே வளர்ந்தவள். தன் நிலைமைக்கேற்றவாறு புருஷனை வரித்து நிலைமை மாருது வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்று ஆதிகாலத்தில் கனவு கள் கண்டவள்.

சீதாராமன் பணக்காரன் அல்ல. அவன் ஏழை தான், இப்பொழுது ஏதோ சொல்பம் சம்பாதிக்கிருன், அவ்வளவுதான், அவன் சொல்ப சம்பாத்தியத்தை நம்பி கிராமத்தில் நாலைந்துபேர் வேறு இருக்கிருர்கள். கொஞ்சம் சிரமமான குடும்பத்திலே பிறந்து இன்னமும் சிரமமான வாழ்க்கை நடத்தி வருபவன்தான் சீதாராமன்.

தனக்கு சீதாராமன் கணவனுக வந்து வாய்த்தது பற்றி மனோரமா இப்பொழுது வருத்தப்பட்டாள் என்று சொல்லமுடியாது. அவனிடம் பணம் இருந்ததோ இல் லையோ, குணம் இருந்தது. தன் மனைவியிடம் எல்லையற்ற அன்பு செலுத்திஞன் என்பதிலும் சந்தேகம் இல்லை. அவன் தன் சுகசௌகரியங்களைக் கவனிப்பதன்முன் எந் தக் காரியத்திலுமே அவள் சுக சௌகரியங்களைக் கவ னித்தான் என்பதை மனோரமாவே ஒப்புக்கொள்வாள்!

பின் என்ன?

மனோரமாவின் மனசிலே இருந்ததெல்லாம் சரியாக உருவாகாத ஒரு அதிருப்திதான்!

ஆதிகாலத்தில், அதாவது மனோரமா பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போதும் பிறகு கலாசாலையில் சேர்ந்து படிக்கும் போதும் சீதாராமனைப்போல ஒருவன் தனக்குக்கணவனாக வருவான் என்று அவள் கனவிலும் கருதியதில்லை.

அவளுடைய கனவு நாயகன்— எந்தக் கன்னிப் பெண்ணுக்கு ஒரு கனவு நாயகனுவது இல்லாதிருக்கிறுன்?— எப்பொழுதும் காரில்தான் வந்து இறங்குவான். மிகவும் நாகரிகமாக ஆடை தரித்திருப்பான். அவன் வேதாந்தத்தையும் மற்றுமுள்ள முக்ய பிரச்னைகளையும் பற்றிப் பேசுகிறுனே இல்லையோ, உடுப்புகளையும் யார் யார், ஊரில் எந்தெந்தத் தையற்காரன் சரியாகத் தைக்கிறுன் என்றும் தான் பேசுவான். நேற்று அவளைப் பார்த்தேன், இன்று காலை இவளைப் பார்த்தேன் என்று மிஸ்களையும், மிஸ்ஸிஸ்களையும் பற்றிப் பேசுவான்......

இப்பொழுது தன் கணவனுக்கு சிநேகிதனுக வந்த அந்தக் கிருஷ்ணனைப் போலத்தான் தன்னுடைய அந்த நாளைய கனவு நாயகனு இருந்தான் என்று மனோரமாவின் பலஹீனமான மனம் எண்ணுமல் இருக்கமுடியவில்லை!

பள்ளிக்கூடத்திற்கும் கலாசாலைக்கும் அவளே அந்த நாளில் காரில்தான் போவாள். அவளை அசாதாரணமான நாகரிகமணியாக மதித்துத்தான் சக மாணவர்களும் மாணவிகளும் பேசுவார்கள். நாகரிக உலகிலே, அதாவது அவள் நாகரிகமடைந்தது என்று எண்ணிய சமூகத்திலே, அன்று அதாவது கல்யாணமாகுமுன், மனோரமாவுக்கும் இடம் இருந்தது.

இன்றும் அவளுடைய தமக்கை தங்கைகளும், அண்ணன் தம்பிகளும் பழைய தோரணையிலேயேதான் வசித்து வந்தார்கள்.

மனோரமாவின் கணவன் மட்டும் தனி சுபாவம் படைத்தவன். சீதாராமனும் தன் தாய் தகப்பனையும், தம்பி தங்கைகளையும் மறந்துவிட்டு, தன் மாமனருடனேயே வாழ ஒப்புக்கொண்டிருந்தானேயானால் மற்ற மாப்பிள்ளைகளுக்கு அவனும் சமமாக இருந்திருக்கலாம், மனோரமாவும் தன் பழைய நிலைமையில் சிறிதும் மாறுதல் இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் யோசித்துப் பார்க்கையில் மனோரமாவுக்கும் தெரிந்தது. தன் கணவன் தன் தகப்பனார் வீட்டிலே தங்க மறுத்தது சரியான காரியமே என்பது அவளுக்கும் தெரியாமல் இல்லை.

அப்படித் தங்கியிருந்தானானால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய நிலை செயற்கையான ஒரு நிலை—நீடித்திருக்க முடியாத ஒரு நிலை. அற்பமான ஒரு சந்தோஷத்திற்காக சுயமரியாதையைப் பலி கொடுக்கிற மாதிரியாகும் அது என்று மனோரமா அறிந்துதான் இருந்தாள்.

அவளுடைய தமக்கை தங்கைகளைப் போலவே அவளுக்கும் நாகரிகமான, பணக்கார இடத்திலே கல்யாணமாகியிருக்கும். ஆனால் விதி குறுக்கிட்டது. அவளுடைய பதினேழாவது வயசிலே, அவள் இண்டர்மீடியட் பரீக்ஷை கொடுத்திருந்த சமயத்திலே, அவளுக்கு ஒரு விதமான வலிப்பு வரத்தொடங்கியது. டாக்டர்கள் கைவிட்டுவிட்டார்கள். பாட்டிமார்கள் மட்டும் "கல்யாணமானால் சரியாகிவிடும்" என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தப் பாட்டிமார்கள் வார்த்தையை நம்பித் தன் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்துவைத்துவிட்டுப் பிறகு அவஸ்தைப்பட நேர்ந்துவிடப் போகிறதே என்கிற பயம் தகப்பனாருக்கு. எங்கேயாவது பணக்கார இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டு, வலிப்பு வருகிறது என்று அவர்கள் அவளை வாழா வெட்டியாகத் திருப்பிவிட்டால் என்ன பண்ணுவது என்கிற பயம் அவருக்கு.

சீதாராமன் ஏதோ தூர பந்து. ஏழைப் பையன், நன்ருகப் படித்திருந்தான். வீட்டோடு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று மனேரமாவின் தகப்பனருடைய எண்ணம். தன் பெண் கஷ்டப்படக்கூடாதே என்கிற அன்பு ஞாபகம் ஒன்று தான் அவருக்கு.

பெண்ணுக்கு வலிப்புவருவதையும் கல்யாணமானல் சரியாகிவிடும் என்று பலர் சொல்வதையும் ஒளிக்காமல் சீதாராமனின் பெற்ருேரிடம் தெரிவித்து விட்டே கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார் அவர். மனேரமாவைப் பார்த்தது முதலே அவளிடம் ஒருபாசம் விழுந்துவிட்டது சீதாராமனுக்கு. கல்யாணம் நடந்தது. அதற்குப் பிறகு மனேரமாவுக்கு வலிப்பும் வரவில்லை தான்.

அந்த நாளில்......

அந்த நாளில், அந்த நாளில் என்று மனேரமா எண்ணினளே தவிர, அதெல்லாம் நடந்து அப்படி ஒன்றும் அதிக நாளாகி விடவில்லை. கல்யாணமாகும்போது மனேரமாவுக்கு வயசு பதினெட்டு—இப்போது வயசு இருபத்திமூன்று. ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த சமாசாரங்கள்தான் இவை எல்லாம்.

கல்யாணமான புதில் தன் நிலைமை மாறப்போகிறது என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனல் ஆறு மாதத்திற் குள்ளாகவே சீதாராமன் என்கிற அவள் புருஷன் அவள் மனசிலே நிறைந்து விட்டான்.

''எங்களுக் கெல்லாம் ஆம்படையான் வரல்லே! இவ ஒத்திக்கித்தான் எங்கேயோ மேமேலேருந்து லக்ஷியபுருஷன் ஒத்தன் வந்திருக்கான்'' என்று அவள் சகோதரிகள். கேலியும் பொருமையும் கலந்தவிதத்தில், அவளைக் கேலி செய்கிற வரையில் வந்துவிட்டது.

அந்தக் கேலியை எல்லாம் மனோரமா பாராட்டவே இல்லை. தன் கணவனிடம் பக்தி வளரவளர அவள் புது ஸ்திரீயாகிக் கொண்டிருந்தாள். மேலே படிப்பது தேவையில்லை என்றான் சீதாராமன்—அவள் நிறுத்திவிட்டாள். வேலை ஒன்று கிடைத்ததும் அவள் தன்னுடன் வந்து தன் தாயாருக்கு உதவியாக, ஏறையாக வேண்டுமானாலும் இருக்கவேண்டுமே தவிர, பிறந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்று சீதாராமன் சொல்லிவிட்டு வந்தான்—மறுநாளே தகப்பனாரைக் கொண்டு போய்விடச்சொல்லித் தொந்திரவு செய்து அவள் தன்கணவன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்—பட்டணத்திலேயே, கோமளீசுவரன் பேட்டைக்கு.

அதற்குப்பிறகு அவள் தன் தகப்பனார் வீட்டுக்கு, மைலாப்பூருக்கு, இரண்டு மூன்று தடவைகள்தான் போய் விட்டு வந்தாள்.

மரத்திலிருந்து புளியம் பழங்களை உலுக்கக் கிளைகளை ஆட்டுவதைப்போல, சிந்தனைகளைத் தன் மனசிலிருந்து உலுக்கிவிட விரும்புகிறவள் போல தன் அழகிய தலையை இரண்டு மூன்றுதரம் ஆட்டினாள் மனோரமா.

அதைக் கவனித்த அவள் மாமியார் பரிவுடன் கேட்டாள்: "என், மனோ? தலையைக் கிலையை வலிக்கிறதா?"

"இல்லே அம்மா! அந்த லக்ஷ்மி அம்மாளைப் பற்றி...' என்று சொல்லத் தொடங்கினாள் மனோரமா.

அவளை முடிக்க விடவில்லை கிழவி. "போடி அசடே!" என்று செல்லமாகக் கடித்து கொண்டாள். "போ, ராத்திரிக்கு அவன் வெண் பொங்கல் பண்ணிவைக்கச் சொன்னான், நிறைய முந்திரிப் பருப்புப் போட்டு......" கிழவிக்கு அனுபவ பூர்வமாகத் தெரியும்—குடும்பக் காரியங்களிலே

சடுபட்டுவிட்டால் அசட்டு எண்ணங்கள் மனசிலே தலை தூக்க வொட்டாமல் செய்துவிடலாம் என்பது.

ஆனால் மனோரமா சமையல் அறைப் பக்கம் போக வில்லை. வெளி வாசல் வராண்டா பக்கம் போனாள்.

வெளியே அவள் போனதற்கும் தெரு விளக்குகள் எல்லாம் ஏற்றுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

தெருவிலே கூட்டம் ஜே ஜே என்றிருந்தது. ஒரு பெரிய நீல நிற ஸெடான் கார் விர்ரென்று பாய்ந்து ஓடித் தெரு மூலை திரும்புவதைக் கண்டபடியே நின்றாள்.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டுத் தெருவில் போகிறவர் களைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள் மனோரமா, கொஞ்ச நேரம்.

"ஏண்டா பழி! என்ன இத்தனை நாழி? உன்னை ஸ்பெஷலா ஒரு இடத்திற்கு அழைச்சிண்டு போகணும்னு வந்தேன். அவசரமாகப் போகலாம்னு......" என்றான் தன் காரில் உட்கார்ந்திருந்த கிருஷ்ணன், சீதாராமன் வந்தவுடனே.

அவன் பக்கத்தில் காரில் ஏறி உட்கார்ந்தபடியே சீதாராமன் சொன்னான்: "ரொம்ப அவசியமான இடமா யிருந்தாலொழிய எங்கேயும் போக வேண்டாம் கிருஷ்ணு. இன்னிக்கு மனசு அவ்வளவாக சரியாயில்லை எனக்கு. நேரே பீச்சுக்குப் போயிட்டுத் திரும்பி விடுவோம்!"

"உனக்கு என்னிக்கு மனசு சரியாக இருந்து கிழிச் சுது? மனசுதான் சரியாக இல்லை! முகத்தையாவது சரி யாக வச்சுக்கப்படாதோ? அதிலேயும் கூடவா சோம்பல். சுவாரத்தைப் பண்ணிண்டு, கிட்டா......" என்று இழுத்து நிறுத்தினான் கிருஷ்ணன், தன் நண்பனை நிமிர்ந்து பார்த் துக் கொண்டே.

கால் அங்குலம் வளர்ந்திருந்த எழெட்டு நாள் தாடியைத் தடவி விட்டுக் கொண்டே சீதாராமன் சொன்னான் "நான் என்னப்பா உன்னைப்போல சொகஸெடி பிரமுகனா? தினம் பத்து பேர் சொஸைடிப் பெண்களைப் பார்க்கிறோமே—அவர்களில் யாராவது நம்ம தாடியைக் கண்டு நம்மைத் திரும்பிப் பார்க்காமே போயிடப் போறாளே என்று பயமா எனக்கு? அந்தக் காலேஜ் பெண் என்னைப் பார்க்காது தவிக்கப் போகிறாளோ என்று நான் பயப்பட வேண்டும்?" என்று தன் நண்பனுக்குக் காலேஜ் மாணவிகளிடையே இருந்த செல்வாக்கைக் கேலிசெய்கிற மாதிரியிலே கேட்டான்.

கிளம்பி விட்ட காரை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டே சொன்னான் கிருஷ்ணன். 'நீ கல்யாணம் பண்ணிண்டிருக்கயே, அந்தக் காலேஜ் பெண்ணுக்கு உன்னைச் சரியாக ஆண்டு வைத்துக் கொள்ளத் தெரியவில்லை. நான் சொல்லித்தரேன் பார் அவளுக்கு" என்றான்.

"நீ வேறு சொல்லித்தரப் போறயா அவளுக்கு. அது தான் பாக்கி," என்று தலையில் தாங்க மாட்டாத பாரத்தைத் தூக்கிச் சுமப்பவன்போல, அலுத்துச் சலித்துப் போன குரலில் சீதாராமன் சொன்னான்.

அவனுடைய குரலில் தொனித்த கோபமும் அலுப்பும் தூக்கிவாரிப்போட்டது கிருஷ்ணனை. தான் கார் ஓட்டிக்கொண்டிருந்ததையும் மறந்துவிட்டு ஒரு விநாடி திரும்பித் தன் நண்பனையே பார்த்தான். அந்த விநாடியில் எதிரே வந்துகொண்டிருந்த லாரியில் மோதிச் சுக்கு நூறாக உடைந்திருக்க வேண்டிய வண்டி, தெய்வாதீனமாக, மயிர் இழையால் தப்பியது. கெட்டிக்காரன் கிருஷ்ணன். வீட்டிலே ஏதோ தகராறு என்று அனுமானித்துக்கொள்ள அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

ஆனால் தகராறு விஷயம் தானே என்பதை அவர் எப்படி அறிந்திருந்து கொண்டிருக்க முடியும்!

"வீட்டிலே காட்டிக்கொள்ள முடியாத ஆத்திரத்தை எல்லாம் இப்போ எங்கிட்டே காட்ட ஆரம்பித்து விடாதேடாப்பா!" என்றான் கிருஷ்ணன், கேலியாகவே.

நண்பனின் கேலி சீதாராமனுக்கு ஆத்திர மூட்டுவதாக இருந்தது. "உம்" என்று உறுமினானே தவிர, வாய்திறந்து பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை அவன்.

"உன்னைப்போலக் கல்யாணம் பண்ணிண்டவாளை எல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க நான் கல்யாணம் பண்ணிக்காமல் இருக்கிறது எவ்வளவு நல்ல காரியம் என்பது உறுதியாகிறது!" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"அப்படியா!" என்றான் சீதாராமன் மெலிந்த குரலில்.

"என்றுமில்லாமல் இன்று, இப்படிப்பட்ட சம்பாஷணைத் திறன் உனக்கு எப்படியப்பா வந்தது?" என்றான் கிருஷ்ணன்.

சீதாராமனுக்கே வெட்கமாகத்தான் இருந்தது. கிருஷ்ணன் மேலோ அவன் மேலோ எவ்விதமான பிசகும் இல்லை. ஆனால் அவன் மனசு வெளியே கிளம்பு முன் அவன் அம்மாவும் அவன் மனைவி மனோரமாவும் சொன்ன விஷயங்களில்தான் லயித்திருந்தது. அவனால் வேறு எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் அச்சமயம் சிந்திக்க முடியவில்லை. சாதாரணமாக நன்றாகப் பேசக்கூடியவன், எது பற்றியானாலும் சுவாரசியமான விஷயங்களை அநாயாசமாகச் சொல்லக் கூடியவன் என்று நண்பர்களிடையே பெயர் வாங்கியிருந்த சீதாராமனின் சிந்தனைகள், வீட்டிலே நடந்த சம்பாஷணை என்கிற தண்டவாளத்தை விட்டு

நகர மறுத்தபடியால், கிருஷ்ணனின் இந்தக் கேலிக்கு இலக்காகவேண்டி வந்தது!

ஒரு பெருமூச்சுடன் சீதாராமன் சொன்னான்: "இதோ பார் கிருஷ்ணா. இன்னிக்கி எனக்கு மனசு உண்மையிலேயே சரியாக இல்லே. நீ அவசர அவசிய இடம் என்று சொல்வது யாராவது உன் சிநேகிதி வீடாக இருக்கப்போகிறது. அந்த மாதிரி இடங்களுக்கெல்லாம் வரக்கூடிய மனோபாவத்திலே இல்லே நான் இன்று."

"அப்புறம்?"

"என்னை மன்னித்துவிடு. நான் இப்படியே பீச்சுக்கு நடந்து போய்விட்டு வீடு திரும்புகிறேன். நீ வழக்கம் போல நாளைக்கு வா" என்றான் சீதாராமன்.

"உத்திரவிடுகிற தோரணை பிரமாதமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நீ சொல்கிறபடி நான் கேட்க விரும்பாவிட்டாலோ?" என்றான் கிருஷ்ணன், பாதி கேலியாகவும் பாதி நிஜமாகவும்.

"நான் உன்னோடு வந்து உன் நண்பர்களை—அதுவும் குறிப்பாக உன் சிநேகிதிகளை—பார்க்கும்போதெல்லாம், எனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே அவ்வளவாக ஒன்றும் இல்லாததால், நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு, கூத்தடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு, எதிலும் அவ்வளவாகக் கலந்துகொள்ளாமல்தான் இதுவரை வந்திருக்கிறேன். அதுபோல் இன்றும் இருந்துவிட்டு வர ஆக்ஷேபம் இல்லே" என்றான் சீதாராமன்.

அஸ்தமித்துவிட்டது. தெரு விளக்குகளெல்லாம் எரியத் தொடங்கிவிட்டன. தெருவிலே போவோரும் வருவோருமாகக் கூட்டம் சற்று அதிகமாகவேதான்

இருந்தது. கூட்டத்திலே காரைச் செலுத்திய வண்ணம் சிறிது நேரம் மௌனமாகவே இருந்தான் கிருஷ்ணன்.

பிறகு சொன்னான்: "நீ இப்படி உணர்வாய் என்று எண்ணியிருந்தேனானால் நான் உன்னை அந்த மாதிரி இடங்களுக்கெல்லாம் அழைத்தே சென்றிருக்கமாட்டேன். என் தவறுதான் அது. இனி அவ்வாறு நேராது என்று நான் உறுதி கூறுகிறேன்" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"எவ்வாறு நேராது என்று உறுதி கூறுகிறாய்? நான் கலந்துகொள்ளாமல் இருப்பது நேராது என்கிறாயா?" என்றான் சீதாராமன் முகத்தில் லேசாகப் படர்ந்த ஒரு புன்னகையுடன்.

சீதாராமன் புன்னகை புரிவதைப் பார்த்தவுடன் கிருஷ்ணனுடைய முகத்திலும் புன்னகை படர்ந்தது. "இதோ பார் ராஸ்கல். உன்னால் ஏற்கனவே கால்மணி நேரம் லேட்டாகிவிட்டது. அவ்வளவு பேரும் உனக்காக வும் எனக்காகவும் காத்திருப்பார்கள்......"

"உனக்காகக் காத்திருப்பார்களோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது—ஆனால் எனக்காக யாரும் காத்திருக்கமாட்டார்கள்—அது நிச்சயம்" என்றான் சீதாராமன்.

"மிகவும் கெட்டிக்காரனான நண்பன் ஒருவனையும் அழைத்து வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேனே நான்" என்றான் கிருஷ்ணன்

"மிகவும் கெட்டிக்காரனாக ஒருவனைப் பார்த்து அழைத்துப் போயேன்" என்றான் சீதாராமன்.

"சுத்திச் சுத்திப் பேசிண்டிருந்து பலனில்லை. உனக் கிஷ்டமா இல்லையா, சொல்லு. மைலாப்பூரிலே மிஸஸ்

மீனாக்ஷி ஆத்துக்குப் போறதாக எனக்கு உத்தேசம். நீ வரயா, இல்லையா?''

"இல்லை'' என்றான் சீதாராமன் தீர்மானமாக.

"எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத எட்டுப் பெண்களும் வந்திருப்பார்கள்—அவர்களுக்கு என்னைப் பரிச்சயம் செய்துவைப்பதாக மிஸஸ் மீனாக்ஷி சொல்லியிருக்கிறாள்'' என்றான் கிருஷ்ணன்.

"அப்படிப்பட்ட பெண்களில் உனக்குப் பரிச்சயமாகாதவர்களும் பட்டணத்திலே இருக்கிறார்களா என்ன?'' என்றான் சீதாராமன் ஆச்சர்யமடைந்தவனைப்போல.

"அப்படிப்பட்ட பெண்கள் என்று என்னவோ மூடமாக, மறைபொருள் உள்ள மாதிரிச் சொல்கிறாயே! அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. நான் இன்று சந்திக்கப்போகிற பெண்கள் அப்படிப்பட்டவர்களுமல்ல—எப்படிப்பட்டவர்களுமல்ல! உயர் குடும்பத்துப் பெண்கள் தான் அவ்வளவு பேரும். இல்லாவிட்டால் மிஸஸ் மீனாக்ஷி ராமமூர்த்தி அவர்களை எல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பாளா?'' என்றான் கிருஷ்ணன்.

"உன் சிநேகிதிகளையோ, உனக்குச் சிநேகிதமாகப் போகிறவர்களையோ பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இவ்வளவு தூரம் வந்தாகிவிட்டது—என்னை பீச்சிலே கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு......'' என்றான் சீதாராமன்.

"சரி, உன்னிஷ்டப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நீ பீச்சிலே உலாத்தவேண்டியதெல்லாம் உலாத்திவிட்டு, இதோ இந்த லாந்தக் கம்பத்தண்டை உட்கார்ந்திரு. நான் எட்டு, ஜாஸ்தியானால் எட்டரைக்குள் வந்துவிடுகிறேன். வீடு திரும்பிவிடலாம் சேர்ந்தே!'' என்றான் கிருஷ்ணன்.

“எட்டு, எட்டரைக்குள் வர முடியாமற் போய் விட்டால்?” என்று கேட்டான் சீதாராமன்.

“அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது. எட்டரைக்குள் வந்துவிடுவேன். பயப்படாதே!” என்றான் கிருஷ்ணன்.

சீதாராமனை பீச்சில் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில் இறக்கிவிட்டு, மைலாப்பூரை நோக்கிக் காரை விட்டுக் கொண்டு சென்றான் கிருஷ்ணன்.

5

அப்பொழுது மணி ஆறரை யிருக்கும். இன்னும் இரண்டு மணிப் பொழுதில் எவ்வளவோ விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம் என்று எண்ணியவனாக இறங்கினான் சீதாராமன்.

மாலைக் கடற் காற்று மிதமாகத்தான் இருந்தது. போவோரும் வருவோரும் கூட்டம் ஜே ஜே என்றிருந்தது. கிழக்கே சந்திரன் மேகத் திரைகளினூடே மிகவும் மங்கலாக ஒளி பரப்பிக்கொண்டிருந்தான். பௌர்ணமிக்கு இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கிறது என்று ஞாபகம் வந்தது சீதாராமனுக்கு.

மனைவியும் மக்களுமாக எவ்வளவோ பேர் உல்லாசமாகக் கடற்கரையில் மாலைப்பொழுதைக் கழித்துவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். வீடு திரும்பியவுடனே அவர்களை மீண்டும் குடும்பக் கவலைகள் சூழ்ந்து கொள்ளும். இரண்டொரு நாழிகை நேரமாவது இவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருந்ததையே பேரின்பமாகக் கருதுகிறவர்கள் அவர்கள். குடும்பம், மற்றது எல்லாம் மட்டும் என்ன? அதுவும் இன்பம்தான் அவர்களுக்கு.

சிற்றின்பம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், இன்பம் இன்பம்தானே!

தன் குடும்ப வாழ்க்கை......என்று எண்ணினான் சீதாராமன்—பெருமூச்செறியாத குறைதான், ஆனால் பெருமூச்செறிந்து என்ன பிரயோசனம்? அவன் என்னவோ மற்றவர்களைப்போல இல்லைதான்.

மற்றவர்களை ஆடுகள் என்றும், உலகமே ஆட்டுப் பட்டி என்றும் சொல்லித் திருப்திப் பட்டுவிட்டால் போதுமா என்ன?

பொய்யோ மெய்யோ, உண்மையோ மாயையோ, இல்லாததோ உள்ளதோ, மற்றவர்களுக்கு இன்பம் என்கிற ஒன்றிருக்கத்தான் இருந்தது. நிலைக்காத, நீடிக்காத, திருப்தி அளிக்காத இன்பமாக இருக்கலாம் அது—ஆனால் இன்பம் என்னவோ இன்பம்தானே!

பாதையை விட்டு மணலில் இறங்கி நடந்து ஜலக் கரை ஓரமாக நடக்க ஆரம்பித்தான் சீதாராமன். தன்னைத் தாண்டியவர்களையும், தனக்கு முன் எதிர்ப் பட்டவர்களையும் கவனிக்கவில்லை அவன். சமுத்திர அலைகளில் அகப்பட்டுக்கொண்டு சந்திர வெளிச்சத்தின் நிழல் அல்லல்பட்டுத் தத்தளிப்பதும் அவன் கண்ணில் படவில்லை.

"கீழ் வீட்டு லக்ஷ்மி அம்மாள் சொன்னாளாமே! என்னவோ சொல்லிவிட்டாளாம் அவள்!" என்று தன்னையும் அறியாமல் சற்று உரக்கவே சொல்லிவிட்டான்.

நாலடிக்கப்பால் அவனைக் கவனியாமல் போய்விட்ட ஒருவன் அவன் தன்னுடன்தான் பேசுகிறானாக்கும் என்று திரும்பிப் பார்த்தான். பார்த்தவன் "ஓ! சீதா ராமனா? என்னப்பா? இப்படித் தனியா, தனக்குத் தானே

பேசிண்டு?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அவனை நெருங்கி வந்தான்.

"பார்க்கவில்லை! சேகரனு? பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு. நீயா பேசாட்டா அடையாளம் கண்டு பிடிச்சிருக்கமாட்டேன் நான்" என்றான் சீதாராமன் உண்மையை மறைக்காமல்.

"நீ எப்பவும் இப்படித்தான்!" என்றான் சேகரன்.

சேகரன் சீதாராமனுடனும் கிருஷ்ணனுடனும் அந்த நாளில் ஒரே வகுப்பில் படித்தவன். பரஸ்பர நண்பர்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே இருவரும் சிறிது நேரம், சிறிது தூரம் சேர்ந்து நடந்தார்கள்.

முதலில் கிருஷ்ணனைப் பற்றிய பேச்சை சீதாராமன் தான் தொடங்கினான்.

ஆனால் சேகரனுக்கு கிருஷ்ணனை அந்த நாளிலேயே அவ்வளவாகப் பிடிக்காது "அவன் என்னப்பா பணக்காரன். பெரிய உத்தியோகத்திலே இருக்கிறான். நம்மைக் கவனிக்கப்போகிறானு?" என்றான்.

பணக்காரன் என்று அவனைத் தங்களிடமிருந்து பிரித்து சேகரன் சொன்னது சீதாராமனுக்குச் சுருக்கென்றது. ஆனால் சமாளித்துக்கொண்டு சொன்னான். "அப்படி ஒன்றும் இல்லை. என்கிட்டே கொஞ்சம் பிரியமாகத்தான் இருக்கிறான். இப்பகூடப் பேச்சுக்கு அவனோடே தான் வந்தேன். அவன்யாரையோ பார்க்கப் போயிருக்கான். திரும்பிவந்து எட்டு எட்டேகால் மணிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவான். இரேன்—நீயும் அவனைப் பார்க்கலாம்" என்றான்.

ஆனால் சேகரன் தாமதிப்பதாக இல்லை—கிருஷ்ணனைப் பார்க்க அவனுக்கு அவ்வளவாக ஆவல் இல்லை.

"என்னவோ, நம்ம நிலைக்கு மீறி உயர்ந்த சிநேகிதம் பிடிக்கிறதிலே எனக்கு என்னிக்குமே நம்பிக்கை கிடையாது" என்றான்.

சீதாராமனுக்கு இது காதில் விழுந்ததும் வாய் தானாகவே அடைத்துவிட்டது. அவன் வெகு நேரம் எதுவும் பேசாமல் யோசனையில் ஆழ்ந்தபடியே நடப்பதைக்கண்ட சேகரனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னவோ. தானாகவே அர்த்தமற்ற கேள்விகள் கேட்கவும், அசட்டுப் பேச்சுக்கள் பேசவும் தொடங்கினான். "உனக்கு எத்தனை குழந்தைகளப்பா?" என்றான்.

"இரண்டு—நானும் என் மனைவியும்தான்!" என்றான் சீதாராமன் ஹாஸ்யமாக.

"சரிதான் குடும்பக் கவலை அவ்வளவாகத் தெரியாத ஆசாமி நீ!" என்று பொறுமையுடன் கூறுபவன்போலக் கூறிவிட்டு அவன் தனக்கு இரண்டு பெண்களும் ஒரு பிள்ளையும் இருப்பதையும், தன் மனைவி சதா நோய் வாய்ப்பட்டு ஊர்ப் பெரிய டாக்டர்களிடம் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிடுவது பற்றியும் பெருமையாகச் சொல்லித் தீர்த்தான்.

கடைசியில் "மணி ஏழரையாகிறது. நான் வரட்டுமா? எட்டு மணிக்கு ஒருவனை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லியிருக்கேன். வரட்டுமா?" என்று சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

6

சேகரன் போன பிறகு, சிறிது நேரம் ஒரு கட்டுமரத்தில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கடலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சீதாராமன். ஓயாத கடலலைகள் ஏதேதோ புலம்பிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றின் இசை அவனுக்கு இன்பமாகப் படவில்லை.

சேகரனும் தன் நண்பன் கிருஷ்ணனைப் பணக்காரன் என்று ஒரே வார்த்தையில் ஒதுக்கிவிட்டதுபற்றி அவனுக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது கிருஷ்ணன் பணக்காரனாக இருந்தது அவன்மேல் பிசகா? பணம் இருந்தால் நட்புக்கு லாயக்கில்லாதவனாகத்தான் இருக்கவேண்டுமா?

தன் அனுபவம் அப்படியில்லையே என்று சீதாராமனால் எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை.

கிருஷ்ணனை நொந்துகொள்வதில் பலனில்லை என்று தன் குடும்பத்தைப்பற்றி எண்ணத் தொடங்கினான். சேகரன் தேவலை. இரண்டு பெண்ணும் ஒரு பிள்ளையும்— போதாது என்று நோயும் வைத்தியமும். குடும்பஸ்தனுக்குப் பொழுது இன்பகரமாகக் கழிவதற்கு இதைவிடச் சிறந்தது வேறு என்னவேண்டும்!

குழந்தைகள் இருந்தால் குடும்ப வாழ்க்கை பூர்த்தியாகிற மாதிரித்தான், இல்லையா! கிரஹஸ்தனுக்குக் குழந்தைகள்............

அதுவும் பெண்களுக்கு வாழ்க்கை பூரணத்வம் பெறுவது குழந்தைகளிடத்திலேதான். அது உண்டாகிவிட்டால் மனோரமாவும்......அதை எல்லாம் உணர்ந்துதானோ என்னவோ, அவன் தாயார் இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லையே, இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லையே என்று தினமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்— உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

குழந்தைகளைப்பற்றிய எண்ணத்திலே, தன் மனோபாவம் ஓரளவு மாறிவிட்டது என்பதை உணர்ந்தான் சீதாராமன். பீச்சுக்கு வரும்போதிருந்த கசப்பு இப்போது அவன் மனசிலே இல்லை.

சேகரனுடைய சம்பாஷணையோ, குழந்தை என்கிற ஞாபகமோ, கடற் காற்ரே—எதுவானுல் என்ன? மனம் சற்று நிம்மதி யடைந்திருந்தது.

"மணி எட்டாயிருக்கும் போலிருக்கே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே சீதாராமன் எழுந்தான். "வந்து பார்த்துவிட்டு எனக்கிருந்த அப்போதைய மனேபாவத் திலே தனக்காகக் காத்திராமல் போய்விட்டேன் 'என்று கிருஷ்ணன் குறைப்படப் போகிறுன்! அதுவும் இன்று சாயங்காலம் அவனுடைய சிநேகிதிகளைப்பற்றி அனுவசிய மாக ஏதேதோ சொல்லிவிட்டேன். அதுவே அவன் மனசில் கொஞ்சம் கூர்மையாகத் தைத்திருக்கும்" என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டேதான் காத்திருப்ப தாகக் குறிப்பிட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

சீதாராமன் இன்னும் இருட்டில், மணலில், நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே கிருஷ்ணனின் கார் ரோட் ஓர மாக வந்து நின்றது. எட்டு மணிக்குள்ளாகவே சிநேகிதி களை எல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து வந்துவிட்டானே நமக்காக என்று எண்ணியவனுக சீதாராமன் தன் நடையைத் துரி தப்படுத்தினுன். ஆனுல் நாலடி துரிதமாக நடந்து வெளிச்சமுள்ள பிரதேசத்தை எட்டுமுன் திடுக்கிட்டு, நிழலான பிரதேசத்திலே நிலைத்து நின்றுன்.

கிருஷ்ணனின் காரிலிருந்து முதலில் இரண்டு பெண் கள் இறங்கினுர்கள். பிறகு கிருஷ்ணனும் இறங்கினுன் கிருஷ்ணன் தன் நண்பனைத் தேடுகிறவன்போலச் சிறிது நேரம் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். பிறகு இரண்டு. பெண்களுக்கும் நடுவில் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டே மைலாப்பூர் நோக்கி நடந்தான்.

அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தியை சீதாராமனுக்குத் தெரியும்—நன்ருகவே தெரியும்!

அவனை அவன் அங்கு கிருஷ்ணனுடன் எதிர்பார்க்க வில்லை. அதுவே அவனுடைய பிரமிப்புக்குக் காரணம்

அவர்கள் மூவரும் மைலாப்பூரை நோக்கி நடந்து கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு, சற்றேற இருட்டான பிரதேசத்தில் நின்றுன் சீதாராமன். பிறகு குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப்போய் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

கிருஷ்ணனுடன் அந்தப் பெண் திரும்பி வரமாட்டாள் என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அவள் வீடு மைலாப்பூரில்தான் இருந்தது. கிருஷ்ணன் மட்டும் வருவான்—அல்லது அவனும் இன்னொரு பெண்ணும் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

கிருஷ்ணன் தனியாகத்தான் வந்தான். அரைமணி கழித்து, எட்டரை மணி அடிக்கிற சமயத்தில் வந்தான்.

சீதாராமன் தோளில் கையைப் போட்டுக்கொண்டு, நட்பு உரிமையிலே சொன்னுன்: "போடா பழி! சற்று முன் வந்தேன். நீ இருந்தால் உனக்கு ஒரு பெண்ணை அறிமுகம் செய்து வைக்க எண்ணினேன். பி. ஏ. முதல் வகுப்பில் படிக்கிறுளாம்! என்ன அழகு! என்ன அறிவு! போடா. நீ துரதிருஷ்டக்காரன்" என்றுன்.

"என் துரதிர்ஷ்டம் அவள் அதிருஷ்டமாக மாறிவிட்டால் என்ன பண்றது?" என்றுன் சீதாராமன் வெடுக்கென்று.

"அப்படின்னு........."

"ஜின் வாசனை சற்று ஜாஸ்தியாவே அடிக்கிற துன்னு அர்த்தம்! கிளம்பு நாழியாறது!" என்றுன் சீதாராமன்.

அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி இன்னும் சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டே நிற்கத்தான் இஷ்டம் கிருஷ்ணனுக்கு. ஆனால் சீதாராமன் கிளம்பு கிளம்பு என்று அவனை அவசரப்படுத்தினான். "நீ என்னப்பா ஒண்டிக் கட்டை, கேட்பாரில்லை. நான் பிள்ளைகுட்டிக்காரன்..."என்றான் சீதாராமன் மனசிலிருந்த வேதனையை தனக்குத் தானே மறைத்துக்கொள்ள கேலியாக.

"பிள்ளை குட்டிக்காரனா? புது மனுஷனைப் பேசறயே அப்பா நீ!" என்றான் கிருஷ்ணன்.

கார் கிளம்பிய பின்தான் அன்று சேகரனைச் சந்தித்ததைப்பற்றிச் சொன்னான் அதிலே அவ்வளவாக கிருஷ்ணனும் உற்சாகம் காட்டவில்லை. நட்பு என்பது இரண்டு பக்கத்து உறவு என்று எண்ணிய சீதாராமன் வேறு எதையும்பற்றிச் சிந்திக்கவோ பேசவோ மனமில்லாதவனாக சேகரனைப்பற்றியே வழிநெடுகப் பேசினான்.

சீதாராமனை அவன் வீட்டு வாசலில் தன் காரிலிருந்து இறக்கிவிட்டு விட்டுப் போகும்போது "நாளை வரேன். ஐந்து மணிக்கே தயாராயிரு" என்றான் கிருஷ்ணன்.

சீதாராமன் இதற்குப் பதில் சொல்லுமுன் "அவள் பெயர் லீலா" என்றான் கிருஷ்ணன்.

அவனையும் மீறியே சீதாராமன் வாயிலிருந்து "தெரியும்" என்கிற வார்த்தை வெளிவந்து விட்டது.

"அவளை உனக்குத் தெரியுமா?" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"தெரியும் ஆனால் நாளைக்குச் சொல்கிறேன் விஸ்தாரமாக, வரட்டுமா?" என்றான் சீதாராமன்.

கிருஷ்ணனுடைய காரின் சிவப்பு விளக்கு தெருவிலே ஓடி மறைகிறவரைக்கும் அங்கேயே நின்றான் சீதாராமன். பிறகு திடீரென்று ஏதோ அவசரத்தை உணர்ந்தவன்போல மாடிப் படிகளை இரண்டிரண்டாகத் தாவி ஏறினான்.

7

சட்டையைக் கழட்டி மாட்டிவிட்டுக் கைகால் அலம்பிக்கொண்டு, சீதாராமன் சாப்பிடப் போய் உட்கார்ந்தவுடன் அவன் அம்மா சொன்னாள்: "மணி பத்தடிக்கப் போறது. தினம் இதேமாதிரி நாழி பண்ணிறே...அதுவும் இந்தச் சமயத்திலே அவ உடம்பைச் சரியாகப் பார்த்துக்க வேண்டாமா ?" என்றாள்.

"என்ன அம்மா பண்ணச் சொல்றே! சாயங்காலமா டிபன் சாப்படறது, பசிக்கமாட்டேங்கிறது. தவிர வெளியே போனால் யாராவது கண்ணிலே தட்டுப்பட்டா அவாளோடு பேசமாட்டேன்னு ஓடி வர முடியறதா? என்ன அவசரப்பட்டாலும் இத்தனை நேரந்தான் ஆயிடறது, ஒரு நாளைப் பார்த்தாப்லே" என்று மன்னிப்பு கேட்கிற தோரணையிலே சொன்னான் அவன்.

"நீ சாப்பிடறச்சே மணி பத்து. அவ சாப்பிட்டுக் கையலம்பச்சே பதினொண்ணு அடிக்கிறது, ஒவ்வொரு நாளும். அதற்கப்புறம் காரியம் செய்துவிட்டுப் படுக்கப் பாதிராத்திரி யாறது. அவளுக்கு உடம்புக்காகுமான்னு தான் கேக்கறேன்" என்றாள் அம்மா.

"காலாகாலத்திலே அவளைச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கச் சொல்றதுதானே? என்றான் சீதாராமன்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டே முன் அறையிலிருந்து வந்த அவன் மனைவி மனோரமா சொன்னாள்: "மாமி

தேகம் மாத்திரம் வஜ்ரம். வயசாச்சொல்லியா... கஷ்டப் பட்டுத் தானே ஆகணும்?" என்று கேலி செய்தாள்.

"ஒரு அம்மாவிடமும், ஒரு அகமுடையாளிடமும் அகப்பட்டுக்கொண்டு நான் தவிக்கிற தவிப்பு இருக்கே ......"

"பொறக்காம இருந்திருக்கணும்...இல்லா விட்டால் கல்யாணமாவது பண்ணிக்காமே இருந்திருக்கணும்!" என்றாள் மனோரமா.

"என்னத்தைப் பண்றது? பண்ணிண்டது தப்பிதம்—அது இவ்வளவு நாள் கழிச்சு இப்பத்தானே தெரியறது!" என்று சிரித்துக்கொண்டே சமாளிக்க முயன்றான் சீதா ராமன்.

"உங்க சிநேகிதர் கிட்டே கத்துக்கறதுதானே! அவரைப்பாருங்கோ—கெட்டிக்காரத்தனமா கல்யாணம் பண்ணிக்காமலே இருக்கார்!" என்றாள் மனோரமா.

கிருஷ்ணனைப் பற்றிய பேச்சு தொடங்கியதே திக் கென்றது சீதாராமனுக்கு. சாயங்காலம் மாதிரி மீண்டும் ஏதாவது கசப்பான பேச்சு தொடங்கிவிடப் போகிறதே என்று பயம் அவனுக்கு.

மனோரமா சொன்னாள்: "ஆனால் ஒண்ணு, உங்க சிநேகிதருக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுத்தானா அவர் ஒங்க மாதிரி. இருக்கமாட்டார். 'பெண்டாட்டியாத்தா பெரி யாத்தா' என்று அவகாலைச் சுத்திண்டே பெட்டிப் பாம் பா அடங்கிக்கிடப்பர்" என்றாள்.

"உனக்குத் தெரிஞ்ச பொண் யாராவது இருந்தால் சொல்லு. கெட்டிக்காரப் பொண்ணா, ஆமடையானை அடக்கி ஆளக்கூடிய பொண்ணா......"

அவன் அம்மா குறுக்கிட்டாள்! "யாராத்துப் புள்ளேக்கோ கல்யாணம் பண்ணிவைக்க என்னத்துக்கு நாம் சிரமப்படணும்? நாழியாச்சு...சாப்பிட்டாச்சான எழுந்திரு" என்றுள்.

சம்பாஷணை சற்றுச் சிரமமான பாதையில் திரும்பு முன்னரே சமாளித்துக்கொண்ட தன் தாயாரின் சாமர்த்தியத்தை வியந்து கொண்டவனுக சீதாராமன் எழுந்தான். கையலம்பிவிட்டு, சாப்பிட இலையில் உட்கார்ந்த தன் மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னான்: சாப்பிட்டு விட்டு வா மனே. ஒரு விஷயம் இருக்கிறது—உன்னிடம் சொல்லவேண்டும்'' என்றுன்.

முன் அறைக்கு நகர்ந்ததுமே 'ஏன் இதைச் சொன்னேம்!' என்றிருந்தது அவனுக்கு. 'என்ன என்று அவள் கேட்டுக்கொண்டு வருவாளே! என்னத்தைச் சொல்வது? ஏற்கெனவே கிருஷ்ணனிடம் அவளுக்குக் கோபம். இன்று மாலே நடந்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சொன்னல் அவள் கோபம் அதிகரிக்குமே!' என்று யோசித்தான்.

அரைமணி நேரம் கழித்து சமையலறைக் காரியங்களே எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு, ஒரு கையில் காய்ச்சிய பாலுடனும், ஒரு கையில் வெற்றிலேத் தட்டுடனும் வந்தாள், அவன் மனைவி. "ஏதோ சொல்றேன்னேளே! என்ன?" என்று கேட்டுக்கொண்டுதான் வந்தாள்.

ஒரு விநாடி தயங்கினன் சீதாராமன். ஒரு விநாடிதான். பிறகு சொன்னான்; "இன்னிக்கி உன் தங்கையைப் பார்த்தேன்"

"யாரை? பேபியையா? லீலாவையா?"

"லீலாவை"

"எங்கே? என்ன சொன்னுள்?" என்ருள் மனோரமா பிறந்தகத்தைப்பற்றிய இன்ப ஞாபகங்களுடன்.

"நான் அவளோடு பேசவில்லை. அவளும் என்னைப் பார்க்கவில்லை" என்று கூறிவிட்டு, மென்று முழுங்கிக் கொண்டே, கிருஷ்ணனும் அவளும் அன்று சந்தித்த தைப்பற்றியும், கிருஷ்ணன் அவளைப் பற்றித் தன்னிடம் சொன்னதையும், சொன்னுன்.

ஆனுல் இதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவன் மனசில் தான் செய்வது அசட்டுத்தனம் என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது.

அவன் சொல்வதை மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண் டிருந்த மனோரமா அவன் சொல்லி முடிந்த பின்னும்பதில் அளிக்கவில்லை.

இரண்டு நிமிஷத் தயக்கத்திற்குப் பிறகு சீதாராமன் சொன்னுன்: "எனக்கென்னவோ லீலாவும் கிருஷ்ண னும் சந்தித்தது சரியாகப் படவில்லை."

"உங்க சிநேகிதருடைய யோக்யதைப்பற்றி உங்க ளுக்குத் தெரியாதேன்னு நினைச்சேன். தெரிஞ்சிருந்தா சரிதான்" என்ருள் மனோரமா.

அவள் குரலில் தொனித்த பாவம் என்ன என்று சீதாராமனுக்குச் சரியாகப் பிடிபடவில்லை.

"நீ போய்ப் படுத்துக்கோ. நாழியாறது. நாளைக்குப் பார்க்கலாம்" என்ருன் சீதாராமன்.

8

மறுநாள் மாலையில் கிருஷ்ணன் வழக்கப்படி சீதா ராமனைப் பார்க்க வரவில்லை. சீதாராமன் தன் நண்பனை

எதிர்பார்த்து வெளியே கிளம்பத் தயாராக சட்டை மாட்டிக்கொண்டு வாசல் வரண்டாவுக்கும் உள்ளுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

"ஏன்? உங்க நண்பர் இன்னும் வரவில்லையோ!" என்று கேலி செய்தாள் மனோரமா.

மனோரமாவுக்காகவேனும் அன்று கிருஷ்ணனுடன் வெளியே கிளம்புவதில்லை என்று அதே விநாடி தீர்மானித்த சீதாராமன், "நீயும் நானும் இன்னிக்கி சினிமாவுக்குப் போறோம்" என்றான்.

"அப்படியா? இது என்ன என்னிக்கும் இல்லாத திருநாளாயிருக்கு!" என்றாள் மனோரமா.

"கிளம்பு கிளம்பு" என்று அவளை அவசரப்படுத்தினான் சீதாராமன், எப்படியானாலும் கிருஷ்ணன் வருவதற்குள் மனோரமாவை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பி விடுவது என்கிற உத்தேசத்துடன்.

அவன் உதவிக்கு வந்தாள் அவன் அம்மா: "போயிட்டு வாயேன் ஒருநாள். அடுப்பாங்கரைதான் தினம் இருக்கவே இருக்கு......" என்றாள்.

புதுப் புடவையை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டே மனோரமா சொன்னாள்: "சினிமா பார்த்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலே ஆச்சே! எப்படிப் பார்க்கறதுன்னுகூட மறந்து போச்சோ என்னமோன்னு சந்தேகமாயிருக்கு!" என்றாள்.

ஆனால் அவள் கால் மணி நேரத்துக்குள்ளாகவே தயாராகி விட்டாள். என்றுமில்லாது அன்று கணவனுடன் கிளம்புவதிலே இருந்த ஒரு சந்தோஷம் அவள் முகத்திலே பிரகாசித்தது. "நீங்களும் வாங்களேன்" என்று மாமியாரை வாயளவில் அழைத்தாள். அவள்

'வரவில்லை' என்றதில் பரம திருப்திதான் மனோரமா வுக்கு.

சீதாராமன், பஸ்ஸிலே போவதற்குப் பதிலாக, ஒரு டாக்ஸிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்ததைப் பார்த்து அநா வசியமாக இந்தப் பணம் வீணாகிறதே என்று மனோரமா வுக்கு வருத்தம்: பணக்கார வீட்டிலே பிறந்து, ஏதோ நடுத்தரக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த அவள் ரூபாய் விஷயத்தில் கருத்தாக இருந்துதானே ஆக வேணும்!

டாக்ஸி விஷயமாக அவள் தன் கணவனுடன் விவா தம் செய்யத் தொடங்கினாள். ஆனால் சீதாராமன் விவா திக்க இடம் தராமல் சொன்னான்: "இதோ பார் மனோ. உன்னோடு தனியாக் கிளம்ப இதுதான் எனக்குப் பிடிக்க மாட்டேங்கிறது. நீ சொன்ன மாதிரி வருஷத்திற் கொருமுறை கிளம்பறோம். நாலு ரூபாய் பிரமாதமில்லை. பேசாமல் வா."

அவர்கள் டாக்ஸியில் கிளம்புகிற சமயத்திலே கிருஷ் ணனுடைய வேலையாள் வந்து சீதாராமனிடம் ஒரு கடிதத் தைக் கொடுத்தான். அதைப் பிரித்துப் படித்தான் சீதாராமன். "சரி போ" என்று கிருஷ்ணனின் வேலை யாளிடம் சொன்னான்.

டாக்ஸியும் கிளம்பிற்று.

கிருஷ்ணனுடைய கடிதத்தைத் தன் மனைவியிடம் காண்பிக்கலாமா, காண்பிக்காமலே கிழித்தெறிந்து விட லாமா என்று தயங்கினான் சீதாராமன் இரண்டு நிமிஷம். பிறகு அவள் கையில் கொடுத்தான் அதை.

கடிதம் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது. "நேற்றுச் சொன்னேனே, அந்த லீலா என்கிற பெண்ணுடன் நான் சினிமாவுக்குப் போகிறேன். ஆகையால் இன்று

சாயங்காலம் என்றால் வரமுடியாது. மன்னிக்கவும். கிருஷ்ணன்" என்று எழுதியிருந்தது.

அதைப் பார்த்தவுடன் ஏனோ தெரியவில்லை, மனோரமாவுக்குக் கோபம்தான் வந்தது. "உங்க சிநேகிதர் வராததினாலேதான் இன்னிக்கி......"

"அடி அசடே என்ன இப்படி உனக்கு அனாவசியமாக என்னவெல்லாமோ தோணறது! நாம் கிளம்பினப்புறம் தானே இந்தக் கடிதாசு வந்தது! என்னவெல்லாமோ சொல்றயே" என்று சற்றுக் கசந்த குரலில் சீதாராமன் சொன்ன பிறகுதான், தன் கோபத்திற்குக் காரணமே யில்லை என்பது மனோரமாவுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அனாவசியமாக அப்படிக் கோபத்துக்கு இடம் கொடுத்தது பற்றி அவளுக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

"நம்ப எந்த சினிமாவுக்குப் போறோம்? அவாளும் அதே சினிமாவுக்கு வந்திருந்தால்......?" என்று கேட்டாள் மனோரமா.

"நல்லதாப்போச்சு! என்னிக்காவது ஒருநாள் நீ லீலாவைக் கோபிச்சுக்க வேண்டியவள்தானே? இன்னிக்கே கோபிச்சுக்கோயேன்" என்றான் சீதாராமன்.

"உங்க சிநேகிதரைத்தான் கோபிச்சுண்டா என்ன?" என்றாள் மனோரமா.

சீதாராமன் பதில் சொல்லவில்லை. ஒரு விநாடி கழித்து மனோரமாவே சொன்னாள்: "உங்க சிநேகிதர் லீலாவைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டால்......"

"அவனா? தான் கல்யாணமே பண்ணிக்கப் போறதேல்லேன்னு சொல்லிண்டிருக்கான்........" என்றான் சீதாராமன்.

"அதுதான் சரி! நானும் லீலாவிடம் சொல்றேன்! அவர் பண்ற அட்டூழியங்களுக்கெல்லாம், லீலா அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே கிளம்பப்படாதுன்னு அடக்கிவச்சு......" என்று மனோரமா எவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் சொன்னாள் என்பதைக் கவனிக்க சீதாராமனுக்கு விந்தையாகவே இருந்தது.

"அப்புறம் நீயும் கிருஷ்ணனை உங்க சிநேகிதர்—உங்க சிநேகிதர்னு கரிக்கமாட்டே. அதுவும் நல்லதுதான்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சீதாராமன்.

ஒரு நிமிஷம் கழித்துச் சொன்னான் அவனே: "இதோ பார் மனோ! இந்த விஷயத்திலே கிருஷ்ணனைக் குற்றம் சொல்றதிலே பிரயோசனம் இல்லை. படிக்கற பெண்களுக்கே இந்த மாதிரி விஷயங்களிலே கொஞ்சம் வியவஸ்தை குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. படிக்கப் படிக்க அர்த்தமற்ற சுதந்தரமும், அந்த சுதந்திரத்தினால் விசித்திரமான ஆசைகளும், தோன்றி விடுகின்றன. இவர்களெல்லாம் பின்னால் எப்படி ஆகிறார்களோ—இப்போது அவர்கள் செய்வது சரியில்லைதான்."

முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டாள் மனோரமா. ஆனால் தன் கணவன் சொன்னது ஓரளவு உண்மைதான் என்று அவளும் அறிந்தேயிருந்தாள்.

"லீலா ஒன்றும் அந்த மாதிரிப் பெண் இல்லை" என்றாள்.

"தங்கள் பெண் அப்படியில்லை என்றுதான் ஒவ்வொருவரும் எண்ணியிருக்கிறார்கள்" என்றான் சீதாராமன்.

ஒரு நிமிஷம்—வார்த்தைகளுக்கு அகப்படாத ஒரு பயம் மென்னியைப் பிடிப்பது போலிருந்தது மனோரமாவுக்கு.

இதற்குள் சினிமாக் கொட்டகையை அடைந்து விட்டது டாக்ஸி. கூலியைக் கொடுத்துவிட்டு சீதாரா மனும் மனோரமாவும் இறங்கினார்கள்.

டிக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு, சினிமாக் கொட்டகைக் குள் போகிறபோதே, கிருஷ்ணனையும் லீலாவையும் மனோரமா பார்த்துவிட்டாள். மிகவும் சாதாரணமான ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறவள் போல ''அதோ இருக்காரே உங்க சிநேகிதர்'' என்றாள்.

''ஆமாம். என் சிநேகிதரும் உன் தங்கையும் தான்'' என்றான் சீதாராமன் சற்றுக் குறும்பாகவே.

அவர்களைப் பார்த்ததாகக் காட்டிக் கொள்வதா வேண்டாமா என்று சீதாராமனோ மனோரமாவோ தீர் மானித்து ஒரு முடிவுக்கு வருமுன் கிருஷ்ணனும் லீலாவும் அவர்களைக் கண்டுவிட்டார்கள். தன் சிநேகி தனை வரவேற்க கிருஷ்ணனும், தன் அக்காவைச் சந் திக்க, சந்தித்துத் தன் பக்கத்திலிருந்தவரைப் பற்றிச் சொல்ல, லீலாவும் எழுந்து வந்துவிட்டார்கள்.

பலராலும புகழப்பட்ட சினிமாதான் அது. ஆனால் புகழத்தக்க அம்சங்கள் அதில் என்னென்ன இருந்தன என்று அவர்கள் நால்வருக்கும் தெரியாது. நால்வருக் கும் என்று சொல்வதுகூடத் தவறு. கிருஷ்ணன் இந்த மாதிரிச் சங்கடமான சம்பவங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவன், அவன் சினிமாவை ஓரளவு கவனித்தான். ஆனால் மற்ற மூவரும் அன்று சினிமா டிக்கட்டுக்குக் கொடுத்த பணம் வீண்தான்.

இது எப்படி முடியப்போகிறதோ என்று உள்ளூர பயத்துடன் சீதாராமனும், இப்படி மாட்டிக்கொண்டோமே என்று லீலாவும், எப்படி முடித்து வைக்கலாம் என்று

மனோரமாவும் அந்தரங்கத்தில் யோசனை செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

நால்வரும் சேர்ந்தே கிருஷ்ணனின் காரில் வீடு திரும்பினார்கள்.

லீலாவும் தன் அக்காளுடன் அத்திம்பேர் வீட்டிற்கே வந்தாள். மைலாப்பூரில் அவள் பெற்றோருக்கு போன் மூலம் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு வந்தான் சீதாராமன்.

9

இத்தனையிலும் தன் நிலைமைதான் வேடிக்கையாகப் பட்டது கிருஷ்ணனுக்கு. அந்த லீலாவைத் தனக்கும் தெரியும் என்று சீதாராமன் சொன்னபோது அவனுடன் படித்தவளாக இருப்பாள் என்றுதான் எண்ணி யிருந்தான் அவன். சீதாராமனின் மனைவி படித்தவள், பணக்கார வீட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும் —அதற்குமேல் அவ்வளவாக ஒன்றும் தெரியாது அவனுக்கு.

சினிமாக் கொட்டகையிலும் லீலா உடனே சொல்லி விடவில்லை, தனக்கும் மனோரமாவுக்கும் உள்ள உறவை. தன்னையும் சீதாராமனையும்போல அவர்களிருவரும் சேர்ந்து படித்தவர்களோ என்று எண்ணினான் அவன். வயசு வித்தியாசத்தைப் பார்த்தால், சேர்ந்து படித்தவர் கள்மாதிரி இல்லையே என்று யோசித்தான். கூடப் படித் தவளுக்கு அக்காவாக இருக்கலாம் என்று முடிவு கட்டி னான்.

ஆனால் சினிமாப் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்புகை யில் லீலா சீதாராமனை "என்ன அத்திம்பேரே!" என்று அழைத்த பிறகுதான் உறவு தெரிந்தது.

அன்றிரவு நிலைமையைப்பற்றி யோசிக்க நிறைய அவ காசம் இருந்தது கிருஷ்ணனுக்கு.

கிருஷ்ணன் பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளை—ஐந்து பிள்ளைகளில் மூத்தவன் நன்கு படித்தவன். பார்ப்பதற்கும் அழகாக இருப்பான். நல்ல உத்யோகத்திலும் இருந்தான். ஏழெட்டு வருஷங்களாகவே அவன் பெற்றோர் அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட முயன்று வருகின்றனர் எனினும், அவன் கல்யாணம் செய்துகொள்வதில்லை என்று பிடிவாதம் பிடித்து வருகிறான். வாழ்க்கையே விளையாட்டு என்றும், அந்த விளையாட்டிலே தனக்கிஷ்டப்பட்டபோது பங்கெடுத்துக்கொள்ளவே பெண்கள் என்று ஒரு பகுதியைக் கடவுள் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்றும் எண்ணி நடப்பவன். அப்படி அவன் எண்ணி நடப்பதற்கு அனுசரணையாகவே தான் அவன் அறிந்த குடும்பப் பெண்களும் நடந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது மிகையாகாது. இது விஷயத்தில் அவன்பேரில் பிசகா, அவனுடன் பழகிய பெண்களின் பேரில் பிசகா என்று யாரும் சுலபத்தில் முடிவு கட்டிவிட முடியாது.

ஒரோரு சமயம் அவனுடைய சிநேகிதிகள் காரணமாக அவன் சில கஷ்டங்களுக்குட்பட நேரிட்டதும் உண்டு. ஆனால் அப்படி ஒன்றும் பெரிய கஷ்டம் இல்லை. சுலபமாகவே துடைத்துவிட்டு ஒதுங்கிவிடக்கூடிய மாதிரித் தான் இருந்து வந்தன. சில இடங்களில் சங்கடம் ஏதுவும் ஏற்படுவதற்கு முன்னமே அவனாகவே நகர்ந்துவிடுவான்—அந்தப் பெண் அவனுக்கு எவ்வளவு தான் பிடித்திருந்தாலும் சரி, அவள் எப்படிப்பட்ட அழகியானாலும் சரிதான்.

அவனுடைய அடுத்த தம்பிக்குக் கல்யாணம் ஏற்பாடாகி யிருந்தது. இன்னும் ஒரு மாசத்தில் முகூர்த்தம் வைத்திருந்தார்கள். அதற்குமுன் தன் மூத்த பிள்ளைக்கும் கல்யாணம் செய்துவைத்துவிடவேண்டும் என்று தான் அவன் தகப்பனார் ஆசைப்பட்டார். ஆனால் இந்த

மாதிரி விஷயங்களில் பிள்ளைகள் சுதந்தரம் வேண்டுகிற யுகம் அல்லவா இது? சுதந்தரம் உண்டோ இல்லையோ, வீட்டில் உள்ளவர்கள் சொல்படி கேட்கா திருப்பது சர்வ சகஜம் தானே! அந்த உரிமையைப் பூரா வும் பெற்று அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான் கிருஷ் ணன். தன் தம்பிக்குக் கல்யாணம் ஆனால் ஆகட்டும், தனக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான் அவன்.

இது விஷயத்தில் அவன் தாயாருக்குத்தான் ரொம்ப வும் வருத்தம். மற்றபடி வாழ்க்கையில் எவ்வித குறையு மில்லாத அவளுக்குத் தன் மூத்தப்பிள்ளை கல்யாணம் செய்துகொள்ள மறுத்தது பெரிய குறையாகப் பட்டது. கிருஷ்ணனுக்கும் சீதாராமனுக்கும் இடையே இருந்த நட்பை அறிந்திருந்த அவள், சீதாராமனிடம்கூடத் தன் பிள்ளைக்குப் புத்தி சொல்லச் சொல்லிக் கெஞ்சினாள். "நீதான் அவனுக்கு அண்ணா ஸ்தானத்தில் இருந்து சொல்லேன், சீதாராமா" என்றாள் ஒரு நாள், சீதாராம னுக்கு டிபனும், அவனுக்குப் பிடித்த மாதிரி திக்காகக் காபியும் கொடுத்துவிட்டு.

அது விஷயமாக சீதாராமன் தன்னிடம் பிரஸ்தா பித்தது கிருஷ்ணனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. நண்பன் என்கிற தோரணையில் சற்று நெருங்கிய உரிமை கொண் டாடிக் கொண்டேதான் சொன்னான் சீதாராமன். இந்த உரிமையை அவனுக்குத் தரத் தயாராக இருந்த கிருஷ் ணன் அவன் சொன்னதைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை. சீதாராமனிடம் இது விஷயமாகச் சொன்னது பற்றித் தன் தாயாரைக் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடக் கோபித்துக் கொண்டான்.

அதெல்லாம் சரி, இப்பொழுது சீதாராமனின் மைத் துனி லீலா விஷயமாக என்ன செய்வது என்று படுக்கை

யில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டே யோசித்தான் கிருஷ்ணன். அவன் அதுவரையில் கண்டிருந்த மற்றபெண்களை விட லீலாவை அவனுக்கு அதிகமாகத்தான் பிடித்திருந்தது. முதல் நாள் சந்தித்தபோதே அவன் அவள் அழகில் ஈடுபட்டுவிட்டான். இரண்டொரு நாழிகை நேரம் பழகுவதற்குள்ளாகவே அவளுடைய அசாதாரண அறிவும் மனப் பண்பும் அவனைக் கவர்ந்தன.

ஒதுங்கிவிடுவதா?

அல்லது, இன்னும் நெருங்குவதா?

இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டே, லீலாவே ஞாபகமாகப் படுத்திருந்தவன் இரவு ஒரு மணிக்குத்தான் தூங்கினான். அசந்த தூக்கமல்ல அது—லீலாவைப் பற்றியும், தான் காணவேண்டிய முடிவு பற்றியும் கனவுகள்நிறைந்த தூக்கம். விடியற்காலையில், தானும் லீலாவும் மணப்பந்தலில் வீற்றிருப்பதாகவும், நண்பர்கள் எல்லோரும் கேலி செய்வதாகவும், கெட்டி மேளம் அடிப்பதாகவும் கனவு கண்டு விழித்துக்கொண்டான்.

அசட்டுத் தனமாக, ஒரு பலஹீனமான மனோநிலையில் தான் கனவு கண்டதைத் தன் தாயாரிடம், முதல் காரியமாக, காப்பி சாப்பிடுவதற்கும் முன்னரே சொல்லி விட்டான்.

“விடியற் காலையில் கண்ட கனவு பலிக்கும் பாரேன்” என்றாள் அவன் தாயார், தெய்வாதீனமாக அவன் கனவு பலித்துவிடக் கூடாதா என்கிற ஒரு நம்பிக்கையுடன், ஆசையுடன்,

“அப்படி எல்லாம் என்னைப் பயமுறுத்தாதே!” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“உங்களைப் பயமுறுத்த நானே வந்திருக்கிறேன்!” என்று சொல்லிக் கல கல வென்று சிரித்துக்கொண்டு

உள்ளே வந்த லீலாவை அவன் அச்சமயம் அங்கு எதிர் பார்க்கவில்லை. தாயாரும் பிள்ளையும் எதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியாமலே தான் லீலா அவ்வார்த்தைகளைக் கூறினாள் என்பது கிருஷ்ண னுக்கும் அவன் தாயாருக்கும் வெளிப்படையாகவே தெரிந் தது. ஆனால் அவன் பயமுறுத்தல் பலித்து விடுமோ என்று கிருஷ்ணனுக்கும், பலித்துவிட்டால் தேவலையே என்று அவன் தாயாருக்கும் இருந்தது என்று சொல்வது பொருந்தும்.

லீலாவைத் தொடர்ந்து வந்த சீதாராமனையும் மனோ ரமாவையும் பார்த்த பின் தான் கிருஷ்ணன் சமாளித்துக் கொண்டான். மற்றவர்களால் சமாளிக்க முடியாத எவ் வளவோ சந்தர்ப்பங்களில் சமாளித்துகொண்டு பழகிய வன் கிருஷ்ணன். எனினும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சமா ளித்துக் கொள்வது சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

"வாடா பழி, மாடிக்குப் போகலாம் வா," என்று சீதாராமனைக் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு, லீலாவுடன் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் போகி றோமே என்பதை மறந்துவிட்டு, மாடிக்குப் போய் விட் டான்.

அப்படிக் கிருஷ்ணன் ஓடிப்போனது நல்ல சூசக மாகப்பட்டது மனோரமாவுக்கு. தான் உத்தேசித்திருந்த காரியத்தில் பாதி முடிந்த மாதிரித்தான் என்று தீர்மா னித்துக் கொண்டாள் அவள்.

தன்னுடன் வந்திருந்தது தன் தங்கை என்றும், அவளுக்குக் கிருஷ்ணனைத் தெரியும் என்றும் கிருஷ்ண னின் தாயாரிடம் தெரிவித்துவிட்டு வேறு ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள் மனோரமா அவளிடம்.

லீலாவின் அழகையும், அவள் நடை உடை பாவனை களையும், பேச்சையும் கவனித்த கிருஷ்ணனின் தாயா ருக்கு இந்த மாதிரி மனைவி கிருஷ்ணனுக்கு வாய்க்கக் கூடாதா என்றுதான் இருந்தது என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

10

அதெல்லாம் எப்படி நேர்ந்தது என்று பிற்காலத் தில் கேட்டிருந்தால் கிருஷ்ணனால் சொல்லியிருக்க முடியாது. உண்மை என்னவென்றால் அவனுக்கே தெரி யாது. அவனும் கலியாண மானவர்கள் கோஷ்டியில் சேர்ந்துவிட்டான், அபாயம், அபாயம் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தது போக.

இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களுக்கு கிருஷ்ணன் பழக்கப் படாதவன் என்பதும் இல்லை: லீலாவைப் போன்ற அழகியை, அவளையும்விட அழகானவர்களை அவன் சந் தித்ததுண்டு: அவர்களுடன் பழகியதுண்டு. அவளை விட அறிவுள்ளவர்களையும் அவன் அறிவான். ஆனால் அந்த அழகும் அறிவும் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத்தான் அதற்குமுன் சந்தித்ததில்லை. அவள் அழகையும் அறி வையும் கண்டே தான் மயங்கிவிட்டதாக அவன் நினைப்பு.

ஆனால் லீலாவுக்கும் மனோரமாவுக்கும் தெரியும், இதெல்லாம் எப்படி நேர்ந்தது என்று. ஏனென்றால் இப்படித்தான் நேரவேண்டும் என்று நினைத்து விசை களை முடுக்கி நடத்தி வைத்தவர்கள் அவர்களே யல் லவா? சீதாராமனுக்குக்கூட அவர்களுடைய யுக்திக ளெல்லாம் சரிவரத் தெரியாது. அவற்றின் பலனைக் கண்டுதான் அவனும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தான்.

கிருஷ்ணனுடைய மனதில் ஏற்பட்ட மாறுதல் பத்தே நாட்களில் நிகழ்ந்தது. அந்தப் பத்து நாட்களும் லீலா

தன் சகோதரியுடன் கோமளீசுவரன் பேட்டையிலேதான் தங்கி யிருந்தாள்.

முதல் நாள் இரவு லீலாவை மனோரமா கோபித்துக் கொள்ளத்தான் கோபித்துக்கொண்டாள். கிருஷ்ண ஊைப்பற்றி இல்லாததையும் பொல்லாததையுமாகச் சொல்லி லீலாவின் மனதைக் கலைக்க முயன்றாள். அந்த முயற்சி வெற்றி பெருதது கண்டு, தன் தங்கையுடன் தானும் சேர்ந்துகொண்டு இருவரும் கிருஷ்ணனைப் பிடிக்க வலைவீசினார்கள்.

லீலா மட்டும் தனிப்பட்டவளாக இருந்தால், கல் யாணம் என்கிற தளையிலிருந்து கிருஷ்ணன் தன்னை சாமர்த்தியமாக விடுவித்துக்கொண்டு தப்பி யிருப்பான். ஆனால் மனோரமாவினுடைய முதிர்ந்த அனுபவமும், அவளுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்த கிருஷ்ணனின் பழக்க வழக்கங்களும் உபயோகப்பட்டன, கிருஷ்ணனுக் கும் லீலாவுக்கும் கல்யாணமாகிற வழியிலே.

கிருஷ்ணன் அந்தப் பத்து நாட்களும் அதற்கு முன் வந்ததுபோல சீதாராமனைத் தேடிக்கொண்டு மாலையில் மட்டும் வருவதில்லை. காலையிலும் வந்தான்—நண்பக லிலும் வந்தான். முன்போலெல்லாம் கீழே காரிலிருந்த படியே ஹார்ண் அடித்துத் தன் நண்பனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போய்விடுவதில்லை. ஒரு எட்டில் மூன்றுபடி, தாண்டி மாடிப்படி ஏறி வருவான். அதற்கு முன், எப் பொழுதாவது நேர்ந்தாலொழிய மனோரமாவுடன் அதிக மாகப் பேசாதவன், இப்பொழுது தினம் ஏதாவது பேசு வான். ஆனால் பேச்சு வேறு எதைப் பற்றித் தொடங் கினாலும் லீலாவிலே தான் போய் முடியும்.

இந்தப் பத்து நாட்களிலும் லீலா ஒரு பத்து தடவைகளுக்குமேல் அவன் முன்வரவில்லை. வீட்டிலே தான் இருப்பாள். ஆனால் ரொம்ப அலுவலாக இருப்

பதுபோல வந்துவிட்டு ஓடிவிடுவாள். ஒரே ஒரு நாள் மாலையில் தவிர கால்மணி நேரத்திற்குமேல் அவனுடன் தனியாக இல்லை. அப்படி அன்று தனியாக விடப்பட்டதற்கும், மற்ற நாட்களில் தனியாக இல்லாததற்கும் பொறுப்பு மனோரமாவே.

லீலாவைக் கிருஷ்ணன் சந்தித்த பன்னிரண்டாவது நாள் அவனுடைய தகப்பனார் யாரோ ஒரு பெண்ணுடைய ஜாதகத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, "இந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க கிருஷ்ணன் ஆக்ஷேபிக்க மாட்டான் என்று அவன் சிநேகிதன் சீதாராமன் கொடுத்தானே!" என்று அவர் மனைவியிடம் கூறுவது கிருஷ்ணனின் காதிலும் விழுந்தது.

சாதாரணமாக இந்த மாதிரிப் பேச்சு அவன் காதில் விழும்படியாக வீட்டில் நடந்தால் எரிந்து விழுவான் கிருஷ்ணன். ஆனால் இப்பொழுது சற்றே நிதானமாகக் கவனித்தான் பேச்சை.

"யார் அது?" என்றான் கிருஷ்ணனின் தாயார்.

"யாரோ மைலாப்பூர்க் காரராம். பொண் பெயர் லீலா" என்றார் அவன் தகப்பனார்.

"மனோரமாவினுடைய தங்கை. ஆமாம். அவ அன்னிக்குக்கூட வந்திருந்தாள்!" என்றாள் அவன் தாயார். அந்த லீலாவின் அழகையும் குணங்களையும் பற்றி வர்ணிக்கத் தொடங்கினாள்.

இந்த வர்ணனை கிருஷ்ணனுக்கும் திருப்தியளித்தது என்றே சொல்லவேண்டும்.

கிருஷ்ணன் தங்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது அவன் பெற்றோருக்கும் தெரியாமல் இல்லை.

வீணாக வளர்த்துவானேன்? கிருஷ்ணனுக்கும் லீலாவுக்கும் கல்யாணம் ஒரு நல்ல நாளில் நல்ல லக்னத்தில் சம்பிரதாயமான வழியிலே நடந்தேறியது.

இதில் யாருக்குத் திருப்தி அதிகம் என்று சொல்ல முடியாது. மனோரமாவுக்கா, லீலாவுக்கா, சீதாராமனுக்கா என்று தீர்மானிப்பது மிகவும் சிரமமான காரியமே.

ஆனால் இவர்களெல்லோரையும் விடத் தனக்குத் தான் திருப்தி அதிகம் என்று கிருஷ்ணனே சொல்லிக் கொண்டதை, முந்தைய பிரம்மசாரி விரதம் மாதிரி, வீண் வார்த்தை என்று ஒதுக்கிவிட முடியாதுதான்!

11

இப்பவெல்லாம் மனோரமா "உங்க சிநேகிதர், உங்க சிநேகிதர்" என்று கிருஷ்ணனையோ, சீதாராமனையோ ஏசுவதில்லை. "லீலா ஆத்துக்காரர் லீலா ஆத்துக்காரர்" என்று சற்றுப் பெருமையாகவேதான் சொல்லுகிறாள்.

"பணக்காரன், ஏழை—உறவானப்புறம் நான் ஒன்றும் சொல்லப்படாது" என்று சீதாராமனின் தாயார் அதில் சம்பந்தப்படாமல் ஒதுங்கி விடுகிறாள்.

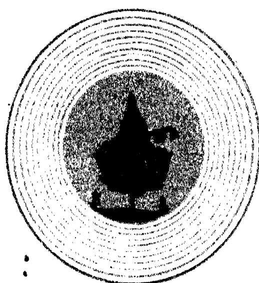
கீழ் வீட்டு லக்ஷ்மி அம்மாளுக்குத் தன் வம்பு வார்த்தைகள்தான் இப்படிப் பலித்தன என்பது தெரியவே தெரியாது. இனி அவள் கேட்கமாட்டாள் "அவர் ஏன் உங்க ஆத்துக்காரரைத் தேடிண்டு வரார்?" என்று. கிருஷ்ணனைப்பற்றிப் பேச்செடுக்க இனி சந்தர்ப்பம் வாய்க்காதே என்று அவளுக்குச் சற்று வருத்தம்தான்.

"கிருஷ்ணன் என்றுதான் பெயர் வைக்கவேண்டும்" என்று சீதாராமனின் தாயார் சொல்கிறபோதெல்லாம், சீதாராமன் சிரித்துக்கொண்டே "எனக்கு பெண்தான் பிறக்கப் போகிறது, முதலில்" என்கிறான்.

மனோரமாவும் சிரிக்கிறாள். ஆனால் பதில் எதுவும் சொல்வதில்லை.

ந. சி. சுப்ரமண்யம்

தெய்வ ஜனனம்

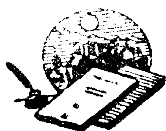

தமிழ்ச் சுடர் நிலையம

தமிழ் இன்பம்

தமிழ் இன்பம்

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, B. A., B. L.
பேராசிரியர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
சென்னை-5 & திருச்சி-2

முதற் பதிப்பு —1948
எட்டாம் பதிப்பு —1959

விலை ரூ. நான்கு

ஏஷியன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-5

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

தமிழே இன்பம், இன்பமே தமிழ். கம்பன், சேக்கிழார், திருப்புகழ், அருட்பா போன்ற நூல்களைப் படித்தால் இந்த உண்மை விளங்கும். இவை செய்யுட்கள். **உரைநடையில்** தமிழின்பம் நுகர வேண்டுமானால் திரு. வி. க., சேதுப்பிள்ளை ஆகிய இரு புலவர்களின் செந்தமிழைச் செவிமடுக்க வேண்டும். " **செந்தமிழுக்குச் சேதுப்பிள்ளை** " என்றும் சொல்லலாம். அவர் பேச்சு அளந்து தெளிந்து குளிர்ந்த அருவிப் பேச்சு. அவர் எப்பொருளை எடுத்து விளக்கினாலும், அது மனத் திரையில் சொல்லோவியமாக நடமாடும். அவர் எழுதிய " வேலும் வில்லும்", "ஊரும் பேரும்" முதலிய நூல்கள் தமிழின்பத் தேன் துளிகளாகும்.

மற்றொரு நூல் இதோ இருக்கின்றது! இதன் பெயரே " **தமிழின்பம்** " என்றால் இதை **இன்பத்துள் இன்பம்** என்று சொல்லவேண்டும். இதில் உள்ள கட்டுரைகள் தமிழுக்கும், பொருளாராய்ச்சிக்கும் பயன்படும் அரிய சொல்லணிகளாகும். மேடைப் பேச்சு எப்படியிருக்கவேண்டும்; கட்டுரைகள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை இந்நூல் மாணவர்களுக்கு நன்கு விளக்கும். புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், கந்த புராணம், திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலிய பழைய நூல்களின் சுவை இக் கட்டுரைகளில் ததும்புகின்றன. கண்ணகிக் கூத்து, சேரனும் கீரனும், அறிவும் திருவும், தமிழும் சைவ

மும், ஆண்மையும் அருளும், கர்ணனும் கும்பகர்ண னும், காளத்தி வேடனும் கங்கை வேடனும் முதலிய கட்டுரைகள், படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாது இனிக் கின்றன. தமிழர் படித்துப் படித்துப் பயன் பெறுக !

எண்ணுறும் போது தமிழையே யெண்ணீர் ;
இசைத்துழி தமிழையே யிசைப்பீர் ;
பண்ணுறும் போது தமிழ்ப்பணி தனையே
பழுதறப் பண்ணியின் புறுவீர் ;
உண்ணுறும் போதும் உறங்கிடும் போதும்,
உயிருளந் துடித்திடும் போதும்,
கண்ணினு மரிய தமிழையே கருதிக்
காரிய வுறுதிகொண் டெழுவீர் !

எந்தாய் வாழ்க

சுத்தானந்த பாரதி

உள்ளுறை

I. மேடைப் பேச்சு

II. இயற்கை இன்பம்

III. காவிய இன்பம்

IV. கற்பனை இன்பம்

V. அறிவும் திருவும்

VI. மொழியும் நெறியும்

VII. இருமையில் ஒருமை

VIII. பாரதியார் பாட்டின்பம்

I. மேடைப் பேச்சு

1. தமிழாசிரியர் மகாநாடு*

தலைமை உரை

கல்வித்துறை அமைச்சர் அவர்களே! ஆசிரியத் தோழர்களே!

'கற்றாரைக் காண்பதுவும் நன்று; கற்றார் சொற் கேட்பதுவும் நன்று; கற்றாரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று' என்பர் நற்றமிழ் வல்லார். அந் நலத்தை இம் மாகாணத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டில் எனக்குச் சிறப்பாகத் தந்த அன்பர்களை மனமாரப் போற்றுகின்றேன்.

இம் மாநாட்டிலே தமிழ்த்தாயின் மணிக்கொடி ஏறக் கண்டேன்; மனம் களித்தேன். வில்லும் கயலும் வேங்கையும் தாங்கிய மணிக்கொடி, முத்தமிழ் வளர்த்த மூவேந்தரையும் நம் மனக் கண்ணெதிரே காட்டி நிற்கின்றது. அன்பர்களே! இன்று நாம் அனைவரும்

* 1—3—1946-இல் சென்னையிலே நடைபெற்றது.

அரசியல் வானத்தையே நோக்கி நிற்கின்றோம்.[1] சென்ற ஆண்டிலே விடி வெள்ளி தோன்றிற்று; இன்று கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது. இதுவரை மேற்கு நோக்கிய முகங்களெல்லாம் இன்று கிழக்கு நோக்கி நிற்கின்றன. இன்னும் பதினைந்து திங்களில் நாமிருக்கும் நாட்டை நாமே ஆளப் போகின்றோம். இந்திய நாடு இந்தியர்களுக்குச் சொந்தமாகப்போகின்றது. அந்த முறையில் தமிழ்நாடு தமிழருக்கே ஆகும் என்பதில் தடையும் உண்டோ? தமிழ் நாடு தன்னரசு பெறும் என்று எண்ணும்பொழுது தமிழர் உள்ளம் தழைக்கின்றது; தொண்டர் உள்ளம் துள்ளுகின்றது. தமிழ்த்தாய், முன்னாளில் எய்தியிருந்த ஏற்றமும் தோற்றமும் அலை அலையாக மனத்திலே எழுகின்றன.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூன்று குலத் தமிழ் மன்னர். நித்தம் தமிழ் வளர்த்த நீர்மை நம் நினைவிற்கு வருகின்றது. சேரநாட்டு மாளிகையில், மெல்லிய வீரமஞ்சத்தில் கண்ணுறங்கும் தமிழறிஞர் ஒருவருக்குக் கவரி வீசி நிற்கும் காவலனை மனக்கண்ணெதிரே காண்கின்றோம். சோழநாட்டு மாநில மன்னன், தமிழ்த்தாயின் திருவடி தொழுது, 'நான் பண்டித சோழன்' என்று இறுமாந்து பேசும் இனிய வாசகத்தைக் கேட்கின்றோம். சங்கத் தமிழ் மணக்கும் மதுரையில் அரியாசனத்தில் அமர்ந்து, ஆசிரியரின் சிறப்பையும் அவர்களை ஆதரித்தற்குரிய முறையையும் அழகிய பாட்டால் எடுத்துரைக்கும் பாண்டியனைப் பார்க்கின்றோம். " உற்றுழி உதவியும் உறு பொருள்

1. மகாநாடு நடந்தபோது அப்படி நின்றோம்.

கொடுத்தும், பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே'' என்று பாண்டியன் அன்று பிறப்பித்த ஆணை என்றென்றும் தமிழ்நாட்டில் நின்று நிலவுதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றோம்.

மூவேந்தர் காலத்திற்குப் பின்பு நம் தாய் மொழிக்கு நேர்ந்த சிறுமையை நினைத்தால் நெஞ்சம் உருகும். வேற்றரசர் ஆட்சி இந் நாட்டில் வேரூன்றிற்று. அவர் மொழியாகிய ஆங்கிலம் ஆதிக்கம் பெற்றது. எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கில மொழியிலே பயிற்றப்பட்டன. ஆங்கில மாது களிநடம் புரிந்த கல்விச்சாலைகளில் தமிழ்த்தாய் நிலை யிழந்து, தலை கவிழ்ந்து, ஒடுங்கி, ஒதுங்கி நிற்பாளாயினாள். தமிழ் ஆசிரியர்களின் உள்ளம் இடிந்தது; ஊக்கம் மடிந்தது. புகைபடிந்த ஓவியம்போல் புலவர் மணிகள் பொலிவிழந்தார்கள். தமிழ் மாணவர்களும் தமிழை எள்ளி நகையாடத் தொடங்கினர்; அல்லும் பகலும் ஆங்கிலத்தைக் கற்று, ஆங்கிலேயருடைய நடையுடைகளில் மோகமுற்று, தாய்மொழியைப் பழித்தும் இழித்தும் பேசுவாராயினர். இவ்வாறு, கட்டழிந்து பதங் குலைந்து கிடந்த தமிழ் நாட்டில் தமிழ்க்கலை விளக்கம் அவிந்து போகாமல் பாதுகாத்தவர் தமிழாசிரியர்களே யாவர். மெய் வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, அருமையும் கருதாது, அவமதிப்பும் கொள்ளாது, அன்று தமிழ்த்தாயின் பொன்னடி போற்றி நின்ற தமிழாசிரியரை இன்று மறக்கலாகுமோ?

'ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி முறை இந்நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்றதன்று; அதனை மாற்றியே தீரவேண்டும்' என்று இப்போது நல்லறிஞர் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டுக் கூறுகின்றார்கள். இனி வருகின்ற தமிழரசில் கலைகள் எல்லாம் தமிழ்மொழியின் வாயிலாகவே பயிற்றப்படும் என்பது திண்ணம். அந்த முயற்சியில் கல்வி அமைச்சர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். இப்பொழுது அவர் வகுத்துள்ள திட்டம் உயர்தரப் பள்ளிகளுக்கேயாயினும், அதனோடு நின்றுவிடப் போவதில்லை. கல்லூரியிலும் கலைகளெல்லாம் தாய்மொழியின் மூலமாகவே கற்பித்தல் வேண்டும் என்னும் ஆணையை அவர் ஒல்லையிற் பிறப்பிப்பார் என்று நம்புகின்றோம். அதற்குரிய கலைச்சொற்களை ஆக்கும் பணியில் இப்பொழுதே தமிழறிஞர் தலைப்படல் வேண்டும். கலைச்சொல்லாக்கம் வேகமாகச் செய்யக்கூடிய வேலை யன்று. பல்லாற்றானும் பதைப்பற ஆராய்ந்து, தமிழின் நீர்மைக்கு ஏற்றவாறு கலைச்சொற் காணுதலே தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கம் தருவதாகும்.

இனி வருங்காலத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் செய்தற்குரிய சிறந்த வேலைகள் பல இருக்கின்றன. குடியரசாட்சியில் பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும் பெருஞ்சிறப்புண்டு. தமிழ் மேடையில் நிகழும் பேச்சுக்களைச் சுருக்கெழுத்திலே எடுக்கும் கலையைத் தமிழாசிரியர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இன்று பத்திரிகையுலகம் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் பேச்சுக்களை மதிப்பதில்லை; பிரசுரம் செய்வதில்லை. திருவள்ளுவர் முதலிய

புலவரின் நினைவு நாட்கள் பெரு விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவ் விழாக்களிலே பெரும் புலவர்கள் பேசுகின்றார்கள் ; பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் வந்து கேட்கின்றார்கள்; கிளர்ச்சி பெறுகிறார்கள் ; பயனடைகிறார்கள். ஆனால், அந் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றித் தமிழ்நாட்டு ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் விவரமாக ஒன்றும் காண முடியாது. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் சிலவற்றைத் தவிர, மற்றவை ஏனோ தானோ என்று தான் அந் நிகழ்ச்சிகளை வெளியிட்டிருக்கும். இந்த நிலையை மாற்றவே வேண்டும். அதனை மாற்றும் ஆற்றல் தமிழறிஞரிடம் இருக்கின்றது. நாடெங்கும் தமிழார்வம் நிறைந்துவிட்டால் பத்திரிகைகள் தாமே தமிழிற் கவிந்து வரும். தமிழ்ப் பேச்சுக்களைப் பரப்புகின்ற பத்திரிகைகளைப் பெருவாரியாகத் தமிழ் மக்கள் ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டால் இன்றுள்ள நிலை நாளையே மாறிவிடும்.

ஆதலால், தமிழ் அறிஞர்களே ! தமிழ்நாடெங்கும் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவுங்கள் ; தமிழ்ப் பாடம் சொல்லுங்கள்; கலைச் செல்வத்தை வாரி வழங்குங்கள்; தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்யுங்கள். இவ்விதம் ஒல்லும் வகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் பணிசெய்வோமானால் இன்னும் பத்தாண்டுகளில் தமிழ்நாடு புத்துயிர் பெற்றுவிடும். அக் காலத்தில் நாடு முற்றும் தமிழுணர்ச்சி பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் நிற்கும். கல்லூரிகளில் நல்லாசிரியர்கள் எல்லோரும் தமிழறிஞராயிருப்பர். பல்கலைக் கழகங்களில் நக்கீரர் போன்ற நற்றமிழ்ப் புலவர் தலைவராக வீற்றிருப்பர். ‘ எந்த

மொழியும் எமது சொந்த மொழிக்கு இணையாகாது' என்று தமிழ் நாட்டு இளைஞர் செம்மாந்து பேசுவர்; 'தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்வோம்' என்று முரசு கொட்டுவர். எட்டுத் திசையிலும் தமிழ் நாடு ஏற்றமுற்று விளங்கும். அந்த நிலையினை இன்று எண்ணிப் பாரீர்! அதனை எய்தியே தீர்வோம்; பணிசெய்ய வாரீர்!

2. புறநானூறு மகாநாடு*

தலைமை உரை

மெய்யன்பர்களே ! செந்தமிழ்ச் செல்வர்களே !

இந்நாள் தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு நன்னாள் ஆகும். தமிழ்த் தாயைப் போற்றும் அன்பரும் அறிஞரும் நூற்றுக்கணக்காக இங்கே நிறைந்திருக்கின்றார்கள். தமிழ் நாடெங்கும் தமிழ் முழக்கம் செழித்து வருகின்றது; எங்கும் தமிழ்மணம் கமழ்கின்றது. சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய செந்தமிழைத் தமிழ்நாட்டார் சீராட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் தொண்டர் பல்லாயிரவர் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத் தகைய உணர்ச்சியின் வடிவமே இம் மகாநாடு. தலைசிறந்த ஒரு தமிழ் நூலின் திறத்தினை எடுத்துரைப்பதே இம் மகாநாட்டின் கருத்து. புறநானூறு என்னும் பெருமை சான்ற நூலைப் பற்றிப் புலவர்கள் பலர் இங்கே பேச இசைந்துள்ளார்கள். அவர்தம் நல்லுரைக்கு முன்னுரையும் பின்னுரையும் நிகழ்த்தும் பேறு எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இம் மகாநாடு சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு உங்கள் அன்பையும் ஆதரவையும் வேண்டுகின்றேன்.

* சென்னையில், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினரால் நடத்தப்பெற்றது.

பழந்தமிழ் நாட்டின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டும் தொகைநூல்களில் தலைசிறந்தது புறநானூறு என்பர். அந் நூலில் படைத்திறம் வாய்ந்த பெ ந்தரைக் காணலாம்; கொடைத் திறம் வாய்ந்த வள்ளல்களைக் காணலாம்; கற்றறிந்து அடங்கிய சான்றோரைக் காண லாம்; பழந்தமிழ்க் குலங்களையும் குடிகளையும் காண லாம்; சுருங்கச் சொல்லின், கலைமகளும் திருமகளும் களிநடம்புரிந்த பழந்தமிழ் நாட்டைப் புறநானூற்றிலே காணலாம்.

கவிதையும் காவலரும்

முற்காலத் தமிழ் மன்னரிற் பலர், பொன்மலர், மணமும் பெற்றாற் போன்று, புவிச் செல்வத்தோடு கவிச்செல்வமும் உடையராய் விளங்கினார்கள். முத் தமிழ் நாட்டை ஆண்ட சேர சோழ பாண்டியருள் சிலர் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலே காணப்படும். கற்பின் செல்வியாகி கண்ணகியின் சீற்றத்தால் ஆவி துறந்து அழியாப் புகழ் பெற்ற நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியன் கவி பாடும் திறம் பெற்ற காவல ருள் ஒருவன். மக்களாகப் பிறந்தோரெல்லாம் கல்வி கற்று மேம்படல் வேண்டும் என்ற ஆசையை அம் மன்னன் ஒரு பாட்டால் அறிவிக்கின்றான்.

" உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே "

என்ற பாட்டு, அவ்வார்வத்தைக் காட்டுகின்றது.

இனி, சோழநாட்டு அரசனாகிய *கோப் பெருஞ் சோழனைச் சிறிது பார்ப்போம். அவனும் கவிபாடும்

திறம் பெற்றவன்; தமிழறிந்த புலவர்களைத் தக்கவாறு போற்றியவன். அச் சோழன், செல்வத்திலே தனக்கு நிகரான ஒருவரைத் தோழராகக் கொண்டான் அல்லன்; பிசிராந்தையார் என்னும் தமிழ்ப் புலவரையே உயிர் நண்பராகக் கொண்டான். அம் மன்னன் உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, நாடு துறந்து, உண்ணா நோன்பை மேற்கொண்டபொழுது, அவன் மனம் பிசிராந்தையாரை நாடிற்று. தோழர் வருவார் வருவார் என்று வழிமேல் விழிவைத்து ஆவி காத்திருந்தான் அவன். எப்படியும் பிசிராந்தையார் வந்தே தீர்வாரென்று அருகே யிருந்த அன்பரிடம் அகம் குழைந்து கூறினான்.

" செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன் "

என்பது அந் நிலையில் அவன் பாடிய பாட்டு. இங்ஙனம் ஏங்கி நின்ற நல்லுயிர் நீங்கிப்போயிற்று. பிற்பாடு, ஆந்தையார் வந்து சேர்ந்தார்; நிகழ்ந்ததை அறிந்தார்; தாமும் உண்ணா நோன்பிருந்து தம் உயிர் கொண்டு சோழன் நல்லுயிரைத் தேடச் செல்வார் போல ஆவி துறந்தார்.

சேர நாட்டை ஆண்ட மன்னருள்ளும் சிலர் செந்தமிழ்க் கவிபாடும் சிறப்பு வாய்ந்திருந்தனர். அன்னவருள் ஒருவன் சேரமான் இரும்பொறை. அம் மன்னன் செங்கண்ணன் என்ற சோழ மன்னனுடன் பெரும் போர் செய்து தோற்றான். வெற்றி பெற்ற சோழன் சேரமானைப் பிடித்துச் சிறைக் கோட்டத்தில் அடைத்தான். சிறையிடைத் தேம்பிய சேரன், ஒரு நாள் தாகமுற்று வருந்தினான்; தண்ணீர் தரும்படி

சிறை காப்பாளனை வேண்டினன். அவன், காலம் தாழ்த்து, ஒரு கலத்தில் நீர் கொண்டுவந்தான். அத் தண்ணீரைப் பருகி உயிர் வாழ்வதற்கும் அம் மான வேந்தன் மனம் இசையவில்லை; "மானம் அழிந்த பின் வாழாமை முன் இனிது" என்றெண்ணி அவன் உயிர் துறக்கத் துணிந்தான்; காவலாளன் கொடுத்த தண்ணீர்க் கலத்தைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு ஒரு கவி பாடினன்; உயிர் துறந்தான்.

முற்காலப் போர்முறை

பகைமையும் போரும் எக்காலத்தும் உண்டு. முற் காலப் போர்முறைகளிற் சிலவற்றைப் புறநானூற் றிலே காணலாம். அக்காலத்தில், ஓர் அரசன் மாற் றரசனது நாட்டின்மீது படையெடுத்தால், அந் நாட்டில் வாழும் நல்லுயிர்களை நாசமாக்கக் கருதுவ தில்லை. பசுக்களையும், அறவோரையும், பெண்களையும் பிணியாளரையும், இவர் போன்ற பிறரையும் போர் நிகழும் இடத்தை விட்டுப் புறத்தே போய்விடும்படி எச்சரித்த பின்னரே படையெடுப்பு நிகழும். இந்த அறப் போர்முறை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிடம் அமைந்திருந்ததாக நெட்டிமையார் என்ற புலவர் பாராட்டுகின்றார். இன்னும் போர்க்களத்தில், வீரர் அல்லாதார் மேலும், புறங்காட்டி ஓடுவார்மேலும், புண்பட்டார் மேலும், முதியவர் மேலும் படைக்கலம் செலுத்தலாகாது என்பது பழந்தமிழர் கொள்கை. அன்னார்மீது படைக்கலம் விடுத்த பொருநரைப் 'படைமடம் பட்டோர்' என்று தமிழர் உலகம் பழித் துரைத்தது.

கோட்டை கொத்தளங்கள்

முற்காலத்தில் தமிழரசர்கள் கட்டிய கோட்டை களும் கொத்தளங்களும் புறநானூற்றிலே குறிக்கப் பட்டுள்ளன. பாண்டி நாட்டிலே, கானப்பேர் என்ற ஊரில் ஒரு பெரியகோட்டை இருந்தது. ஆழ்ந்த அகழியும், உயர்ந்த மதிலும், நிறைந்த ஞாயிலும், செறிந்த காடும் அக்கோட்டையின் உறுப்புக்கள்.

" கதிர்நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை
அருங்குறும் புடுத்த கானப்பேர் எயில் "

என்று அதன் பெருமையைப் பாடினார் ஐயூர் மூலங் கிழார். எயில் என்பது கோட்டை. கானப்பேர் எயில், வேங்கைமார்பன் என்ற வீரனுக்குரியதாக இருந்தது. அக் கோட்டையைத் தாக்கி வேங்கையை வென்றான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி; அவ்வெற்றியின் காரணமாகக் "கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப்பெரு வழுதி" என்று பாராட்டப் பெற்றான். இந்நாளில், கானப்பேர் என்பது காளையார் கோவில் என வழங்கு கின்றது.

கானப்பேர் எயிலுக்கு அருகே ஏழெயில் என்ற கோட்டையும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஒருகால் அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றினான் நலங்கிள்ளி என்ற சோழன்.

" தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
ஏழெயிற் கதவம் எறிந்துகைக் கொண்டுநின்
பேழ்வாய் உழுவை பொறிக்கும் ஆற்றலை "

என்று கோவூர் கிழார் அவனைப் புகழ்ந்துள்ளார். இக் காலத்தில் 'ஏழுபொன் கோட்டை' என வழங்கும் ஊரே பழைய ஏழெயில் என்று கருதப்படுகின்றது.

தொண்டை நாட்டில் முற்காலத்திருந்த இருபத்து நான்கு கோட்டங்களில் ஒன்று எயிற் கோட்டம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. அக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்ததே காஞ்சிமாநகரம். எயிற்பதி என்று அந் நகரைச் சேக்கிழார் குறித்துப் போந்தார். இன்னும் சோழநாட்டின் ஆதி தலைநகராகிய திருவாரூருக்கு அருகே பேரெயில் என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்று உள்ளது. அது தேவாரப் பாடல் பெற்ற பழம்பதி. சோழ மன்னர்கள் அவ்விடத்தில் பெருங்கோட்டை கட்டியிருந்தார்கள் என்று தோற்றுகிறது. அவ்வூர் ஓகைப் பேரையூர் எனவும் வழங்கும்.

கோட்டையின் பல கூறுகளும் உறுப்புக்களும் புறப்பாடல்களால் புலனாகின்றன. கோட்டையின் சிறந்த அங்கம் மதில். மதிலைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொற்கள் பலவாகும். அவற்றுள் ஆரை, எயில், இஞ்சி, நொச்சி, புரிசை என்பன புறநானூற்றில் வழங்குகின்றன. மதில்களில் செப்புத் தகடுகளைச் செறித்துத் திண்மை செய்யும் முறை முற்காலத்தில் கையாளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இலங்கைமா நகரின் திண்ணிய மதில்களின் திறத்தினையும், அம்மதிலாற் சூழப்பட்ட நகரத்தின் செழுமையையும் 'செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித் திருநகர்' என்று கூறிப் போந்தார் கம்பர். தென்பாண்டி நாடாகிய திருநெல்வேலியில், பாண்டிய மன்னர் கட்டியிருந்த கோட்டையின் குறிகள், பல இடங்களில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று பொருனை ஆற்றின் கரையில் அமைந்த செப்பறையாகும். செப்பறை என்பது செம்பினால் செய்த அறை

என்ற பொருளைத் தரும். செப்பறை என்ற இடத்தில் இக்காலத்தில் குடிபடை ஒன்றுமில்லை; அழகிய கூத்தர் கோவில் ஒன்றே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், அக் கோவிலைச் சுற்றிச் சிதைந்த மதில்களும், மேடுகளும் உண்டு. செப்பறைக்கு எதிரே, ஆற்றின் மறுகரையில், மணற்படைவீடு என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. படை வீடு என்பது அரசனது படை தங்கி இருக்கும் பாசறை யாகும். பாண்டி மன்னன் சேனை தங்கிய படை வீட்டுக்கு அண்மையில் செப்பறை அமைந்திருத்தலை நோக்கும்பொழுது, அவ்விடம் பாண்டியனார்க்குரிய கோட்டைகளுள் ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

மதிலுறுப்புக்களில் ஞாயில் இன்றியமையாத தொன்றென்பது தமிழ்நாட்டார் கருத்து. படை யெடுத்துவரும் பகைவன்மீது, மறைந்து நின்று அம்பு எய்வதற்குரிய நிலையங்களே ஞாயில்கள் எனப்படும். மதிலுக்கு ஞாயிலே சிறந்த உறுப்பென்பது புற நானூற்றுப் பாட்டு ஒன்றால் விளங்குகின்றது.

" மதிலும் ஞாயில் இன்றே; கிடங்கும்
நீர்இன் மையின் கன்றுமேய்ந்து உகளும்;
ஊரது நிலைமையும் இதுவே "

என்று ஒரு புலவர் கோட்டையின் நிலையைக் கூறு கின்றார். பாழாய்க் கிடந்த ஒரு பழங் கோட்டையின் தன்மையை இப்பாட்டு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின் றது. 'கோட்டையைச் சூழ்ந்த அகழியில் தண்ணீர் இன்றிப் புல்லும் புதரும் செறிந்திருக்கின்றன.

மதில்கள் ஞாயில் இன்றிப் பாழ்பட்டிருக்கின்றன' என்பது இப் பாட்டின் கருத்து.

அகழி சூழ்ந்த இடத்தைக் கிடங்கில் என்று கூறுவர். முற்காலத்தில்,கிடங்கில் என்னும் கோட்டை, கோடன் என்ற சிற்றரசனுக்கு உரியதாக இருந்தது. பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாராட்டப்படுகின்ற தலைவன் இவனே. இவ் வரசனை நன்னாகனார் பாடிய பாட்டுப் புறநானூற்றிலே தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கிடங்கில் என்னும் கோட்டை, இப்பொழுது திண்டிவனத்திற் கருகே அழிந்துகிடக்கின்றது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த மதிலும் அதன் பழம் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றன. 'திண்டிவனம்' என்ற சொல் 'புளியங்காடு' என்ற பொருளைத் தரும். அவ் வனம், முற்காலத்திருந்த கிடங்கிற் கோட்டையின் காட்டரணாக இருந்தது போலும்! அக் காடு நாளடைவில் நாடாயிற்று. பழைய கோட்டையும் ஊரும் அமைந்திருந்த இடம் பாழ்பட்டது.

திண்டிவனத்திற்கு மேற்கே பதினேழு மைல் தூரத்தில் செஞ்சிக் கோட்டை அமைந்திருக்கின்றது. செஞ்சி என்ற சொல்லின் பொருள் செவ்வையாக விளங்காவிடினும் கோட்டை மதிலைக் குறிக்கும் 'இஞ்சி' என்பது அவ்வூர்ப் பெயரிலே குழைந்து கிடப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

தரையில் அமைந்த கோட்டைகளேயன்றி, வானத்தில் ஊர்ந்து செல்லும் கோட்டைகளையும் முற்காலத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். ஆகாயக் கோட்டைகளைத்

'தூங்கு எயில்' என்று குறித்தார்கள். ஆகாய வழியாகப் போந்த மூன்று பெரிய கோட்டைகளை ஒரு சோழ மன்னன் தகர்த்தெறிந்த செய்தி, புறநானூறு முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களால் விளங்கும். பகைவரை அழிக்கும் படைத் திறமைக்கு, அவன் செயலையே எடுத்துக் காட்டாகப் புலவர்கள் பாடினர்.

இத்தகைய அருஞ்செயல் புரிந்த சோழனது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. அவன், எப்படையைக் கொண்டு ஆகாயக்கோட்டையைத் தகர்த்தான் என்பதும் துலங்கவில்லை. ஆயினும், அவனுக்கு அமைந்துள்ள சிறப்புப் பெயரைப் பார்க்கும்பொழுது, அவன் தோள் வலிமையை அக்காலத்தினர் பெரிதும் பாராட்டினர் என்பது புலனாகும். "தூங்கு எயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்" என்பது அவனது சிறப்புப் பெயராக வழங்கிற்று.

குறுநில மன்னர்

புறநானூற்றிலே புகழப்படுகின்ற குறுநில மன்னரிற் பலர், குன்றுசார்ந்த நாடுகளில் வாழ்ந்தனரெனத் தெரிகின்றது. பாண்டிநாட்டில் பழநி மலையை ஆண்ட தலைவன் பேகன்; பறம்பு மலையை ஆண்டவன் பாரி; கோடை மலையை ஆண்டவன் கடிய நெடுவேட்டுவன்; பொதியமலையை ஆண்டவன் ஆய் அண்டிரன். சோழ நாட்டில், வல்வில் ஓரி என்பவன் கொல்லிமலையை ஆண்டான்; அதிகமான் குதிரை மலையில் ஆட்சிபுரிந்தான்; குமணன் முதிர மலையின் கொற்றவன்; பெருநள்ளி என்பவன் தோட்டிமலையின்

தலைவன். இச் சிற்றரசரிற் சிலர், பேரரசரினும் சாலப் புகழ் பெற்று விளங்கினர்; அறிஞரை ஆதரித்தனர்; அறிஞரைப் போற்றினர். பாண்டி நாட்டிலுள்ள பறம்பு மலையையும், அதை அடுத்த முந்நூறு ஊர்களையும் ஆண்டு வந்தான் பாரி. அவன் மனத்தில் அமைந்த அருளுக்குக் கங்கு கரை யில்லை. அவன் நாவில், இல்லை யென்ற சொல்லே இல்லை. பாரியின் பெருந்தகைமை யைப் பொய்யறியாக் கபிலர் புகழ்ந்து போற்றினர்.

பொதியமலைத் தலைவனாய் விளங்கிய ஆய் என்பவன் மற்றொரு வள்ளல். வறுமையால் வாடி வந்தடைந்தவரைத் தாயினும் சாலப் பரிந்து ஆதரித்த ஆயின் பெருமையைப் புறநானூற்றால் அறியலாம்.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய்அலன்"

என்று, அவன் மனப்பான்மையை முடமோசியார் என்னும் புலவர் விளக்கிப்போந்தார். இரப்போர்க்கு இல்லை என்னாது கொடுத்தான் அவ் வள்ளல். ஆனால், கைப் பொருளைக் கொடுத்து, அறத்தை அதற்கு ஈடாகப் பெறும் வணிகனல்லன் அவன். கொடுப்பது கடமை, முறைமை என்ற கருத்து ஒன்றே அவன் உள்ளத்தில் நின்றது. இத் தகைய செம்மனம் படைத்தவர் இவ் வுலகில் நூறாயிரவருள் ஒருவர் அல்லரோ? பாரியும் ஆயும் போன்றவர் பலர் பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள். கொல்லி மலையை ஆண்ட ஓரியும், மலையமான் என்னும் திருமுடிக் காரியும், மழவர் கோமானாகிய அதிகமானும், பழநி மலைத் தலைவனாகிய பேகனும், கொங்கர் கோமானாகிய

குமணனும், தோட்டிமலை நாடனாகிய நள்ளியும், கொடையிற் சிறந்த குறுநில மன்னர்கள்.

பழைய குலமும் குடியும்

பழந்தமிழ் நாட்டில் விளங்கிய குலங்களையும் குடிகளையும் புறநானூற்றிலே காணலாம். மழவர் என்பவர் ஒரு குலத்தார். அவர், சிறந்த வீரராக விளங்கினர். சோழநாட்டில் கொள்ளிடநதியின் வடகரையில் உள்ள திருமழபாடி என்னும் பழம்பதி, அவர் பெயரைத் தாங்கி நிற்கின்றது. திருமழபாடி, மூவர் தமிழ் மாலையும் பெற்று மிளிரும் மூதூராகும்; 'பொன்னார் மேனியனே' என்று எடுத்து, 'மன்னே, மாமணியே, மழபாடியுள் மாணிக்கமே, அன்னே, உன்னையல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே' என்று, சுந்தரமூர்த்தி புகழ்ந்து போற்றிய பெருமை சான்றது. மழவர்பாடி என்பதே மழபாடி யாயிற்று. மழவர் குலத்திலே அதிகமான் என்னும் பெருமகன் தோன்றினன். அவன், சிவ நெறியில் நின்ற சீலன்; பொய்யறியாப் புலவர்களால் புகழப் பெற்றவன். அவன் படைத் திறத்தைப் பாடினர் பரணர்; கொடைத் திறத்தைப் பாடினர் ஔவையார். இக் காலத்தில் சேலம் நாட்டில் தர்மபுரி என வழங்கும் தகடூர், அவன் கடிநகராய் இருந்தது. அவ் வூருக்கு அருகே அதிகமான் ஒரு கோட்டை கட்டினன். அஃது அதிகமான் கோட்டை என்று பெயர் பெற்றது. இந் நாளில் அதமன் கோட்டை என அவ் வூர் வழங்குகின்றது. இன்னும், கெடில நதியின் வடகரையில் அமைந்த திருவதிகை

என்னும் பாடல் பெற்ற பழம்பதியும் அதிகமானேடு தொடர்புடையதாகத் தோற்றுகின்றது.

மற்ருெரு பழந்தமிழ் வகுப்பார் பாணர். பண்ணேடு இசைபாட வல்லவர் பாணர் எனப்பட்டார். பாணரை, அக்காலத்துப் பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் வரிசை அறிந்து ஆதரித்தார்கள். சோழ நாட்டின் தலைநகராய் விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பெரும்பாணர் சிறந்து வாழ்ந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. யாழில் இசை பாடும் பாணர் யாழ்ப்பாணர் என்று பெயர் பெற்ருர். சிவனடியார்களுள் ஒருவராகிய திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் இக் குலத்தவரே. திருஞான சம்பந்தர் பாடிய தேவாரப் பாடல்களை யாழில் அமைத்துப் பாடி இவர் இன்புற்ருர் என்று திருத்தொண்டர் புராணம் கூறுகின்றது. இலங்கையில் உள்ள யாழ்ப்பாணம் என்ற நகரம் யாழ்ப்பாணர் பெயரைத் தாங்கியுள்ளது.

இப்பொழுது இக் குலத்தார், தமிழ் நாட்டில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும், பழைய சேர நாடாகிய மலையாளத்தில், பாணர் குலம் இன்றும் காணப்படுகின்றது. ஓணத் திருநாளில் பாணர், தம் மனைவியருடன் சிறுபறையும், குழித்தாளமும் முழக்கிக் கொண்டு, இல்லந்தொறும் போந்து இசை பாடுவர். அன்றியும், திருச்சூர்க் கோவிலுக்கு வெளியே நின்று பாணர்கள் பாட்டிசைத்துப் பரிசு பெறும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு என்பர்.

இனி, புறநானூற்றிலே பேசப்படுகின்ற வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் என்பவன் ஆவியர் குடியில்

பிறந்தவன். ஆவியர் பெருமகன் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை அவனைப் போற்றுகின்றது. ஆவியர் குடியிலே தோன்றிய அரசர்களால் ஆளப்பட்டமையால் ஆவிநன்குடி என்பது பழநிக்குப் பெயராயிற்று. நக்கீர தேவர் அருளிய திருமுருகாற்றுப் படையில், திரு ஆவிநன்குடி, முருகனுக்குரிய ஆறு வீடுகளில் ஒன்ருகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. வையாபுரி என்பது அதற்கு மற்ெருரு பெயர். ஆவியர் குடியில் தோன்றிய 'வையாவிக் கோ'வால் ஆளப்பட்ட நகரம் 'வையாவிபுரி' என்று பெயர் பெற்றுப் பின்பு 'வையாபுரி' ஆயிற்று என்பர்.

ஆவியரைப் போலவே ஓவியர் என்பாரும் பழந் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர். ஓவியர் குடியில் பிறந்து சிறந்து வாழ்ந்த சிற்றரசன் ஒருவனை, 'ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்' என்று புறநானூறு குறிக்கின்றது. ஓய்மான் ஆண்ட நாடு 'ஓய்மானடு' என்று வழங்கலாயிற்று. இந் நாளில் திண்டிவனம் என வழங்கும் ஊர், ஓய்மானட்டைச் சேர்ந்ததென்று சாசனங்களால் அறிகின்ேறும்.

புலவர் வாழ்க்கை

அக் காலத்துப் புலவர்கள் தம்மை மதியாத மன்னர் அளித்த கொடையை அறவே வெறுத்தார்கள். பெருந்தலைச் சாத்தனர் என்ற புலவர், கோடைமலைத் தலைவனுகிய கடிய நெடு வேட்டுவனைக் காணச் சென்ருர். அவன், உரிய காலத்தில் பரிசில் அளியாது காலம் தாழ்த்தான். அது கண்ட சாத்தனர்,

" முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்
பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே "

என்றார்; 'கல்வியின் பெருமை யறிந்து பேணிக் கொடுக்கின்ற கொடையையே யாம் பெறுவோம். அன்பற்றவர், முடியுடை வேந்தராயினும், அவர் அளிக்கும் கொடையை ஏற்றுக்கொள்ளோம்' என்று கூறி அவனை விட்டு அகன்றார்.

'பெருஞ் சித்திரனார்' என்ற புலவர், ஒரு நாள் அதிகமானைக் காணச் சென்றார். அவன், புலவரை மதிக்கும் பெற்றி வாய்ந்தவனாயினும், அப்போது அரசாங்க வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தா னாதலால், புலவருக்குரிய பரிசிற்பொருளை மற்றொருவரிடம் கொடுத்தனுப்பினான். அப் பரிசைக் கண்ட சித்திரனார் சீற்றம் கொண்டார்; 'என்னை யாரென்று நினைத்தான் அதிகமான்? அவனைக் கண்டு பரிசுபெற வந்தேனே அன்றிப் பாராமுகமாக அவன் கொடுக்கும் பொருளைக் கொண்டு போக வந்தவன் அல்லேன் யான். பாட்டைப் பாடிவிட்டு, அதற்கு ஈடாகப் பரிசில் பெற்றுச் செல்பவன் வாணிகப் புலவன் ஆவான். அவ்வகையாரைச் சேர்ந்தவன் அல்லன் யான். கவியின் சுவையறிந்து, அன்புடன், அரசன் தினையளவு பொருள் தரினும் அதனைப் பெரிதாக ஏற்று மகிழ்வேன்' என்று உணர்ச்சி ததும்பப் பாடினார்.

இசைத் தமிழ் வளர்ச்சி

இயற்றமிழை ஆதரித்த பண்டைத் தமிழரசர்கள் இசைத் தமிழையும் நன்கு போற்றினார்கள். அக்

காலத்து இசைக் கருவிகளில் சிறந்தன குழலும் யாழும். யாழ், பலதிறப்பட்டதாக அமைந்திருந்தது. பாணர் என்பவர் சீறியாழ் என்னும் சிறிய யாழைத் தாம் செல்லும் இடமெல்லாம் எடுத்துச் சென்றனர். சிறிய யாழ், எப்பொழுதும் அவர் கையகத்து இருந்தமையால் அது 'கைவழி' என்னும் பெயர் பெற்றது. இசைவாணராகிய பாணரைப் பெருநள்ளி என்ற குறுநில மன்னன் அன்போடு ஆதரித்தான். அவனைப் பாடினர் வன்பரணர் என்ற புலவர்:

"நள்ளி! வாழியோ நள்ளி! நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவுஎமர் மறந்தனர் ; அதுநீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையானே"

என்ற பாட்டின் நயம் அறியத் தக்கதாகும். 'அரசே! பாணர்க்கு நீ பெருங்கொடை கொடுக்கின்றாய். உன் உணவை உண்டு மயங்கி, இசை மரபினை மறந்து விட்டனர் இசைப்பாணர்; கைவழி யாழிலே மாலைப் பொழுதில் பாடுதற்குரிய செவ்வழிப் பண்ணைக் காலைப் பொழுதிலே பாடுகின்றார்கள்; காலையில் பாடுதற்குரிய மருதப் பண்ணை மாலையில் பாடுகின்றார்கள் ; இதற்குக் காரணம் நின் கொடையே' என்று கூறினர் புலவர். இதனால், பண்டை இசைவாணர், பண்களை வகுத்திருந்ததோடு, அவற்றைப் பாடுதற்குரிய பொழுதையும் வரையறுத்திருந்தார்கள் என்பது இனிது விளங்குகின்றது. பண்ணமைந்த இசைபாடும் பாணர்க்குத் தமிழரசர் வரிசை யறிந்து பரிசளித்தார்கள். வெள்ளி

நாரால் தொடுத்த பொற்றாமரை மலர் பாணர்க்கு உரிய உயர்ந்த பரிசாகக் கருதப்பட்டது.

சங்ககாலப் பெண்மணிகள்

அக் காலத்தில் கலையுணர்வு பெற்ற பல பெண் மணிகள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள். 'பேதைமை என்பது மாதர்க்கு அணிகலம்' என்பது தமிழ் நாட்டாரது பழங் கொள்கை யன்று என்பதற்குப் புறநானூறு ஒன்றே போதிய சான்றாகும். செவ்விய கவிபாடும் திறம் பெற்ற பெண்பாலார் பாடிய அருமை சான்ற பல பாடல்கள் புறநானூற்றிலே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. கரிகாற் சோழன் வெண்ணிப் போர்க் களத்திலே பெற்ற வெற்றியை வியந்து பாடினள் ஒரு பெண். அவள் குயவர் குலத்திற் பிறந்தவள். 'வெண் ணிக் குயத்தியார்' என்று புறநானூற்றிலே அம்மாது போற்றப்படுகின்றாள். இன்னும், நப்பசலையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார் மலையமான் திருமுடிக் காரியையும் பிறரையும் பாடியுள்ளார். இவர் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள கொற்கை மூதூரைச் சூழ்ந்த மாறோக்கம் என்ற நாட்டிலே தோன்றியவர். இன்னும், அக் காலத்திய அரசராலும் அறிஞராலும் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்ற ஔவையாரை அறியா தார் யாரே? ஆகவே, ஆண் பெண்ணாகிய இரு பாலாரும் முற்காலத்தில் கல்வியறிவால் மேம்பட் டிருந்தார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

வீரத் தாய்மார்கள்

இன்னும், வெம்மை சான்ற போர்க்களத்தில், அஞ்சாது நின்று அமர் புரியுமாறு, தாம் பெற்ற

அருமை மைந்தரை ஊக்கி அனுப்பிய வீரத் தாயரும் அக் காலத்தே விளங்கினர். மாற்றார்க்குப் புறங் கொடாது, மார்பிலே புண்பட்டு இறந்த மைந்தனது மேனியைக் கண்ட நிலையில், பெற்ற போதினும் பெரியதோர் இன்பம் அடைந்தாள் ஒரு தாய். மற்றொரு வீரமாது, முதல்நாள் நடந்த போரில் தமையனை இழந்தாள்; மறுநாள் நடந்த போரில் கணவனை இழந்தாள். பின்னும் போர் ஒழிந்த பாடில்லை. அவள் குடும்பத்தில் சிறு பையன் ஒருவனே எஞ்சி நின்றான். முன்னே இறந்துபட்ட தலைவனையும் தமையனையும் நினைந்து அவள் தளர்ந்தாள் அல்லள்; தன் குடியைக் காப்பதற்கு மைந்தன் ஒருவனே உள்ளான் என்பதையும் உணர்ந்தாள் அல்லள்; அருமந்த பிள்ளையை அன்போடு அழைத்தாள்; வெள்ளிய ஆடையை உடுத்தாள்; தலையைச் சீவி முடித்தாள்; வேலைக் கையிலே கொடுத்தாள்; போர்க்களத்தை நோக்கி அவனை விடுத்தாள். இவ்வீர மங்கையை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் பெண்புலவர் வியந்து பாடியுள்ளார்.

மக்கள் வாழ்க்கை நலம்

இனி, அந் நாளில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையைக் குறித்துப் புறநானூறு பல செய்திகள் கூறுகின்றது. 'மன்னவன் எவ்வழி மன்னுயிர் அவ்வழி' என்றவாறு, முற்கால மக்கள் மன்னனையே பின்பற்றி நடக்க முயன்றார்கள். அரசன் கடமையை அறிவிக்கின்ற புறநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்று இக் கருத்தைக் குறிக்கின்றது. பிள்ளையைப்

பெற்று வளர்ப்பது தாயின் கடமை என்றும், அவனை அறிவுடையவன் ஆக்குவது தந்தையின் கடமை என்றும், ஒழுக்க நெறியில் நிறுத்துவது அரசன் கடமை என்றும் பொன்முடியார் என்ற புலவர் திறம்படப் பாடியுள்ளார்

அரசன் அறநெறி தவறாதவனாய் ஆண்டு வந்தால் குடிகளுக்கு எவ்வகைக் கவலையும் இல்லை என்பதும், அவன் அறநெறி தவறினால், மழை பருவத்திற் பெய்யாது, பசியும் பிணியும் குடிகளை வருத்தும் என்பதும் பழந்தமிழர் கொள்கை. இதனாலேயே 'அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்' என்ற வாசகம் எழுந்தது.

வேளாண்மை என்னும் பயிர்த்தொழில், சிறந்த தொழிலாகக் கருதப்பட்டது. இல்லறம், துறவறம், என்னும் இருவகை அறமும் நாட்டில் நிலைபெறுதற்கு வேளாண்மை முட்டின்றி நடைபெறல் வேண்டும் என்பது முன்னைத் தமிழ்நாட்டார் அறிந்த உண்மை. அந் நாளில் வேளாளர், சிறந்த குடிகளாகக் கருதப் பட்டார்கள். அறத்தையும், அறிவையும் வளர்ப்பதற்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருள் வளத்தை நாட்டிலே பெருக்கியவர் அவர்களே. இத் தகைய பெருமக்கள் இருத்தலாலேயே உலகம் நிலை பெற்றிருக்கின்றதென்று இளம் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன் பாடினான்.

இன்னும், வாழ்க்கைக்கு உரிய சிறந்த நெறிகளையெல்லாம் எடுத்தோதுகின்ற புறநானூறு, எல்லாரும் கடைப்பிடித்தற்குரிய ஓர் அறத்தினைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றது.

" பல்சான் றீரே ! பல்சான் றீரே !
நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் ! "

என்ற அறவுரையைக் கடைப்பிடித்தல் தமிழ் மக்கள் கடனாகும்.

இலக்கிய நயம்

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் அமைந்துள்ள சொல்லையும் பொருளையும் பிற்காலப் பெருங்கவிஞர் பொன்னேபோல் போற்றினர். நாட்டில் வாழும் உயிர்களுக்கு அரசனே உயிர் என்ற உண்மை,

" நெல்லும் உயிரன்றே ; நீரும் உயிரன்றே ;
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் "

என்று புறப்பாட்டிலே கூறப்படுகின்றது. இப் பாட்டின் சொல்லும் பொருளும் கம்பரால் போற்றப் பட்டுள்ளன. இராமனுடைய இனிய பண்புகளை எடுத்துரைக்கப் போந்த கம்பர்,

" கண்ணிலும் நல்லன் ; கற்றவர் கற்றிலா தவரும்
உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் அவனையே உவப்பார் "

என்று அருளிப் போந்தார். இன்னும் புறநானூற்றுப் பாடல்களைத் தழுவி எழுந்த கவிகளும் நூல்களும் பல வாகும். தமிழறிஞரது துயரைத் தீர்ப்பதற்காகத் தன் தலையைக் கொடுக்க முன்வந்த குமண வள்ளலின் பெருமையை விளக்கிப் பாடினர் ஒப்பிலாமணிப் புலவர் :

" அந்தநாள் வந்திலை அருந்தமிழ்ப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை அடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைநோய் களையே "

என்னும் பாட்டு, புறநானூற்றுப் பாடலொன்றைத் தழுவி எழுந்ததாகும். இன்னும், பாரி வள்ளலைக் குறித்துக் கபிலர் பாடிய பாடல்களையே பெரிதும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, ‘ பாரி காதை ’ என்னும் பனுவல் இக் காலத்தில் தோன்றியுள்ளது.

ஆகவே, புறநானூறு, தமிழ்ச்சுவை தேரும் மாணவர்க்கு ஓர் இலக்கியக் கேணியாம் ; பழமையைத் துருவுவார்க்குப் பல பொருள் நிறைந்த பண்டார மாகும் ; தமிழ்நாட்டுத் தொண்டர்க்கு விழுமிய குறிக் கோள் காட்டும் மணிவிளக்காகும். இத்தகைய பெரு நூலைத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் போற்றிப் படித்து இன்பமும் பயனும் எய்துவோமாக.

3. வேளாளப் பெருமக்கள் மகாநாடு*

திறப்புரை

பெரியோர்களே ! தாய்மார்களே !

பழம் பெருமை வாய்ந்த மதுரையம்பதியில் வேளாளப் பெருமக்கள் மகாநாடு இன்று நடைபெறுகின்றது. வேளாண்குல மாந்தர் பல்லாயிரவர் இங்கே குழுமி யிருக்கின்றார்கள். முன்னாளில், வேளாளர் குலம் இந்நாட்டில் மிக்க மேன்மையுற்றுத் திகழ்ந்தது. வேளாளருக்குரிய பயிர்த்தொழிலைப் புகழாதார் தமிழ் நாட்டில் எவருமில்லை. "மேழிச் செல்வம் கோழை படாது" என்பது இந்நாட்டார் கொள்கை. மேழியே வேளாண்மையின் சின்னம். அம் மேழிக்கொடி இந்த மகாநாட்டுக் கொட்டகையில் அழகுற மிளிர்கின்றது. அதனை 'வாழி வாழி!' என்று வாழ்த்துகின்றோம்.

முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே ஒரு திருமணம் : மன்னரும் முனிவரும், பாவலரும் நாவலரும், குடிகளும் படைகளும் மணமாளிகையில் நிறைந்திருந்தார்கள். ஔவையாரும் அங்கே வந்திருந்தார். மன்னன் திருமகனே மணமகன். மணம் இனிது முடிந்தது. மங்கல வாழ்த்துத் தொடங்கிற்று. முனிவர் ஒருவர் எழுந்தார் ; 'மண மக்கள் பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க !' என்று வாழ்த்தினார். 'இளவரசு

* 1—6—1947-இல் மதுரையில் நடைபெற்ற மகாநாடு இது.

வாழையடி வாழையென வையகத்தில் வாழ்க!' என்று வாழ்த்தினார் மற்றொரு முனிவர். ஔவையார் எழுந்தார்; 'அரசே, உன் நாட்டில் வரப்பு உயர்க!' என்று வாழ்த்தினார். அவ் வாழ்த்துரையின் பொருத்தமும் பொருளும் அறியாத சபையார், ஒருவரை ஒருவர் வெறித்து நோக்கினர். அது கண்ட ஔவையார், தம் வாழ்த்துரையின் கருத்தை விரித்துரைப்பாராயினர்; "சபையோரே! 'வரப்பு உயர்க!' என்று இளவரசை நான் வாழ்த்தினேன். விளைநிலத்தின் வரப்பு உயர, நீர் உயரும்; நீர் உயர, நெல் உயரும்; நெல் உயர, குடி உயரும்; குடி உயர, கோன் உயர்வான்" என்று விளக்கம் கூறினார்.

தமிழ்நாட்டாரது கொள்கையை இவ்வாறு சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார் ஔவையார். 'உழவனே நாட்டின் உயிர்நாடி; அவன் ஊக்கமே அரசனது ஆக்கம்; அவன் கையால் நட்ட நாற்று முடி தழைத்தால், மன்னன் மணி முடி தழைக்கும்' என்று புலவர்கள் பாடினார்கள். அரசனது செங்கோலை நடத்தும் கோல், 'உழவன் ஏரடிக்கும் சிறு கோலே' என்றார் கம்பர். 'உலகம் என்னும் தேருக்கு உழவனே அச்சாணி' என்றார் வள்ளுவர். இதனாலன்றோ உழவன் கையைப் புகழ்ந்தனர் கவிஞர்?

"மேழி பிடிக்குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்கும்கை
ஆழி தரித்தே அருளும்கை—சூழ்வினையை
நீக்கும்கை என்றும் நிலைக்கும்கை நீடூழி
காக்கும்கை காராளர் கை"

என்ற பாட்டின் ஒவ்வொரு சொல்லும் உண்மை என்பது இன்று நாட்டுக்குப் படியளக்கும் அரசாங்கத்

தார்க்கும் நன்கு தெரியுமன்றே? சுருங்கச்சொல்லின் பயிர்த்தொழிலே நாட்டின் உயிர்த் தொழில். அத் தொழிலே பொல்லாப் பசியைப் போக்கும்; நல் லறத்தைக் காக்கும்.

இத் தகைய சிறந்த தொழிலைச் செய்யும் உழவன் பெருமை யெல்லாம் அவன் உழைப்பின் பெருமையே யாகும். உழவன் எந்நாளும் உழைப்பவன்; நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ வஞ்சமின்றிப் பாடுபடுபவன். விளை நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி, பருவத்தே பயிர்செய்து, கண்ணுங் கருத்துமாய்க் களைபறித்து, நீர் பாய்ச்சி, பயன் விளைக்கும் உழவன் பணியைப் பற்றிய பழமொழிகள் தமிழ்நாட்டிலே பல உண்டு. 'உழுகின்ற காலத்தில் ஊர்வழி போனால் அறுவடைக் காலத்தில் ஆள்தேட வேண்டா' என்பது ஒரு பழமொழி. 'வயலில் மோட்டை போனால் கோட்டை போச்சு' என்பது மற்றொரு பழமொழி. கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோல் பயிரினைக் காத்துப் பயன் விளைவிப்பவன் உழவன் என்பது இப் பழமொழிகளின் கருத்து.

'உழவன் உழைப்பாளன்' என்பது அவன் தொழிலைக் குறித்து வழங்கும் ஒரு சொல்லாலே விளங்கும். இக்காலத்தில் விவசாயம் என்பது உழவுத் தொழிலைக் குறிக்கின்றதல்லவா? அச் சொல் வட சொல். உழைப்பு என்பதே அச் சொல்லின் பொருள். மற்றத் தொழில்களை விட்டுப் பயிர்த்தொழிலை மட்டும் விவசாயம் என்ற சொல் ஏன் குறிக்கின்றது? தமிழ் நாட்டார் உழவனது உழைப்பே உழைப்பு என்று

கருதியதாலன்றே உழவுத் தொழிலுக்கு விவசாயம் என்று பெயரிட்டனர் ?

பயிர்த்தொழிலைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல் வேளாண்மை. பயிர்த்தொழில் எவ்வளவு பழமை வாய்ந்ததோ, அவ்வளவு பழமை வாய்ந்தது வேளாண்மை என்ற சொல்லும். வேளாண்மை செய்பவர் வேளாளர். இந் நாட்டிலே, அன்றும் இன்றும் வேளாளருக்குத் தனிச் சிறப்புண்டு. வேளாளர், தம் நிலத்தைப் பண்படுத்தியவாறு மனத்தையும் பண்படுத்தினார்கள் ; தம் உழைப்பால் வந்த உணவுப் பொருள்களைத் தங்கு தடையின்றி எல்லோருக்கும் தந்தார்கள் ; அற்றாரையும் அலந்தாரையும் ஆதரித்தார்கள்; பசித்தோர் முகம்பார்த்துப் பரிவு கூர்ந்தார்கள் ; வருந்தி வந்தவர் அரும்பசி தீர்த்து, அவர் திருந்திய முகம் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். அதனால் வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கே உபகாரம் என்னும் பொருள் வந்தது. திருக்குறளிலே அப் பொருளைக் காணலாம்.

" இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு "

என்று திருக்குறள் பாடிற்று. இக் குறளில் வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்குப் பரோபகாரம் என்பது பொருள். திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே வேளாண்மை என்ற சொல் பரோபகாரம் என்னும் பொருளில் வழங்கி யிருக்குமானால், அதற்கு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்னமே வேளாளரிடம் அப் பண்பாடு தோன்றி வளர்ந்து சிறப்பாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரத்

தக்கது. "வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணுதான்" என்று பழைய நீதிநூல் பாடியதும் இக் கருத்துப் பற்றி யன்றோ? திருஞானசம்பந்தரும் வேளாளருடைய பண்புகளைத் தேவாரத் திருப் பாட்டிலே கூறுகின்றார்:

" வேளாளர் என்றவர்கள்
வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்கும் தாளாளர் "

என்பது அவர் தேவாரம். இப் பாட்டால் வேளாளர் சிறந்த உழைப்பாளர் என்பதும், கொடையாளர் என்பதும் நன்கு தெரிகின்றன.

பயிர்த் தொழில் செய்வதற்கு ஏர் இன்றியமை யாதது. ஏரில்லாத உழவனுக்கு ஏற்றமில்லை.

" ஏரும் இரண்டுளதாய் இல்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய் — ஊருக்குச்
சென்று வரஅணித்தாய் செய்வாரும் சொற்கேட்டால்
என்றும் உழவே இனிது "

என்ற பாட்டு, சிறு குடியானவனுக்கு வேண்டுவன வற்றைக் கூறுகின்றது. குடிகளுக்குச் சீரும் சிறப்பும் ஏரால் வரும் என்பது தமிழ்நாட்டார் கொள்கை. 'சீரைத் தேடின் ஏரைத் தேடு' என்று பணித்த நாடு தமிழ்நாடு. ஏரே நிலத்தைச் சீர்படுத்துவது. ஏரே பசிப்பிணியை வேரறுப்பது. ஏரே இனிமை தருவது; இன்பம் பயப்பது.

இத் தகைய ஏரை அழகிய பொருளாகக் கண்ட னர் பழந்தமிழர். ஏர் என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்னும் பொருள் பண்டைத் தமிழில் உண்டு. அழகுடைய இளங்கிளியை 'ஏர் ஆர் இளங்கிளியே' என்று அழைத்தார் மாணிக்கவாசகர். ஏரில் என்ன

அழகு உண்டு? கோணல் மாணலாக, கட்டை நெட்டையாக, கரடு முரடாக இருப்பதன்றோ ஏர்? இத்தகைய கருவியில் அழகைக் கண்டதுதான் தமிழர் பெருமை! தமிழர் பண்பாடு!

கண்ணுக்கு இன்பம் தருவது ஒன்றே அழகு என்று கொண்டாரல்லர் பண்டைத் தமிழர். கருத்துக்கினிய குணங்களின் அழகையும் அவர்கள் கொண்டாடினார்கள்; பயனுள்ள பொருள்களின் பண்பறிந்து பாராட்டினார்கள்; மழை பொழியும் மேகத்தை ஓர் அழகிய பொருளாகக் கண்டார்கள்; எழிலி என்று அதற்குப் பெயரிட்டார்கள்; எழில் என்பது அழகு. அழகுடைய பொருள் எழிலி எனப்படும். அமிர்தம் போன்ற மழையைப் பொழிந்து உலகத்தை வாழ்விக்கும் கார்மேகத்தின் கருணை அழகியதன்றோ? அவ்வாறே, உழுகின்ற ஏரின் சீரை அறிந்து, அதனால் விளையும் பயனை உணர்ந்து, ஏர் என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்னும் பொருளைத் தந்தனர் பழந்தமிழர்.

முன்னாளில் ஏருக்கு இருந்த ஏற்றமும் எடுப்பும் வேறு எதற்கும் இருந்ததாகத் தோற்றவில்லை. படை எடுக்கும் வீரனையும், பாட்டிசைக்கும் புலவனையும் ஏரடிக்கும் உழவனாகவே கண்டது பண்டைத் தமிழ் நாடு. வில்லாளனையும், இனிய சொல்லாளனையும் ஏராளனாகத் திருவள்ளுவர் காட்டுகின்றார்:

> "வில்லேர் உழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்க
> சொல்லேர் உழவர் பகை"

என்ற திருக்குறளில் வில்லையும் சொல்லையும் ஏராக உருவகம் செய்தருளினார் திருவள்ளுவர். அப்படியே

வாளேந்திய வீரனை 'வாள் உழவன்' என்றும், வேல் ஏந்திய வீரனை 'அயில் உழவன்' என்றும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் போற்றுவாராயினர்.

ஏரால் விளையும் உணவுப் பொருள்களை யெல்லாம் ஒரு சொல்லால் உணர்த்தினர் தமிழ் நாட்டார். இக் காலத்தில் மளிகைக் கடை என்பது பலசரக்குக் கடையின் பெயராக வழங்குதல் போன்று, முற்காலத்தில் கூலக்கடை என்பது பலவகைத் தானியங்களும் விற்கும் கடைக்குப் பெயராக அமைந்தது. நெல்லும் புல்லும், வரகும் தினையும், எள்ளும் கொள்ளும், அவரையும் துவரையும், பயறும் உளுந்தும், சாமையும் பிறவும் கூலம் என்ற ஒரு சொல்லாலே குறிக்கப் பட்டன. பெரிய நகரங்களில் கூலவீதிகள் சிறந்திருந்தன. சோழநாட்டின் தலைநகராக விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும், பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலும் 'கூலங் குவித்த கூல வீதிகள்' இருந்தன என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இன்றும் கூலவீதியைத் திருநெல்வேலியிலே காணலாம். மேல ரத வீதியை அடுத்துள்ள தெரு, 'கூலக் கடைத் தெரு' என்றே இன்றுகாறும் வழங்கி வருகின்றது. மதுரைமாநகரில் கூலக்கடை வைத்திருந்த சாத்தனார் 'கூலவாணிகன் சாத்தனார்' என்று பெயர் பெற்றார். அவரே மணிமேகலைக் காவியம் இயற்றிய கவிஞர் என்பர். அந் நாளில் இசையரங்குகளிலும், நடன சாலைகளிலும் உழவரை வாழ்த்தும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. நாடாளும் மன்னனை வாழ்த்திய பின்பு, உணவளிக்கும் உழவனை வாழ்த்துவர் இசைவாணர். 'பதினெண் கூலமும் உழவர்க்கு மிகவே'

என்னும் வாழ்த்துரை ஒரு பழைய இசை நூலிற் காணப்படுகின்றது.

உழவுத் தொழிலால் மேன்மையுற்ற நாடொன்று 'நாஞ்சில் நாடு' என்று பெயர் பெற்றது. நாஞ்சில் என்பது ஏர். மலையாள மன்னருடைய ஆட்சியில் அமைந்துள்ளது நாஞ்சில் நாடு. அந் நாட்டை ஏராலே சீராக்கி, உழைப்பாலே சிறப்பாக்கியவர் தமிழ் நாட்டு உழவரே என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

முன்னாளில், 'சொன்ன சொல் தவறுதவர்' என்ற பெருமை வேளாளருக்கு இருந்தது. "ஊழி பேரினும் பெயரா உரையுடைய பெருக்காளர்" என்று வேளாளரைப் புகழ்ந்து பாடினார் கம்பர். அன்னார், வாய்மையை உயிரினும் அருமையாகப் போற்றி வாழ்ந்தனர். இதற்கு ஒரு சான்று கூறுவேன் :

தொண்டை நாட்டுத் திருவாலங்காட்டுக்கு அருகே, பழையனூர் என்ற மூதூர் உள்ளது. அங்கே எழுபது வேளாளர் முற்காலத்தில் அறநெறி வழுவாது வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள், வழிப்போக்கன் ஒருவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றும் வண்ணம் நெருப்பில் இறங்கி உயிர் நீத்தார்கள். அச் செய்தி தமிழக முழுவதும் பரவியிருந்தது.

" மாறுகொடு பழையனூர் நீலி செய்த
வஞ்சனையால் வணிகன் உயி ரிழப்பத் தாங்கள்
கூறியசொல் பிழையாது துணிந்து செந்தீக்
குழியில்எழு பதுபேரும் முழுகிக் கங்கை
ஆறணிசெஞ் சடைத்திருஆ லங்காட் டப்பர்
அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் அடியின் கீழ்மெய்ப்
பேறுபெறும் வேளாளர் பெருமை எம்மால்
பிரித்தளவிட்(டு) இவளவெனப் பேச லாமோ "

என்ற ஆன்ஞேர் பாட்டிலே இவ் வரலாறு குறிக்கப்படு கின்றது. இவற்றையெல்லாம் இப்பொழுது நாம் மறந்துவிட்டோம். தமிழ் நாட்டு மாணவன் ஒருவனை நோக்கி, " சொன்ன சொல் தவருதவர் யார் ?" என்று வினவினுல், 'பழையனூர் வேளாளர்' என்ற பதில் வருமா ? அவர் பெருமைதான் அவனுக்குத் தெரி யாதே ! அரிச்சந்திரன் பெயர் தெரியும்; அவன் கதை தெரியும். ஆதலால். தான் படித்த கதைப் பாடத்தி லுள்ள அரிச்சந்திரனையே அவன் எடுத்துக் கூறு வான். அப்படியே, " வரையாது பொருள் கொடுத்த வள்ளல் யார் ?" என்று கேட்டால், 'பாரி' என்று சொல்ல நம் பள்ளி மாணவர் படித்தாரில்லையே ! கொடைக்குக் கர்ணன் என்பதுதானே அவர் படித்த பாடம் ! இந்தப் பாண்டி நாட்டிலே யுள்ள மலைக் கோமானுகப் பாரி என்ற தமிழ் வள்ளல் விளங்கினுன் என்பதும், " கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை " என்று தேவாரமே அவன் பெருமையைப் பாடிற்று என்பதும் அறியாமல் இந் நாட்டில் வாழ்வது இழுக்கன்ருே ? இனியேனும் நம் பிள்ளைகள் படிக்கும் நூல்களிலும், கேட்கும் கதைகளி லும், பழையனூர் வேளாளரும், பாரி வள்ளலும், இவர்போன்ற பெருமக்களும் இடம்பெறல் வேண்டும் என்பது என் ஆசை.

இந் நாட்டிலே உழைப்பாலும், ஒழுக்கத்தாலும் ஒற்றுமையாலும் நம் முன்னேர் சிறப்புற்று வாழ்ந் தார்கள். அப் பண்புகளைப் பாதுகாத்து வளர்த்தல் வேண்டும். வருங்கால வாழ்க்கைக்கு இம் மாநாடு

வழிகாட்டுதல் வேண்டும். பல துறைகளிலும் நம் வேளாளர் முன்னேற்ற மடைவதற்குரிய முறைகளை வகுத்தல் வேண்டும். இவ் வரும்பெருஞ் செயல்க ளெல்லாம் நடைபெறப் போகின்ற வேளாளப் பெரு மக்கள் மகாநாட்டை வாழ்த்துகின்றேன். மகா நாட்டின் தோற்றுவாயாக இதுகாறும் நான் பேசிய மொழிகளைக் கேட்டருளிய பெருமக்கள் அனைவரையும் மனமாரப் போற்றுகின்றேன்.

4. தமிழ்த் திருநாள் *

தலைமையுரை

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பாக இன்று இலங்கையில் தமிழ்த் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. இது நான்காம் தமிழ்விழா. முதல் ஆண்டிலே தமிழ் விழா மதுரையம்பதியில் நடைபெற்றது. மதுரை மாநகரம் பாண்டி நாட்டின் தலைநகரம்; செந்தமிழை உருவாக்கிய திருநகரம். இத்தகைய மதுரை மாநகரம் முதலாண்டு விழாவினை நடத்தியது மிகப் பொருத்த மாயிருந்தது. அடுத்த ஆண்டுவிழா சோழநாட்டின் பழந் தலைநகராகிய திருவாரூரில் நிகழ்ந்தது. சோழ வளநாட்டின் செழுமைக்கு ஏற்ற முறையில் எடுப்பாக நடந்தது அம் மகாநாடு. மூன்றும் மகாநாடு பண் டைச் சேரநாட்டின் ஓர் அங்கமாக விளங்கிய கொங்கு நாட்டிலே சீரும் சிறப்பும் உற்று விளங்கும் கோயம் புத்தூரில் நடைபெற்றது. நான்காம் மகாநாடு யாழ்ப் பாணத்தில் நடைபெறுகின்றது. இம் மகாநாட்டின் இலக்கியப் பகுதியில் என்னையும் பங்கு பற்றுமாறு பணித்த அன்பர் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த வணக்கம் உரியதாகும்.

அன்பர்களே! தமிழ் நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் பழமையான தொடர்புண்டு. தமிழ் இலக்கியமே இதற் குச் சான்று. பண்டமாற்று முறையிலும், பண்பாட்டு

* தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் 30—4—1951-இல் நடைபெற்றது நான்காம் தமிழ்த் திருநாள்.

முறையிலும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே யிருந்த உறவு சங்கநூல்களிலும் பிற்காலத்துப் பெருநூல்களிலும் பேசப்படுகின்றது. சங்கத் தமிழில் ஈழநாடு என்பது இலங்கையின் பெயர். பட்டினப்பாலை என்னும் பழந் தமிழ்ப் பாட்டிலே சோழநாட்டுக்கும் ஈழநாட்டுக்கும் இருந்த வாணிக உறவு குறிக்கப்படுகின்றது. அந் நாளில் பட்டினம் என்ருல் தமிழகத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினமே! சோழ நாட்டை ஊட்டி வளர்க்கின்ற காவிரியாறு கடலோடு கலக்குமிடத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் திரு நகரம் அமைந்திருந்தது. அதன் செழுமையையும் அழகையும் கண்டு மகிழ்ந்த செந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பூம்புகார் என்றும் அதனைப் போற்றுவராயினர். சிலப்பதிகாரம் பாடிய இளங்கோவடிகள், "பூம்புகார் போற்றுதும், பூம்புகார் போற்றுதும்" என்று பாடினர். அந் நகரத்தின் துறைமுகத்தில் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் இடையருது நிகழ்ந்தன. கடல் கடந்து பிற நாடுகளிலிருந்து அங்கு வந்திறங்கிய பண்டங்களைப் பட்டினப்பாலை தொகுத்துக் கூறுகின்றது. அந்த வரிசையில் ஈழநாட்டுப் பண்டமும் இடம் பெற்றுள்ளது. "ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்" பட்டினத் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கிய பண்டங்களென்று அப் பாட்டுக் கூறுகின்றது. ஈழ நாட்டிலிருந்து என்ன உணவுப் பொருள்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு இறக்குமதியாயின என்று இப்போது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் பண்டமாற்று முறையில் சோழ வளநாடு விரும்பி யேற்றுக்கொண்ட

உணவுப் பொருள்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தன என்பது ஒரு பெருஞ் சிறப்பன்றோ ?

இனி, சேரநாடு என்று பழங்காலத்தில் பெயர் பெற்றிருந்த மலையாள நாட்டிற்கும், ஈழ நாட்டிற்கும் பலவகையான தொடர்பிருந்தது. மலையாள நாட்டில் இன்று ஈழவர் என்று அழைக்கப்படுகின்ற வகுப்பார் இலங்கையிலிருந்து அந் நாட்டில் குடியேறியவரே யாவார். ஈழவர் என்ற சொல்லே அவர் ஈழநாட்டி லிருந்து வந்தவர் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

செங்குட்டுவன் என்னும் சிறந்த சேரமன்னன் மலையாள நாட்டில் அரசு வீற்றிருந்த பொழுது தமிழ் நாட்டில் அரும்பெருஞ் செயலொன்று நிகழ்ந்தது. கற்பின் செல்வியாகிய கண்ணகி, பாண்டிய மன்னனைத் தன் கற்பின் திண்மையால் வென்று, சேரநாட்டை யடைந்து தெய்வீகமுற்றாள். இந்த நிகழ்ச்சி மூன்று தமிழ்நாட்டையும் அதிரச் செய்தது. சேரநாட்டு அரசன் தன் நாட்டில் வந்து தெய்வீக முற்ற வீரமா பத்தினியாகிய கண்ணகிக்குச் சிறந்த திருக்கோயில் ஒன்று அமைத்தான். அக் காட்சியைக் காண்பதற்கு அயல்நாட்டு மன்னர் பலரைச் செங்குட்டுவன் அழைத்திருந்தான். அன்னவருள் ஒருவன் ஈழநாட்டு மன்னன். 'கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு மன்னன்' என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அவ் வரசன் குறிக்கப்படுகின்றான். இலங்கை வரலாற்றில் கஜபாகு என்ற பெயருடைய மன்னர் இருவர் இருந்தனர் என்றும், அவருள் முதல் கஜபாகு மன்னனே செங்குட்டுவன் அழைப்பை யேற்றுக்

கண்ணகி விழாவிற் கலந்துகொண்டவன் என்றும் வரலாற்று நூலோர் கூறுவர். தமிழகத்திற் கோயில் கொண்ட கண்ணகியின் பெருமையையும் கருணையையும் கண்கூடாகக் கண்ட கஜபாகு மன்னன் இலங்கையிலும் அத் தேவிக்கு ஆலய மமைத்து, சிறப்பொடு பூசனை செய்தா னென்றும், அதனால் மழை தவறாமல் பெய்து, ஈழநாடு, 'வளம் பல பெருகிப் பிழையா விளையுள் நாடாயிற்' றென்றும் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது. இன்றும் கண்டி முதலிய பல இடங்களில் கண்ணகி வழிபாடு நடைபெற்று வருவதாகத் தெரிகின்றது. முன்னமே வாணிகத்தால் இணைக்கப் பெற்றிருந்த தமிழகமும் இலங்கையும் கண்ணகி காலந்தொட்டு வழிபாட்டு முறையிலும் இணைக்கமுற்றன.

இன்னும் இலங்கைக்கும், தமிழகத்திற்கும் ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடும் உண்டு. சிவ மணமும், தமிழ் மணமும் ஒருங்கே கமழும் தேவாரம் பாடிய பெரியோர்கள் இலங்கையில் உள்ள சிறந்த சிவ ஸ்தலங்களைப் பாடியுள்ளார்கள். கடலருகேயுள்ள திருக்கோண மலையைப் பாடினார் திருஞான சம்பந்தர். மாதோட்டம் என்னும் நன்னகரில் அமைந்த மாதொரு பாகனைத் தொழுது பாமாலை அணிந்தனர் திருஞான சம்பந்தரும் சுந்தரரும். தமிழ்நாட்டிலுள்ள முருகனடியார்கள் இலங்கையிலுள்ள கதிர்காமத்தை நினைக்குந்தொறும் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் பெருக்குவர். அப்படியே ஈழநாட்டிலுள்ள சிவனடியார்க்குச் சிதம்பரமே சிறந்த திருக்கோயில். அன்னார் தில்லைமன்றிலே

திருநடம்புரியும் 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வமே செல்வம்' எனச் சிந்தையாரப் போற்றுவர்; தமிழகத்தில், முருகப் பெருமானுடைய படை வீடுகளாகப் போற்றப்படும் ஆறு பதிகளையும் அகனமர்ந்து ஏத்துவர்; அவற்றுள், "உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச்சீர் அலைவாய்" என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் புகழப் பெற்ற திருச்செந்தூரை நினைந்து நெக்கு நெக் குருகுவர்.

இன்னும், ஈழநாட்டிலே பிறந்து, தமிழ்நாட்டிலே வாழ்ந்து, தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த பேரறிஞர் பலராவர். மெய் வருத்தம் பாராது பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளை ஆராய்ந்து சிறந்த இலக்கண நூல்களையும், இலக்கிய நூல்களையும் முதன் முதலாக அச்சிட்டுத் தமிழகத்தார்க்கு உதவிய பெருமை யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய தாமோதரம் பிள்ளையவர்களுக்கே உரியதாகும். நற்றமிழ்ப் புலமையும் நாவன்மையும் ஒருங்கே வாய்ந்து தமிழ்மொழிக்கும் சிவநெறிக்கும் அரும்பெருந் தொண்டு செய்த ஆறுமுக நாவலரை அறியாதார் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தில் உளரோ? இந் நாவலர் பெருமான் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே பிறந்து தில்லையம்பதியிலே வாழ்ந்து எல்லையற்ற புகழெய்தினர். இன்னும் முத்தமிழில் நடுநாயகமாக விளங்கும் இசைத் தமிழுக்கு விழுமிய தொண்டு செய்த விபுலானந்த அடிகளும் இந் நாட்டவரேயாவர். பழந் தமிழ்நாட்டில் சிறந்த இசைக் கருவியாக விளங்கிய யாழின் திறத்தையும் தமிழிசையின் நலத்தையும் ஆராய்ந்து யாழ்நூல் என்னும் பெயரால்

இசையுலகத்திற்கு அரியதொரு விருந்தளித்த அறிஞர் பெருமானை அறியாதார் அறியாதாரே.

இலங்கை நாட்டிலே, யாழ்ப்பாணம், தமிழர் வாழும் தொன்னகரம்; தமிழ்மணங் கமழுந் திருநகரம். தமிழர் பண்பாடு யாழ்ப்பாணம் என்ற சொல்லிலே விளங்குகின்றது. யாழ்ப்பாணர் என்பார் பழந்தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு வகுப்பார். பண்ணோடு இசை பாட வல்லவர் பாணர் என்று முன்னாளில் அழைக்கப் பெற்றனர். அவருள் யாழிலே வல்லவர்கள் யாழ்ப் பாணர் என்று பெயர் பெற்றார்கள். சிலப்பதிகாரத் தில் இவர் பெருமை குறிக்கப்படுகின்றது. கண்ணகி வாழ்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்,

" குழலினும் யாழினும் குரல்முதல் ஏழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறன் மரபின் பெரும்பாண இருக்கையும் "

என்று அவர் இருந்த வீதி புகழப்படுகின்றது. தேவாரம் எழுந்த காலத்தில் திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் என்னும் சிவனடியார் ஒருவர் யாழிசையில் வல்லவரா யிருந்தார். அவர் திருஞான சம்பந்தரோடு பல தலங்களுக்கும் சென்று அவர் பாடிய தமிழ்ப் பாட்டை யாழிலே இசைத்துக் கேட்போர் செவிக்கும் சிந்தைக்கும் இனிய இசைவிருந்து அளித்தாரென்று திருத்தொண்டர் புராணம் தெரிவிக்கின்றது. இத் தகைய சிறந்த மரபு இப்பொழுது தமிழகத்திலே தூர்ந்து போயிற்று. பாணர் என்ற இனத்தார் இன்று தமிழ்நாட்டி லில்லை. அன்னார் கையாண்ட இசைக் கருவியாகிய யாழும் இப்பொழுது காணப்படவில்லை.

எனவே, முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மறைந்து போன ஓர் இன்னிசைக் கருவியையும், அக் கருவியிலே தமிழ்ப் பாட்டிசைத்த ஒரு பழங்குலத்தின் பெயரையும் இக் காலத்தார்க்கும் பாதுகாத்து வைத்திருப்பது யாழ்ப்பாணமே யாகும்.

நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ் இவ் வுலகிலுள்ள செம்மை சான்ற தொன் மொழிகளுள் ஒன்று. மன்னரும் முனிவரும் அம் மொழியைப் பேணி வளர்த்தார்கள். அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஆன்ம நலத்திற்கும் சாதனமாகிய நூல்கள் தமிழ் மொழியிலே சாலச் சிறந்து விளங்குகின்றன. இத் தகைய விழுமிய மொழியைத் தாய்மொழியாகப் பெற்றுள்ள நாம், இவ் வுலகிலுள்ள எந்நாட்டார்க்கும் எவ்வாற்றானும் குறைந்தவரல்லோம். ஆதலால், எந்நாட்டி லிருந்தாலும், எத்தொழில் செய்தாலும் தமிழ் மக்கள் நெஞ்சில் தமிழார்வம் குடிகொண் டிருத்தல் வேண்டும். இன்று தமிழினம் பல வேறு நாடுகளிற் பரவியுள்ளது. இவ் வுண்மையை யறிந்து பாடினார் பாரதியார்.

"சிங்களம் புட்பகம் ஆதிய தீவு பலவினும் சென்றேறி- [அங்குத்
தங்கள் புலிக்கொடி மீன் கொடியும் நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு"

என்ற பாட்டிலே விரிந்து பரந்த தமிழகம் குறிக்கப் படுகின்றது. இன்று பர்மா, மலேயா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா முதலிய அயல்நாடுகளிலும் தமிழர் வாணிகம் புரிந்தும் வளம் பெருக்கியும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அன்னவர் அனைவரும் தமிழ்த்

தாயின் சேய்கள் என்று உணர்ந்து ஒன்றுபடல் வேண்டும்.

சுதந்தர இந்தியாவில், நாட்டு மொழிகள் தலையெடுத்து வளரத் தொடங்கியுள்ளன. நாமிருக்கும் நாடு நமது என்ற உணர்ச்சி தமிழ் மக்களிடம் பெருகி வருகின்றது. "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்; யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல், வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப்போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை" என்ற பாரதியார் பாட்டின் உண்மையை உணர்ந்து பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவல்களைத் தமிழ்நாட்டு இளைஞர்கள் பாராட்டிப் படிக்கின்றார்கள். இத் தகைய ஆர்வம் தமிழ் வழங்கும் நல்லுலகெங்கும் பரவுதல் வேண்டும். 'தமிழன் என்றொரு இனமுண்டு; தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு' என்று பாடினார் ஒரு புலவர். அவர் பாடிய தமிழ்ப் பண்பு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பரக்கப் பேசப்படுகின்றது. ஆதலால், தமிழிலக்கியம் தமிழினத்தார்க்குத் தனிப் பெருஞ் செல்வம். அச் செல்வத்தை நாமும் துய்த்துப் பிறர்க்கும் வழங்குதலே இம் மாநாட்டின் நோக்கமாகும். இந் நோக்கம் நிறைவேறுமாறு தமிழ்ப் பெருந்தெய்வம் திருவருள் புரிக. 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்' என்னும் உண்மையை உணர்ந்து இம் மாநாட்டில் நிகழும் சொல்விருந்தை நுகர்வதற்குப் பல்லாயிரக் கணக்காகக் குழுமியுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

5. தமிழ் இசை விழா*

தலைமையுரை

பெரியோர்களே ! அன்பர்களே !!

இந்நாள் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நன்னாள் ஆகும். சென்னை மாநகரில் பத்தாண்டுகளாகச் சிறந்த பணி யாற்றி வரும் தமிழிசைச் சங்கம், இன்று 'அண்ணாமலை மன்றம்' என்னும் அழகிய கலைக் கோவிலில் அமர்ந்து காட்சி யளிக்கின்றது. மன்றம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லைக் கேட்பது செவிக் கின்பம்; அதன் பொருளை அறிவது சிந்தைக்கு இன்பம். பழந்தமிழ் மொழியில் மன்றம் என்பது ஊர் நடுவே யுள்ள பொதுவிடமாகும். இன்று தமிழகத்தின் தலைநகராகிய சென்னையம்பதியின் நடுவே, தமிழரின் சீர்மைக்கு ஒரு சான்றாக நிற்கும் இம்மாளிகை, தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவுடைமையாதலால் இதனை மன்றம் என்று அழைப்பது சாலவும் நன்றே. தமிழ் நாட்டில் எல்லையற்ற பெருமை வாய்ந்த தில்லையம் பதியின் அருகே பல்கலைக் கழகமொன்று நிறுவி, பாரதநாட்டுக் கலை வரலாற்றில் நிலையான ஓர் இடம் பெற்றுப் புகழுடம்பில் வாழும் ராஜா. சர். அண்ணா மலைச் செட்டியார் அவர்களின் தமிழார்வமும் தலையாய வள்ளன்மையும் இக் கலைமாளிகையாக உருவெடுத்துக்

* தமிழ் இசைச் சங்கத்தின் பத்தாம் ஆண்டு விழா சென்னை அண்ணாமலை மன்றத்தில் 15—1—53-இல் நடைபெற்றது.

காட்சி தருகின்றன. அண்ணாமலை யரசருடன் இசை வளர்க்கும் பெரும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோல் தமிழிசைச் சங்கத்தைக் காத்து வரும் பேரறிஞர் டாக்டர் ஆர். கே. சண்முகஞ் செட்டி யார் அவர்களுடைய கலைவண்ணமும் இம் மாளிகை யிலே காட்சி தருகின்றது. இப் பெருந் தலைவர் இரு வரும் முன்னின்று நடத்திய திருப்பணி சிறக்கும் வண்ணம் பொருளுடையார் ஆதரவு புரிந்தனர்; அருளுடையார் ஆசி கூறினர். இவ்வாறு ஒல்லும் வகையால் உதவி செய்து தமிழிசைக் கோயிலை உரு வாக்கிய நல்லார் அனைவருக்கும் தமிழ் மக்களின் நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

தமிழ்நாடு இப்பொழுது புத்துயிர் பெற்று வரு கின்றது. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் பொதுமக்களின் ஆதரவைப் பெற்று முன்னேறு கின்றன. இவ் வாண்டில், சென்னை மாநகரிலே தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் ஆதரவில் இயற்றமிழ் விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. நாடகத் தமிழாசிரியர் முதுபெரும் புலவர் திரு. சம்பந்த முதலியார் அவர் களின் எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவை முன்னிட்டு இந் நகரில் நிகழ்ந்த நாடகத் தமிழ் விழா என்றுமில்லாத தோர் இன்பக் காட்சியா யிருந்தது. இசைத் தமிழ் விழா இன்று இம் மன்றத்தில் மிகச் சிறப்பாக நடை பெறுகின்றது. இம் மூன்று தமிழ் விழாக்களையும் தொடங்கி வைத்து ஆசி கூறிய அண்ணல், கைராசி யுள்ள ராஜாஜி என்றால், முத்தமிழின் முன்னேற்றத் திற்கு இனித் தடையும் உண்டோ?

இசைத் தமிழ் என்பது முத்தமிழின் நடுநாயக மாக விளங்குவது. இசைத் தமிழ் என்றாலும் தமிழிசை என்றாலும் பொருள் ஒன்றே. இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூவகைத் தமிழையும் முன்னாளில் முனிவரும் மன்னரும் முன்னின்று வளர்த்தார்கள். முத்தமிழை யும் துறைபோகக் கற்ற வித்தகராகிய முனிவர் ஒருவர், பொதியமலையில் அமர்ந்து தமிழ்ப்பணி புரிந் தார். அவரைத் திருமுனிவர் என்றும், குறுமுனிவர் என்றும், முத்தமிழ் முனிவர் என்றும் கவிஞர்கள் புகழ்ந்துரைத்தார்கள்.

" முத்தமிழ் மாமுனி நீள்வரை யேநின்று
மொய்ம்புறக் காக்கும் தமிழ்நாடு "

என்று பாடினார் பாரதியார்.

இத் தகைய பெருமை வாய்ந்த முனிவர், தமிழ் நாட்டிற்கு மலைபோல் வந்த இடரை மஞ்சுபோல் இசைத்தமிழால் அகற்றிப் பாதுகாத்தார் என்று சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. 'ஆசைக்கோர் அளவில்லை' என்னும் ஆன்றோர் மொழியை மெய்ப்பித்த இலங்கை வேந்தனாகிய இராவணன் தமிழ்நாட்டிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தலைப்பட்டான். தமிழ் மலையாகிய பொதிய மலையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால் தமிழ்நாட்டை வளைத்து ஆட்சி புரிதல் எளிது என்று எண்ணினான் அம் மன்னன். அந் நோக்கத்தோடு பொதிய மலைக்குப் போந்தான்; அங்கே முத்தமிழ் முனிவராகிய அகத் தியர் அமர்ந்திருக்கக் கண்டான்; இராவணன் வல்லரசனாயினும் இன்னிசையில் ஈடுபட்டவன். நாரத முனிவனும் நயக்கும் வண்ணம் நல்லிசை பாட

வல்லவன்; பன்னருஞ் சாமகீதம் பாடி ஈசனது இன்னருளைப் பெற்றவன். இசைக் கலையில் இத்துணை ஏற்றம் வாய்ந்த இராவணன் தமிழிசையிற் புகழ் பெற்ற முனிவரிடம் தன் கைவரிசையைக் காட்ட ஆசைப்பட்டான். அவன் கருத்தறிந்த தமிழ் முனிவர் தம் இசைக் கருவியாகிய யாழை மீட்டினார்.

மன்னனுக்கும் முனிவருக்கும் இசைப்போட்டி நிகழ்ந்தது. முதலில் அரக்கர்கோன் அருமையாகப் பாடினான். அதன்பின் அகத்தியர் தமிழிசையை யாழில் அமைத்துப் பாடினார். அவர் பாட்டொலி கேட்ட பறவைகளும் விலங்குகளும் பரவசமுற்றன. எதிரே நின்ற கரும் பாறை இளகிற்று. அரக்கர் கோன் உள்ளம் உருகிற்று. அந்நிலையில் அகத்தியரை நோக்கி, 'என் உயிரினும் இனிய இசை ஞானியே! உமக்கு என்ன வேண்டும்?' என்றான் இராவணன். தமிழ் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற சமயம் வந்துற்றது என்று அறிந்த முனிவர், 'ஐயனே! இந்நாட்டிலுள்ளார் எவரையும் நீ துன்புறுத்தாமல் இருக்க வேண்டும்' என்றார். அதற்கிசைந்த இராவணனும் பொதியமலையை விட்டகன்றான். அன்று முதல் தமிழகத்தில் ஆட்சி செலுத்தும் கருத்தை அடியோடு விட்டொழித்தான் அரக்கர் கோமான். 'தமிழிசையின் வெற்றியால் அரக்கர் அச்சம் அகன்றது' என்று தமிழ் மக்கள் அகங்களித்தார்கள். இச் செய்தியைத்* தொல்காப்பியப் பாயிர வுரையாலும் மதுரைக் காஞ்சி யுரை

* 'பொதியின்கண் இருந்து இராவணனைக் காந்தருவத்தால் பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கினார் தமிழ் முனிவர்' என்பது தொல்காப்பியப் பாயிர உரை.

யாலும் அறியலாம். இவ் வரலாற்ருல் தமிழ்நாட்டை முன்ஞளில் அபயமளித்துக் காத்தது இசைத் தமிழே என்பது இனிது விளங்கும்.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டைப் பாதுகாத்த இசைத் தமிழ், கடல் கடந்து இலங்கைக்குச் சென்று வெற்றி பெற்ற செய்தியும் அறியத் தக்கதாகும். இன்று இலங்கையில் தமிழர் வாழும் நாடும் நகரமும் யாழ்ப் பாணம் என்னும் அழகிய பெயரைப் பெற்றுள்ளன. யாழ்ப்பாணர் என்பவர் இன்னிசைக் கருவியாகிய யாழைக் கையிலேந்தித் தமிழ்ப் பாட்டிசைக்கும் இசைவாணர். யாழ்ப்பாணர் என்ற குலத்தார் இப் பொழுது தமிழ்நாட்டில் இல்லையென்ருலும், முன் ஞளில் அவர் சிறந்து வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு ஒரு சான்ருக நிற்பது யாழ்ப்பாணம் என்னும் நன்னகரம்.

பழந்தமிழ்க் குடிகளாகிய பாணரைத் தமிழ் நாட்டுப் பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் ஆதரித்தார்கள் ; வரிசை அறிந்து அவர்க்குப் பரி சளித்தார்கள். சோழ நாட்டு மன்னனுகிய கரிகால் வளவனும் தொண்டை நாட்டில் ஆட்சி புரிந்த இளந் திரையனும் குறுநில மன்னனுகிய நல்லியக்கோடனும் இசைவாணர் குலத்தை ஆதரித்த செய்தி பத்துப் பாட்டிலே கூறப்படுகின்றது. சோழ நாட்டின் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பெரும்பாணர் குலம் சிறப்புற்று வாழ்ந்த தென்பது சிலப்பதிகாரத் தால் நன்கு அறியப்படுகின்றது. எனவே, முற்காலத் தில் தமிழிசையை இசைத் தொழிலுக்காகப் பயின்ற

வர் பாணர் குலத்தவரே என்பதும், அவர்களை ஆதரித்த பெருமை தமிழ்நாட்டு மன்னர்க்கு உண்டு என்பதும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் விளங்குவன வாகும்.

சங்க காலம் என்று சொல்லப்படுகின்ற பழங்கால நூல்களில் வரும் இசைப் பாடல்கள் இயற்கை நலங் களையும் இறைவன் பெருமையையும் அழகுற எடுத் துரைக்கின்றன. பரிபாடல் என்னும் பழைய இலக்கிய நூலில் வைகை ஆற்றைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. தமிழ்நாட்டின் நல்லணியாகத் திகழும் காவேரி ஆற்றை இளங்கோவடிகள் இசைப் பாட்டால் புகழ்ந்து வாழ்த்தியுள்ளார்.

'' பூவார்சோலை மயிலாடப் புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்
காமர்மாலை அருகசைய நடந்தாய் வாழி காவேரி ''

என்ற இசைப் பாட்டைக் கேட்கும் பொழுது தமிழ்ச் செவிகளில் இன்பத் தேன் வந்து பாய்கின்றதன்றோ?

இவ்வாறு பாணர்களும் புலவர்களும் வளர்த்து வந்த தமிழிசையைச் சைவ சமய நாயன்மார்களும் வைணவ சமய ஆழ்வார்களும் பக்தி நெறியைப் பரப்பு வதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். ஈசனைப் பாடிய தேவாரத் திருப்பாசுரங்கள், இறைவன் திருவருளை இன்னிசையால் எளிதிற் பெறலாம் என்னும் உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றன. இன்னிசை பாடுவார் பெறும் பயனைத் திருஞான சம்பந்தர் குறித்துள்ளார்.

'' பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக
மண்ணின்றி விண்கொடுக்கும் மணிகண்டன் ''

என்பது அவர் திருவாக்கு. 'இசைத் தமிழால் வழி படும் அடியார்க்கு ஈசன் மண்ணுலக வாழ்வும் தருவான்; விண்ணுலக வாழ்வும் தருவான்' என்பது இப் பாட்டின் கருத்து. திருநாவுக்கரசர் என்னும் பெரியார் கடுமையான சூலை நோயுற்றுத் துடிக்கும் பொழுது இறைவனை நினைந்து, "ஐயனே!

தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்நாமம் என்நாவில் மறந்தறியேன்"

என்று மனம் உருகிப் பாடினார். எனவே, இறைவன் அருளைப் பெறுவதற்குத் தமிழிசையே சிறந்த சாதனம் என்னும் கொள்கை தமிழ்நாட்டில் பரவிற்று. சிவனடியார்களும் திருமாலடியார்களும் அருளிய அருட்பாடல்கள் நாடெங்கும் பரவிய பான்மையால் பக்தி வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் நின்றது. இறைவனுக்குத் திருக்கோவில் கட்டும் பணியிலே ஈடுபட்டனர் தமிழ் மன்னர். தேவாரப் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்களும், ஆழ்வார்களின் மங்களா சாசனம் பெற்ற திருப்பதிகளும் பொதுமக்களின் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. 'கோவில் இல்லா ஊரில் குடி இருத்தல் ஆகாது' என்னும் கொள்கையும் எழுந்தது. இங்ஙனம் ஊர்தோறும் எழுந்த கோவில்களில் தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களை நாள் தோறும் பாடுதற்குரிய முறை வகுக்கப்பட்டது. சிவாலயங்களில் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளை விண்ணப்பம் செய்யும் இசைவாணர் ஓதுவார் என்று பெயர் பெற்றனர்.

"காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நல்நெறிக்கு உய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே"

என்று திருஞான சம்பந்தர் பாடிய தேவாரத்தில் 'ஓதுவார்' என்னும் சொல் ஈசன் புகழைப் பாடுவார் என்று பொருள்படுகின்றது. வழிபாட்டுக் காலங்களில் ஓதுவார் என்னும் தமிழிசைவாணர்கள் பக்திச் சுவை நிரம்பிய பாடல்களைப் பண்ணோடு பாடிய பொழுது அவற்றை அன்பர்கள் செவியாரப் பருகினர்; உள்ளம் உருகினர். எனவே, ஆதியில் அரசரால் ஆதரிக்கப் பெற்ற இசைத் தமிழ், இடைக் காலத்தில் ஆலயங்களின் ஆதரவுபெற்று வளர்ந்தது.

இயற்கையோடு இசைந்து இன்புறும் தன்மையினராகிய தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் கலந்து இசைப் பாட்டு வளமுற்றது. வேளாண்மை என்னும் பயிர்த்தொழில் இந்நாட்டிலே தொன்று தொட்டு நிகழும் பழுதற்ற தொழிலாகும். அத் தொழிலை மேற்கொண்ட பணியாளர் நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபடும்போதும் நல்ல பாட்டிசைத்தார்கள். கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்து நிலத்திலே பாய்ச்சும்பொழுதும் ஏற்றப் பாட்டு; நாற்று நடும்பொழுது நடுகைப் பாட்டு; அறுப்புக் களத்தில் ஏர்க்களப் பாட்டு; ஆக பயிர்த் தொழிலாளரது பாட்டு பலவாகும். இன்னும் குறிஞ்சி நிலத்திலே குறத்திப் பாட்டு ஒலிக்கும். மருத நிலத்திலே பள்ளுப் பாட்டு முழங்கும். பெண்கள் பந்து

விளையாடும் பொழுது பாட்டு; அம்மானை ஆடும் பொழுது பாட்டு; தாலாட்டும் பொழுது பாட்டு. சுருங்கச் சொல்லின் தமிழ்நாட்டில் பாட்டில்லாத பணியே இல்லை என்பது மிகையாகாது.

போர்க்களத்தைப் பற்றிய இசைப் பாட்டும் இந் நாட்டில் உண்டு. அவற்றுள் தலை சிறந்தது 'கலிங் கத்துப் பரணி' என்னும் தாழிசைப் பாட்டாகும். தமிழ் நாட்டுப் பெரு வேந்தனாகிய குலோத்துங்க சோழன் கலிங்க நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வாகை மாலை சூடிய வரலாற்றைப் புனைந்துரைப்பது கலிங்கத்துப் பரணி. பரணி பாடிய செயங்கொண்டான் என்னும் கவிஞனைக் குலோத்துங்க சோழன் பரிசளித்துப் பாராட்டினான். அம் மன்னன் தமிழிசையில் மிகவும் ஈடுபட்டவன்; போர் ஒழிந்த காலங்களில் தமிழ் இசை வாணரொடும் கலைவாணரொடும் பழகி இன்புற்றவன். அவனுடைய தேவியர்களில் ஒருவர் 'ஏழிசை வல்லபி' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கினார். இன் னிசையின் சுவை யறிந்த மன்னவன் இசைக் கலையின் நயந்தெரிந்து ஒரு நங்கையை மணந்து, ஏழிசை வல்லபி என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் அவளுக்கு அளித்தான் என்றும் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு பல துறைகளிலும் புகுந்து தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை இன்புறுத்திய இசைத் தமிழ், இக் காலத்திலே நாட்டுப் பற்றை வளர்ப்பதற்கும், அரசியல் அறிவைப் பரப்புவதற்கும் பயன்படுகின்றது. இந்த வகையில் வழி காட்டியவர் 'பாட்டுக்கொரு புல வன்' என்று பாராட்டப்படுகின்ற பாரதியாரே ஆவார்.

இந் நாட்டில் வழங்கிய பழைய இசைப் பாட்டு வகை பாரதியார் கவிதையிலே மிளிர்கின்றது. இந் நாடு சுதந்தரம் அடைந்த பொழுது மக்கள் எல்லோரும் பாடிய பாட்டு, " ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே, ஆனந்த சுதந்தரம் அடைந்து விட்டோமென்று— ஆடுவோமே " என்பது. இந்தப் பாட்டு பழங்காலப் பள்ளுப் பாட்டைத் தழுவி எழுந்தது என்பது சொல் லாமலே விளங்கும். இன்னும், ' பண்டாரப் பாட்டு ' என்று பாரதியார் பாடியுள்ள " அச்சமில்லை அச்ச மில்லை அச்சமென்பதில்லையே " என்ற வீரப் பாட்டு, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே திருநாவுக்கரசர் பாடிய " அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை ; அஞ்ச வருவதுமில்லை " என்ற வீரப் பாட்டை அடியொற்றிச் செல்வதாகும். இங்ஙனம் பழைய இசை மரபுகளைப் பின்பற்றிப் பாடிய பாரதியார், இனி வருங் காலத்தில் இசைத் தமிழ் வளர்ந்தோங்குதற் குரிய வழிகளையும் காட்டியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழி தழைத்து ஓங்க வேண்டுமாயின் 'மறைவாக நமக்குள்ளே பழங் கதைகள் சொல்வதில் ஓர் மகிமை இல்லை ' என்பது பாரதியார் கருத்து. தமிழ்நாட்டின் பெருமையை புத்தம் புதிய முறையில் பாடிய பாரதியார் பாட்டு இந் நாளில் தமிழ் நாடெங்கும் பரவி இன்பம் பயக் கின்றது.

" கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு
வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே— தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு—நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதி காரமென் றோர்மணி
ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு "

என்ற பாரதியார் பாட்டைக் கேட்கும் மக்களின் உள்ளத்தில் தமிழ் ஆர்வம் வளராது ஒழியுமோ? "தேமதுரத் தமிழோசை உலக மெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்" என்ற பாரதியார் பாட்டுத் தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்பும் தகைமை வாய்ந்த தன்றோ? இத் தகைய இசைப்பாட்டு ஆயிரம் ஆயிரமாக எழுந்து தமிழ்நாடு எங்கும் பரவுதல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரக் கவிஞர் காட்டிய நெறியைக் கடைப் பிடித்துத் தமிழ்நாட்டின் இயற்கைச் செல்வங்களாகிய ஆறுகள், அருவிகள், மலைகள், கடல்கள் முதலியவற்றின் அருமை பெருமைகளை இசைப்பாட்டின் வாயிலாகப் பொதுமக்களுக்கு வழங்குதல் வேண்டும். சென்னைமா நகரம் இப்பொழுது தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்து நிற்கின்றது. தமிழ் நாட்டின் தலைநகரமாகிய சென்னையம்பதி 'விரிநகர்' என்று புலவர் பாடும் புகழுடையதாகும். இந் நகரில் அமைந்த கடற்கரைச்சாலை இவ்வுலகிலுள்ள அருமையான காட்சிகளுள் ஒன்றென்று நாடறிந்தவர் கூறுவர். இத்தகைய சீர்மை வாய்ந்த சாலையைக் குறித்து அருமையான இசைப் பாட்டுக்கள் தோன்றுதல் வேண்டும். சென்னை அருகேயுள்ள மகாபலிபுரம் என்னும் மாமல்லபுரத்தில் நெய்தலும் குறிஞ்சியும் கொஞ்சி விளையாடும் காட்சி இந் நாட்டார்க்கு மட்டுமன்றி எந்நாட்டார்க்கும் இன்பமளிக்கின்றது. இன்னும் தமிழ் முனிவர் வாழும் பொதிய மலையும், மந்த மாருதம் மகிழ்ந்துலாவும் திருக்குற்றால மலையும் மாந்தர் கருத்தையும் கண்ணையும் கவரும் அழகு வாய்ந்தனவாகும். இவ் வியற்கைப் பொருள்கள்

எல்லாம் இசைப்பாட்டின் வழியாகத் தமிழ் நாட்டார்க்கு இன்பம் அளித்தல் வேண்டும்.

பழமையான பண்களின் வரலாற்றை ஆராய்வதும் புத்தம் புதிய இசைப்பாடல்களை இயற்றுவதும் இத் தமிழிசைச் சங்கத்தின் அடிப்படையான நோக்கமாகும். இத் தகைய பெரும்பணியை மேற்கொண்ட இச் சங்கம் பல்லாண்டு வாழ்க என மனமார வாழ்த்துகின்றேன். இசை நலம் இல்லாத என்னையும் இவ் வரும்பணியில் இசைவித்த செட்டிநாட்டரசர், ராஜா. சர். முத்தையசெட்டியார் அவர்களுக்கும், தமிழிசைச் சங்கத்தார்க்கும் என் பணிவார்ந்த வணக்கம் உரியதாகும்.

II இயற்கை இன்பம்

6. பொங்கலோ பொங்கல்*

தமிழ் நாட்டிலே பல சாதிகள் உண்டு; பல சமயங்கள் உண்டு. ஆயினும் தமிழர் அனைவருக்கும் பொங்கல் நாள் ஒரு புனித நாள். அந்த நாளில், வீடு தோறும் சுவையின் விளக்கம்; வீதிதோறும் மங்கல முழக்கம்; 'பொங்கல் பொங்கல்' என்பதே எங்கும் பேச்சு.

பொங்கல் விழா நடைபெறும் காலமும் இனிய காலம்; கார் உலாவும் வானமும், நீர் உலாவும் ஏரியும் கருணை காட்டும் காலம்; இயற்கை அன்னை பசுமை யான புடைவை உடுத்து, பன்னிறப் பூக்களைச் சூடி, இனிய காயும் கனியும் கரும்பும் அணிந்து இன்பக் காட்சி தருங் காலம்.

பொங்கலுக்குத் தலைநாள் போகி பண்டிகை. அதைக் கொண்டாடும் கருத்தென்ன? போகி என்ப

---

*சென்னை, 'பாரததேவி'யின் பொங்கல் மலரில் எழுதியது.

வன் இந்திரன். அவன் மேகங்களை இயக்கும் இறைவன். தமிழ் நாட்டார் பழங்காலத்தில் இந்திரனை விளை நிலங்களின் இறைவனாக வைத்து வணங்கினார்கள். சோழவள நாட்டில் இந்திர விழா இருபத்தெட்டு நாள் கோலாகலமாக நடைபெற்றது.

“ பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க ”

வேண்டும் என்று அவ் வானவனைத் தமிழ்நாட்டார் வழிபட்டார்கள். பண்டைத் தமிழரசர் காலத்தில் சிறப்பாக நடந்த அத் திருநாள், இப்பொழுது குன்றிக் குறுகி ஒரு நாளில் பண்டிகையாக நடைபெறுகின்றது.

போகி பண்டிகையை அடுத்து வருவது பொங்கற் புதுநாள் ; அந் நாளில் ‘ பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்’ நிகழும் ; வீட்டிலுள்ள பழம்பானைகள் விடைபெறும் ; புதுப்பானைகளில் பொங்கல் நடைபெறும். பால் பொங்கும் பொழுது, “ பொங்கலோ பொங்கல் ” என்னும் மங்கல ஒலி எங்கும் கிளம்பும். அப்போது, பெண்கள் குரவையாடுவர் ; பின்பு “ பூவும் புகையும் பொங்கலும் ” கொண்டு இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்குவர். அனைவரும் வயிறார உண்டு மகிழ்வர்.

பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள் நிகழ்வது மாட்டுப் பொங்கல். நாட்டுப் புறங்களில் அது மிக்க ஊக்கமாக நடக்கும். முற்காலத்தில் மாடே செல்வமாக மதிக்கப் பட்டது. மாடு என்ற சொல்லுக்கே செல்வம் என்னும் பொருள் உண்டு. மன்பதைக்காக உழைக்கும்

வாயில்லா உயிர்களில், மாட்டுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லத் தக்கது மற்றொன்று இல்லை. விளை நிலத்தில் ஏர் இழுப்பது மாடு ; பரம்பு அடிப்பது மாடு ; அறுவடைக் காலத்தில் சூடடிப்பது மாடு ; களத்து நெல்லைக் களஞ்சியத்தில் சேர்ப்பது மாடு. ஆகவே, மாடு இல்லையென்றால் பண்ணையும் இல்லை; பயிர்த் தொழிலும் இல்லை.

இன்னும், பாலும் நெய்யும் தந்து மாந்தர் உடலைப் பாதுகாப்பதும் மாடல்லவா ? பாலில் உயர்ந்தது பசுவின் பால். அமைதியும், அன்பும், பொறுமையும் உடையது பசு. தன் கன்றுக்கு உரிய பாலைக் கவர்ந்துகொள்ளும் கல்நெஞ்சருக்கும் கரவாது பால் கொடுக்கும் கருணை வாய்ந்தது பசு. “ அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள் சுரந்து ஊட்டும் ” பசுக்களை ஆதரித்தல் வேண்டும் என்பது தமிழர் கொள்கை. கழனியிற் பணி செய்யும் காளை மாடுகளும், காலையும் மாலையும் இனிய பாலளிக்கும் கறவை மாடுகளும் நோயின்றிச் செழித்து வளர்வதற்காக நிகழ்வது மாட்டுப் பொங்கல்.

அந்த நாளில் கன்று காலிகளுக்குக் கொண்டாட்டம். அவற்றை ஆற்றிலும் குளத்திலும் நீராட்டுவர் ; கொம்பிலே பூவும் தழையும் சூட்டுவர் ; மணிகளைக் கழுத்திலே மாட்டுவர்; நல்ல தீனியை ஊட்டுவர் ; பொங்கல் முடிந்தவுடன் அந்தி மாலையில் வீதியிலே விரட்டுவர். அவை குதித்துப் பாய்ந்து கும்மாளம் போடுவது கண்ணுக்கு இனிய காட்சியாகும்.

சென்ற சில ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் பொங்கல் மங்கலாக நடைபெற்றது. இன்றும் அந்த நிலை மாறி விடவில்லை. அரிசிப் பஞ்சமும், ஆடைப் பஞ்சமும், அகவிலைக் கொடுமையும் நாட்டை அரித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, பொங்கல் எப்படி இன்பப் பொங்கலாகும் ?

" இனி வரும் பொங்கல் பெரும் பொங்கலாக வேண்டும் ; தமிழ்நாட்டில் உள்ள வெற்றிடம் எல்லாம் விளைநிலமாக மாறவேண்டும் ; உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் எல்லார்க்கும் கிடைக்கவேண்டும் ; சென்னைமாநகரில் 'கன்றுவி' யாகவுள்ள தோற் கன்றுகள் ஒழிந்து பாற் கன்றுகள் பெருகவேண்டும்; தமிழ்நாடு தன்னரசு பெறுதல் வேண்டும் ; தமிழ்த் தாய் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருத்தல் வேண்டும் " என்று எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனை இந் நன்னாளில் வேண்டுவோமாக !

7. சித்திரை பிறந்தது*

தமிழ்நாட்டில் கூனியாகிய பங்குனி மாதம் கழிந்தால் எங்கும் மங்கல ஒலி. "கூனி குடி போகாதே; ஆனி அடிகோலாதே" என்பது பழமொழி. இப்படிக் கூனியும் ஆனியும் கூடாவென்று கருதும் தமிழர், சித்திரையைச் சிறந்த ஆர்வத்தோடு வரவேற்கின்றார்கள்; தமிழ் ஆண்டுப் பிறப்பை அதன் தலை நாளில் அமைத்துக் கொண்டாடுகின்றார்கள்; அந் நாளைப் புனித நாளாகப் போற்றுகின்றார்கள். அதன் காரணம் என்ன?

சித்திரை மாதத்தில் இளவேனிற் காலம் தொடங்குகின்றது. வசந்தம் என்னும் இளவேனில் இன்ப சுகம் தரும் காலம். அப்போது, பசுமையான செழுஞ்சோலை பார்க்குமிடமெங்கும் கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும். மாஞ்சோலை மெல்லிய தளிராடை புனைந்து இலங்கும்; வேம்பின் கொம்பிலே பூத்த சிறு வெண்மலர்கள் புதுமணம் கமழும்; தென்னை மரங்கள் இனிமையான இளநீரைத் தரும்; பனை மரங்கள் சுவையான பதநீரைக் கொடுக்கும்.

வசந்தகாலம் பிறந்ததென்று மகிழ்ந்து, பசுங்கிளிகள் மழலை மொழி பேசி, மரக்கிளைகளிலே கொஞ்சிக் குலாவும்; கருங் குயில்கள் மறைந்து நின்று கூவும். "மன்னன் மாரன் மகிழ் துணையாகிய இன் இளவேனில் வந்தனன்" என்று குயில் கூவுவதாக இளங்கோவடிகள் பாடுகின்றார். எனவே, இளவேனிற் காலம் மன்மதன் மகிழ்ந்து ஆட்சி செய்யும் காலம்.

* 'பாரத தேவி'யின் சித்திரை மலரில் எழுதியது.

புதுமணம் புரிய விரும்புவோர் சித்திரையின் வரவை மெத்த ஆசையுடன் நோக்குவர். திருமணத் திற்குரிய சூழ்நிலை அப்போது இயல்பாக அமைந் திருக்கும் ; பகலவன் ஒளி தருவான். வீடுதோறும் நெல்லும் பிறவும் நிறைந்திருக்கும். தென்றல் என்னும் இளங்காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும். இனிய திருமணம் இன்பமாக நடைபெறும்.

இத் தகைய இன்பம் நிறைந்த இளவேனிலின் சுகத்தை ஈசனுடைய பேரின்பத்திற்கு நிகராகப் பாடு கின்றார் வடலூரடிகளார். இளங்கோடையிலே, இளைப் பாற்றிக் கொள்ளுதற் கேற்ற செழுஞ் சோலையாகவும், ஓடையிலே ஊறுகின்ற தீஞ்சுவைத் தெண்ணீராகவும், மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லிய பூங்காற்றாகவும் ஈசனது இனிய கருணையைக் கண்டு போற்றுகின்றார் அக் கவிஞர்.

எனவே, இயற்கை அன்னை இனிய கோலத்தில் இலங்கும் காலம் இளவேனிற் காலம். மாந்தர் ஐம் பொறிகளாலும் நுகர்தற்குரிய இன்பம் பொங்குங் காலம் இளவேனிற் காலம். பனியால் நலிந்த மக்கள் பகலவன் ஒளியைக் கண்டு, “ஞாயிறு போற்றுதும், ஞாயிறு போற்றுதும்” என்று இன்புற்று ஏத்தும் காலம் இளவேனிற் காலம். ஆகவே, இயற்கையோடு இசைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மாந்தர், இன்பநெறி காட்டும் இளவேனிற் பருவத்தின் முதல் நாளைத் தமிழ் ஆண்டின் தலைநாளாகக் கொண்டது மிகப் பொருத்த முடையதன்றோ ?

8. தமிழ்த் தென்றல் *

தென்னாட்டிலே தென்றல் என்றொரு பொருள் உண்டு; தனியே அதற்கொரு சுகம் உண்டு. வசந்த காலத்தில் தெற்கே யிருந்து அசைந்து வரும் தென்றலின் சுகத்தை நன்றாக அறிந்தவர் தமிழர்; வடக்கே யிருந்து வரும் குளிர்காற்றை வாடை என்றார்கள். தெற்கே யிருந்து வரும் இளங்காற்றைத் தென்றல் என்றார்கள். வாடை என்ற சொல்லிலே வன்மை யுண்டு; தென்றல் என்ற சொல்லிலே மென்மை யுண்டு; தமிழகத்தார் வாடையை வெறுப்பர்; தென்றலில் மகிழ்ந்து திளைப்பர்.

இயற்கை யன்னை இனிய கோலங்கொண்டு விளங்கும் இளவேனிற் காலத்தில், மெல்லிய தென்றலைத் தேராகவும், இனிய கரும்பை வில்லாகவும் குயிலைத் தூதாகவும் கொண்டு மன்மதன் ஆட்சி புரிகின்றான் என்று கவிஞர் பாடி மகிழ்வர்.

இத் தகைய தென்றல், பிறப்பு வகையிலும் சிறப்பு வாய்ந்தது. நறுமணங் கமழும் சந்தனச் சோலை சூழ்ந்த செந்தமிழ் மலையே அதன் பிறப்பிடம் என்பர்.

" திங்கள்முடி சூடுமலை, தென்றல்விளை யாடுமலை
தங்குமுகில் சூழுமலை, தமிழ்முனிவன் வாழுமலை "

* விருதுநகரிலே தோன்றியுள்ள 'தமிழ்த்தென்றல்' என்ற பத்திரிகையின் தலையங்கமாக எழுதப்பட்டது.

என்று அம் மலையைப் புகழ்ந்து பாடினாள் ஒரு குறவஞ்சி. மெல்லிய முகிலைத் துகிலாக உடுத்து, வெள்ளிய மதியை முடியிலே அணிந்து விளங்கும் பொதிகைத் தாயின் மடியிலே தவழ்ந்து விளையாடும் இளங் குழந்தையாக அவ் வஞ்சிக்குத் தென்றல் காட்சி யளிக்கின்றது.

'திக்கெலாம் புகழுறும் திருநெல்வேலி'க்குத் திருஞான சம்பந்தர் எழுந்தருளிய பொழுது, பொதிகைத் தென்றல் அவரை வரவேற்று இன்ப சுகம் தந்தது. தண்ணறுஞ் சோலைகளிலும், தாழம் பூக்களிலும் நுழைந்து, நறுமணம் கவர்ந்து வந்த பொதிகைத் தென்றலைத் தேவாரப் பாட்டில் இசைத்துப் பாராட்டினார் அவ் விளங் கவிஞர்.

"துன்றுதண் பொழில்நுழைந்து எழுவிய கேதகைப்
போதளைந்து
தென்றல்வந் துலவிய திருநெல்வே லிஉறை
செல்வர் தாமே"

என்பது அவர் திருப்பாட்டு. பொதிகையிலே தவழ்ந்த குழவித் தென்றல் நெல்லையம் பதியிலே நடந்து உலாவக் கண்டு இன்புற்றார் அக் கவிஞர்.

மதுரை மாநகரின் அருகே கண்ணகியும் கோவலனும் நடந்து சென்றபொழுது தென்றல் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்தது. அதன் பிறப்பையும் வளர்ப்பையும் எடுத்து உரைக்கின்றார் இளங்கோவடிகள் :

"மலயத்து ஓங்கி மதுரையில் வளர்ந்து
புலவர் நாவிற் பொருந்திய தென்றல்"

என்பது அவர் புகழுரை. முத்தமிழ் முனிவன் வாழும் மலையிலே பிறந்து, சங்கத் தமிழ் வழங்கும் மதுரையிலே வளர்ந்த தென்றலைத் தமிழ்த் தென்றலாகவே கருதி இன்புறுகின்றார் கவிஞர்; புலவர் பாடும் புகழுடைய தென்றலைப் போற்றி மகிழ்கின்றார்.

மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத பேரின்ப சுகத்தை ஒல்லும் வகையால் உணர்த்தலுற்றார் அருட் கவிஞர் ஒருவர்: இளவேனிற் காலம்! சித்திரை மாதம்! முழுமதி எங்கும் ஒளி வீசுகின்றது! தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு தாமரைக் குளத்திலே அவ்வொளி தவழ்கின்றது. இவ் வியற்கைக் காட்சியைக் கண்டு இன்புற்றிருக்கின்றான் ஒருவன். அப்போது தென்றல் அசைந்து வருகின்றது. அம் மெல்லிய காற்றிலே நல்ல வீணையின் ஒலி மிதந்து வந்து செவிக்கு விருந்தளிக்கின்றது. இதனைக் கவிதையிலே காட்டுகின்றார் கவிஞர்:

'' மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே ''

என்பது திருநாவுக்கரசர் இசைத்த பாட்டு. ஈசன் அளிக்கும் இன்ப சுகம், வசந்த காலத்தில் இசைந்த இயற்கை இன்பம் போன்றது என்று அருளினார் அவ் வருட் கவிஞர்.

புகழ் பூத்த பொதிய மலையிற் பிறக்கும் தென்றலைப் போன்று, பொருள் பூத்த விருதுநகரிலே பிறக்கின்றது 'தமிழ்த் தென்றல்.' இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச்

சோலையில் புகுந்து தமிழ் மணத்தை யெல்லாம் தமிழ்த் தென்றல் வாரி வழங்கும் என்று தமிழகம் எதிர்பார்க்கின்றது. தென்றல் வீசும் காலத்தில். 'பிரிந்தவர் பொருந்துவர் ; பிணக்கமுற்றவர் இணக்கமுறுவர் ; ஊடி நின்றவர் கூடி மகிழ்வர்' என்பது தமிழர் கொள்கை.

> "ஊடினீர் எல்லாம் உருவிலான் தன்ஆணை
> கூடுமின் என்று குயில் சாற்றும்"

என்பதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. எனவே, தமிழ்த் தென்றல், தமிழர் இனத்திலே, பிரிந்தவரைப் பொருத்தும் ; வேறுபட்டவரை ஒன்றுபடுத்தும் ; தமிழ்க் குலத்தை அரிக்கின்ற வேற்றுமைகளை ஒழிக்கும் ; தமிழருக்கு இன்ப நெறி காட்டும் என்று நம்புகின்றோம்.

9. திருக்குற்றாலம்

தென்றல் அசைந்து வரும் தென் தமிழ்நாட்டில் அமைந்த திருக்குற்றாலம், மலைவளம் படைத்த பழம் பதியாகும். அம்மலையிலே, கோங்கும் வேங்கையும் ஓங்கி வளரும்; குரவமும் முல்லையும் நறுமணங் கமழும்; கோலமா மயில் தோகை விரித்தாடும்; தேனுண்ட வண்டுகள் தமிழ்ப்பாட் டிசைக்கும். இத் தகைய மலையினின்று விரைந்து வழிந்து இறங்கும் வெள்ளருவி வட்டச் சுனையிலே வீழ்ந்து பொங்கும் பொழுது சிதறும் சிறு நீர்த் திவலைகள் பாலாவிபோற் பரந்து எழுந்து மஞ்சினோடு சேர்ந்து கொஞ்சிக் குலா வும். அவ் வருவியில் நீராடி இன்புற்ற மேலைநாட்டுப் பெரியார் ஒருவர், 'இந் நானிலத்தில் உள்ள நன்னீர் அருவிகளுள் தலைசிறந்தது குற்றால அருவியே என்று கூறுதல் மிகையாகாது!' என்று புகழ்ந் துரைத்தார்.*

வேனிற் காலத்தில் திருக்குற்றால மலையில் வீசும் மெல்லிய பூங்காற்று மருந்துச் செடிகொடிகளின் நலங்களைக் கவர்ந்து வருதலால் நலிந்த உடலைத் தேற்றும் நன் மருந்தாகும்; சலித்த உள்ளத்தைத் திருத்தும் சஞ்சீவியாகும். பயன் மரம் நிறைந்த திருக்குற்றாலச் சாரலில் வேரிலே பழம் பழுத்து, தூரிலே சுளை வெடிக்கும் குறும் பலா மரம் ஒன்று தொன்றுதொட்டு விளங்குகின்றது. அப் பழுமரம் திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத்தில் அமையும் பேறு

*History of Tinnevelly by Bishop Caldwell.

பெற்றது. குறும் பலாவின்கீழ் அமர்ந்த சிவக் கொழுந்தை அப்பெருமான் மனங்குளிர்ந்து பாடினார். திருக்குற்றால மலையிலே வாழும் களிறும் பிடியும் விரையுறு நறுமலர் கொய்து குறும்பலாவிற் கோயில் கொண்ட ஈசனைக் குழைந்து வணங்கும் கோலம்.

"பூந்தண் நறுவேங்கைக் கொத்திறுத்து
மத்தகத்திற் பொலிய ஏந்திக்
கூந்தற் பிடியும் களிறும் உடன்வணங்கும்
குறும் பலாவே"

என்ற தேவாரப் பாட்டில் எழுதிக் காட்டப்படுகின்றது.

நறுமணங் கமழும் பொழில்களைக் காணும்பொழுதும், அப் பொழில்களின் இடையே கிளைக்குக் கிளை தாவி விளையாடும் குரங்குகளைப் பார்க்கும்பொழுதும் பிள்ளைப் பெருமானாகிய திருஞான சம்பந்தர் உள்ளம் துள்ளி மகிழும். 'தேனருவித் திரை யெழும்பி வானின் வழி யொழுகும்' திருக்குற்றால மலையில், இந் நாள் இளைஞர்கள் கண்டு இன்புறுகின்ற வானரங்களை அந் நாளில் திருஞான சம்பந்தரும் கண்டார் போலும்! அப்பொழுது அவர் அடைந்த உள்ளக் கிளர்ச்சி ஒரு தெள்ளிய பாட்டாயிற்று.

"மலையார் சாரல் மகவுடன் வந்த மடமந்தி
குலையார் வாழைத் தீங்கனி மாந்தும் குற்றாலம்"

என்ற தேவாரப் பாட்டில் மந்திகள் தம் வயிற்றைக் கட்டித் தழுவிய குட்டிகளோடு வாழைக் குலைகளின் மீது அமர்ந்து வளமான கனிகளை மாந்தும் காட்சி அழகுற மிளிர்கின்றது.

திருக்குற்றாலத்தின் அருகே சிறந்த ஊர்கள் சில உண்டு. வடநாட்டுக் காசிக்கு நிகரான தென்காசி யென்னும் ஊர் அதற்கு மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ளது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தென்பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்த பராக்கிரம பாண்டியனால் தென்காசிக் கோவில் கட்டப் பட்டதென்று சாசனம் தெரிவிக்கின்றது. அரசாளும் உரிமையும் அருந்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே வாய்ந்த அதிவீரராம பாண்டியர் தென்காசியில் இருந்து நைடதம் முதலிய நயஞ்சான்ற தமிழ் நூல்களை இயற்றினார் என்பர்.

இன்னும் திருக்குற்றாலத்திற்கு அண்மையிலுள்ள சிற்றூர்களில் ஒன்று மேலகரம் எனப்படும். அவ்வூரில் சைவ வேளாள மரபிலே பிறந்து தெள்ளிய கவிதை பாடும் திறமை பெற்றார் திரிகூட ராசப்பர். இவர் இயற்றிய 'குற்றாலக் குறவஞ்சி' நாடகத்தை நற்றமிழுலகம் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றது.

மலைச்சாரலிலே, தேனும் தினைமாவும் உண்டு திளைக்கும் கானவர் வாழ்க்கையும், காதலுற்ற கடுவன் மந்திக்குக் கனி கொடுத்துக் கொஞ்சும் காட்சியும், அருள் வடிவாய அருவி, அகத்தும் புறத்தும் செறிந்த அழுக்கைப் போக்கிக் கழுநீராய் ஓடும் அழகும், பண் பாகக் குறி சொல்லிப் பட்டும் பணியும் பரிசு பெறும் குறவஞ்சியின் கோலமும் அந் நூலில் இனிமையாக எழுதிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

திரிகூடராசப்பர் இயற்றிய குறவஞ்சி நாடகம் மதுரை மாநகரில் அரசு வீற்றிருந்த முத்து விசயரங்க

சொக்கநாத நாயக்கர் கருத்தைக் கவர்ந்தது. அதன் அருமை பெருமைகளைக் கற்றறிந்தார் வாயிலாகக் கேட்டு இன்புற்ற நாயக்கர் திரிகூடராசப்பரை ஆதரிக்க விரும்பினர்; குற்றாலத்தில் இன்றும் ‘குறவஞ்சிமேடு’ என்று வழங்குகின்ற நன்செய் நிலத்தை அவருக்கு நன்கொடையாக அளித்தார். கருப்புக்கட்டி ஊற்றின் அருகே அமைந்துள்ள அவ் வளமார்ந்த நிலம், வழிவழியாக அக் கவிராயர் குடும்பத்தினர் ஆளுகையில் இருந்து வருகின்றது. கவிப்புலமையால் திரிகூடராசப்பர் பெற்ற கவிராசர் என்ற பட்டமும் திருக்குற்றால நாதர் சந்நிதியில் வாகனக் கவி பாடும் சிறப்பும் இன்றும் அவர் குடும்பத்தார்க்கு உண்டு.

திருக்குற்றாலத்தின் அருகே அமைந்த ஊர்கள் யாவும் குறிஞ்சி வளம் வாய்ந்தனவாகும். அவற்றுள் ஒன்று பைம்பொழில் என்னும் அழகிய பெயர் பெற்றுள்ளது. பசுமையான சோலை சூழ்ந்த சிற்றூரைப் பைம்பொழில் என்றழைத்த பண்டைத் தமிழ் மக்களது மனப்பான்மை எண்ணுந்தொறும் இன்பம் பயப்பதாகும். கவிநலஞ் சான்ற அவ்வூர்ப் பெயரைச் சரியாகச் சொல்ல மாட்டாத பாமர மக்கள் ‘பம்புளி’ என்று சிதைத்துவிட்டார்கள். அச் சிற்றூரின் எல்லையில் திருமலை யென்னும் சிறந்த குன்றம் அமைந்திருக்கின்றது. முருகப் பெருமான் எழுந்தருளிய குன்றமாதலால் அது, திருமலை என்னும் பெயர் பெற்றது.

இன்னும், குற்றாலத்தின் ஒருசார் காசிமேசபுரமும், இலஞ்சியும் அமைந்துள்ளன. காசிமேசபுரத்

திற்கும் காசிக்கும் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை. ஆங்கில வர்த்தகக் கம்பெனியார் காலத்தில் காசா மேஜர் என்ற பெயருடைய ஆங்கிலேயர் ஒருவர் தென்னாட்டில் வர்த்தகக் கர்த்தராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் குற்றால மலையின் செழுமையைக் கண்டு அங்குத் தோட்டப்பயிர் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் பெயரால் அமைந்த சிற்றூர் காசாமேசர்புரம் என்று பெயர் பெற்று இப்பொழுது காசிமேசபுரம் என்று வழங்குகின்றது. 'பொன் இலஞ்சி' யென்றும் 'மீறும் இலஞ்சி' யென்றும் குறவஞ்சிக் கவிராயரால் சிறப்பிக்கப்பட்ட சிற்றூர் செல்வம் மலிந்த சீரூராய்த் தென் காசியின் அருகே திகழ்கின்றது.

10. பழகு தமிழ்

தமிழகத்திலே பல நாடுகள் உண்டு ; பல குலங்கள் உண்டு. ஒரு நாட்டுத் தமிழுக்கும் இன்னொரு நாட்டுத் தமிழுக்கும் வேற்றுமையே இல்லை என்று கூறமுடியாது. ஒரு குலத்தார் பேசுந்தமிழ் மற்றொரு குலத்தார் பேசுந்தமிழை எல்லா வகையிலும் ஒத்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது.

பந்தல் என்ற சொல்லின் ஆட்சியைப் பார்ப்போம் : திருமணத்திற்குப் பந்தல் போடும் வழக்கம் இந் நாட்டில் சாலப் பழமை வாய்ந்தது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே செல்வக் குடியிற் பிறந்த கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் முத்துப்பந்தலிலே திருமணம் நிகழ்ந்தது. "மாலை தாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்" என்று அப்பந்தலைச் சிலப்பு பாடிற்று. கோடையிலே வழிநடந்து செல்வார்க்கு நீரும் நிழலும் தரும் பந்தலைத் தண்ணீர்ப் பந்தல் என்பர்.

இத் தகைய மேன்மையான சொல் தனவணிகர் நாடு என்னும் செட்டிநாட்டிலே அமங்கலச் சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது. பந்தல் என்பது அந் நாட்டிலே மணப் பந்தலைக் குறிப்பதில்லை ; பிணப் பந்தலையே குறிக்கும். இழவு வீட்டில் போடுவது பந்தல்; கல்யாண வீட்டில் போடுவது காவ்ணம் அல்லது கொட்டகை. இலக்கியத்தில் வழங்கும் காவணம் என்ற

அருஞ்சொல், செட்டி நாட்டிலே பழகு தமிழாய்ப் பயில்கின்றது.

இனி, தொண்டு என்ற தொன்மையான சொல்லைப் பார்ப்போம்: தொண்டு என்பது சேவை. நாட்டுக்குச் செய்யும் சேவை தேசத் தொண்டு எனப்படும். இறைவனுக்குச் செய்யும் சேவை திருத் தொண்டு எனப்படும். 'தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே' என்னும் வாய்மொழி, பண்டைக் காலத்தே தமிழ் நாட்டில் எழுந்தது. இத்தகைய சொல், கொங்கு நாட்டிலே இப்பொழுது இழிந்த பொருளில் வழங்குகின்றது. ஒழுக்கம் கெட்டவரைக் குறிக்கின்றது அச்சொல்.

'பையச் சென்றால் வையந் தாங்கும்' என்பதுஇந் நாட்டிலே ஒரு பழமொழி. பைய என்றால் மெல்ல என்பது பொருள். 'பையப் போ' என்ற சொல் பாண்டி நாட்டிலே பெருவழக்குடையது. தேவாரத்தில் இச் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. மதுரை மாநகரில் சிவனடியார் திரு மடத்தில் தீயோர் வைத்த தீயை அரசனிடம் செலுத்தத் திருவுளங்கொண்ட திருஞான சம்பந்தர், " பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே " எனப் பணித்ததாகத் தேவாரம் கூறும். இத் தகைய சிறந்த ஆட்சியுடைய சொல் இப்போது சென்னை முதலிய இடங்களில் வழங்குவதில்லை.

அங்காடி என்பது முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் நாடெங்கும் வழங்கிய சொல்.* இக் காலத்தில் 'பசார்' என்று சொல்லப்படும் இடமே முற்காலத்தில் அங்காடி

* தஞ்சை மாவட்டத்தில் அங்காடிக்காரீ என்ற சொல் வழக்கில் உள்ளது. தெருவிலே கூவி விற்றுச் செல்வோரை அது குறிக்கிறது.

எனப்பட்டது. பெரிய நகரங்களில் அந்தியும் பகலும் அங்காடி நடைபெற்றது. அந்தியில் நடைபெற்ற அங்காடியை அல்லங்காடி என்றும், பகலில் நடை பெற்ற அங்காடியை நாளங்காடி என்றும் அழைத்தனர். பட்டினத்தடிகள் அங்காடி என்ற சொல்லை எடுத்தாள்கின்றார். "அங்காடி நாய்போல் அலைந்து திரிந்தேனே" என்பது அவர் பாட்டு. கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் இன்றும் அங்கடி என்ற சொல் வழங்குகின்றது. மலையாளத்திலும் அங்ஙடி உண்டு. தமிழ் மொழியில் அங்காடியை மீண்டும் ஆட்சியில் அமைத்தால் எத்துணை அழகாக இருக்கும்? செந்தமிழில் ஆர்வமுடைய செட்டியார் ஒருவர் தமது காசுக்கடைக்கு 'அணிகல அங்காடி' என்று பெயரிட்டுள்ளார். சென்னையிலுள்ள மூர் மார்க்கட்டை, மூரங்காடி என்று வழங்கும் நாள் எந் நாளோ ?

பைத்தியக்காரனுக்குத் தமிழ் நாட்டிலே பல பெயர்கள் உண்டு. படித்தவர்கள் அவனைப் பித்தன் என்பார்கள்; பித்துக்கொண்டவன் என்னும் பொருள் நன்றாகத் தோன்றும்படி பித்துக்கொள்ளி என்றும் சொல்லுவார்கள். கிறுக்கன் என்பதும் அவனையே குறிக்கும். திருநெல்வேலியிலே பைத்தியக்காரனைக் கோட்டிக்காரன் என்பர். கோட்டி என்பது நல்ல தமிழ்ச் சொல். கோட்டம் என்றால் வளைவு அல்லது கோணல். மனத்திலே உள்ள கோணல் மனக்கோட்டம் எனப்படும். பேச்சிலே வளைவு நெளிவு காணப் பட்டால் அதைச் சொற்கோட்டம் என்பர். இவ் விரு வகைக் கோட்டத்தையும் திருவள்ளுவர் எடுத்துக்

காட்டியுள்ளார். 'சொற்கோட்டமில்லது செப்பம்; ஒரு தலையா உட் கோட்ட மின்மை பெறின்' என்பது திருக்குறள். எனவே அறிவிலே கோட்டம் உடைய வனைக் கோட்டி என்று சொல்வது பாண்டி நாட்டு வழக்கு.

கோட்டியைத் தீர்க்கும் குற்றால அருவியைச் சிறிது பார்ப்போம். மலையினின்று விழும் அருவியைக் காண்பது கண்ணுக்கு இன்பம். அருவியில் நீராடுவது உடலுக்கு இன்பம். திருநெல்வேலியில் உள்ள திருக்குற்றாலத்திலே அருமையான பல அருவிகள் உள்ளன. தேனருவி என்பது ஓர் அருவியின் பெயர். வட அருவி என்பது மற்றோர் அருவி; ஐந்தலை அருவி என்பது இன்னோர் அருவி. அருவியை நினைக்கும் பொழுதே கவிகள் உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பிறக்கும்; கவிதை பொங்கும். 'வீங்கு நீர் அருவி வேங்கடம்' என்று திருப்பதியைச் சிறப்பித்துப் பாடினார் சிலப்பதிகார ஆசிரியர். 'பொங்கருவி தூங்கும் மலை பொதிய மலை என்மலையே' என்று செம்மாந்து பாடினாள் பொதியமலைக் குறத்தி. 'தேனருவித் திரை எழும்பி வானின் வழி ஒழுகும்' என்று பாடினாள் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி. இத் தகைய பழமையான சொல் இன்றும் திருநெல்வேலியில் வழங்குகின்றது. ஆனால் சென்னை முதலிய இடங்களில் அருவி என்றால் தெரியாது; நீர் வீழ்ச்சி என்றால்தான் தெரியும். நீர் வீழ்ச்சி என்பது Water-Fall என்ற ஆங்கிலப் பதத்தின் நேரான மொழிபெயர்ப்புப்போல் காணப்படுகின்றது.

மலையிலே வாழ்கின்ற ஒரு குலத்தாரை—மலைப் பளிங்கர் என்பர். வேடர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்

அவர் ; மலை நாட்டுப் பழங்குடிகள். பளிங்கன் என்ற சொல்லை ஆராய்ந்தால் அஃது ஒருபழமையான தமிழ்ச் சொல்லின் சிதைவு என்பது புலனாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையில் வாழும் வகுப்பார்க்குப் பல பெயர்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று புளினர் என்பது. புளினர் என்ற சொல்லைக் கம்பர் எடுத்தாள்கின்றார். மறைந்து நின்று அம்பெய்த இராமனை நோக்கி,

'வெவ்விய புளினர் என்ன விலங்கியே மறைந்து வில்லால் எவ்விய தென்னை'

என்று வாலி கேட்டான் என்பது கம்பர் பாட்டு. புளினன் என்ற சொல்லே பளிங்கன் என்று மருவி வழங்குகின்றது.

தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிகளில் மற்றொரு வகுப்பார் பரதவர். கடற்கரை யூர்களில் வாழ்பவர் பரதவர் என்று தமிழ் இலக்கியம் கூறும். பழங்காலத்தில் சிறந்திருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொற்கை முதலிய துறைமுக நகரங்களில் பரதவர் செழித்து வாழ்ந்தார்கள். காவிரிப்பூம்பட்டினம் பரதர் மலிந்த பயன் கெழு மாநகராக விளங்கிற்று. கொற்கைக் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுத்து, 'தென்னாடு முத்துடைத்து' என்று எந் நாட்டவர்க்கும் காட்டியவர் பரதவரே. பரதவர் என்பது பரதர் என்று குறுகி, பரவர் என்று மருவி வழங்குகின்றது. தூத்துக்குடியிலே பரவர் குலத்தார் இன்றும் செழுமையுற்று வாழ்கின்றார்கள்.

III காவிய இன்பம்

11. காதலும் கற்பும்*

காதல் என்பது காதுக்கினிய சொல்; கருத்துக் கினிய பொருள். காதல் உண்டாயின் இவ் வுலகில் எல்லாம்உண்டு; காதல் இல்லையேல் ஒன்றும் இல்லை. "காதல், காதல், காதல்—இன்றேல் சாதல், சாதல், சாதல்" என்று பாடினார் பாரதியார். ஆயினும், அச் சொல்லை எல்லோரும் கூசாமல்பேசுவதில்லை. சின்னஞ் சிறியவர் காதில் அது விழலாகாதாம். கன்னியர் வாயில் அது வரலாகாதாம். இப்படி ஏன் அச் சொல் ஒதுக்கப் படுகின்றது? தமிழ்க் கவிகள் காதல் என்ற சொல்லை எடுத்தாளவில்லையா? நீதி நூல்களில் அச் சொல் வரவில்லையா? திருப்பாடல்களில் அஃது இடம் பெற வில்லையா? காவியங்களிலும், நீதி நூல்களிலும், திருப்பாசுரங்களிலும் பயின்ற அழகிய தமிழ்ச் சொல்லை

* சென்னை வானொலி நிலையத்திலே பேசியது; நிலையத்தார் இசைவுபெற்றுச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஏன் கூசிக் கூசிப் பேசவேண்டும்? தேவாரத்திலே அடியாரது காதல் பேசப்படுகின்றது.

> "காதலாலே கருதும் தொண்டர்
> காரணத்தர் ஆகி"

நின்ற சிவபெருமானைச் சுந்தரர் பாடுகின்றார். இன்னொரு பெரியார்—திருஞான சம்பந்தர்—இறைவன் திருநாமத்தை ஓதும் காதலடியார் பெருமையைக் கூறுகின்றார்.

> "காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
> ஓதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
> வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது
> நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே"

என்பது அவர் திருப்பாட்டு. இவ்வாறு தேவாரம் முதலிய தெய்வப் பாடல்களிற் பயின்ற காதல் என்ற சொல்லைக் கடிசொல்லாகக் கருதலாமோ?

காதல் என்ற சொல்லின் பொருள்தான் என்ன? அன்பு என்றாலும் காதல் என்றாலும் பொருள் ஒன்றே. பெற்றோர்க்குப் பிள்ளையிடம் உள்ள அன்பு காதல் தான். 'கடந்த பேர்களும் கடப்பரோ மக்கள்மேல் காதல்' என்று கவிஞர் பாடவில்லையா? பெற்ற பிள்ளையைக் காதலன் என்று கூறுவதுண்டு. வாலியின் மைந்தனாகிய அங்கதனை 'வாலி காதலன்' என்று குறிக்கின்றார் கம்பர். இவ்வாறே நண்பனையும் காதலன் என்று கவியரசர் கூறுவர். கங்கைக் கரையிலே இராமனுடைய நண்பனாயினான் குகன். அவன் அன்பிற்குக் கங்கு கரையில்லை. அது கண்ட இராமன்

"சீதையை நோக்கித் தம்பி திருமுகம் நோக்கித் தீராக்
காதல னாகும் என்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினும் இனிய நண்ப இருத்தி ஈண்டு எம்மொடு என்றான்."

எனவே, பக்தியும் காதல்; பிள்ளைப் பாசமும் காதல்; நேசமும் காதல்; சுருங்கச் சொல்லின் தலை சிறந்த அன்பே காதல்.

இவ்வளவு விரிந்த பொருளில் வழங்கிய காதல் என்ற சொல், இப்பொழுது ஆண் பெண் என்னும் இரு பாலாரிடையே உள்ள அன்பையே பெரும் பாலும் குறிக்கின்றது. காதலன் என்றால் கணவன்; காதலி என்றால் மனைவி. இவ் விருவரையும் இல் வாழ்க்கையில் இழுப்பது காதல். பின்பு இல்வாழ்க் கையை நல்வாழ்க்கையாக நடைபெறச் செய்வதும் காதல். கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காண்பது போல இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட இருவரையும் ஒருநெறிப் படுத்துவது காதல். "காதல் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித் தீதில் ஒரு கருமம் செய்பவே" என்றார் ஒரு கவிஞர்.

ஆதியில், காதல் மணமே தமிழ் நாட்டில் சிறந்து விளங்கிற்று. 'காதல் இல்லாத வாழ்க்கை உயிரில் லாத உடல் போன்றது' என்பது தமிழர் கொள்கை. காதலுற்ற கன்னியர், தம் கருத்து நிறைவேறும் வண்ணம் காமனை வேண்டிக்கொள்ளும் வழக்கமும் முற்காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. காதல் விளைக்கும் தேவனைக் 'காமன்' என்றும், 'காமவேள்' என்றும் தமிழர் அழைத்தனர். தாம் கருதிய காதலனைக் கணவனாகப் பெறுவதற்கும், பிரிந்த கணவனை மீண்

டும் அடைவதற்கும், காமன் கோயிலிற் சென்று மங்கையர் வழிபடும் வழக்கம் அந் நாளில் இருந்தது. கோவலன் மாதவி என்னும் நடிகையின் மையலிலே மூழ்கித் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியைப் பிரிந்திருந்தபோது, 'காமவேள் கோயிலிற் சென்று தொழுதால் கணவன் மீண்டும் வந்து சேர்வான்' என்று அக் கற்பரசியிடம் அவள் உயிர்த்தோழி எடுத்துரைத்தாள்.

> "கடலொடு காவிரி சென்றலைக்கும் முன்றில்
> காமவேள் கோட்டம் தொழுதார் கணவரொடு
> தாமின்புறுவர் உலகத்துத் தையலார்"

என்று கூறினாள் தோழி. இதனால், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், அந்த நாளிலே காமன் கோயில் இருந்த தென்றும், குலமாதர் அங்குச் சென்று வழி படும் முறை இருந்த தென்றும் நன்றாக விளங்கு கின்றன. இன்றும், தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் காமன் பண்டிகை கொண்டாடப்படுகின்றது. 'ஈசனுடைய நெற்றிக் கண்ணால் காமன் எரிந்து போனான்' என்று வாதிப்பாரும், 'அப்படி யில்லை' என்று சாதிப் பாரும் இக் காலத்தும் தமிழ் நாட்டி லுண்டு.

காமம் என்ற சொல்லும், காமன் என்ற பெயரும் தமிழ் நூல்களிலே எடுத்தாளப்பட்டாலும் இன்று அவை இழிந்த பதங்களாகவே எண்ணப்படுகின்றன. காமம் என்பது வடசொல்; இன்பம் என்னும் பொருள் அதற்குண்டு. உறுதிப் பொருள்களைத் "தர்மார்த்த காமமோட்சம்" என்று வடமொழியாளர் கூறுவர். இவ் வடமொழித் தொடருக்கு நேரான தமிழ்

"அறம் பொருள் இன்பம் வீடு" என்பது. எனவே, காமம் என்பது இன்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. திருவள்ளுவர் காலத்தில் காமம் இழிந்த சொல்லாகக் கருதப்படவில்லை என்று தெரிகின்றது. அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பாலைப் பற்றி எழுதிய திருவள்ளுவர் இன்பப் பகுதிக்குக் காமத்துப் பால் எனப் பெயரிட்டார் என்றால், அவர் காலத்தில் காமம் இழிந்த சொல்லாகக் கருதப்படவில்லை என்பது தெரிகின்றதல்லவா?

ஆயினும், கால கதியில் காமம் என்பது துன்மார்க்கத்திற் பெறும் இன்பத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. காமி, காமுகன் முதலிய சொற்கள் தூர்த்தன் என்ற பொருளிலே வழங்குகின்றன. காமுகன், கல்வி கற்பதற்கும் தகுதியற்றவன் என்று நன்னூல் கூறுகின்றது.

இனி, காதலுக்கும் கற்புக்கும் உள்ள தொடர்பைச் சிறிது பார்ப்போம்: காதல் என்பது உணர்ச்சி; கற்பு என்பது ஒழுக்கம். உணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்ட நம்பியும் நங்கையும் (தலைமகனும் தலைமகளும்) ஒருவரை யொருவர் தமக்கே உரியவராகக் கொண்ட நிலையிலே தோன்றும் ஒழுக்கமே கற்பு என்பர்.

சீதையின் காதலில் வைத்து இந்த உண்மையைக் காட்டுகின்றார் கம்பர். மிதிலை மாநகரத்தில், கன்னிமாடத்தின் மேடையிலே நின்ற சீதையும், வீதியின் வழியாகச் சென்ற இராமனும் தற்செயலாக ஒருவரையொருவர் நோக்கினர். இருவர் கண்ணுேக்கும் ஒத்தது; காதல் பிறந்தது. காதலர் இருவரும் ஒருவர் இதயத்தில் ஒருவர் புகுந்து உறைவாராயினர்.

இந்த நிலையில் இராமன் தன்னுடன் வந்த தம்பியோடும் முனிவரோடும் வீதியிற் சென்று மறைந்துவிடுகின்றான். அவன் இன்னான் என்று அறியாள் சீதை. அவன் எங்கே சென்றான் என்பதும் உணராள்; ஆயினும், அவனையே கருத்தில் அமைத்துக் கரைந்து உருகுகின்றாள். அந்த வேளையில் ஓடிவருகின்றாள் அவள் தோழியாகிய நீலமாலை; ஆனந்தமுற்று ஆடுகின்றாள்; பாடுகின்றாள். "தோழீ! என்ன செய்தி?" என்று கேட்கின்றாள் சீதை. அப்போது தோழி சொல்கின்றாள்: "அயோத்தி அரசனுடைய மைந்தன்; அஞ்சன வண்ணன்; செந்தாமரைக் கண்ணன்; அவன், தம்பியோடும் முனிவரோடும் நம் மாளிகைக்கு வந்தான்; உன் திருமணத்திற்காக வைத்திருந்த வில்லைக் கண்டான்; எடுத்தான்; வளைத்தான்; ஒடிந்தான்" என்று கூறி முடிக்கின்றாள்.

அப்பொழுது சீதையின் மனம் ஊசலாடத் தொடங்கிற்று; கவலையும் உண்டாயிற்று. வில்லை எடுத்து வளைத்து ஒடித்த வீரன், தான் கன்னி மாடத்திலிருந்து கண்ட ஆடவனோ? அல்லனோ? என்ற ஐயம் பிறந்தது. அவனாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு, தோழி சொல்லிய அடையாளங்களை மீளவும் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

"கோமுனி யுடன்வரு கொண்டல் என் றபின்
தாமரைக் கண்ணினன் என்ற தன்மையால்
ஆம்அவ னேகொல்என் று ஐயம் நீங்கினாள்."

ஆனால், நொடிப்பொழுதில் மற்றொரு கருத்து அவள் மனத்தில் புகுந்தது. "என் தோழி சொல்லிய

அடையாளங்கள் எல்லாம் உடைய மற்றொருவன் வில்லை வளைத்து ஒடித்திருந்தால் நான் என்ன செய்வேன் ?'' என்று அவள் எண்ணினாள் ; ஏங்கினாள்.

அந்த ஏக்கத்தினிடையே ஓர் ஊக்கம் பிறந்தது ; உணர்ச்சியினிடையே ஒழுக்கம் எழுந்தது. காதல், கற்பாக உருவெடுத்தது. " அவன் அல்லனேல் இறப்பேன் " என்று சீதை முடிவு செய்தாள். ' கண்ணுற் கண்ட காதலனும் வில்லை ஒடித்த வீரனும் ஒருவனே யாயின் அவனை மணம் புரிந்து வாழ்வேன் ; இல்லா விட்டால் இறந்து படுவேன் ' என்று உறுதிகொண்டாள் சீதை. கற்பு நெறி என்பது இதுதான். காதலனை யன்றி மற்றோர் ஆடவனை மனத்திலும் கருத ஒருப்படாத உறுதியே கற்பு எனப்படும். இதையே திருவள்ளுவர் வியந்து பாடினார்.

> " பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
> திண்மைஉண் டாகப் பெறின் "

என்பது அவர் திருவாக்கு.

கற்புடைய மாதரிடம் மென்மையும் உண்டு ; மனத் திண்மையும் உண்டு. பொறுக்கும் திறமும் உண்டு ; மாறுபட்டோரை ஒறுக்கும் திறமும் உண்டு. சிலப்பதிகாரத்தின் கதாநாயகியாகிய கண்ணகியிடம் இவ்விரு தன்மையையும் பார்க்கின்றோம். கொண்ட கணவன் அவளுக்குக் கொடுமை செய்தான் ; செல்வத்தை யெல்லாம் செலவழித்தான். அல்லும் பகலும் அயலார் அறியாமல் கண்ணீர் வடித்தாள் கண்ணகி ; மங்கல அணியைத் தவிர மற்றைய நகைகளை யெல்

லாம் மறந்தாள்; தன்னை அழகு செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அறவே துறந்தாள்.

> " அஞ்செஞ் சீறடி அணிசிலம் பொழிய
> செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்ப
> பவள வாள்நுதல் திலகம் இழப்ப
> மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்பக்
> கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி "

என்று கூறுகின்றது சிலப்பதிகாரம். அடக்கமும் பொறுமையும், கற்பும் கண்ணீரும் கண்ணகியின் வடிவம். "கண்டார் வெறுப்பனவே காதலன்தான் செய்திடினும் கொண்டானை யல்லால் அறியாக் குல மகள்" என்று ஆழ்வார் பாடிய திருப்பாட்டுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தாள் கண்ணகி.

இத் தகைய மென்மையும் பொறுமையும் வாய்ந்த கண்ணகி, மதுரை மாநகரில் தன் கணவனை இழந்த போது வன்மையின் வடிவம் கொண்டாள். கற்பெனும் திண்மை அவ் வடிவத்திலே களிநடம் புரிந்தது. அத் திண்மையைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் அரசன்; அப்பால் அவள் பேசிய திடமொழியைக் கேட்டபோது மயங்கி விழுந்து மாண்டான். தவறு செய்த அரசனைக் கற்பின் திண்மையால் ஒறுத்த கண்ணகி, வீர பத்தினியாகத் தமிழ் நாட்டிலே போற்றப்பட்டாள். அன்று முதல் இன்றளவும் கண்ணகி, மாதர் குலமணி விளக்காய், வீரக் கற்பின் விழுமிய கொழுந்தாய் விளங்குகின்றாள்.

12. கண்ணகிக் கூத்து

சிலப்பதிகாரம் என்னும் நாடகக் காவியம் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர்க்கும் உரியதாகும். கதைத் தலைவி யாகிய கண்ணகி சோழ நாட்டிலே பிறந்தாள்; பாண்டி நாட்டிலே தன் கற்பின் பெருமையை நிறுவினாள்; பின்பு சேரநாடு போந்து வானகம் எய்தினாள். ஆகவே, நூலாசிரியர், சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஆண்டு வந்த முந் நாட்டின் பெருமையையும் முறை யாக எடுத்துரைக்கின்றார். இவ் வுண்மை,

> *" முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது*
> *அடிகள் நீரே அருளுக "*

என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் இளங்கோவடிகளை நோக் கிக் கூறுமாற்றால் இனிது விளங்கும். இவ்வாறு, முந் நாட்டின் பெருமையையும் எழுதப் போந்த ஆசிரியர் அவற்றின் அரசியல் முறைகளையும், சமய நெறிகளை யும், பிறவற்றையும் குறிப்பாகக் கூறியருளினார். ஆகவே, முந் நாட்டின் நீர்மையையும் ஒருங்கே எடுத் துரைக்கும் நூல் தமிழ் மொழியில் சிலப்பதிகாரம் ஒன்றேயாகும்.

மூவேந்தர்க்கும் உரிய நூலாக விளங்கும் சிலப்பதி காரம் முத்தமிழ் நயங்களும் அமைந்த அரிய நூலாக வும் திகழ்கின்றது. இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழில் இயற்றமிழ், இனிய சொற்களால் மாந்தர் அறிவினைக் கவர்ந்து உயரிய இன்பம் அளிப்பதாகும். இசைத் தமிழ், செவியின் வாயிலாக உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உலப்பிலா இன்பம் பயப்பதாகும். நாடகத்

தமிழ், இயற்றமிழின் அழகையும், இசைத் தமிழின் சுவையையும், காட்சியின் நலத்தோடு கலந்தளித்து மனத்தை மகிழ்விப்பதாகும். நாடகசாலைக்குச் செல்வோர், மணிமுடி தரித்த மன்னரும், மதிநலஞ் சான்ற அமைச்சரும், வெம்படை தாங்கிய வீரரும், நல்லணி புனைந்த நங்கையரும், பிறரும் அரங்கத்தில் நடிக்கக் கண்டு களிப்புறுவர்; பண்ணுார்ந்த பாட்டின் இசை கேட்டு இன்புறுவர்; நாடகக் கதையில் அமைந்துள்ள கருத்தினை அறிந்து நலமுறுவர். இவ்வாறு கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் இன்பமும் பயனும் ஒருங்கே எய்துவிக்கும் தன்மையாலேயே தமிழ்நாட்டு அறிஞர் நாடகத் தமிழைப் போற்றி வளர்ப்பாராயினர்.

மாந்தரை ஒழுக்க நெறியில் நிறுத்துதற்கு நாடகம் ஒரு சிறந்த கருவியாகும் என்பர். நல்ல நாடகங்களைக் காணும் மக்கள் அறத்தாறறிந்து ஒழுகத்தலைப்படுவர். உயிர்க்கு நலம் பயக்கும் உயரிய உண்மைகளைக் கொண்ட கதைகளே முற்காலத்தில் நாடக மேடைகளில் நடிக்கப் பட்டமையால், மக்கள், பெரும்பாலும் நன்மையில் நாட்டமும், தீமையில் அச்சமும் உடையராய் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால், இக்காலத்தில், புன்னெறிப்பட்டோரை இன்புறுத்திப் பொருள் கவரும் நோக்கமே பெரும்பாலும் நாடக சாலையை இயக்குகின்றது. அதனாலேயே, தற்காலத்தில் நாடகங்களைக் காண்பதுவும் தீதென்று தக்கோர் கருதுகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டு நாடக மேடையில் நடைபெறும் கோவலன் என்னும் நாடகம் பழந்தமிழ்க் காவிய

மாகிய சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள சிறந்த கதையைத் தழுவி எழுந்ததாகும். ஆயினும், நாடகக் கண்ணகிக்கும் காவியக் கண்ணகிக்கும் உள்ள வேற்றுமை புல்லுக்கும் நெல்லுக்கு முள்ள வேற்றுமையைப் போன்றது. கோவலனைக் 'கோவிலன்' என்றும், கண்ணகியைக் 'கர்னகி' என்றும் சிதைத்து வழங்கும் சிறுமை ஒரு புறமிருக்க, கற்பின் கொழுந்தாகிய கண்ணகி, நாடக மேடையில் ஆவேசமுற்று வெறியாட்டயர்வதும், தவறிழைத்த பாண்டியன் மார்பைப் பிளந்து அவன் குடரை மாலையாக அணிந்து குருதியிலே திளைத்துக் கூத்தாடுவதும், அருவருக்கத் தக்க காட்சி யன்றே? பெண்மைக்குரிய நாணமும் மென்மையும் அமைந்த நல்லியற் கண்ணகியை அலகை போல் அலற வைத்தல் அழகாகுமோ? காளியாட்டங் கண்டு கல்லார் உள்ளங் களிக்கும் என்னும் காரணத்தால் கண்ணகியின் மென்மையை அழித்தல் முறையாகுமோ? அன்றியும், நீதி வழுவா நெறி முறையில் நின்ற நெடுஞ்செழியனது உயிரை வலிந்து பிழிதலும் வேண்டுமோ? நீதி தவறியது என்று அறிந்த பின்னர் அவ் வரசன் உயிர் வாழ இசைவானோ?

நாடகக் கண்ணகியின் தன்மை இவ்வாறாக, காவியக் கண்ணகியின் செம்மையையும் மேன்மையையும் சிறிது காண்போம்: மதுரை மாநகரில் கோவலன் கொலையுண் டிறந்தான் என்றறிந்த கண்ணகி, பாண்டிய மன்னனிடம் வழக்குரைத்து, நீதியை நிலை நிறுத்துமாறு அவன் மாளிகையினுள்ளே சென்றாள். காவி மலரனைய கண்கள் கண்ணீர் சொரிய, கருங்

கூந்தல், விரிந்து கிடக்க, ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையி லேந்திக் கொற்றவன் முன்னே போந்த கண்ணகி யின் கோலத்தை,

"மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்"

என்று சிலப்பதிகாரம் உருக்கமாக உரைக்கின்றது. கண்ணீர் உகுத்துநின்ற கண்ணகியைப் பாண்டியன் குழைந்து நோக்கி, 'மனம் வருந்தி வந்த மாதே! நீ யார்?' என்று வினவினான். அதற்கு மாற்ற முரைக்கப் போந்த மங்கை, "அரசே! கன்றை இழந்த பசு ஒன்று மனங்கரைந்து கண்ணீர் வடிக்கக் கண்டு, அவ் ஆன் கன்றைக் கொன்ற தன் அருமந்த மைந்தன் மீது தானே தேராழி ஊர்ந்து முறைசெய்த சோழ மன்னனது புகழமைந்த புகார் நகரமே என் பதியாகும். அந் நகரில் மாசாத்துவானுக்கு மகளாய்த் தோன்றி, ஊழ்வினைப் பயனால் உன் நகரிற் புகுந்து, என் சிலம்பை விற்கப் போந்த வீதியில் உன் ஆணையால் கொலையுண்டிறந்த கோவலன் மனைவியே யான்" என்று கொதித்துக் கூறினாள். அப்பொழுது அரசன், "மாதே! கள்வனைக் கொல்லுதல் கொடுங் கோலன்று. அது நீதியின் நெறியேயாகும்" என்று நேர்மையாய் உரைத்தான்.

கோவலன் குற்றமற்றவ னென்றும், அவனைக் குற்றவாளி என்று கொன்ற கொற்றவன் தவறிழைத் தான் என்றும் ஐயந்திரிபற விளக்க வந்த கண்ணகி காவலனை நோக்கி, "அரசே! என் கணவன் கள்வ னல்லன்; அவனிடம் இருந்த சிலம்பு அரண்மனைச் சிலம்பன்று. அதன் இணைச்சிலம்பு இதோ, என்

கையில் உள்ளது! இதனுள்ளே அமைந்த பரல் மாணிக்கம்'' என்று திறம்பட உரைத்தாள். அப்பொழுது மன்னவன் மனம் பதைத்து, தன் காவலாளர் கோவலனிடமிருந்து கொணர்ந்த சிலம்பினை எடுத்து வந்து, கண்ணகியின் முன்னே வைத்தான். அச் சில்லரிச் சிலம்பைக் கண்ணகி தன் செங்கையால் எடுத்து நோக்கிக் காவலன் கண்ணெதிரே உடைத்தாள். சிலம்பின் உள்ளே இருந்த மாணிக்கம் விரைந்தெழுந்து அரியணை மீதமர்ந்திருந்த அரசனிடம் தானே நேராகச் சென்று பகர்வதுபோல் அவன் முகத்தில் தெறித்தது. தெறித்து விழுந்த மாணிக்கத்தைக் கண்டான் மன்னன். அந் நிலையில் அவன் வெண்குடை தாழ்ந்தது; செங்கோல் தளர்ந்தது. 'பொற் கொல்லன் சொற் கேட்டுப் பிழை செய்த யானோ அரசன்? யானே கள்வன்; இதுகாறும் என் வழிமுறையில் இத் தகைய பிழை செய்தார் எவருமிலர். இன்றே என்னுயிர் முடிவதாக' என்று அவன் மயங்கி மண்மீது விழுந்தான். விழுந்த மன்னன் எழுந்தா னல்லன்.

'' தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங் கோலன்
'பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானோ அரசன் ? யானே கள்வன் !
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது ; கெடுகஎன் னாயுள்' என
மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே ''

என்று சிலப்பதிகாரம் இரங்கிக் கூறுகின்றது. காவலன் மயங்கி விழுந்து மாண்டதைக் கண்ட கோப்பெருந் தேவி, கணவனை இழந்து நின்ற கண்ணகியின் அடி பணிந்து பிழை பொறுக்குமாறு வேண்டினாள்.

இங்ஙனம் அறநெறி பிழைத்த அரசனுக்குஅறமே கூற்ருக அமைந்தது. 'அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றமாம்' என்பது தமிழ் நாட்டு அரசியற் கொள்கையாகும். இவ் வுண்மையை உணர்த்துதல் சிலப்பதிகாரத்தின் குறிக்கோள் என்பது,

"அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற் ருவதும்
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டு மென்பதும்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்"

என்ற அழகிய அடிகளால் அறியப்படும். அரசியல் பிழைத்தோரை அறமே ஒறுக்கு மென்றும், கற் பமைந்த மாதரை மக்களும் தேவரும் போற்றுவ ரென்றும், வினையின் பயனை விலக்கலாகா தென்றும், இவ் வுலக மாந்தர் அறிந்து வாழுமாறே இளங்கோ வடிகள் சிலப்பதிகாரம் இயற்றினர் என்பது இதனல் இனிது விளங்கும். இவ் வுண்மைக்கு முற்றும் மாருக அரசியல் பிழைத்த பாண்டியன் அறத்தால் ஆவி துறவாது, கண்ணகியின் மறத்தால் ஆவி துறப்பதை நாடக மேடையிலே காண்கின்ருேம்! கணவனை கோவலனையன்றி ஆடவர் எவரையும் சிந்தையாலும் தொடாச் செம்மை வாய்ந்த கண்ணகி, பாண்டியன் மெய்தீண்டி, அவன் மார்பைப் பிளந்து, உயிரைப் பருகப் பார்க்கின்ருேம்! இவ்வாறு, தமிழ் நாட்டு மன்னர் அறமும், மாதர் கற்பும் நிலை குலையுமாறு நிகழ்த்தப் பெறும் கூத்தைக் கண்டு கல்லார் நெஞ்சம் களிக்கு மெனினும் பழந் தமிழ் நாட்டின் பெருமை பாழ்படுவதைக் கண்டு பயனறிந்தோர் வருந்துவர்.

13. சிலம்பின் காலம் *

தமிழ் நாட்டார் போற்றும் ஐம்பெருங் காவியங்களுள் தலைசிறந்தது சிலப்பதிகாரம். பழந்தமிழ் நாட்டின் சீர்மைக்கும் செம்மைக்கும் சான்றாக நிற்பது அப் பெருங் காவியம். சோழநாட்டின் செழுமையும் பாண்டிய அரசாட்சியின் சிறப்பும், சேரநாட்டரசனது வீரமும் அக் காவியத்திலே விளங்கக் காணலாம்.

இத் தகைய சிலப்பதிகாரம் எப்பொழுது தமிழ் நாட்டில் எழுந்தது? அதைப் பாடிய இளங்கோவடிகள் எப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தார்? அவருடன் பிறந்த செங்குட்டுவன் எப்பொழுது அரசு வீற்றிருந்தான்? இவற்றைச் சிறிது பார்ப்போம்:

சிலப்பதிகாரத்தைப் பொது நோக்காகப் பார்க்கும் பொழுது, தமிழ்நாடு சிறந்த நிலையில் இருந்த காலமே சிலப்பதிகாரக் காலம் என்று தோன்றுகின்றது. சேர சோழ பாண்டியர்கள் தமிழ்நாட்டை யாண்ட காலம் அது. இயல் இசை நாடகமென்னும் முத்தமிழும் செழித்து வளர்ந்த காலம் அது. கடல் வழியாக நிகழ்ந்த வாணிகத்தால் தமிழ்நாட்டிலே செல்வம் பெருகி நின்ற காலம் அது.

அக் காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினம் சோழ நாட்டின் சிறந்த துறைமுக நகரமாகத் திகழ்ந்தது.

---

* சென்னை வானொலி நிலையத்திலே பேசியது. நிலையத்தார் இசைவு பெற்றுச் சேர்க்கப்பட்டது.

காவிரியாறு கடலொடு கலக்குமிடத்தில் வளமும் அழகும் வாய்ந்து விளங்கிற்று அந் நகரம். பட்டினம் என்னும் சொல், சிறப்பு வகையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே குறிப்பதாயிற்று. இக்காலத்தில் பட்டணம் என்பது சென்னப்பட்டணத்தைக் குறிப்பதுபோன்று, அக் காலத்தில் பட்டினம் என்னும் பெயர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு வழங்கிற்று. அழகு வாய்ந்த அப் பட்டினத்தைக் கவிகள் பூம்புகார் நகரம் என்றும் அழைத்தார்கள். "பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்" என்று பட்டினத்தைப் பாடினார் சிலப்பதிகார ஆசிரியர்.

அந்நகரின் துறைமுகத்தில் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் இடையறாது நடந்தன. தமிழ் நாட்டாரோடு வாணிகம் செய்து வளம் பெற்ற யவனர் என்ற கிரீக்கர்கள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் கடற்கரையில் விண்ணளாவிய மாடங்கள் கட்டிக் குடியிருந்தார்கள். தெய்வ மணமும் அந் நகரிலே கமழ்ந்துகொண்டிருந்தது. சிவன் கோயில், முருகன் கோயில், பெருமாள் கோயில், வாசவன் கோயில்—இன்னும் பல கோயில்கள் அங்கு நின்று அணி செய்தன. 'இந்திரன் திருநாள்' கோலாகலமாக இருபத்தெட்டு நாள் கொண்டாடப்பட்டது. இங்ஙனம் காவிரிப்பூம் பட்டினம் பொருள் வளமும், தெய்வ நலமும் பெற்று விளங்கிய காலமே சிலப்பதிகாரக் காலம்.

அக் காலத்தில் சேர நாட்டை ஆண்டவன் ஒரு சிறந்த மன்னன். செங்குட்டுவன் என்பது அவன் பெயர். கற்புத் தெய்வமாய கண்ணகி தன் நாட்டில்

வந்து விண்ணுலகம் அடைந்தாள் என்று அறிந்த செங்குட்டுவன் அவளுக்குத் தன் தலை நகரத்தில் ஒரு கோயில் கட்டினன்; இமயமலையிலிருந்து சிலை எடுத்து வந்து, கண்ணகியின் திருவுருவம் செய்து, அக் கோயிலில் நிறுவினன் ; அத் திருவிழாவைக் காண அயல் நாட்டு அரசர் சிலரை அழைத்திருந்தான்.

" அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தனும்
கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் "

அங்கு வந்திருந்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

இக் காட்சிகளை யெல்லாம் கண் களிப்பக் கண்டார் செங்குட்டுவன் தம்பியாகிய இளங்கோ. அவர் செந்தமிழ்ச் செல்வர் ; இளவரசுக்குரிய பதவியை உதறி யெறிந்து, முனிவராயிருந்து தவம் புரிந்தவர். அவர் அரச குலத்திற் பிறந்த பெருமையும், துறவு பூண்டு ஆற்றிய தவத்தின் அருமையும் தோன்ற அவரை ' இளங்கோ அடிகள் ' என்று தமிழுலகம் பாராட்டுவதாயிற்று. சிலப்பதிகாரம் பாடியவர் அவரே. இளங்கோ அடிகள் இயற்றிய காவியத்தை, 'நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' என்று போற்றினர் பாரதியார்.

" சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்
தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை கண்டதும்
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்
பாரளித்ததும் தருமம் வளர்த்ததும்
....
அன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதர்
ஆங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர் "

என்று பரிந்து பாடிய பாட்டில், சேரன் செங்குட்டுவன் தம்பியாகிய இளங்கோவடிகளைப் போற்றுகின்றார் பாரதியார்.

இத் தகைய சிலப்பதிகாரத்தின் காலத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தை ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். வீரனாகிய அச் சேரனைப் பல புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். அவர் களுள் பரணர் என்பவர் ஒருவர். தமிழ்நாட்டில் சங்கப் புலவர்கள் என்று பாராட்டப்படுகின்ற புலவர் களுள் பரணருக்கும் கபிலருக்கும் ஒரு தனிப் பெருமை யுண்டு. பொய்யறியாக் கபிலரோடு பரணர் ஆதிப் புலவோர்' 'என்ற வரிசையில் வைத்துப் புகழப்பட்ட பரணர், சேரன் செங்குட்டுவனைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்களுள் பதின்ஞென்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. பரணருடைய புலமையையும் பண்பையும் பெரிதும் மதித்த சேரன், அவருக்குச் சிறந்த பரிசில் அளித்த தோடு தன் மகனையும் அவரிடம் மாணாக்கனாக ஒப்பு வித்தான் என்பது பண்டை நூல்களால் விளங்கு கின்றது. எனவே, சங்கப் புலவர்களாகிய பரணர் முதலிய சான்றோர் வாழ்ந்த காலமே செங்குட்டுவன் காலமாகும்.

அக் காலத்தை இன்னும் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சிலப்பதிகாரமே ஒரு சிறந்த சான்று தருகின்றது. கண்ணகியின் திருவிழாவிற்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் அனுப்பிய அழைப்புக் கிணங்கி வஞ்சிமா நகரில் வந்திருந்து, பத்தினிக் கடவுளை வணங்கிய அரசருள் ஒருவன் 'கடல் சூழ் இலங்கைக்

கயவாகு மன்னன்' என்பதை முன்னமே கண்டோம். இலங்கை யரசனாகிய கயவாகுவின் காலத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் செங்குட்டுவன் காலமும் விளங்கிவிடு மன்றோ? இந்த வகையில் சரித்திர ஆசிரியர்களாகிய கனகசபைப்பிள்ளை முதலிய அறிஞர் கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். இலங்கையரசர் வரலாற் றைக் கூறும் 'மகாவம்சம்' என்ற நூலில் கஜபாகு என்னும் பெயருடைய மன்னர் இருவர் குறிக்கப்படு கின்றனர். முதல் கஜபாகு கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி*யில் அரசாண்டவன். அவன் காலத்துக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு மற்றொரு கஜபாகு அரசு புரிந்தான். இவ் விரண்டு அரசர்களில் முதல் கஜபாகுவே செங்குட்டு வன் காலத்தவன் ஆதல் வேண்டும் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கொள்கை. எனவே, செங்குட்டுவன் அரசாண்ட காலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பது தெளிவாகின்றது. அதுவே சிலப் பதிகாரத்தின் காலமும் ஆகும்.

இன்னும், இக்கொள்கைக்கு ஆதாரமான செய்தி களிற் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்: கரிகாற் சோழன் என்னும் திருமாவளவன் காலத்திற்குப் பின்பு சோழ நாடு உலைவுற்றுச் சீரழிந்தது. பூம்புகார் என்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஒரு சோழன் அரியணை ஏறினான். உறையூர் என்னும் உள்நாட்டுத் தலைநகரில் மற்றொரு சோழன் அரசனாயினான். புகார்ச் சோழனுக் கும் உறையூர்ச் சோழனுக்கும் போர் மூண்டது. அப்

* கி. பி. 176—193.

போரின் தொல்லை ஒருவாறு தீர்ந்த பின்பு, 'பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும்' என்ற பழமொழிப்படி, சோழ நாட்டிற்கு ஒரு பெருந் தீங்கு நேர்ந்தது. குணகடல் கரை புரண்டு எழுந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை அழித்தது. இக் கொடுமை நெடுமுடிக் கிள்ளி என்னும் சோழமன்னன் காலத்தில் நிகழ்ந்த தென்று மணிமேகலை கூறும். அப்போது அந் நகரில் இருந்த மாடங்கள், கோயில்கள், கோட்டங்கள் எல்லாம் அழிந்தொழிந்தன. மாட மாளிகையை இழந்த மன்னன் அந் நகரினின்றும் வெளியேறிய செய்தியை இரக்கத்தோடு கூறுகின்றார் மணிமேகலை யாசிரியர் :

" விரிதிரை வந்து வியன்நகர் விழுங்க
ஒருதனி போயினன் உலக மன்னவன் "

என்னும் மணிமேகலை அடிகளில் சோகம் நிறைந்திருக்கிறது. 'துன்பம் வந்துற்றபோது துணையாவார் யாருமின்றித் தன்னந் தனியனாய் அந்நகரினின்றும் வெளிப்போந்தான் மன்னர் மன்னன்' என்பது அவ் வடிகளின் கருத்து.

இவ்வாறு அழிந்ததாக மணிமேகலையிற் சொல்லப் படுகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினம் ஏழாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த தேவாரப் பாசுரத்தில் ஒரு சிற்றூராகக் குறிக் கப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்திற்கும் தேவாரத்திற் கும் இடைப்பட்ட ஐந்நூறு ஆண்டுகளில் சோழ மன்னர் தம் நிலையில் தாழ்ந்தனர். காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாளத் தலைப்பட்ட பல்லவர்கள் சோழ நாட்டிலும் ஆணை செலுத்தினர். பழம் பெருமை யெல்லாம் இழந்து நின்ற காவிரிப்பூம்

பட்டினத்தில் அன்புகொண்டு ஒரு பல்லவன் அங்குச் சிவாலயம் கட்டினன்; அதற்குப் பல்லவனீச்சரம் என்று பெயரிட்டான். பல்லவன் கட்டிய ஈசன் கோயி லாதலின் அது பல்லவனீச்சரம் என்று பெயர் பெற் றது. தேவாரம் பாடிய திருஞான சம்பந்தர் காலத் தில், பல்லவனீச்சரம் அவ் வூருளே காட்சி யளித்தது. "பட்டினத்துறை பல்லவனீச்சரம்" என்று அக் கோவிலைப் பாடினர் ஞானசம்பந்தர். எனவே, காவிரிப்பூம் பட்டினம் சோழர் ஆட்சியில் சிறப்புற்று விளங்கிய காலமே சிலப்பதிகாரக் காலம். அது பதங் குலைந்து பல்லவர் ஆட்சியில் அமைந்த காலம் தேவாரக் காலம் என்பது தெளிவாகின்றது.

தமிழ் நாட்டில் பல்லவர் எப்போது அரசாண் டனர்? மூன்றும் நூற்றுண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற் றுண்டு வரை அவர் ஆட்சி புரிந்தனர் என்று சரித் திரம் கூறும். சிவனடியார் பாடிய தேவாரத்திலும், திருமால் அடியார்களாகிய ஆழ்வார்களது திருப் பாசுரத்திலும் பல்லவர் குறிக்கப்படுகின்றனர். ஆனல், சிலப்பதிகாரத்தில் அம் மன்னரைப் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ஆதலால், சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலம் பல்லவர் ஆட்சிக்கு முற்பட்ட காலம் என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

தொன்று தொட்டுத் தமிழகத்தை ஆண்டு வந்த சேர சோழ பாண்டியர், பேரும் புகழும் பெருவாழ்வும் பெற்றிருந்த காலத்திலேதான் சிலப்பதிகாரம் பிறந் தது. விண்ணளாவி நிற்கும் இமயமலையில் சோழ

நாட்டுப் புலிக்கொடியை ஏற்றினன் கரிகால் சோழன். சேர நாட்டு அரசனாகிய நெடுஞ்சேரலாதன் 'தென் குமரி முதல் வட இமயம் வரை ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட சேரலாதன்' என்று புகழ்ப்பெற்றான். அவனுடைய ஆணை இமயமலையளவும் சென்றமையால் அவன், 'இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்' என்றும் தமிழ் நாட்டில் வழங்கப்பெற்றான். அவன் மகனே சேரன் செங்குட்டுவன். தந்தையின் புகழைத் தானும் பெற ஆசைப்பட்டுக் குட்டுவனும் வடநாட்டின் மீது படையெடுத்தான்; தமிழரசரைப் பழித்துப் பேசிய வடநாட்டரசரைப் போர்க்களத்திலே வாட்டி வென்றான்; இருவரைச் சிறை பிடித்தான்; தன் நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தான். கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு அம் மன்னன் திருவிழா எடுத்தபோது அவ்விருவரும் உடனிருந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. எனவே, தமிழ்நாட்டாரின் வீரப்புகழ் வடநாட்டிலும் பரவியிருந்த காலம்; தமிழ்நாடு வாணிகத்தால் வளம் பெற்று ஓங்கி நின்ற காலம்; தமிழ்ப் புலவர் பல்லாயிரவர் தமிழ்த் தாய்க்குப் பலவகையான கவிதைக் கலன்களை அணிந்து கோலம் செய்து கொண்டிருந்த காலம்: அக்காலமே சிலப்பதிகாரத்தின் காலம்.

14. அமுதசுரபி *

இள வேனிற் காலம் : இளங்காற்று இனிமை யாக வீசுகின்றது. நீலவானத்தில் நிறைமதி எழுந்து வருகின்றது. இன்ப மயமான அவ் வேளையிலே மணி பல்லவம் என்ற தீவகத்தில் காட்சி தருகின்றாள் ஒரு மங்கை.

மணிமேகலை என்னும் பெயருடைய அந்நல்லாள் வெண்மணற் குன்றுகளையும், விரி பூஞ்சோலைகளையும் கண்டு வியந்து உலாவுகின்றாள். நறுமணம் கமழும் பூஞ்சோலையின் அருகே,

> " மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
> கோமுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி "

அவள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்றது. அத் திருக்குளத்தின் தெள்ளிய அலைகளில் வெண்ணிலா வின் ஒளி கலந்து விளையாடும் காட்சியையும், கண் போல் மலர்ந்த கருங்குவளையின் செல்வியையும் கண்டு மனங்குளிர்ந்து நிற்கின்றாள் மணிமேகலை.

அப்போது அப் பூம்பொய்கையின் அலைகளிலே மிதந்து, கரையை நோக்கி வருகின்றது ஒரு திருவோடு. தன்னை நோக்கித் தவழ்ந்து வந்த திரு வோட்டைத் தலை வணங்கி, மலர்க் கரத்தால் எடுக் கின்றாள் மணிமேகலை. அத் திருவோடுதான் அமுத சுரபி; எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் உணவு கொடுக்

---

* ' அமுத சுரபி ' என்னும் தமிழ் மாதப் பத்திரிகையின் தலையங்கமாக எழுதப்பட்டது.

கும் உயரிய பாத்திரம். அதுவே, அறம் வளர்க்கும் அருங்கலம்; பசிப்பிணியை வேரறுக்கும் படைக்கலம்.

இத் தகைய அமுத சுரபியைக் கைக்கொண்டு அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் தொண்டு செய்ய ஆசைப்பட்டாள் மணிமேகலை; "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" என்னும் உண்மையை உள்ளத்திற் கொண்டு அருளறம் புரியத் தொடங்கினாள்; வருந்தி வந்தவர் அரும்பசி களைந்து அவர் திருந்திய முகங் கண்டு திளைத்தாள். அவள் ஆற்றிய பணியால் தமிழகத்தில் பசிப்பிணி ஒழிந்தது.

இன்று தமிழகம் என்றுமில்லாத கடும் பஞ்சத்தின் வாய்ப்பட்டுப் பரிதவிக்கின்றது. "மாதம் மூன்று மழை யுள்ள நாடு; வருஷம் மூன்று விளைவுள்ள நாடு" என்று புகழ்ப்பெற்ற தமிழகத்தில் இப்போது எல்லோரும் வயிறார உண்பதற்குப் போதிய உணவில்லை. குடிகளுக்குப் படியளக்கும் பொறுப்புடைய அரசாங்கம், பொறி கலங்கி வட நாட்டையும் பிற நாட்டையும் நோக்கி வாடி நிற்கின்றது. "பசியற்ற நாடே பண்புற்ற நாடு" என்பது பழந் தமிழர் கொள்கை. அதனாலேயே முன்னாளில் இந் நாட்டை யாண்ட மன்னர்கள் பயிர்த்தொழிலைக் குறிக்கொண்டு பேணினார்கள்; காடுகளை வெட்டித் திருத்தி நாடாக்கினார்கள்; ஆற்றிலே அணைகள் கட்டினார்கள்; ஒல்லும் வகையால் உழவரை ஆதரித்தார்கள்; சுருங்கச்சொல்லின், தமிழகத்தை ஓர் அமுத சுரபியாக்க ஆசைப் பட்டார்கள்.

பாரத நாடு இன்று தன்னரசு பெற்ற தனி நாடாகத் திகழ்கின்றது. வல்லரசு நீங்கிவிட்டது; நல்லரசு நிலவுகின்றது. 'நாட்டிலே உண்ண உணவில்லை' என்று ஒருவரும் வருந்தாதபடி வளம் பெருக்கிக் குடிகளைக் காப்பதன்றோ நல்லரசின் முதற் கடமை? தமிழ் நாட்டுக் கவிஞராகிய பாரதியார், வருங்காலப் பாரத அரசாங்கத்திற்கு - சுதந்தர அரசாங்கத்திற்கு - அடிப்படையான பொருளாதாரத் திட்டமொன்று வகுத்துப் போந்தார்.

" இனிஒரு விதி செய்வோம் - அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனிஒருவனுக் குணவிலை எனில்
சகத்தினை அழித் திடுவோம்"

என்பது அக் கவிஞரின் வாக்கு. இயற்கை வளம் நிறைந்த பாரத நாட்டில் பசிப்பிணியை ஒழித்தல் அரிதன்று. கங்கையும், கோதாவரியும், காவிரியும் பாய்கின்ற வள நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் தலை காட்டலாகுமோ? இன்று வளர்ந்தோங்கி வருகின்ற விஞ்ஞானக் கலைகளின் உதவியால் விளை பொருள்களைப் பெருக்கி, பாழிடங்களை யெல்லாம் பயிர் முகங் காட்டும் பழனங்க ளாக்கி, பாரத நாட்டை ஓர் அமுதசுரபியாக உருவாக்குதல் அரிதாகுமோ?

உடலை வளர்ப்பது உணவு; உயிரை வளர்ப்பது அறிவு.

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்"

என்பது திருவள்ளுவர் திருவாக்கு. அறிவுப் பசி இப்பொழுது தமிழ்நாட்டிலே அதிகரித்து வருகின்றது. அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழியை - அருங்கலை நிறைந்த தமிழ்மொழியைப் 'போற்றுதே ஆற்ற நாள் போக்கினோமே' என்ற உணர்ச்சி ஆங்கிலங் கற்ற அறிஞருள்ளத்தில் நாளுக்கு நாள் வலுத்து வருகின்றது. பாரத நாட்டின் அங்கங்களாக அமைந்த ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் அவரவர் தாய் மொழியின் வாயிலாகவே அறிவு ஊட்டப்படவேண்டும் என்ற கொள்கை உரம்பெற்று வருகின்றது. இவையெல்லாம் பாரத நாட்டில் எழுந்துள்ள அறிவுப் பசியைக் காட்டும் அறிகுறிகள். இத்தகைய பசி, ஒல்லையில் வந்துவிடும் என்பதை முன்னரே அறிந்த பாரதியார், தமிழ் மக்களை நோக்கி,

"சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் - கலைச்
செல்வங்கள் யாவும்கொணர்ந்து இங்குச் சேர்ப்பீர்!"

என்று பணித்துப் போந்தார்.

தமிழ் மொழியிலே 'மறுமை இன்பத்தை அடைய வழி காட்டும் மெய்ஞ்ஞான நூல்கள்மட்டும் இருந்தாற் போதாது; இம்மை யின்பம் பெறுதற் கேற்ற விஞ்ஞான நூல்களும் வேண்டும்' என்று பாரதியார் ஆசைப்பட்டார்; அப்பணியிலே தலைப்படும்படி அறிவறிந்த தமிழ் மக்களை வேண்டினார். எனவே, அறிவுப் பசியைத் தீர்க்கும் 'அருங்கலைச் சுரபி யாகவும் விளங்குதல் வேண்டும்.

தமிழ் மொழியின் தனிப் பண்புகளைத் தமிழ் நாட்டாருக்கு அமுதசுரபி வாரி வழங்கும் என்று நம்புகின்றோம். இனிமை என்பது தமிழின் தனிப் பண்பு.

"யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணோம்"

என்று பன்மொழி யறிந்த பாரதியார் பாடினார். அவர்க்கு முன்னிருந்த அறிஞர்களும் கவிஞர்களும் மதுரம் நிறைந்த தமிழின் அருமையை மனமாரப் புகழ்ந்து வாயார வாழ்த்தி யுள்ளார்கள். 'என்றுமுள தென்தமிழ்' என்று தமிழின் வாசி யறிந்து ஆசி கூறினார் கம்பர். இத் தகைய இனிமை வாய்ந்த மொழியை—மூவாச் சாவா மொழியைப் பிறப்புரிமையாகப் பெற்ற பெருமை என்றும் தமிழருக்கு உண்டு. ஆயினும், தம் பெருமை தாமுணராத் தன்மையராய்த் தமிழர் இன்று தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களைத் தட்டி எழுப்பி, தமிழ் அமுதை ஊட்டி,

"தமிழன் என்று சொல்லடா!
தலைநிமிர்ந்து நில்லடா!"

என்று ஊக்குதலே அமுத சுரபி செய்தற்குரிய அருஞ் சேவையாகும். 'பாரகம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுக' என்று மணிமேகலையின் கையில் அமைந்த அமுத சுரபியை அன்று வாழ்த்தினாள் ஆதிரை என்னும் நல்லாள். தமிழகத்தின் தலை நகராகிய சென்னையம்பதியிலே இன்று எழுகின்ற தமிழ் மயமான 'அமுதசுரபியை'த் 'தேமதுரத் தமிழோசை உலக மெலாம் பரவும் வகை செய்க' என்று வாழ்த்துகின்றோம்; வரவேற்கின்றோம்.

15. மாதரும் மலர்ப் பொய்கையும்

மலர் நிறைந்த பொய்கையும் மீன் நிறைந்த வானமும் எஞ்ஞான்றும் கவிஞர் மனத்தைக் கவரும் இயற்கைக் காட்சிகளாகும். காலையிலே தோன்றும் கதிரவனொளியால் களித்து விரியும் கமல மலரைக் காணும்பொழுது கவிஞரின் உள்ளமும் மலர்வதாகும். இத் தகைய இயற்கை அழகினை மாந்தி இன்புற்ற கவிஞர் தரும் காட்சிகளைப் பார்ப்போம்.

நீலத்திரை விரித்த வானத்திலே, கதிரவன் ஒளி வீசி எழுந்தான். கண்களைக் கவரும் அழகு வாய்ந்த கமல மலர்களில் கள்ளுண்டு களிக்கப் போந்த கரு வண்டுகள் பொய்கையின் மீது சுற்றிச் சுழன்று இன்னிசை பாடின. பகலவன் ஒளியால் இதழ் விரிந்து இலங்கிய செங்கமல மலரில் வெள்ளை அன்னம் ஒன்று இனிதமர்ந்திருந்தது. காலைப் பொழுதில் வீசிய இளங்காற்றின் இனிமையை நுகர்ந்த அன்னம் தெள்ளிய திரைகள் தாலாட்டக் கமலப் பள்ளியில் இனிது துயின்றது. இவ்வாறு பூஞ் சேக்கையில் கண்வளர்ந்த அன்னத்தின் அழகினை,

> " *தாய்தன் கையின் மெல்லத்*
> *தண்ணென் குறங்கி னெறிய*
> *வாய்பொன் அமளித் துஞ்சும்*
> *மணியார் குழவி போலத்*
> *தோயும் திரைகள் அலைப்பத்*
> *தோடார் கமலப் பள்ளி*
> *மேய வகையில் துஞ்சும்*
> *வெள்ளை அன்னம் காண்மின்* "

என்று பாடினார் சிந்தாமணி ஆசிரியர்.

அன்பார்ந்த குழவியை அழகிய மஞ்சத்தி லமைத்து, அதன் மேனியைக் கைகளால் தடவித் துயில்விக்கும் அன்னைபோல், ஈரம் வாய்ந்த பொய்கை கமலப் பள்ளியில் அமர்ந்த அன்னத்தைத் தன் அலைக் கைகளால் தட்டித் துயில்வித்த தென்று கவி அமைத் துள்ள உவமை சால அழகியதாகும். தண்மை வாய்ந்த பொய்கை, தலையாய அன்பு வாய்ந்த அன்னையை ஒத்தது. மெல்லிய திரைகள் அன்னையின் மெல்லிய கரங்களை ஒத்தன. அத் திரைகள் தோய்தலால் அன்னம் அடைந்த இன்பம், அன்னையின் கை தோய்தலால் அருங்குழவி யடையும் இன்பத்தை நிகர்த்தது. அன்னம் துயிலுதற் கமைந்த நறுமணங் கமழும் கமலப் பள்ளி மெல்லிய வெண்பட்டு விரித்த விழுமிய மஞ்சம் போன்றது என்று கவிஞர் எழுதி யமைத்த ஓவியம் கற்போர் மனத்தைக் கவர்வதாகும்.

இத்தகைய பொய்கையில் நீலத் துகிலுடுத்த ஒரு மங்கை நீராடச் சென்றாள். அவ் வழகிய ஆடையில் குயிற்றிய செம்மை சான்ற மணிகளிலே கதிரவன் ஒளி வீசிய பொழுது அம் மணிகளினின்று எழுந்த நிழற் சுடர்கள் பொய்கையின் மீது விழுந்து நெருங்கிப் பூத்த செந்தாமரையை நிகர்த்தன. அச்சுடர்களைச் சேய்மையி லிருந்து கண்ட மட அன்னம் ஒன்று விரைந்தோடிச் சென்று ஆர்வத்தாற் கவ்விற்று. மணிகளின் நிழலாய சுடர்கள் வாயில் அகப்படாமையால் தன் மடமையை நினைந்து நாணிய அன்னம், வந்த வழியே வெட்க முற்று விரைந்து சென்றது. இத் தகைய இனிய இயற்கைக் காட்சியை,

" நீலத் துகிலிற் கிடந்த
நிழலார் தழலம் மணிகள்
கோலச் சுடர்விட் டுமிழக்
குமரீ அன்னம் குறுகிச்
சால நெருங்கிப் பூத்த
தடந்தா மரைப்பூ வென்ன
வாலிச் சுடர்கள் கவ்வி
அழுங்கும் வண்ணம் காண்மின் "

என்று கவிஞர் நயம்படப் பாடினர்.

நீலத் துகிலின் இடையே இலங்கிய செம் மணிகள் பசுமையான தாமரை இலைகளின் நடுவே விளங்கிய செங்கமல மலர்போல் திகழ்ந்தன. நீராடப் போந்த மங்கையின் நீலப் புடைவையில் செம் மணிகள் நெருக்கமாகப் பதிந்திருந்தமையால், கதிரவன் ஒளியில் அவற்றின் நிழல்கள், நீர்ப்பரப்பில் நெருங்கி விழுந்து சால நெருங்கிப் பூத்த செந் தாமரையை நிகர்த்தன. நாள்தோறும் நற்றாமரைக் குளத்தில் வாழ்ந்து, செங்கமல மலர்களைச் செவ்வை யாக அறிந்திருந்த அன்னமே, செம்மணியின் சுடர் களைச் செந்தாமரை என்று மயங்கிற்றென்றால் அம் மணிகளின் செம்மை சான்ற ஒளி, சொல்லாமலே விளங்குமன்றோ ? அச் சுடர்களைத் தாமரை என்று கருதி அன்னம் விரைந்து சென்று கவ்விய ஆர்வமும், அச் சுடர்கள், வாயிலகப்படாமையால் அழுங்கிய தோற்றமும் நகைச்சுவை பயப்பனவாகும். ஆகவே, மங்கை புனைந்திருந்த மணியாடையின் சிறப்பையும், அம் மணிகள் கதிரவன் ஒளியால் சுடர் உமிழ்ந்த செம்மையையும், சிந்தாமணிக் கவிஞர் அழகுற உணர்த்திப் போந்தார்.

மலர்ப் பொய்கையின் அழகையும், மெல்லிய பூங் காற்றின் இனிமையையும் நுகர்ந்து, நெடுநேரம், மங்கை நீராடுவாளாயினாள்; பொய்கையிலே இயற்கை இன்பம் நுகர்ந்த நிலையில் வீட்டையும் மறந்தாள்; தன்னோடு போந்த பஞ்சரக் கிளியின் பசியையும் மறந் தாள். இவ்வாறு தன்னையும் மறந்து தாமரைத் தடாகத்தில் விளையாடிக்கொண் டிருந்த மங்கையைக் கரையேற்றுதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி செய்தது அவ் விளங்கிளி. தன்னைக் காதலித்து வளர்த்த தலைவியை நோக்கி, 'பாம்பு, பாம்பு' என்று பதறிக் குளறிக் கூறிற்று. 'பாம்பு' என்ற சொற்கேட்ட மங்கை மனம் பதைத்துக் காதில் அணிந்த தோடு கழல, விரைந்தோடிக் கரை சேர்ந்தாள். இந் நிகழ்ச்சியை ஒரு சொல்லோவியமாக எழுதி அமைத்தார் சிந்தாமணிக் கவிஞர்.

" தீம்பாற் பசியி னிருந்த
  செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளிதன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய
  ஒழிக்கும் வண்ணம் நாடிப்
பாம்பா மென்ன வெருவிப்
  பைம்பொன் தோடு கழலக்
காம்பேர் தோளி நடுங்கிக்
  கரைசேர் பவளைக் காண்மின் "

என்பது அவர் பாட்டு.

பால் நினைந்தூட்டி வளர்த்த பசுங்கிளியின் பசியையும் மறந்து தலைவி நீராடத் தலைப்பட்டாள் என்று கவிஞர் கூறுமாற்றால், மாண்பமைந்த மலர்ப் பொய்கையின் பெருமை இனிது விளங்குவதாகும். அத் தலைவி, தண்ணளியோடு பாலூட்டும் தாய் ஆதலால், மதி நலம் வாய்ந்த கிளி அவள் மனத்தைத்

துன்புறுத்தாது தன் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு வழியை நாடிற்று. மலர் நிறைந்த பொய்கையில் மீன் முதலாய உயிர்களும், அன்னம் முதலாய பறவை களும் நிறைந்திருப்பினும், மங்கைக்குப் பாம்பினிடத் துள்ள பயம் மிகப் பெரிதெனக் கருதிய கிளியின் மதி நலம் அறிந்து மகிழத்தக்கதாகும். இவ்வாறு செவ்வி யறிந்து பேசுவதற்குரிய முறையில் அக் கிளியைப் பயிற்றியிருந்த மங்கையின் மதிநலமும் நன்கு விளங்குகின்றது. ஆகவே, குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த பொய்கையின் பெருமையும் அந் நீரில் மகிழ்ந்து விளை யாடிய மங்கையின் மதிநலமும் சிந்தாமணிக் கவிஞ ரால் சிறப்பாக உணர்த்தப்பட்டன.

மங்கை அஞ்சி ஓடிக் கரை யேறியபொழுது அவள் காதிலணிந்திருந்த தோடுகளில் ஒன்று கழன்று தண்ணீரில் விழுந்துவிட்டது. தோடிழந்த பாவை துடித்தாள்; கண்ணீர் வடித்தாள். 'ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? 'பொய்கைக்குப் போக வேண்டாம்' என்று அன்னை தடுத்தாளே! அவள் தடையை மீறி வந்தேனே! வெறுங் காதுடன் வீட் டிற்குச் சென்ருல் அன்னை சீறுவாளே! திட்டிக் கொட்டுவாளே! இப் பொய்கையில் இறங்கித் தேடித் தருவார் யாரையும் காணேனே! என் கண்ணனைய தோழியரும் கைவிட்டுச் சென்ருர்களே! அதோ! ஒரு மெல்லியல் அன்னம் கரையருகே நீந்தி வருகின் றது. இன்னல் உற்ற என் நிலையைக் கண்டு இரக்க முற்றுத்தான் வருகின்றது போலும்!' என்றெண் ணிப் பேசலுற்ருள் மெல்லியல்: 'அன்னமே! உன்னை

வணங்குகின்றேன்! எனக்கு நீ ஒரு நன்மை செய்ய வேண்டும். நீ வாழும் பொய்கையில் என் காதணி கழன்று விழுந்து விட்டது. அதை நினைத்தால் என் நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது. என் தாய் பொல்லாதவள்! நீதான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்; போக்கடித்த நகையை எடுத்துத் தரவேண்டும்' என்று கைகூப்பித் தொழுதாள்.

" மின்னைப் புடைய பைம்பூண்
கீருள் வீழக் காணேன்
அன்னப் பெடையே தொழுதேன்
அன்னை கொடியள் கண்டாய்
என்னை அடிமை வேண்டின்
நாடித் தாவென் றிறைஞ்சிப்
பொன்னங் கொம்பின் நின்றாள்
பொலிவின் வண்ணங் காண்மின் "

என்பது சிந்தாமணி.

பொய்கையிலே காதணியைப் போக்கடித்த மங்கை, ஒரு பெண் அன்னத்தை நோக்கித் தன் குறையை முறையிட்டாள் என்று பொருத்தமாகக் கூறினார் கவிஞர். 'பெண்ணுக்குப் பெண்மைதான் இரங்கும்' என்று எண்ணி, 'அன்னப் பெடையே!' என்று அழைத்தாள்; அதன் கருணையைப் பெறுவதற்காகக் கைகூப்பித் தொழுதாள்; மேலும், அதன் உள்ளத்திலெழுந்த இரக்கத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டு 'அன்னை கொடியள்' என்று அறிவித்தாள்; காலத்திற் செய்யும் உதவிக்கு என்றென்றும் கடமைப் பட்டவள் என்று தன் நன்றியறிதலைப் புலப்படுத்தினாள் என்பது கவிஞர் கருத்து. இத் தகைய நயங்களெல்லாம் சிந்தாமணிச் சொல்லோவியங்களிற் சிறந்து விளங்கக் காணலாம்.

IV கற்பனை இன்பம்

16. முருகனும் முழுமதியும்

அந்தி மாலையில் விண்ணிலே எழுந்த முழுமதி எங்கும் வெண்ணிலா விரித்தது. பொய்கையி லமைந்த பூங்குமுதம் முகை நெகிழ்ந்து, தேன் துளித்து மலர்ந்தது. மலையத் தெழுந்த இளங்காற்று மெல்லெனத் தவழ்ந்து நறுமணம் கமழ்ந்தது. இத் தகைய அழகு வாய்ந்த அந்திப் பொழுதில், தென் மலைச் சாரலில் மகிழ்ந்து விளையாடிய முருகனென் னும் குமரன், விண்ணிலே ஊர்ந்த வெண்மதியின் அழகினைக் கண்டு குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி, முகம் மலர்ந்து அளவிலா இன்ப முற்றான். குறுநடை பயிலும் முருகனைக் கூர்ந்து நோக்கி, வெண்ணிலா வும் நகைமுகம் காட்டுவதாயிற்று. தன்னை நோக்கி முகம் மலர்ந்த தண்மதியை, அருகே போந்து விளை யாட அழைத்தான் முருகன். மழலை மொழிகளால் நெடும்பொழுது வருந்தி யழைத்தும் வான்மதி வாராதிருக்கக் கண்டு முருகன் கண் பிசைந்து அழுது கரைந்தான்.

இள நலம் வாய்ந்த முருகன் விம்மித் தேம்பி அழுவதைக் கண்டு ஆற்றாத முனிவர் ஒருவர் அவ்விடம் விரைந்து போந்து, வெள்ளை மதியில் ஊன்றிய பிள்ளையின் கருத்தை மாற்றப் பலவாறு முயன்றார்; ஆயினும், அப் பிள்ளையின் கண்ணும் கருத்தும் பிற பொருளிற் செல்லாப் பெற்றிகண்டு விண்மதிக்கு நன்மதி புகட்டலுற்றார்: " வெண்ணிலா வீசும் விண்மதியே! முருகனைப் போலவே நீயும் அமுதமயமாய் விளங்குகின்றாய் ; கண்டோர் கண்ணையும் மனத்தையும் குளிர்விக்கின்றாய் ; குமுதவாய் திறந்து குளிரொளி விரிக்கின்றாய் ; உயிராகிய பயிர் தழைக்க உயரிய அருள் சுரக்கின்றாய். இவ்வாறு பல கூறுகளில் முருகனை நிகர்க்கும் நீ அவனோடு விளையாட வா " என்று முனிவர் நயந்து அழைத்தார்.

இங்ஙனம் ஒப்புமை காட்டி உவந்தழைத்தும் இரங்காத மதியின் நிலைகண்டு வருந்தினான் குமரன். அது கண்ட முனிவர், மதியின் சிறுமை காட்டி இடித்துரைக்கத் தொடங்கினார் : " மாலை மதியே! சில கூறுகளில் நீ முருகனை ஒப்பாயாயினும் பல கூறுகளில் அவனுக்கு நீ நிகராகாய் ; முக்கட் பெருமானாகிய முதல்வனுக்கு நீ ஒரு கண்ணாய் அமைந்தாய்! முருகனோ கண்மணியா யமைந்தான் ; கலைகள் குறைந்தும் நிறைந்தும் நீ வேறுபடுகின்றாய். முருகனோ என்றென்றும் கலை நிறைந்த இன்னொளியாய் இலங்குகின்றான். நீ புற இருளையே போக்க வல்லாய் ; முருகன் அக விருளையும் அகற்ற

வல்லான். உலகில் நீ ஒருபால் ஒளிருங்கால் மற்றொரு பால் ஒழிகின்றாய்; முருகனோ அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்து விளங்குகின்றான். நீரிற் பூக்கும் குமுத மலர்களை நீ மலர்விக்கின்றாய்; முருகனோ அன்பருடைய மனமலர்களைத் திறக்கின்றான். எனவே, உன்னினும் அவன் உயர்ந்தவனல்லனோ! அன்னான் 'வருக' என்றழைத்தால் நீ வாராதிருக்க வழக்குண்டோ?" என்று முனிவர் இடித்துரைத்தார்.

இவ்வாறு வேற்றுமை காட்டிக் கட்டுரை கூறியும், முருகன் பெருமையை உணராது இறுமாந்திருந்த தண்மதியைப் பிறிதோர் உபாயத்தால் முனிவர் தெருட்டக் கருதினார்: "மறுவுற்ற குளிர் மதியே! உன்னை வருந்தி அழைக்கும் குமரன் திறத்தினை அறிந்தா யில்லையே! கரு நோயை வேரறுக்கும் முருகன் அருள் பெற்றால், உன்னைப் பற்றியுள்ள கரு நோய் கடுகி ஓடுமே! இருள் சேர் இருவினையுந் துடைத்து, அந்தமில் இன்பத்து அழியா வீடும் தரவல்ல முருகனுக்கு உன்பால் அமைந்த மறுவினை அகற்றுதல் அரிதாமோ! கரவாது தொழும் அன்பர் கண்ணெதிரே தோன்றித் தண்ணளி சுரந்து, வரங்கொடுக்கும் கண்கண்ட தெய்வம் முருகனல்லால் உலகில் வேறுண்டோ?" என்று செம்பொருளாய குமரன் பெருமையைச் செவ்வனம் அவர் உணர்த்தினார். எனினும், முனிவர் பரிந்து உரைத்த மொழிகளை வெண்மதி மனத்திற் கொள்ளவில்லை.

சாம பேத தானங்களால் தண்மதியை வெல்ல இயலாத முனிவர் தண்டத்தைக் கையாளத் தலைப் பட்டார். "குறையாகிப் பிறையாகி மிளிரும் குளிர் மதியே! இக் குமரன் ஆற்றலை நீ அறியாய் போலும்! இப் பிள்ளைப்பெருமான் குன்ற மெறிந்தான்; குரை கடலிற் சூர் தடிந்தான்; குலிசனைச் சிறையிட்டான். இவ் வேலனைப் பாலன் என்றெண்ணி இகழ்ந்த சூரன் பட்ட பாட்டை நீ அறியாயோ? இன்னும், தக்கன் வேள்வி கட்டழிந்த நாளில் நீ மானங் குலைந் ததை மறந்தனையோ? வலிமை சான்ற வேலன் மேலும் பொருமி அழுது அரற்றுவானாயின், இளைய வனாகிய வீரவாகு பொங்கி எழுவான். அவன் சீற்றத்தை மாற்ற எவராலும் இயலாது. ஆதலால், முருகன் வருந்தி அழைக்குங்கால் அவனுடன் வந்து விளையாடுதலே உனக்கு அழகாகும்" என்று முனிவர் அறிவுறுத்தினர்.

தாம் உரைத்த மொழிகளைச் சிறிதும் நெஞ்சிற் கொள்ளாது செருக்குற்று விண்ணிலே தவழ்ந்து சென்ற விண்மதியையும், அம் மதியை மறந்து மற் றொன்றைக் கருத மனமற்றிருந்த முருகனையும் கண்ட முனிவர் செய்வ தொன்று மறியாது சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

அந் நிலையில் முருகனை வீட்டிற் காணாத அவன் தந்தை, 'முருகா, முருகா' என அழைத்துக் குன்றின் சாரலை வந்தடைந்தார்; ஆங்குக் கரும் பாறையின் மீது முனிவரும் குமரனும் அமர்ந் திருக்கக் கண்டார்; அருமந்த முருகனை விரைந்

தெடுத்து ஆர்வமுற அணைத்துக் கண்ணீர் துடைத்து அழகொழுகும் அவன் திருமுகத்தை அமர்ந்து நோக்கி, 'என் கண்ணே! கண்மணியே! நீ ஏன் அழுதாய்? தேனும் தினையும் வேண்டுமா? பாலும் பழமும் வேண்டுமா?' என்று விருப்புடன் வினவி முத்தமிட்டார். முத்தமிட்டு நிமிர்ந்த அத்தனது சடையி லமைந்த பிறைமதியை முருகன் கண்டு கொண்டான்; தன் விருப்பத்திற் கிணங்கி வந் தடைந்த தண்மதியைக் கண்டு உள்ளம் தழைத்தான். தந்தையின் தோளில் ஏறியமர்ந்து கற்றைச் சடை யின் மீது இலங்கிய குழவித் திங்களைத் தன் இளங் கரத்தால் வளைத்திழுத்தான். தண்மதியைச் சார்ந்த முருகனது இளநலம் முன்னிலும் சிறந்து இலங் கிற்று. விண்மதியின் தண்மையையும் வெண்மை யையுங் கண்டு, முருகன் மனங் களித்தான்; மதியின் வட்ட வடிவத்தைத் தன் முகத்தோடு ஒட்டிப் பார்த் தான்; அதன் மேனியிலமைந்த மறுவைத் தன் மலர்க் கரத்தால் துடைத்தான். மதியுடன் விளையாடிய மைந் தனைக் கண்டு தந்தையார் மனங் குளிர்ந்தார். இறையனார் செயல் கண்டு இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்த முனிவர், 'யாவர்க்கும் முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருள் உளதோ?' என்று பாடிப் பரவினார்.

17. பயிர் வண்டும் படர் கொடியும்

திருக்குற்றால மலையின் ஒருசார் ஓங்கி வளர்ந்த வேங்கைமரம் விண்ணளாவி நின்றது. அதன் கிளைகளில் ஒரு மெல்லிய பூங்கொடி பின்னிப் படர்ந்திருந்தது. மஞ்சு தோய நின்ற வேங்கையின்மீது அவ் விளங்கொடி வரிவரியாய்ச் சுற்றி விளங்கிய கோலம், கண்டோர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வதாயிற்று. பொன்மலர் பூத்த அவ் வேங்கையின் கொம்புகளில், குயில்கள் மணந்து மகிழ்ந்தன; வண்டினங்கள் இசை பாடி நறுமலர்களின் தேனை மாந்தித் திளைத்தன.

> *" தீங்கு யில்ம ணந்துதேன் துஞ்ச வண்டு பாண்செய*
> *வேங்கை நின்று பொன்உ குக்கும் "*

என்று சிந்தாமணிக் கவிஞர் வியந்துரைத்த இயற்கை யழகு அங்கே காட்சி யளித்தது.

அவ் வேங்கை மரத்தின் அடிப்புறத்தில் ஆழ்ந்து அகன்ற ஓர் ஆறு அணிபெறச் சென்றது. இளங் காற்றில் வேங்கையின் பூங்கொம்புகள் அசைந்து ஆற்றிலே பொன் மலர் சொரிந்தன. சிறு திரைகள் ஆற்றில் அலைந்து இனிய காட்சி யளித்தன.

அப்போது சேய்மையில் ஒல்லென ஓர் ஒலி கிளம்பியது. அதன் தன்மையை மனத்தாற் கருது முன்னமே கடுங்காற்று வேகமாய்ச் சுழன்று வீசத் தலைப்பட்டது. விண்ணுக் கடங்காமல், வெற்புக் கடங்காமல் வீசிய காற்றின் வேகத்தால் மரங்கள்

எல்லாம் மயங்கிச் சுழன்றன. அக் காற்றின் கொடுமைக்கு ஆற்றாது மலையே நிலைகுலைந்தது. வெறி கொண்ட சூறையில் அகப்பட்ட வேங்கை மரம் வேரோடு சாய்ந்து அருகே சென்ற ஆற்றில் விழுந்தது. வானுற ஓங்கி வளம்பெற வளர்ந்து, செழுமையுற்று விளங்கிய வேங்கை நிலைகுலைந்து வீழக் கண்ட எமதுள்ளம் வெதும்பியது; உலகப் பொருள்களின் நிலையாமையை நினைந்து நெஞ்சம் உலைந்தது.

இவ்வாறு வேங்கை சாய்ந்து ஆற்றில் விழுந்த போது, அதனைச சுற்றிப் படர்ந்திருந்த மெல்லிய கொடியும் வேரோடு பெயர்ந்து அம் மரத்துடன் மயங்கி விழுந்தது. அவ் வேங்கையில் இனிய தேனுண்டு திளைத்த வண்டுகள் மரத்தொடு பூவும் மாளக் கண்டு ஆர்த்தெழுந்து அயல் நின்ற மற்றொரு மரத்தில் சென்று சேர்ந்தன. இதனை நோக்கிய போது மதுவுண்டு மயங்கும் வண்டின் இழிகுணம் எம் மனத்தை வாட்டி வருத்தியது.

> "காலாடு போழ்தில் கழிகிளைஞர் வானத்து
> மேலாடு மீனிற் பலராவர்—ஏலா
> இடர்ஒருவர் உற்றக்கால், ஈர்ங்குன்ற நாட !
> தொடர்புடையோம் என்பார் சிலர்"

என்ற பாட்டின் பொருள் தெளிவாக விளங்கிற்று. கெடுமிடத்துக் கைவிடும் கருவண்டு போலாது பெருந்துயர் நேர்ந்தபோதும் பிரியாத இயலமைந்த பூங்கொடி, நல்ல குடிப்பிறந்த நங்கைபோல் இலங்கிற்று. வேரூன்றி முளைத்த இடத்தினின்றும் படர்ந்து போந்து, வேங்கையைப் பற்றித் தளிர்த்துப் படர்ந்த

கொடியின் தன்மை, மணப்பருவம் வாய்ந்த ஒரு மங்கை, பிறந்த மனையினின்றும் போந்து, தலைமகனைச் சேர்ந்து வாழும் தன்மையில் அமைந்திருந்தது. அக் கொடி படர்வதற்கு ஏற்ற கொழுகொம்பாய் அமைந்த வேங்கையின் தோற்றம், ஆண்மையும் பெருமையும் பொருந்தித் திகழும் தலைமகனது விழுமிய நிலைபோல் விளங்கிற்று. அவ் வேங்கையிலே பின்னிப் படர்ந்து அதன் கிளைகளுக்குப் புதியதோர் அழகளித்த கொடியின் கோலம், தலைமகளுடன் ஒன்றி வாழ்ந்து இல்வாழ்க்கைக்கு அழகளிக்கும் குலமங்கையின் தன்மையை நிகர்த்தது. இன்னும், வேங்கை துயர் உற்று ஆற்றில் விழும்போது அதனோடு தானும் துயருறும் நிறையமைந்த மங்கையின் மனப்பான்மையை விளக்கி நின்றது. அந் நிலையில் இளங்கோவடிகள் எழுதிக் காட்டிய கண்ணகியின் வடிவம் எம் மனக்கண்ணெதிரே காட்சி யளித்தது.

பெற்றோர் சேர்த்து வைத்த பெருஞ்செல்வம் எல்லாம் பொதுமாதிடம் இழந்து வறியனாய், மாட மதுரையில் மனையாளது மணிச் சிலம்பை விற்று வாணிகம் செய்யுமாறு புகார் நகரினின்றும் புறப்பட்டான் கோவலன். அப்போது மெல்லியல் வாய்ந்த கண்ணகியும் அவனுடன் சென்றாள். கதிரவன் வெம்மையால் உடல் சோர, கரடு முரடான பாதையில் வண்ணச் சீரடிகள் வருந்தக் கானகத்தில் நடந்து போந்த கண்ணகியின் பெருமையைக் கண்ட கோவலன் மனங் குழைந்தான் :

"குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றிளை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி
நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்துஈங்(கு) என்துயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே புனைபூங் கோதாய்"

என்று கற்பின் செல்வியைப் புகழ்ந்து போற்றினான்.

இவ்வாறு கணவனைப் பிரியாது வாழ்தலே நிறையமைந்த மாதர் நெறியாகும். கற்புடைய மாதர் கணவரோடு இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கே நுகர்வர்; அவர் ஆவி துறப்பின் அந் நிலையே உயிர் நீப்பர். நீரில் அமைந்து வாழும் நீலமலர் அந் நீர் வற்றும் போது அவ்விடத்தே ஒட்டி உறைந்து உலரும் தன்மைபோல், கற்பமைந்த மங்கையர் கணவன் வாழுங் காலத்து அவனுடன் இனிது வாழ்ந்து அவன் அழியும் காலத்துத் தாமும் அகமகிழ்ந்து அழிவர். இத் தன்மை வாய்ந்த குலமாதர் நெறியைக் கொடியின் தன்மையோடு ஒப்பு நோக்கிக் கம்பர் அமைத்துள்ள கற்பனை, அழகு வாய்ந்ததாகும்.

"நிலம ரங்கிய வேரொடு நேர்பறித்து
அலம ரும்துயர் எய்திய ஆயினும்
வலம ரங்களை விட்டில மாசிலாக்
குலம டந்தையர் என்னக் கொடிகளே"

என்னும் கவியில் அமைந்துள்ள சொல் நயமும் பொருள் நயமும் ஆயுந்தோறும் அளவிறந்த இன்பம் பயப்பதாகும். குலமாதர் போன்ற கொடிகளின் தன்மை இவ்வாறாக, விலைமாதர் போன்ற வண்டுகளின் தன்மையையும் கவிதையிலே காணலாம்.

பொருளையே விரும்பும் பொதுமாதர் உள்ளத்தில், அன்பெனும் பசை அணுவளவும் இராது என்று அறிஞர் கண்டு உணர்த்தியுள்ளார்கள். அத் தன்மை வாய்ந்த பெண்டிரை,

> *" நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை*
> *வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவர் "*

என்று மணிமேகலை ஆசிரியர் குறித்துப் போந்தார். ஆகவே, இடருற்றபோது நீங்கும் இயல்புடையாரோடு உறவு கொள்ளாது, கொடுந்துயர் உற்றபோதும் விட்டு நீங்காத கொடியன்னாரைத் துணைக் கோடலே இருமையும் இன்பம் தருவதாகும்.

18. நல்ல மரமும் நச்சு மரமும்

ஒரு நாள் ஓர் அரசிளங் குமரன் தன் தோழனைத் துணைக்கொண்டு கானகத்தில் வேட்டையாடச் சென்றான். அங்கு, அவன் விரும்பியவாறு வேட்டையாட வேங்கையும் வேழமும் அகப்படாமையால், எங்கும் அலைந்து திரிந்து அலக்கணுற்றான். பசியால் மெலிந்து, வெயிலால் உலர்ந்து, இருவரும் தளர்ந்து சோர்ந்தார்கள் ; அப்போது, நெடுந்தூரத்தில் ஒரு சிற்றூர் தோன்றக் கண்டு, அவ் வூரை நோக்கி மெல்ல நடந்து செல்வாராயினர். கதிரவன் வெம்மையால் அரசிளங் குமரன் தலைநோயுற்றுத் தன் தோழனது தோளைப் பற்றிக்கொண்டு வழிநடந்தான். அவ் வூரின் அருகே வந்தபோது, இருவரும் மெய் சோர்ந்து, நா வறண்டு, அடிவைத்து நடப்பதற்கும் வலியற்றவ ராயினர். அந் நிலையில் இருவரையும் இன்முகங்கொண்டு எதிர் சென்று அழைப்பதுபோல் இளந்தென்றல் எழுந்து வந்தது. அம் மெல்லிய பூங்காற்றின் இனிமையால் புத்துயிர் பெற்ற நண்பர்கள், அகமும் முகமும் மலர்ந்து, தென்றல் எழுந்துவந்த திசை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவ் வழியில், இளந் திரைகளோடு இலங்கிய நன்னீர்ப் பொய்கை யொன்று அமைந்திருந்தது. அப் பொய்கையில் விளங்கிய செந்தாமரையில் அன்னங்கள் அமர்ந்து துயின்ற அழகு கண்ணைக் கவர்ந்தது. நற்றாமரைக் கயத்தில் துயின்ற நல்லன்னத்தைக் கண்ட இளவரசன் துணைவனை நோக்கி,

"தோயும் திரைகள் அலைப்பத்
தோடார் கமலப் பள்ளி
மேய வகையில் துஞ்சும்
வெள்ளை யன்னம் காணாய்"

என்று தான் பெற்ற இன்பத்தை இனிது எடுத்துரைத்தான். அப் பொய்கையில் இலங்கிய அழகிய மலர்கள் முகமலர்ந்து இருவரையும் அருகே அழைப்பனபோல் அசைந்தன. அவ் வாவியின் தன்மையும் செம்மையும் கண்ட இருவரும், தாய்முகம் கண்ட சேய் போல் மனம் களித்து அந் நன்னீரைப் பருகி மகிழ்ந்தார்கள். அருந் தாகத்தால் வருந்திய இருவருக்கும் தண்ணீரை எடுத்து வழங்கும் தன்மைபோல் அடுக்கடுக்காக அலைகள் கரையருகே வந்து சேர்ந்தன. தாகம் தணிந்து, மனமும் மெய்யும் குளிர்ந்த பின்னர், இருவரும் அக் குளத்தின் ஈரக் கரையில் இனிதமர்ந்து அங்கு வீசிய இளங்காற்றை நுகர்ந்து இன்புற்றார்கள்; அப்போது அவ்வாவியின் அருகே கொத்துக் கொத்தாகப் பொன் நிறக் கனிகளைத் தாங்கி, குளிர் நிழல் விரித்து நின்ற மரமொன்றைக் கண்டார்கள். அதன் நிழலிலே தங்கி இளைப்பாற எண்ணி, இருவரும் அங்குச் சென்றார்கள்.

கதிரவன் வெம்மையைத் தடுப்பதற்கு ஓங்கிய பாசிலைப் பந்தர் வேய்ந்தாற் போன்று விளங்கிய மரத்தின் நிழலில் இருவரும் அயர்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். சில நாழிகை சென்ற பின்னர், தோழன் துயிலொழிந்து எழுந்தான்; எங்கும் பசுமை நிறமும், பறவையின் ஒலியும், பழத்தின் மணமும் நிறைந்திருப்பினும், பசியின் கொடுமையைப்

பொறுக்கலாற்ருது வருந்தினன்; கற்பகத் தருவெனக் கவின் பெற விளங்கிய மரக் கொம்புகளை நயந்து நோக்கினன்; அவற்றில் பொன்னிறமான பழங்கள் கொத்துக் கொத்தாய் எம் மருங்கும் இலங்கக் கண்டான்; அப்பொழுதே அம் மரக் கிளைகளின் வழியாக மேலே சென்று, இருவரது அரும் பசியையும் தீர்ப்பதற்குப் போதிய கனிகளைக் கொய்து வந்து, துணைவனைத் துயிலினின்றும் எழுப்பினன். கனிகளின் நிறத்தைக் கண்டும், நன் மணத்தை நுகர்ந்தும், தீஞ்சுவையைத் துய்த்தும், இருவரும் இன்புற்ருர்கள். பின்னும் சிறிது பொழுது அம் மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்திருக்கையில், அரசகுமாரனது தலைநோய் மிகுந்தது. அதனைத் தீர்க்கும் வகை யறியாது தோழன் திகைத்து, 'எவரேனும் இவ் வழி வாராரோ' என்று எதிர் நோக்கி இருந்தான்.

இவ்வாறு இருக்கையில் அவ்விடத்தை நோக்கி ஒரு முதியவன் வந்து சேர்ந்தான். "தலைக் குத்துத் தீர்க்கும் மருந்து தங்களிடம் உண்டோ ?" என்று தோழன் அவனை வினவினன். அப்பொழுது முதியோன் புன்னகை பூத்து, "கையில் வெண்ணெயிருக்க நெய் தேடி அலையும் வெள்ளியரும் உண்டென்பதை இன்று நேராக அறிந்தேன்; இம் மரத்தின் பட்டையில் சிறிது செதுக்கி, அதன் சாற்றைத் தலையிற் பிழிந்தால் எவ்வகைத் தலைக் குத்தும் தீர்ந்து விடுமே" என்று சொல்லி அப்பாற் சென்ருன். அதை அறிந்த தோழன் அளவிலா மகிழ்வடைந்து அம் மரப்பட்டையின் சாற்றை மன்னன் மைந்தனது

தலையிற் பிழிந்தான்; சிறிது நேரத்தில் அரசிளங் குமரனது தலைக்குத்து அறவே ஒழிந்தது.

அந் நிலையில் தோழன், தலைநோய் தீர்ந்த இளவரசனை நோக்கி, "ஐயனே! நாம் இருவரும் கானகம் சென்றது முதல் இதுவரையும் நிகழ்ந்த செயல்களைப் பார்த்தாயா ? நாம் பசியாலும் வெயிலாலும் நலிந்து, மெய் தளர்ந்து, வருந்தும் நிலையில் இப் பொய்கை நம்மை அன்புடன் அழைத்து இன்முகம் காட்டித் தாகம் தணித்துத் தளர்வை மாற்றியது. அப்பால், இம் மரம் நாம் தங்கியிருக்கக் குளிர் நிழல் தந்து,பசியாறப் பழங்கள் அளித்துத் தலைநோய் தீர்க்கவும் தனி மருந்தாய் அமைந்தது. இத் தன்மையை நோக்குங்கால், நல்லார் கைப்பட்ட செல்வத்தின் தன்மை நன்கு விளங்குமன்றோ ? வறுமையால் வருந்தி வந்தவரை இனிய முகத்தோடு ஏற்று, அவரது குறையை நிறை செய்வதே அறிவுடைய செல்வர் செயலாகும். ஆற்றுவழியாகவும், ஊற்று வழியாகவும் நன்னீரைத் தன் அகத்தே நிரப்பிக் கொள்ளும் இப் பொய்கைபோல், அறிவுடையார், நல் வழிகளால் ஈட்டிய பெரும் பொருள் நிறைந்த பண்ணைகளாய் விளங்குவார்கள். நீர் நிறைந்த பொய்கை எப்பொழுதும் தண்மை வாய்ந்து விளங்குதல்போல, அறிவுடைய செல்வரும் ஈரம் வாய்ந்த நெஞ்சினராய் இலங்குவார்கள். தாகத்தால் வருந்தி வருவோர்க்குத் தடையின்றி நீர் வழங்கும் தடாகம் போல், கல்வியும் செல்வமும் பூத்த மேலோர் வறிஞர்க்கு வரையாது பொருள் வழங்கும் வள்ளல்

களாய் விளங்குவார்கள். இன்னும், தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியாளராய் வாழும் பெரியார்பால் அமைந்த செல்வம், ஊருணியின் நீர்போல ஊரார்க்கே முழுவதும் பயன்படுவதாகும். இதனாலேயே,

> "ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
> பேரறி வாளன் திரு"

என்று திருவள்ளுவர் அருளிப் போந்தார். இன்னும் பழுதறு பழங்களைத் தாங்கி நிற்கும் இப் பயன்மரம், தன் இனிய பழங்களால் பசிநோய் அகற்றி, குளிர் நிழலால் களைப்பை மாற்றி, பட்டையால் பிணியைப் போக்கி, பலவகையாகப் பயன்படுதல்போல, அறிஞரிடம் அமைந்த செல்வம் வறியார்க்குப் பலவகையிற் பயன்படுதலாலேயே,

> "பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
> நயனுடை யான்கட் படின்"

> "மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
> பெருந்தகை யான்கட் படின்"

என்னும் நாயனார் பொருளுரை எழுந்தது. ஆகவே, தண்மை வாய்ந்த தடாகம் போலவும் பழங்கள் நிறைந்த பயன்மரம் போலவும், வாழ்வதே பண்புடைமையாகும்" என்று இனிதாக எடுத்துரைத்தான். அரசிளங் குமரனும் அதன் உண்மையை அறிந்து தோழன் கூறிய பொருளுரையைப் பொன்போற் போற்றினான்.

அப்பால், இருவரும் தமது ஊரை நோக்கிச்சென்றனர்; செல்லும் வழியில் ஒரு சிற்றூர் குறுக்கிட்டது. அதன் நடுவே போகும்போது இருவரும் முன் கண்டறியாத ஒரு மரத்தினைக் கண்டு வியந்து நின்றார்கள்.

அம் மரம் கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டு மரம்போல் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதன் கொம்புகளிலும், கிளை களிலும் கூரியமுள் நிறைந்திருந்தது. இலைகளும் தழைகளும் இல்லாமல் பட்டமரம்போல் நின்ற அதன் கிளைகளில் செவ்வையாய்ப் பழுத்த பழங்கள் கொத் துக் கொத்தாய் அமைந்து கண்களைக் கவர்ந்தன. அம் மரத்தைக் கண்டு இருவரும் வியந்து நிற்கையில் அவ் வழியாக ஓர் இளைஞன் வந்து சேர்ந்தான்.

அவன், மரத்தருகே நின்ற இருவரையும் இனிது நோக்கி, "ஐயா! நீங்கள் இருவரும் அயலூரார் என்பதை அறிந்தேன். ஏனெனில், இவ் வூரார் எவரும் இப் பாழான பழமரத்தைக் கண்ணெடுத்தும் பாரார்கள். இம் மரத்தில் எந்நாளும் இலைகளும் தழை களும் இல்லாமையால் விலங்குகளும் இதனடியில் நில்லாமல் விலகிப்போகும்; கண்களைக் கவரும் வனப்பு வாய்ந்த இக் கனிகளும் நச்சுக் கனிகளாய் இருத்தலின், உண்டாரைக் கொன்றுவிடும். இம் மரத் தின் கொம்புகளை விறகாய் வெட்டி எரிப்பதற்கும் இதனிடம் அமைந்த முள் இடையூறு யிருக்கின்றது. இப் பாழ் மரம் கடுங்காற்றில் அகப்பட்டு முறிந்து வேரற்று விழவேண்டு மென்று இவ் வூரார் இறை வனை நாளும் வழிபடுகின்றார்கள். இம் மரம் என்று விழுமோ, அன்றே இவ் வூராருக்கு நன்றாகும்" என்று அதன் தன்மையை விரிவாகக் கூறி முடித்தான்.

அதைக் கேட்ட அரசிளங் குமரன் முன்னே தங்கி இளைப்பாறிய மரத்தின் நலத்தையும், பின்னே கண்ட மரத்தின் கொடுமையையும் ஒப்புநோக்கி, நச்சு மரத்

தில் அமைந்த நன்னிறக் கனிகள், பேதையர் கைப் பட்ட செல்வம்போல் பிறர்க்கு இடர் விளைப்பன வாகும் என்று எண்ணி வருந்தினன் ;

" நச்சப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று "

என்னும் பொய்யா மொழியின் பொருளைத் தெளிந் தான்.

இத் தகைய செல்வம் நிறைந்த பேதையர் நிலத் துக்குச் சுமையாகவும், உலகத்திற்கு உற்ற வசை யாகவும் அமைந்திருத்தலால், அன்னார் அழிந்து ஒழி வதே நாட்டுக்கு நன்மை பயப்பதாகும். அறிவுடைய செல்வரை உலகம் போற்றும் ; அறிவற்ற செல்வரை உலகம் தூற்றும். அறிவுடைய செல்வனது ஆக்கம் கண்டும் உலகம் களிக்கும் ; அறிவிலாச் செல்வனது அழிவைக் கண்டு உலகம் மகிழும். அறிவுடைய செல்வன் தன் பொருளைத் தக்கவாறு பயன்படுத்தி இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் இன்பமும் எய்து வான். அறிவிலாச் செல்வன் பயன்பட வாழும் பண் பறியாப் பேதையனாய் இம்மையிற் பழியும், மறுமை யில் துன்பமும் எய்துவான்.

" நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு "

என்பது என்றும் பொய்யா மொழியே யாகும்.

19. சிவனடியார் முழக்கம்*

காலைப் பொழுது : தேர் ஓடும் திருவீதியில் பெரு முழக்கம் : "திருத்தொண்டர் சங்கம் - வாழ்க ! வாழ்க !" "சிவனடியார் திருக்கூட்டம் - வெல்க ! வெல்க !" "பசியின் கொடுமை - வீழ்க ! வீழ்க !" என்று இரைந்துகொண்டு சென்றது ஒரு திருக் கூட்டம். இடை யிடையே 'பம் பம்' என்று ஆயிரம் சங்குகள் சேர்ந்து ஒலித்தன.

அத் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் பல்லாயிரவர். அவர்கள் கையிலே திருவோடு ; மெய்யிலே திருநீறு ; கழுத்திலே தாழ்வடம் ; இடுப்பிலே கந்தைத் துணி. அப் பண்டாரப் படையைப் பார்ப்பதற்கு ஊரெல்லாம் திரண்டு எழுந்தது.

ஊருக்கு மேற்கே ஒரு பூந்தோட்டம்: அங்கே போய்ச் சேர்த்தது திருக்கூட்டம். தலைவர் சுந்தர மூர்த்தி எழுந்து நின்றார். தொண்டர்கள் கைதட்டி ஆரவாரித்தனர். தலைவர் தலைவணங்கிப் பேசலுற்றார் :

"தோழர்களே ! திருத்தொண்டர்களே ! நெடுங் காலமாக நமது சங்கம் உறங்கிக் கிடந்தது. ஆயினும் இன்று விழித்துக் கொண்டோம் ; ஒற்றுமைப் பட்டோம். திருத்தொண்டர் படை திரண்டு எழுந்து விட்டது. இதைத் தடுக்க வல்லவர் இவ் வுலகில் உண்டோ? (ஒரு குரல் : 'இல்லை, இல்லை.'—பலத்த ஆரவாரம்). 'தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும்

* ஆனந்த விகடன் 1946 தீபாவளி மலரில் எழுதியது.

அரிதே' என்று பாடிய காலம் பழங் காலம். இன்று திருத்தொண்டர்களாகிய நாம் சோற்றுக்குத் தாளம் போடுகின்றோம். நம் திருவோடுகள் எல்லாம் வெறு வோடுகளாய் விட்டன. அன்னத்துக்கு அலந்து போய்விட்டோம். கட்டிக்கொள்ளக் கந்தைத் துணி யும் கிடைக்கவில்லை. நம் தலைவன்—பரமசிவன், நாம் படும் துயரத்தை யெல்லாம் அறிவார். அறிந்தும் ஏனோ பாராமுகமாக இருக்கின்றார்! அவர் இருக்கும் இடம் தேடி நாம் இப்பொழுதே செல்வோம். அவ ரிடம் என்ன கேட்கவேண்டும் என்பது நமக்குத் தெரியும். நம் திருவோடுகளுள் ஒவ்வொன்றும் அமுத சுரபியாக வேண்டும். பருத்திச் செடிகள் நாம் தொடும்போதெல்லாம் நாலு முழத்தில் நல்ல ஆடை தரவேண்டும். இவ் விரண்டும்—அன்னமும் ஆடை யும்—இப்பொழுதே கிடைக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் தீபாவளிக்குத் தலைநாள் வேலை நிறுத்தம் செய்வோம்; இது உங்கள் அனைவருக்கும் சம்மதமா யிருக்கும் என்று நம்புகிறேன்" என்று பேசி நின்றார். அப்போது அடியார் எல்லாம் கைகொட்டி எழுப்பிய பேரோசை கைலாசத்தை எட்டியது.

திருவோடு எழுதிய கொடியைக் கையில் எடுத்து முன்னே சென்றார் சுந்தரமூர்த்தி. பரமசிவனுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கிப் பண்டாரப் படை நடந்தது. ஒரு பழங் காட்டினுள்ளே இருந்தார் பரமசிவன். அக் காட்டைக் காத்து நின்றான் நந்தி என்ற சேவகன்.

அவனைக் கண்டு வணங்கினார் சுந்தரம்; திருத் தொண்டர் சங்கத்தின் தீர்மானங்களை அவனிடம்

தெரிவித்தார். அது கேட்ட நந்தி, "அப்பா சுந்தரம்! திட்டமெல்லாம் சரியாய்ப் போட்டுவிட்டாய்! ஆனால், இப்போது பரமசிவன் படும் பாடு உனக்குத் தெரியுமா? பட்டாடை என்ற பேச்சே அவர் குடும்பத்தில் இல்லை. பார்வதியும், கங்கையும் பருத்தி நூலாடைதான் கட்டிக்கொள்கிறார்கள். பரமசிவனோ அதுவுமின்றிப் புலித் தோலை எடுத்து உடுத்திருக்கிறார்; குளிர் தாங்கமாட்டாமல் கரித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். உலகத்துக்கெல்லாம் அவர் படியளக்கிறார் என்று பெயர். இப்போது அவர் குடும்பத்திற்கே அரிசி பங்கிட்டுக் கொடுக்கப் படுகின்றது. அவரிடம் வேலை பார்க்கும் நான் வயிறாரச் சோறுண்டு அறுபது நாளாயிற்று. மூத்த பிள்ளைக்குச் சாதம் போதாது; தம்பியாகிய முருகனை ஏய்த்து அவன் பங்கையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுகிறான். முருகன் ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளை. சாப்பாட்டு வேளையில் ஒரு மயில் ஆடினால் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்; ஒரு கோழி கூவினால் அதைக் கொண்டுவர ஓடுவான். இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருப்பாள் பார்வதியம்மை. பிள்ளைகளைத் தட்டி வளர்க்கத் தெரியாத தாய் அவள். அவளுக்கும் கங்கைக்கும் எப்பொழுதும் சண்டை. இருவரும் பிரிந்து தனித்தனியே குடியிருக்க வேண்டுமென்று பரமசிவனிடம் விண்ணப்பம் செய்தார்கள். இப்பொழுது வீட்டுக்கும் பஞ்சமல்லவா? தனித்தனி வீடு தருவதற்கு வழியில்லை என்று உணர்ந்த தியாக மூர்த்தியாகிய தலைவர், தம் உடம்பில் ஒரு பாகத்தைப்

பார்வதிக்குக் கொடுத்தார்; காடுபோன்ற தம் சடையில் கங்கையை வைத்துக் கொண்டார். இப்படி இருக்கிறது பரமசிவன் நிலைமை. உள்ளதைச் சொல்லிவிட்டேன்; இனி உன் சித்தம் " என்று கூறினன்.

நந்தியின் பேச்சால் சுந்தரத்தின் மன உறுதி உலையவில்லை; பரமசிவனைப் பார்த்தே தீரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். " அப்படியானல் அதோ தெரிகிறதே, அந்த மயானத்தில் இருக்கிறர் தலைவர். போய்ப் பார் " என்று விடை கொடுத்தான் நந்தி.

சுந்தரம் சென்ருர்; பரமசிவனைக் கண்டார் ; கை தொழுதார்; திருத்தொண்டர் படும் பாட்டை உருக்கமாக எடுத்துரைத்தார். பரமசிவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் முகத்தில் எவ்வித அசைவும் இல்லை. அந் நிலை கண்டு வருத்தமுற்ற சுந்தரம், " ஆண்டவனே! பெரிய இடத்திற்குப் பிச்சைக்குப் போனல், உண்டு என்பதுமில்லை ; இல்லை யென்பதுமில்லை" என்ற பழமொழி உண்மையாயிற்றே! வல்லதெல்லாம் சொல்லி உம்மை வாழ்த்தினேன்! குறைகளையெல்லாம் சொல்லி முறையிட்டேன். வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லலாகாதா?"

" வல்ல தெல்லாம் சொல்லி உம்மை
வாழ்த்தினலும் வாய் திறந்து
இல்லை என்னீர்! உண்டுமென்னீர்
எம்மை ஆள்வான் இருப்ப தென்னே !"

என்று கேட்டார்; அப்பொழுதும் பேச்சில்லை.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார் சுந்தரம் ; சடையின் மேல் இருந்த கங்கையை நோக்கினர் :, அவள் வாய் திறக்கவில்லை. கணபதியை நோக்கினர் : அவன்

இருந்த இடம் விட்டு அசையவில்லை. குழந்தை முருகன் ஒரு கோழியைப் பார்த்துக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண் டிருந்தான், பார்வதி ஓர் அப்பாவி யாகத் தோன்றினாள்.

அதைக் கண்ட திருத்தொண்டர் தலைவருக்கு ஆத்திரம் பொங்கிற்று. மீண்டும் பரமசிவனைப் பார்த்து, "ஐயனே! அடியார் படும் துயரத்தை நீர் அறிந்தும் அறியாதவர் போல் இருக்கின்றீர்! உமது திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறக்கும் என்றெண்ணி இதுவரையும் பொறுத்திருந்தோம். ஈசனே! இனிப் பொறுக்க முடியாது! தீபாவளிக்குத் தலைநாளில் உம் அடியார் அனைவரும் வேலை நிறுத்தம் செய்வதாக உறுதி செய்துள்ளார்கள். இது திருத்தொண்டர் சங்கத்தின் தீர்மானம்.

"திங்கள் தங்கு சடையின் மேலோர்
திரைகள் வந்து புரள வீசும்
கங்கை யாளேல் வாய்தி றவாள்
கணப தியேல் வயிறு தாரி
அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை
தேவி யார்கோல் தட்டி யாளார்
உங்க ளுக்காட் செய்ய மாட்டோம்
ஓண காந்தன் தளியு ளீரே"*

என்று பாடி நின்றார் சுந்தரம்.

அப்போது பரமசிவன் குடும்பத்தில் ஒரு பரபரப்பு உண்டாயிற்று. கணபதி எழுந்து வந்து தந்தையின் முகத்தைத் தளர்ந்து நோக்கினான். கங்கை சடையி னின்றும் இழிந்து, 'தீபாவளியன்று கங்கா ஸ்நானம் நடைபெறவேண்டுமே! அதற்கு வழி என்ன?' என்று கேட்பவள் போலத் தலைவனை வணங்கி நின்றாள்.

* சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

இவற்றை யெல்லாம் கண்டார் பரமசிவன்; இன்னும் பேசாதிருந்தால் பெருமோசம் வந்துவிடும் என்றுணர்ந்தார்; சுந்தரத்தையும், அவருக்குப் பின்னே ஐந்தைந்து பேராக அணிவகுத்து நின்ற அடியாரையும் நோக்கி, 'தோழர்களே' என்றார். அச் சொல்லைக் கேட்ட தொண்டர் குழாம் ஆனந்தவாரியில் மூழ்கிற்று. 'தொண்டர் நாதனே போற்றி! அடியார்க்கு எளியனே போற்றி!' என்ற வாழ்த்துரை எழுந்தது. ஆரவாரம் அமர்ந்தவுடன் பரமசிவன் பேசலுற்றார்:

"உங்கள் தலைவனாகிய சுந்தரன் என் தலைசிறந்த தோழன். அவன் அடியார்க்கு அடியவன். தொண்டர் படும் துயரங் கண்டு ஆற்றாது வேகமாகப் பேசினான். நாடெல்லாம் பஞ்சத்தால் நலியும் பொழுது நாம் மட்டும் வாட்டமின்றி வாழ முடியுமா? எடுத்ததற்கெல்லாம் வேலைநிறுத்தம் செய்வது ஏளனமாகும். கோடிக் கணக்கான மக்கள் குடிக்கக் கஞ்சியின்றி வருந்துகின்றனரே! ஒரு சிலர் பிறரை வஞ்சித்து, இருட்டுக் கடையில் திருட்டு வேலை செய்வதை நாம் அறிவோம். அக் கீழ்மக்களை உரிய காலத்தில் ஒறுப்போம். இன்னும் சில நாளில் நல்ல மழை பெய்து, நாடு செழிக்கும்; அறம் வளரும்; மறம் தளரும். அப்போது உமது மனக் கவலை ஒழியும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

அடியார் முகம் மலர்ந்தது. "ஆண்டவன் கருணை—வாழ்க, வாழ்க!" என்று வாழ்த்தினர்.

"ஆழ்க தீயதெல்லாம்; அரன் நாமமே
சூழ்க; வையகமும் துயர் தீர்கவே"

என்று பாடிக்கொண்டு திரும்பினர் அடியாரெல்லாம். பரமசிவன் வீட்டில் பஞ்சத் தீபாவளி அமைதியாக நடந்தது.

20. சரம கவிராயர்

காவேரியாற்றின் கரையிலுள்ள தோணிபுரியிலே பிறந்தான் பொன்னப்பன். அவன் தந்தை தமிழறிந்தவர் ; தாய், பழங்கதை சொல்வதில் பேர் பெற்றவள். பொன்னப்பனை ஒரு பெரிய கவிராயனாக்கிவிட வேண்டும் என்பது தந்தையின் ஆவல். காலையில் நாலரை மணிக்கே தந்தை பையனை எழுப்பி விடுவார் ; சாலைவழியாக ஆற்றங்கரைக்கு அழைத்துச் செல்வார்; வழியெல்லாம் நிகண்டும் நன்னூலும் வாய்ப்பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பார். தலைகால் புரியாமல் பொன்னப்பன் கிளிப்பிள்ளைபோல் தூக்க மயக்கத்திலே பாடம் சொல்லிக்கொண்டு போவான். தினந்தோறும் பாடம் ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. பையனுக்கு வெறுப்பும் வளர்ந்து கொண்டே சென்றது.

நாள்தோறும் மாலைப்பொழுதில் பொன்னப்பனுக்கு அவன் தாய் கதை சொல்வாள். அக் கதை பேய்க் கதையாகவே இருக்கும். ஒரு நாள் முண்டாசு கட்டி வரும் சண்டிக் கறுப்பன் கதையை அவள் சொன்னாள். அந்தக் கறுப்பன் நாற்பது முழக் கறுப்புத் துணியை வால்விட்டுத் தலையிலே கட்டிக் கொண்டு, கிறுதா மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு பையனுக்குக் கனவிலே காட்சி கொடுத்தான். மற்றொரு நாள் மாலையில் அவள் சங்கிலிப் பூதத்தான் சரித்திரத்தைச் சொன்னாள். அன்றிரவு சல சல என்ற ஓசையும், கல கல என்ற சிரிப்பும் பையன் செவியில்

விழுந்துகொண்டே இருந்தன. அக் கதைகளைக் கேட்டதன் பயனுகப் பொன்னப்பன் இருட்டிவிட்டால் வீட்டை விட்டு வெளியே போகமாட்டான்; அந்தி சந்தியில் ஆற்றுக்குத் தனியே போக நேர்ந்தால், ஒரு வேப்பங் கொம்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போவான். வேப்பந் தடியிருந்தால் பேய் அணுகாது என்று அவன் தாய் சொல்லிவைத்திருந்தாள்.

பள்ளிக்கூடப் படிப்பில் பொன்னப்பன் தந்தைக் குச் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை. 'பள்ளிக் கல்வி புள்ளிக் குதவாது' என்று அடிக்கடி அவர் சொல்வார். அந்த வசனம் தினந்தோறும் செவியில் விழும். ஆயினும், பையனுக்கு அதன் பொருள் தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் அமாவாசைச் சாப்பாடு முடித்துத் தந்தை திண்ணையில் சாய்ந்திருக்கையில் அவரைப் பார்த்து,

பையன்:—அப்பா! "பள்ளிக் கல்வி புள்ளிக் குதவாது" என்று தினந்தோறும் சொல்லுகிருயே! புள்ளி என்ருல் என்ன?

தந்தை:—அப்படிக் கேளப்பா! பிழைக்கிற பிள்ளை அப்படித்தான் கேட்பான். இந்த வசனத்தை எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். ஆனுல், ஒருவர்க்கும் உண்மைப் பொருள் தெரியாது.

பையன்:—அப்படியானுல் உனக்கு மட்டும் எப் படித் தெரிந்தது அப்பா! யார் சொல்லிக் கொடுத் தார்?

தந்தை :—பிள்ளாய் ! கட்டிக் கொடுத்த சோறும் சொல்லிக் கொடுத்த பொருளும் கவைக்குதவுமா ? நானே முயன்று கண்டுபிடித்தேன். 'வருந்தினல் வாராத தொன்றில்லை' என்பது உண்மையல்லவா?

பையன் :—நீ வருந்திக் கண்டுபிடித்த அர்த் தத்தை எனக்குச் சொல்லித் தரமாட்டாயா?

தந்தை :—உனக்கில்லாமலா ! இதோ சொல் கிறேன். ஆனால், நான் சொல்லும் அர்த்தத்தை எவனிடமும் சொல்லாதே! இப்பிரபஞ்சம் படுமோசம்! பாடு படுபவன் ஒருவன் ; பலனடைபவன் மற் ருெருவன். இந்தப் பழமொழியின் பொருளைச் சொல்லி விட்டாயோ மறுநாள் "வெடிகுண்டு விகட" னில் அதைக் கேட்டவன் வெளியிட்டுப் பணமும் புகழும் பெற்றுக் கொள்வான்.

பையன் :—நான் சொல்வேனு அப்பா ! நீ உன் மூளையைக் கசக்கிப் பிழிந்து கண்டுபிடித்த கருத்தை நானு வெளியே சொல்வேன் ?

தந்தை :—நீ சமர்த்தன் என்பது எனக்குத் தெரி யும். ஆனல், இவ் வஞ்சக உலகத்தை நினைக்கும் பொழுது என் நெஞ்சம் நடுங்குகிறது. நன்ருகக் கேள் ! நன்னூல்தான் உனக்குக் கனபாடமாய்த் தெரியுமே ! புள்ளி என்பது ஆய்த எழுத்து. அது மூன்று புள்ளியாய் அடுப்புக்கட்டி போலிருக்கும். பள்ளிக்கூடப் படிப்பு அடுப்புக் கட்டிக்குக்கூட உத வாது என்பது அப் பழமொழியின் கருத்து. அடுப்புக் கட்டிக்கு உதவாது என்ருல், அடுப்புக்கு உதவாது,

ஒரு பிடி அன்னத்துக்கு உதவாது என்பதைப் படிப் படியாக உய்த்துணர வேண்டும்.

பையன் திறந்த வாய் மூடாமல் கேட்டுக்கொண் டிருந்தான் : ஒன்றும் புரியவில்லை ; மூளை கிறு கிறுத்தது.

பையன் :—போதும் அப்பா ! எல்லாம் விளங்கிப் போச்சு. நான் இனிப் பள்ளிக்கூடம் போகவே மாட்டேன். வீட்டிலிருந்து தமிழ்ப்பாட்டுக் கட்டு வேன். ஒழிந்த நேரத்தில் அம்மாவுடன் இருந்து அடுப்பு மூட்டுவேன்.

தந்தை :—அதுதான் சரி. 'சோறு பொங்கித் தின்னு ; சொந்தக்கவி பண்ணு' என்று அந்தகக் கவிராயர் கொச்சையாய்ச் சொல்லுவார். ஆயினும், அது நல்ல வசனம்.

பையன் எழுந்து போனான். பாட்டுப் பாட வேண்டும் என்னும் ஆசை அவனைப் பற்றிக் கொண்டது. ஓசையே பாட்டுக்கு உயிர் என்பது அவன் கருத்து. "சீரும் தளையும் சிறியோர் பார்ப்பர் ; மோனையும் எதுகையும் மூடர் விரும்புவர்" என்று சொல்லி, யாப்பிலக்கணத்தின்படி பாட்டெழுதும் பள்ளிப் பிள்ளைகளை அவன் பரிகாசம் செய்வான்.

முதலில், எல்லார்க்கும் படியளக்கும் கடவுளின் மீது பாட்டுக் கட்டுவதே முறையென்று பொன்னப்ப னுக்குத் தோன்றிற்று. வளமாகச் சோறும் கறியும் தரும்படி அவன் சிவபெருமானைப் பாடினான்.

"கற்பனை கடந்தவன், கறிசோறு தருபவன்
வெற்பினில் உறைபவன், வெஞ்சனம் அளிப்பவன்
சரபத்தை அணிபவன், சாப்பாடும் தருபவன்
நற்பதம் பணிவேன், நான்பசி தணிவேன்"

என்று தொடங்கி, அறுசுவை உண்டிக்குப் பத்துப் பாட்டுப் பாடி முடித்தான். அப் பாட்டுக்கு 'அகட்டுத் திருப்பதிகம்' என்று தலைப்பிட்டுத் தந்தையிடம் கொண்டுபோனான். பொன்னப்பன் பாடிய முதற் பாட்டு அன்னப் பாட்டா யிருக்கக் கண்டு தந்தை ஆனந்த மடைந்தார்; "அவரை போட்டால் துவரை முளைக்குமா? துப்பாக்கி வயிற்றில் பீரங்கி பிறந்திருக் கின்றது" என்று மெச்சினார்; "பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பயல்கள் அசட்டுப் பிசட்டென்று பாடுகிறார் களே! என் மகன் பாடிய அகட்டுப் பாட்டின் அடித் தூசி விலை பெறுமா அவை? அகட்டுப் பாட்டு என்ற தலைப்பின் அர்த்தந்தான் அப் பயல்களுக்குத் தெரியுமா ? என் பிள்ளை பொன்னப்பனுக்கு நிகண்டு தலை கீழாய்ப் பாடம். 'அகடும் மோடும் உதரமும் வயிறே' என்ற பண்டை நிகண்டு மனப்பாடமா யிருப்பதனால் அன்றோ, வயிற்றுப் பாட்டை அகட்டுப் பாட்டு என்று அழைத்தான் என் அப்பன்? இவன் கம்பரைப்போல் ஒரு பெரிய கவிச்சக்கரவர்த்தி யாவான்" என்று எண்ணி மனங்களித்தார் ; அகட்டுத் திருப்பதிகத்தை ஆறு தரம் படித்தார்; பல ராகங்களில் பாடினார். அத் திருப்பதிகத்துக்கு ஒரு சிறப்புப்பாயிரமும் கொடுத்தார்.

"அன்னக் கவிபாடி அகங்குளிரச் செய்திட்ட
பொன்னப்பா உன்தன் புலமைத் திறத்தாலே
மன்னவரும் போற்ற மணியாசனத் திருப்பாய்
என்னப்பா என்குலத்திற் கேற்ற எழிலொளியே"

என்று தந்தை பாடித் தந்த பாயிரத்தைப் பையன் பதிகத்தோடு சேர்த்துக் கட்டி வைத்துக்கொண்டான்.

அன்னப் பாட்டுப் பாடிப் புகழ் பெற்ற பொன்னப்பக் கவிராயர் அன்று முதல் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பாடித் தள்ளினர். அவரது கவியின் பெருக்கத்தைக் கண்டவர்கள், கம்பருக்கும் காளிதாசருக்கும் அருள் செய்த காளியே அவருடைய நாவிலும் சூலத்தால் எழுதிவிட்டாள் என்று வெளிப்படையாகப் பேசினர்கள். அவர் வாக்குப் பலிக்கும் என்று நம்பித் தோணிபுரி வாசிகள் அவருக்கு வேண்டிய பொருள் கொடுத்தார்கள். பணக்காரர் வீட்டில் கல்யாணம் நடந்தால், பொன்னப்பக் கவிராயர், பட்டைத் தார் போட்டு, நெற்றியிலே திருநீற்றைப் பட்டையாக இட்டு, வெள்ளிப் பூண் பிடித்த தடிக்கொம்பைக் கையிலே பிடித்துக் கம்பீரமாக நடந்து செல்வார். கல்யாணப் பந்தலிலுள்ள மிராசுதார்கள் மரியாதையாக விலகிச் சபையின் நடுவே கவிராயருக்கு இடம் கொடுப்பார்கள். மணச் சடங்கு முடிந்தவுடனே கவிராயர் நளினமாக வெள்ளி டப்பியிலிருந்து பொடி யெடுத்து நாசியில் இழுத்துக்கொண்டு உச்சத் தொனியில் தம் வாழ்த்துப் பாட்டை எடுத்துவிடுவார்.

ஒரு நாள், நந்திபுரிச் சுந்தர முதலியார் வீட்டில் விமரிசையாக நடந்த கல்யாணத்திற்குக் கவிராயர் போயிருந்தார். மணமக்கள் மணவறையைச் சுற்றி வந்து உட்கார்ந்ததும், கவிராயர் "மந்திகள் லாகை போடும்" என்று ஓர் எடுப்பு எடுத்தார்.

" மந்திகள் லாகை போடும்
நந்தியம் புரியில் வாழும் "

என்று ஆரம்பித்தவுடன் பந்தலில் பேச்சு அடங்கிற்று. எல்லோரும் ஒரு முகமாய்ப் பாட்டைக் கேட்டார்கள். அவ்வூரில் உள்ள மாஞ்சோலையில் மந்திகள் கிளைக்குக் கிளை தாவித் தலை கீழாக ஆடும் அழகைக் கண்டு கவிராயர் ஒரு பாட்டுக் கட்டிவிட்டாரே என்று பாட்டிகள் பாராட்டினார்கள். பந்தலுக்கு வெளியே கிளித்தட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் பாட்டைக் கேட்டவுடனே ஒரு லாகை போட்டுக் கவிராயர் வாக்கை மெய்ப்பித்தார்கள்.

மற்றொரு நாள் சமரபுரி முதலியார் வீட்டில் ஓர் அமரகிரியை நடந்தது. அதைக் கேள்விப்பட்ட கவிராயர் கருமாந்தரக் கூட்டத்திற் புகுந்து,

" அமரர்கள் கண்ணீர் சிந்த
அந்தரர் பொருமி யேங்கத்
தமரெலாம் தவித்து வாடத்
தங்கையர் தளர்ந்து சோர "

என்று உருக்கமாய் எடுத்த பாட்டு முடியுமுன்னே அங்கிருந்த மங்கையர் ஒன்றென்று அலறி அழத் தொடங்கினார்கள். பாட்டு, அழுகையால் அரைகுறையாய் முடிந்தது. பாட்டைக் கேட்டு உருகிய சமரபுரி முதலியார் கவிராயருக்கு வெள்ளிப் பாக்கு வெட்டியொன்று பரிசளித்தார்.

இவ்வாறு நன்மை தீமைகள் நேராத காலங்களிலும் கவிராயர்* சீமான்கள்மீது சித்திரக்கவி செய்வார்;

சில பேர்வழிகளை நாக பந்தத்தில் அடைப்பார்; மற்றும் சில பேரைக் கமல பந்தத்தில் கட்டுவார்; பந்தங்கள் தயாரானதும் வெள்ளித்தடி பிடித்து அவர்கள் வீட்டை நோக்கிச் செல்வார். ஒருநாள், கவிராயர், நாக பந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு அரசூர் ஆனையப்ப பிள்ளையைக் காணச் சென்றார். அவர், தம் பங்காளிகளின் மீது தொடுத்திருந்த வழக்கு அவருக்குப் பாதகமாகத் தீர்ப்பான செய்தி அப்பொழுதுதான் தந்தியின் மூலமாக வந்திருந்தது. சாய்வு நாற்காலியில் சோர்ந்து சாய்ந்திருந்த பிள்ளையவர்களின் முன்னே நின்றுகொண்டு,

> "தந்தி யொன்று வந்த தென்று
> நொந்தி ருக்கும் வேளையில்
> பந்த மொன்று தந்துநான்
> வந்த னைபு ரிகுவேன்"

என்று கவிராயர் போட்ட போடு அவரைத் தூக்கி வாரிப் போட்டுவிட்டது. தந்திக்காரனைத் தலைவாசலில் கண்டு செய்தி யறிந்துகொண்டு, கவிராயர் உள்ளே வந்தார் என்பதை அறியாத பிள்ளையவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு வணங்கி அவரை வரவேற்றார்; உபசரித்தார். காரியம் பலித்ததென் றெண்ணி, கவிராயர் பந்தத்தைக் கம்பீரமாகப் படித்துக் கொடுத்தார். பந்தப் பாட்டின் பொருளறியாத பிள்ளையவர்கள் காளியின் அருள் பெற்ற கவிராயரோடு பேசவும் அஞ்சி, ஐம்பது ரூபா சன்மானம் கொடுத்து, கோர்ட்டுச் செலவோடு செலவாய், 'பந்தச் செலவு ரூபா ஐம்பது' என்று எழுதிவிட்டார்.

காலஞ் செல்லச் செல்லக் கவிராயர் புகழ் ஏறிக் கொண்டே போயிற்று. அவருக்கு வயதும் நாற்பது நிறைந்தது. அவரது இருபத்தெட்டாம் வயதில் பிள்ளையிடம் சமகவி பெற்றுக்கொண்டு தாயார் பரம பதம் அடைந்தாள்; பின்னும் ஐந்து ஆண்டுகளில் தந்தையும் கவிராயரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டார். பெற்றோர் இருவரும் போய்ச் சேர்ந்த பின்பு, கவி ராயர் கல்யாணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்த வேண்டுமென்று அவர் உற்றார் உறவினர் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கும்பொழுது, ' அந்த இழவு யாருக்கு வேணும்?' என்று கவிராயர் நறுக்கென்று பேசிவிடுவார். ஆகவே, கல்யாண ' இழவை'ப் பற்றி யாரும் அவ ருடன் பேசுவதில்லை.

நாளடைவில் கவிராயருக்கு, 'நாக பந்த நாயகம்', 'சமகவிச் சிங்கம்' முதலிய பட்டங்கள் வலிய வந்து சேர்ந்தன. ஆயினும், பெரிய ஆசை ஒன்று அவர் மனத்திலே குடிகொண்டிருந்தது. பதினாயிரம் பாட்டுப் பாடிய கம்பர், கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்றால், அறுபதினாயிரம் கவி பாடிய பொன்னப்பர் ஏன் அப் பட்டம் பெறக்கூடாது என்பது அவர் கேள்வி. மேலும் அவர் கவிச் சக்கரவர்த்திதான் என்று மனச் சாட்சி உள்ளிருந்து சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தது.

கவியரசுப் பட்டம் பெறுவதற்கு மதுரையும் காஞ்சியுமே சரியான இடங்கள் என்று கவிராயர் எண்ணினார்; முதலில் மதுரைக்குத் தம் பரிவாரங்க ளோடு புறப்பட்டார். அங்கே கோனேரியப்பக் கவி

ராயர் என்பவர் முத்தமிழ்ப் புலவராக மதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவருடைய முழக்கத்தைக் கேட்டு அஞ்சிய மதுரைச் சங்கத்தார் 'கோடையிடிக் கோனேரியப்பர்' என்று அவரை அழைத்தார்கள். அக் கோடையிடியைப் பொன்னப்பக் கவிராயர் காணச் சென்றார்; தாம் இயற்றி அச்சிட்டிருந்த நாகபந்தம், கமலபந்தம் முதலிய பந்தங்களையும், சரமகவி, சீட்டுக் கவி முதலிய பாட்டுக்களையும் கோடையிடியிடம் காட்டினார். சரமகவிச் சிங்கத்தின் கர்ச்சனை கோடையிடியின் முழக்கத்ினும் அதிகமாகவே இருந்தது.

கோடையிடி :—தோணிபுரித் தோன்றலே! நாகபந்த நாயகமே! அடியேன் குடிசை தங்கள் வருகையால் புனித மடைந்தது. எளியேன் தங்களுக்கு என்ன செய்யக்கூடும்? தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்.

கவிராயர் :—

"கோடை யிடிமுழக்குங் கோனேரி யப்பாகேள்
மாட மதிதவழும் மதுரைமா புலவரிடம்
நாட றியப்பட்டம் நயந்துபெற வேணுமென்றே
காடும் கரையும் கடந்திங்கு வந்தேன் காண்."

கோடையிடி :—கல்விக் களஞ்சியமே! கவிச் சிங்கமே! மூச்சுவிடு முன்னே முப்பது கவிபாடும் உங்களுக்கு நாங்களா பட்டமளிக்கும் தரமுடையோம்? நீங்கள் இருப்பது மலையின் முடி; நாங்கள் கிடப்பது மடுவின் அடி. மதுரையின் பெருமையெல்லாம் பழங் கதையாய்ப் போயிற்று. கவிப்பெருஞ் சிங்கமாய்த் திருப்பதி முதல் கன்னியாகுமரிவரை திக்கு விஜயம் செய்துள்ள தங்கள் பெருமையை அறிய வல்லார் இங்கு எவரும் இல்லை. கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்ற ஒட்டக்கூத்தர் குலத்திற் பிறந்தவர் ஒருவர்

காஞ்சிமா நகரில் இருக்கிறார். ‘ அடுக்குமொழி ஆனந்தக் கூத்தர் ’ என்று அவரை அறிந்தோர் அழைக்கிறார்கள். அவர் கொடுக்கும் பட்டம் இப்பொழுது எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகிறது. தாங்களும் அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே !

கவிராயர் :—‘இது நல்ல கருத்து. காஞ்சிமா நகரம் கல்விக்குப் பேர்போன இடம். ஆனந்தக் கூத்தர் ஒட்டக்கூத்தருடைய மகள் வழியிலே வந்தவர். ஆயினும் ஒட்டக்கூத்தர் உடம்பில் ஓடிய இரத்தத்திலே ஒரு துளியேனும் அவருடம்பில் ஓடாதிருக்குமா? இன்றே போய் அவரைப் பார்க்கிறேன் ’ என்று எழுந்து, கோடையிடியிடம் விடைபெற்றுக் காஞ்சிமா நகர்க்குச் சென்றார்.

அப்பொழுது அடுக்குமொழிக் கூத்தர் தம் காலிற் புண்பட்டுப் படுக்கையில் இருந்தார். சரமகவிராயர் அந் நிலையிற் காண வந்தது ஒரு துர்ச்சகுனம்போல் அவருக்குத் தோன்றியது. ஆயினும், கவிராயரை உள்ளே வரவழைத்து, “ பங்கமில்லாப் பாட்டிசைக்கும் சிங்கமே வருக ! சங்கமா முடியில் வைக்கும் தங்கமே வருக !” என்று அடுக்குமொழி கூறி அவர் வரவேற்றார்.

கவிராயர் :—

“ அடுத்த மொழி விடுக்கும் ஆனந்தக் கூத்தரே நீர்
படித்த படியறிந்தும் பாடுரைக்க வந்தோம்யாம்
எடுத்த பெருங் கவிபாடி ஏற்றமுற்ற கூத்தருடன்
தொடுத்திலங்கும் பேறெமக்குத் தோன்றுமோ! அருளாயே”

என்று தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

உடனே அடுக்குமொழி, ‘ சகல பந்த சாபமே ! இந் நிலவுலகில் நும் மொப்பார் பிறர் இன்றி நீரே

யானீர்! கவிச் சக்கரவர்த்தி யென்று புவிச் சக்கர வர்த்திகள் பாராட்டிய ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பின் அப் பட்டம் எவரையும் சென்றடைந்ததில்லை. இன்று கவி யுலகத்தில் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெறுவதற்குத் தங்களைத் தவிரத் தகுதியுடையவர் வேறு யார் உள்ளார்? தில்லைவாழ் அந்தணர் சந்நிதியில் தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் முன்னிலையில் தங்களுக்கு அப் பட்டம் அளிக்கப்படல் வேண்டும். அதற்குரிய ஏற் பாடுகளைச் சிதம்பரத்தில் செய்வீர்களானால் அடியேன் கால் நோய் தீர்ந்து வந்து அக் காட்சியைக் கண் குளிரக் காண்பேன்' என்றார்.

அடுக்குமொழிக் கூத்தர் சொல்லியது கவிராய ருக்கு மிக்க பொருத்தமாகவே தோன்றிற்று. 'எல்லை யற்ற பெருமையுடையது தில்லையம்பதி. சபைகளிற் சிறந்தது அங்குள்ள கனகசபை; அச் சபாநாதர் நிகரற்ற தலைவர். அப்படிப்பட்ட பொன்னம்பலத்திலே தில்லைவாழ் அந்தணர் சபையிலே, நான் பெறும் பட்டம் உலகம் உள்ளளவும் அழியாததாகும்' என்று அவர் எண்ணினார்; உடனே சிதம்பரத்தை நோக்கி எழுந்தார்.

அங்கு வேதாந்த வியாகரண தர்க்க நியாய சிரோமணியாய் விளங்கிய சபாரஞ்சித தீட்சிதரிடம் கவிராயர் சென்று தம் ஆசையை வினயமாய்த் தெரி வித்தார். அவரும் கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் கொடுக் கும் பெருமை தமக்குக் கிடைத்ததைக் குறித்து அடங் காத மகிழ்ச்சி கொண்டார். "சிதம்பரத்தில் ஆனித் திருமஞ்சன விழாவிற்கு அடுத்த நாள், ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தோணிபுரித் தோன்றல் ஸ்ரீ பொன்

னப்பக் கவிராயருக்குக் கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் கொடுக்கப்படும்" என்று சபா ரஞ்சித தீட்சிதர் ஆயிரம் பேருக்கு அறிக்கையும் அழைப்பும் அனுப்பினர்.

குறிப்பிட்ட நன்னாளில் மதுரையிலிருந்து கோடையிடிக் கவிராயரும், காஞ்சியிலிருந்து அடுக்கு மொழி ஆனந்தக் கூத்தரும் சென்னை வரகவி (வறட்டுக் கவியென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்) வரதராஜ முதலியாரும் வந்திருந்தார்கள். பட்டம் பெற வந்திருந்த கவிராயரைத் தவிர, பன்னிரண்டு பெருமக்கள் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சமுகம் அளித்தார்கள். சுபமுகூர்த்தத்தில் மாட்சிமை தங்கிய தீட்சிதப் பெருந்தகை, நீண்ட கரகோஷத்தின் இடையே எழுந்து, பட்டுச் சால்வையைக் கவிராயர் தோளிலே போர்த்து, கட்டிச் சாமந்தி மாலையை அவர் கழுத்திலே அணிந்து, "வித்வ சிரோமணிகளே! சகல பந்த சரபம், சரம கவிச் சிங்கம், தோணிபுரி தழைக்க வந்த தோன்றல் ஸ்ரீ மௌனப்பக் கவிராஜ மூர்த்திகளுக்கு நடராஜர் சந்நிதியிலே கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தைத் நாம் சூட்டுகின்றோம். இன்று முதல் என்றென்றும் இவரைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி யென்று காசினி வழங்கக் கடவது" என்று ரஞ்சிதமாகப் பேசி முடித்தார். அடுக்கு மொழிக் கூத்தர் அதை ஆமோதித்தார் ஏகமனதாக அகத்தியர் மாணாக்கர்போல் சபையில் வீற்றிருந்த பன்னிருவரும் சிரக் கம்பம் செய்தார்கள். கோடையிடிப் புலவர் வந்தனம் முழக்கினர். சந்தனப் பூச்சுடனும் கொட்டு முழக்குடனும் வித்வ சபை கலைந்தது. கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்ற சரம கவிராயர் பட்டுச் சால்வையோடு நடராஜரைத் தரிசித்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடம் சென்றார்.

V. அறிவும் திருவும்

21. காயும் கனியும்

மலைவளமுடைய தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தில் அருந்தவம் முயன்ற முனிவர்கள் காய்கனிகளையே அருந்தி வாழ்ந்தார்கள். நாவிற்கினிய நற்கனிகளும் காய்களும் தமிழ்நாட்டு மலைகளில் நிறைந்திருந் தமையால் ஆன்றோர் பலர் அங்கு வாழ்ந்து அருந் தவம் புரிவாராயினர். தமிழ் முனிவன் வாழும் பொதிய மலையில் பன்னீராண்டு, முனிவர் ஒருவர் கடுந்தவம் புரிந்தார். நெடுந்தவம் முடிந்த நிலையில் பசியின் கொடுமை யறிந்த முனிவர், அம் மலையிலிருந்த ஒரு நாவல் மரத்தின் நற்கனியைக் கொய்து, அதைத் தேக் கிலையிற் பொதிந்து, அருகே யிருந்த ஆற்றை நோக் கிச் சென்றார். பன்னீராண்டுக்கு ஒரு முறை பழுக்கும் பெருமை வாய்ந்த அக் கனியை ஆற்றங் கரையில் வைத்துவிட்டு நீராடப் போந்தார் முனிவர். அப் பொழுது அவ் வழியாகத் தன் காதலனுடன் களித்து

விளையாடி வந்த ஒரு சிறுமி அக் கனியைக் காலால் மிதித்துச் சிதைத்தாள். அரும்பசி தீர்க்கும் அமுதக் கனி சிதைந் தழியக் கண்ட தவமுனிவர் சீற்றமுற்று 'பன்னீராண்டு, நீ கடும் பசியால் நலிந்துழல்க' என்று பிழை செய்த பேதையைச் சபித்தார். அச் சாபத்தின் வலிமையால் அன்று முதல் வயிறு காய்ந்து வருந்திய மங்கை பன்னீராண்டு பசியால் வருந்திய பின்பு அமுதசுரபியினின்று மணிமேகலை வழங்கிய அன்னத்தை உண்டு பசி தீர்ந்தாளென்று பழஞ் சரிதை கூறுகின்றது.

அமுதம் சுரக்கும் நெல்லிக் கனி தமிழகத்தில் உண்டு என்பதை அறிந்தான் அதிகமான் என்ற சிற்றரசன்; அதனை அருந்தி நீடு வாழ ஆசை யுற்றான். மந்தியு மறியா மரங்கள் செறிந்த தென் மலையில், பளிங்கரும் அணுகுதற் கரிய விடரொன்றில் நின்றது அந் நெல்லி. அதை அறிந்த காவலன் பல்லாண்டுகளாகப் பெரிதும் முயன்று, விடரை அடைவதற்கு வழியமைத்து, மருந்து தூவி, மலை வண்டுகளை விலக்கி, மஞ்சினில் மறைந்திருந்த செழுங் கனியைக் காவலாளர் மூலமாகப் பெற்றான். பல்லாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பழுக்கும் பான்மை வாய்ந்த அந் நெல்லிக் கனியின் வண்ணத்தை, வள்ளல் அங்கையில் வைத்து நோக்கி அகமகிழ்ந் திருக்கையில், சொல்லின் செல்வியாகிய ஔவையார், செந்தமிழ்க் கவி பாடி அவன் முன்னே சென்றார். அப் பாட்டின் சுவையைச் செவி வாயாகப் பருகிய அதிகமான் மது வுண்டவன்போல் மகிழ்வுற்றான்.

அதிமதுரக் கவி பாடிய ஒளவையார்க்கு அமுதம் பொழியும் நெல்லிக் கனியே ஏற்ற பரிசென்று எண்ணி, அங்கையில் இருந்த கனியை அவரிடம் அகமலர்ந் தளித்தான். அந் நெல்லிக் கனியினை ஒளவையார் அருந்திய பொழுது அதன் தீஞ்சுவை யினை அறிந்தார்; திகைப்புற்றார். அந் நிலையில் அதிகமான் அந் நெல்லிக் கனியின் அருமை பெருமைகளை எடுத்துரைத்துச் செழுந் தமிழ்க் கவி பொழியும் செந்நாப் புலவர்க்கு அமுதம் சுரக்கும் அருங்கனியே அமைந்த உணவாகும் என்று மனமகிழ்ந் துரைத்தான். பலநாள் முயன்று வருந்திப் பெற்ற அருங் கனியைத் தானருந்தி இன்புறக் கருதாது பாடிவந்த கிழவிக்கு அதனைப் பரிசாக அளித்த வள்ளலின் அருங் குணத்தை ஒளவையார் வாயாரப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்.

> "நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
> மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
> பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
> சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
> ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
> சாதல் நீங்க எமக்கீ ந்தனையே"

'பொன்னொளி மாலை யணிந்த வள்ளலே! அணு குதற்கரிய மலைவிடரில் அமைந்த இனிய கனியின் அருமையையும் கருதாது, பயனையும் குறியாது, அக் கனியை என்னிடம் உவந் தளித்தனையே! உன் பெருமையை ஏழையேன் எவ்வாறு புகழ்வேன்? பாலாழியில் எழுந்த அமுதினைப் பிறர்க் களித்து நஞ்சுண்டு, கண்டம் கறுத்த செஞ்சடைக் கடவுள்

போல் நீயும் என்றென்றும் இவ்வுலகில் வாழ்வாயாக! என்று நிறைந்த மொழிகளால் ஔவையார் அருளிய வாழ்த்துரையில் கருநெல்லிக் கனியின் வரலாறும் அதனை அன்புடன் அளித்த அதிகமானது வள்ளன்மையும் ஒருங்கே விளங்கக் காணலாம்.

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதலே அறங்களுள் எல்லாம் தலையாய அறமென்று தமிழ் மறை கூறுகின்றது. இவ்வாறு அறநூல் விதித்ததற்கும் மேலாகத் தன்னலம் மறுத்துப் பிறர் நலம் பேணும் பெருந்தகைமை சாலச் சிறந்ததென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தான் அருந்திப் பயன் பெறுமாறு வருந்திப் பெற்ற அருங்கனியை ஔவையாருடன் பகுத்துண்ணவும் எண்ணாது, முழுக் கனியையும் அக் கவிஞர்க்கு ஈந்து மகிழ்ந்த வள்ளலின் பெருமை உலக முள்ளளவும் அழியாத தன்றோ? இப் பண்பினைக் கண்டு வியந்த புலவர் ஒருவர்,

> "கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி
> அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக் கீந்த
> அரவக் கடற்றானை அதிகன்"

என்று புகழ்ந்துரைத்தார்.

இத் தகைய அமிழ்தூறும் அருங்கனிகள் தமிழகத்தில் முன்னே யிருந்தமையாலேயே, 'கனி யிருப்பக் காய் கவர்தல் ஆகாது' என்று ஆன்றோர் கட்டுரைப்பார் ஆயினர். கனி என்னும் சொல் பொதுவாகப் பழங்களை எல்லாம் உணர்த்துமாயினும், சிறப்பு வகையில் அமிழ்தம் பொழியும் அருங் கனியையே குறிக்குமென்பது அறிஞர் கருத்து.

"இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று"

என்னும் திருக்குறளில் அமைந்த கனி யென்னும் சொல் ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தான கனிகளையே குறிக்குமென்று பரிமேலழகர் விளக்கியருளினார். இன்னும் ஆண்டவனைப் போற்றாது ஆற்றநாள் போக்கிய புன்மையை நினைந்து வருந்திய திருநாவுக்கரசர்,

"கொய்ம்மலர் மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ
மயிலாடும் ஆரூரரைக்
கையினால் தொழாதொழிந்து கனியிருப்பக்
காய்கவர்ந்த கள்வனேனே"

என்று அருளிய தேவாரத் திருப்பாட்டிலும் கனி என்னுஞ் சொல் அழியாப் பெரு வாழ்வளிக்கும் அமுதக் கனியையே குறிப்பதாகும். இத் தகைய கனியினைப் பெற்றும் அதனைத் தானருந்தி நெடுங் காலம் வாழ விரும்பாது தக்கார்க் கீந்து இன்பமுற்ற வள்ளலை ஈன்ற தமிழ்நாடு அறநெறியில் தலைசிறந்த தென்பதில் ஐய முண்டோ ?

22. சேரனும் கீரனும்

தமிழ்நாடு தன்னரசு பெற்று வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ்மொழி தலை சிறந்து விளங்கிற்று. தமிழறிந்த மன்னர் ஆட்சியில் முத்தமிழும் முறையே வளர்ந் தோங்கித் திகழ்ந்தது. அறிவினைக் கொல்லும் வறுமை வாய்ப்பட்டு வருந்திய தமிழ்ப் புலவர்களைத் தமிழ் நய மறிந்த அரசர் ஆதரித்துப் போற்றுவாராயினர்.

சேர நாட்டை ஆண்டுவந்த பெருஞ்சேரல் என்ற அரசன் ஆண்மையிலும் வண்மையிலும் சிறந்து விளங்கினான். அம் மன்னன் சோழ நாட்டை ஆண்ட வளவனையும், பாண்டி நாட்டை ஆண்ட மாறனையும் வென்று, ஔவைக்கு நெல்லிக்கனி அளித்த அதிகமானின் வலியழித்துத் தமிழுலகம் போற்றத் தனிக் கோலோச்சி வந்தான். சேரமானது படைத் திறங் கண்டு அஞ்சி, அவனடி தொழுத முடிவேந்தர் பலராயினர்.

இத் தகைய கீர்த்தி வாய்ந்த சேரமானது கொடைத் திறத்தினைக் கேள்வியுற்ற மோசிகீரனார் என்ற தமிழ்ப் புலவர், அம் மன்னனிடம் பரிசு பெற்றுப் பசிப்பிணி அகற்றக் கருதி, நெடுவழி நடந்து அரண்மனை வாயிலை நண்ணினார். அப்பொழுது சேரமான் ஓர் அணிவிழாக் காணுமாறு வெளியே சென்றிருந்தான். ஆயினும் அரண்மனை வாயில் அடையாதிருந்தமையால் கீரனார் இடையூறின்றி உள்ளே சென்றார்; மன்னனுக்குரிய மாளிகையின் அழகையும் அமைப்பையும் கண்குளிரக் கண்டு களித்தார். மாடத்தைச் சூழ்ந்திருந்த சோலையின்

வழியே தவழ்ந்து வந்த மெல்லிய தென்றல் நறுமணம் கமழ்ந்தது. நெடும்பசியால் நலிந்து, வெயிலால் உலர்ந்து, வழிநடையால் வருந்தித் தளர்வுற்ற தமிழ்ப் புலவர், அரண்மனையில் இருந்து இளைப்பாற எண்ணினார். அதற்கு ஏற்ற இடத்தை நாடுகையில், மாளிகையின் ஒருபால் அழகிய மஞ்சம் ஒன்று தோன்றிற்று. அம் மஞ்சத்தில் மெல்லிய பஞ்சமைந்த மெத்தையிட்டு, அதன்மீது பாலாவி போன்ற பூம் பட்டு விரித்திருந்தது. மஞ்சத்தைக் கண்ட புலவர் நெஞ்சம் பள்ளத்துட் பாயும் வெள்ளம்போல் அதன் மீது படர்ந்தது; வண்ணப் பூஞ்சேக்கையைக் கையினால் தொட்டு இன்புறக்கருதி அதன் அருகே சென்றார். மருங்கு செல்லச் செல்ல அம் மஞ்சம் அவர் மனத்தை முற்றும் கவர்ந்து தன் வசமாக்கிக் கொண்டது. கையினால் அதன் மென்மையை அறிய விரும்பி அணுகிய புலவர் மெய்ம்மறந்து அதன் மீது சாய்ந்தார்; அந் நிலையில் என்றும் அறியாத பேரின்ப முற்றார்; அவ் வின்ப சுகத்தில் மற்றெல்லாம் மறந்து சற்றே கண் முகிழ்த்தார். இயற்கை நலமறிந்த புலவரை இளைப்பாற்றக் கருதிய தமிழ்த் தென்றல் இன்புறத் தவழ்ந்து போந்து அவர் கண்களை இறுக்கியது. அருந் தமிழ்ப் புலவர் இனிய உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்.

கந்தை உடுத்த செந்தமிழ்ப் புலவர் இவ்வாறு கவலையற்று உறங்குகையில் சேரமான், தானைத் தலைவர் புடை சூழத் தன் மாளிகையை வந்தடைந்தான்; விழா வணி கண்டு மகிழ்ந்த அமைச்சர்க்கும் தானைத் தலைவர்க்கும் விடை கொடுத்த பின்பு, சிறிது

இளைப்பாற எண்ணினான். விழாவிற்காக அணிந் திருந்த ஆடை அணிகளையும், உடைவாளையும் களைந் தான்; அரண்மனை ஒடுக்கத்திற் போந்து இளைப் பாறக் கருதி வீர முரசத்திற்குரிய மணி மஞ்ச மாடத் தின் வழியே சென்றான்; அங்கே பழுத்த மேனியும் நரைத்த முடியும் வாய்ந்த பெரியார் ஒருவர் தளர்ந்து கண்வளரக் கண்டான்; அவரது முகத்தின் விளக்கத் தால் அவர் வாக்கில் ஒளி யுண்டெனத் துணிந்தான்; அவரணிந்திருந்த பழுதுற்ற உடையினைக் கண்டு பூ மகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர் எனத் தெளிந்தான்;

"இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு"

என்னும் பொருளுரையை நினைந்து பொருமினான்; அருந்தமி ழறிந்த புலவரது மேனி தோய்ந்ததால் வீர மணி மஞ்சம் புனித முற்றதெனக் கருதி மன மகிழ்ந்தான்; அயர்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த பாவலர்க்குப் பணி செய்யக் கருதி, மஞ்சத்தின் அருகே கிடந்த பெருங் கவரியைத் தன் வலக்கையால் எடுத்து வீசி நின்றான்; செங்கோலும் வெம்படையும் பற்றிப் பழகிய கையினால் சேரமான் பணியாளர்க் குரிய கவரியைப் பற்றிக் குழைத்துக் கவிஞர்க்குப் பணி செய்வானாயினான்.

உறக்கம் தெளிந்த கீரனார் தளர்வு தீர்ந்து கண் விழித்தார்; மெல்லிய மஞ்சத்திலே தாம் படுத்திருப் பதையும், காவலன் அதனருகே நின்று கவரி வீசுவதையுங் கண்டு உளம் பதைத்தார்; தாம் கண்ட காட்சி கனவோ நனவோ என ஐயுற்று மனம் குழம்பினார். கீரனது மனநிலை அறிந்த சேரன், அவ்

அறிஞரைப் பற்றி நின்ற ஐயத்தையும் அச்சத்தையும் ஒருங்கே அகற்றக் கருதி, அன்பளாவிய இன்பமொழி இயம்பினன். அம் மொழி கேட்ட கீரனர் திடுக்கிட்டெழுந்து மன்னனுக்குச் செய்த பிழையை நினைந்து மனம் பதைத்தார்; மெய் முழுதும் நடுங்க, கண்கள் அச்சத்தால் இடுங்க, மஞ்சத்தினின்றும் இறங்க முயன்றார். இங்ஙனம் பாவலர் மனமும் மெய்யும் வருந்தக் கண்ட சேரமான், அன்புடன் அமர்ந்து நோக்கி, மென்மொழி பேசி, அவர் மனத்திலிருந்த அச்சத்தை மாற்றினன்.

புலவரும் ஒருவாறு மனந்தேறி, நடுக்கம் தீர்ந்து, மன்னவன் பெருமையை மனமாரப் புகழலுற்றார். செந்தமிழ் இன்பமே சிறந்த இன்பமெனக் கருதிய சேரமான் செவி குளிர, "அரசே! மெல்லிய பூம்பட்டு விரித்த வீர மஞ்சத்தில் எளியேன் அறியாது ஏறித் துயின்றேன். அப் பிழை செய்த என்னை நீ இலங்கு வாளால் பிளந்து எறிதல் தகும். எனினும், தமிழறிந்தவன் என்று கருதி என்னை வாளா விடுத்தாய்! இஃது ஒன்றே தமிழன்னையிடம் நீ வைத்துள்ள அன்பிற்குச் சாலும். அவ்வளவில் அமையாது, படைக்கலம் எடுத்து வீசும் நின் தடக் கையினல் கடையேற்குக் கவரி வீசவும் இசைந்தனையே! நின் பெருமையை ஏழையேன் என்னென்று உரைப்பேன்!" என்று புகழ்ந்து அவனடிகளில் விழுந்து வணங்கினர். தமிழ்ச் சொல்லின் சுவையறிந்த சேரமான், அடிபணிந்த புலவரை ஆர்வமுற எடுத்தணைத்து, பல்லாண்டு அவர் பசி நோய் அகற்றப் போதிய பரிசளித்து விடை கொடுத்

23. பாரியும் மாரியும்

பழந்தமிழ் நாட்டில் வரையாது பொருள் வழங்கும் வள்ளலார் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். குறுநில மன்னராய அப் பெருந் தகையார் அறிஞரையும் வறிஞரையும் ஆதரித்து, என்றும் வாடாத செஞ்சொற் பாமாலை பெற்றார். அன்னவருள் தலைசிறந்தவன் பறம்புமலைக் கோமானாகிய பாரி. இயற்கை வளஞ் சான்ற பறம்பு மலைநாட்டில், நெல்லும் கனியும் தேனும் கிழங்கும் நிரம்பக் கிடைத்தமையால் குடிகள் கவலையற்று வாழ்வாராயினர்.

பசியும் பகையும் இன்றி, வசியும் வளனும் பெருகிய அம் மலையின் மீது அமைந்த அரண்மனையில், கருணையின் வடிவமாக வீற்றிருந்தான் பாரி. அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அவன் உற்ற துணைவன்; பசிப்பிணி என்னும் பாவியின் பெரும் பகைவன் கங்குகரை யற்ற அவ் வள்ளலின் கருணை, மன்னுயிர் முதலாகப் புல்லுயிர் ஈறாக உள்ள அனைத்துயிரையும் ஆதரிப்பதாயிற்று. ஒரு நாள் பாரி, தன்னழகிய தேர்மீது ஏறி, நாட்டு வளங் காணப் புறப்பட்டான்; செல்லும் வழியில் ஒரு முல்லைக் கொடியைக் கண்டான்; குறுகிக் கிடந்த அதன் நிலை கண்டு மனம் உருகினான்; தழைத்துச் செழித்துப் படர்வதற்கு ஏற்ற கொழுகொம்பின்றிக் குழைந்து வாடிய கொடியின் துயர் கண்டு வருந்தினான்; அப் புல்லுயிரின் துன்பத்தைப் போக்கக கருதித் தன் பெரிய தேரை அதன் அருகே கொண்டு நிறுத்தினான்;

கொடியை எடுத்துத் தேர் மீது படரவிட்டு, கவலை யற்ற முகத்தோடு தன் கோட்டையை நோக்கி நடந் தான். காட்டில் வாழ்ந்த கொடியும் ஓர் உயிர் என்றுணர்ந்து, அதற்கு உற்ற குறையைக் குறிப் பால் அறிந்து, உள்ளம் நெகிழ்ந்து உதவி புரிந்த வள்ளலின் பெருமையை,

" பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி "

என்று புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் போற்றிப் புகழ்ந்தார். பாடிவந்த பாவலர்க்குப் பரிசளித்தலோடு அமையாது, வாய்விட்டுச் சொல்ல வகையறியாப் படர் கொடிக்கும் பெருங்கொடையளித்த பாரியின் பெருமை தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவிற்று. "கைம்மாறு கருதாது மழை பொழிந்து உலகத்தை வாழ்விக்கும் கார்மேகம் போல், எல்லா உயிர்களையும் ஒல்லும் வகையால் ஆதரித்துப் புகழ்பெற்றான் பாரி" என்று புலவர் பலர் பாராட்டினர். அற்றார்க்குப் பொருள் வழங்கி அவர் இன்முகம் கண்டு இன்புற்ற பாரியை,

" பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டீண்டு உலகுபுரப் பதுவே"

என்று பொய்யறியாக் கபிலர் போற்றிப் புகழ்ந்தார். " மண்ணுலகைப் பாதுகாத்தற்கு மாரியும் உண்டென் பதை மறந்து, பாரி ஒருவனையே புலவர் அனைவரும்

போற்றிப் புகழ்கின்றார்களே" என்று கவிஞர் அவ் வள்ளலை இகழ்வார்போற் புகழ்ந்துள்ள நயம் அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இவ்வாறு பாரி ஒருவனையே பலரும் புகழக் கண்ட பாண்டியனும் மற்றைய இருபெரு வேந்தரும், பெரிதும் அழுக்காறு கொண்டு அவனது பறம்பைத் தம் படையால் முற்றுகையிட்டார்கள். பல நாள் முற்றியும் பாரியின் பறம்பைக் கவர இயலாது காவலர் மூவரும் கலக்க முற்றனர். நால்வகைச் சேனையின் நடுவே நின்ற மன்னரை நோக்கி, "ஐயன்மீர்! பாரியின் மலையிலுள்ள ஒவ்வொரு மரத்திலும் உம் முடைய களிறுகளைக் கட்டுவீ ராயினும், பரந்த பறம் பெங்கும் உமது தேரை நிரப்புவீ ராயினும், படை வலியால் பாரியை வெல்லல் இயலாது. அவனை வென்று பறம்பைக் கவரும் வகையை யான் அறிவேன். நல்ல யாழைக் கையிலேந்தி இன்னிசைப் பாட்டு இசைப்பீராயின், பாரி தன் நாட்டையும் மலையையும் ஒருங்கே தருவன். இதுவே அவனை வெல்லுதற்குரிய வழியாகும்" என்று பாரியின் வண்மையைப் புகழ்ந்தும், மூவேந்தரது வன்மையை இகழ்ந்தும் கபிலர் நயம்பட உரைத்தார்.

இங்ஙனம் இசை வழியாகப் பாரியை வெல்ல இசையாத மூவேந்தரும், வசை யாற்றால் அவனை வென்றதாக அப் பெருந்தகையின் வரலாறு கூறு கின்றது. தஞ்சம் அடைந்தோரைத் தாங்கும் தண்ணளி வாய்ந்த வள்ளலை வஞ்சனையாற் கொன்று மூவேந்தரும் அழியாப் பெரும்பழி யெய்தினர்.

பாரியைக் கொன்று பறம்பைக் கைப்பற்றிய பகை வேந்தர் செயல் கண்டு மனம் பதைத்த பாரி மகளிர்,

" அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையு மிலமே "

என்று இரங்கிக் கூறும் மொழிகள் உள்ளத்தை உருக்குவனவாம். அப் பெண்மணிகள், தந்தையை இழந்து தமியராயினர்; நாட்டை யிழந்து நல்குர வெய்தினர். முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளலின் மக்கள், தொல்லை வினையால் துயருழந்து அரற்றும் மொழிகள் நல்லோருள்ளத்தைக் கரைப்பன வாகும்.

மணப் பருவமுற்ற அம் மங்கையரைப் பாரியின் தோழராகிய கபிலர், இருங்கோவேள் என்னும் குறுநில மன்னனிடம் அழைத்துச் சென்று, "ஐயனே! இவர் இருவரும் பறம்பிற் கோமானாய பாரி ஈன்ற மக்கள். யான் இவர் தந்தையின் தோழன்; அம் முறையில் இவர் என் மக்கள்; இம் மங்கையரை உனக்கு மணம் செய்யக் கருதி இங்கு அழைத்து வந்தேன்" என்று தம் கருத்தை அறிவித்தபொழுது, அக் குறுநில மன்னன், பாரி மகளிரை மணம் புரிய மறுத்துவிட்டான். அப்பால், அருங்கவிப் புலவர், வருந்திய முகத்தோடு அங்கு நின்றும் அகன்று மற்றொரு குறிஞ்சி நிலக் கோமானிடம் சென்று, அவன் பெருமையைப் போற்றிப் புகழ்ந்து, பாரியின் மக்களை மணம் புரியுமாறு வேண்டினார். வள்ளலின் மக்களாயினும், வறுமை யெய்திய மங்கையரை மணம் புரிய

இசையாது அக் குறுநில மன்னனும் மறுத்து விட்டான். அவ் விருவரது செயல் கண்டு சிந்தை யழிந்தார் செந்தமிழ்ப் புலவர். அற்ற குளத்து அறு நீர்ப் பறவை போலாது, பாரியின் மக்கள் வறுமை யெய்திய நிலைமையிலும் அவர்க்கு உற்ற துணையாய் நின்று உதவிய புலனழுக்கற்ற புலவர் பெருமை போற்றுதற் குரிய தன்றோ?

பாரியின் பொன்றாப் பெருமை பார் எங்கும் பரவுதற் குரியதாகும். வில்லுக்கு விசயன் என்றும், விறலுக்கு வீமன் என்றும் உலகம் விதந் துரைத்தல் போல, பசித்தோர்க்குப் பாரி என்று பாரெல்லாம் போற்றுதற் குரிய பெருமை அவ் வள்ளலிடம் அமைந் திருந்தது.

"மிடுக்கி லாதானை வீம னேவிறல் விசய னேவில்லுக் கிவனென்று
கொடுக்கி லாதானைப் பாரி யேயென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை
பொடிக்கொள் மேனியெம் புண்ணி யன்எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
அடுக்கு மேல்அமர் உலக மாள்வதற்கு யாதும் ஐயுற வில்லையே"

என்னும் தேவாரத் திருவாக்காலும் பாரியின்பெருமை இனிது விளங்கும். இப்பொழுதும் பெருந்தன்மை வாய்ந்த குலத்திற் பிறந்த மக்களைப் "பாரிமான் மக்கள்" என்று தென்னாட்டில் வழங்கும் வாய்மொழி பாரியின் பெருமைக்கு என்றும் அழியாத சான்று பகர்வதாகும்.

24. அழகும் முத்தும்

தமிழ் நாட்டிலே, புலவர் பாடும் புகழுடையார் என்றும் உள்ளார். அன்னவருள் ஒருவர் ஐம்பதாண்டுக்கு முன்னே நெல்லையம் பதியில் வாழ்ந்தார். அவர், முத்தமிழ்ச் சுவை தேர்ந்த வித்தகர்; முத்துச்சாமி என்னும் பெயரினர். அந் நாளில் ஆசு கவியாய் விளங்கிய அழகிய சொக்கநாதர் அவ் வள்ளலின் ஆதரவைப் பெற்ருர். ஆற்றிலே நீராடச் செல்லும் போதும், மேடையிலே நின்று மெல்லிய தென்றலைத் துய்க்கும் போதும், கோடையிலே குளிர் பூஞ்சோலையிற் சென்று உலாவும் போதும் அழகிய சொக்கர் அவ் வள்ளலின் குறிப்பறிந்து கவி பாடுவார்; அவர் இன்புறக் கண்டு தாமும் இன்புறுவார்.

ஒரு நாள், அச் செல்வர், அழகிய சொக்கருடன் உலாவி வரும்பொழுது, கரும்புத் தோட்டத்தின் அருகே கான மயில் ஒன்று ஆடக் கண்டு களிப்புற்று நின்ருர். இளங் காற்றிலே ஆடிய கரும்பின் தோகையும், இன்பப் பெருக்கிலே ஆடிய மயிலின் தோகையும் அவர் கண்ணைக் கவர்ந்தன. அந் நிலையில் அழகிய சொக்கரை நோக்கிக் கரும்புக்கும் கான மயிலுக்கும் பொருந்தும் கவியொன்று பாடும்படி அவர் வேண்டினர். கவிஞரும் அக் காட்சியைக் கண்டு களிப்புற்று உடனே பாடலுற்ருர் :

" மேனியெலாம் கண்ணுறலால் வேள்விரும்பும் தன்மை யினால்
ஆனபசுந் தோகையினால் ஆடலினால்—மீனவன்நேர
மானபரா! நெல்லைநகர் வாழுமுத்துச் சாமிமன்னா!
கானமயில் ஒப்பாம் கரும்பு "

என்ற சொக்கர் பாட்டின் சுவை யறிந்து இன்புற்றார் வள்ளல். " மயிலுக்கு மேனியெல்லாம் கண் : கரும்புக்கும் மேனியிலே கண் (கணு). மயிலைச் செவ்வேள் விரும்பி வாகனமாகக் கொண்டான் : கரும்பை மாரவேள் விரும்பி வில்லாகக் கொண்டான். இன்பவுணர்ச்சி யுற்றபோது மயில் தோகையை விரித்து ஆடும் : இளங்காற்று வீசும்போது கரும்பின் தோகையும் அசைந்து ஆடும். எனவே, கானமயில் ஒப்பாகும் கரும்பு" என்ற கருத் தமைந்த கவியைக் கேட்டு வள்ளல் மனமகிழ்ந்தார்.

கரும்புத் தோட்டத்தைக் கடந்து சாலையின் வழியே நடந்தனர் இருவரும். வளமான வாழைத் தோட்டம் ஒன்று அவர் கண்களைக் கவர்ந்தது. மேல் நோக்கி விரிந்த இலைகளையும், தரை நோக்கித் தாழ்ந்த பசுங் குலைகளையும் கண்ட வள்ளல், அருகே நின்ற கவிஞரை நோக்கினார் ; 'காய்' என்று தொடங்கி 'இலை' என்று முடியும்படி ஒரு கவி சொல்ல வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார். உடனே வந்தது செந்தமிழ்ப் பாட்டு :

" காய்சினம்இல் லாதான் கருணைமுத்துச் சாமிவள்ளல்
வாய்மையுளான் பாடி வருவோர்க்கு—தாய்நிகர்வான்
எல்லையில்லா மாண்பொருளை ஈவான் இவனிடத்தில்
இல்லையென்ற சொல்லே இலை "

என்று சொக்கர் சொல்லிய வெண்பா வள்ளலின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. இலையையும் குலையையும்

நோக்கி நின்ற வள்ளலைத் தலை கவிழச் செய்தது அப் பாட்டு. காய் என்றெடுத்து இலை யென்று முடித்த கவியிலே அப்படி என்ன பொடியைப் போட்டு விட்டார் சொக்கர் ? அவ் வள்ளலிடம் அமைந்திருந்த குணங்களையே பொருளாக வைத்து, அவர் எடுத்துக் கொடுத்த இரு சொல்லையும் ஆதியும் அந்தமுமாக அமைத்து ஆனந்தமாகப் பாடிவிட்டார். முத்தமிழை ஆதரித்த முத்துச்சாமி வள்ளலை வாயாரப் புகழ்ந்து பாட எப்போது வாய்ப்பு வரும் என்று எதிர்பார்த் திருந்த கவிஞர், இப்போது தம் ஆசையை நிறை வேற்றிக் கொண்டார். அப் பாட்டின் நயத்தைச் சிறிது பார்ப்போம் :

வள்ளல், காய் சினம் அற்றவன்; கருணையுற்ற வன். வாய்மை உடையவன் ; தாய்மை வாய்ந்தவன். கையால் அவன் அளிக்கும் கொடைக்கு எல்லையில்லை. அவன் நாவில் இல்லை யென்ற சொல்லே இல்லை— என்பது பாட்டின் கருத்து. சேர்ந்தாரைக் கொல்லும் தன்மை யுடைய தென்று திருவள்ளுவர் முதலிய சான்றோர் சொல்லிய முறையில் 'காய் சினம்' என்று கவிஞர் எடுத்த எடுப்பும், ஊழி பெயரினும் பெயரா உரையுடையார் என்று கம்பர் முதலிய கவிஞர் பாராட் டிய காராள குலத்திற் பிறந்த வள்ளலை 'வாய்மை யுளான்' என்று குறித்த வண்ணமும், பெற்ற பிள்ளைக் குப் பால் நினைந்தூட்டும் தாய்போல் பாடிவந்த பாவ லர்க்குப் பரிசளித்த தலைவனைத் 'தாய் நிகர்வான்' என்று போற்றிய தன்மையும், எவர்க்கும் இல்லை யென்னாது எல்லை யின்றிக் கொடுத்த நல்லானிடம் 'இல்லை என்ற சொல்லே இலை' என ஏத்திய அழகும்

இப் பாட்டிலே அமைந்திருக்கக் கண்டு எல்லையற்ற இன்பம் அடைவர் தமிழறிஞர். வள்ளலும் கவியின் சுவை யறிந்து களிப்புற்றார்; ஆயினும், தம் பெருமையைப் பாட்டின் வாயிலாகக் கேட்டபோது நாணித் தலை கவிழ்ந்தார்.

ஒரு நாள், வள்ளலின், மிதியடி காணமற் போயிற்று. அதைக் கவர்ந்த கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் வருந்தினர் காவலாளர். அச் செய்தியை அறிந்த வள்ளல், சொக்கரைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து 'செருப்புக்கும் திருடனுக்கும்' பொருத்தமான பாட்டிசைக்கும்படி வேண்டினார். அப்போது எழுந்தது ஒரு பட்டு :

> " அங்கங் களவால் அதுகண் டுதைப்புறலால்
> எங்கும் மிதியடியென் றேசொலலால் - வெங்கல்
> கரடுமுட்கஞ் சாததினல் காமர்முத்துச் சாமி
> திருடனை ஒப் பாகும் செருப்பு "

என்ற கவியை விருப்பமாய்க் கேட்ட வள்ளல் "செருப்புத் தொலைந்ததால் அன்றோ இச் செய்யுள் கிடைத்தது" என்று அகமகிழ்ந்தார்.

அப்பாட்டின் சிலேடை நயத்தைப் பார்ப்போம் : " கள்வனுக்கு அங்கம் களவு : செருப்புக்கு அங்கங்கு அளவு; கள்வனது களவு கண்டு உதைப்பார்கள் : செருப்பின் அளவு கண்டு தைப்பார்கள்; கள்வனை 'மிதி' 'அடி' என்பார்கள் : செருப்பையும் 'மிதியடி' என்பார்கள். இன்னும் கல்லும், முள்ளும், கரடும் கண்டு அஞ்சாது செல்வான் கள்வன் ; அவ்வாறே, கல்லும், முள்ளும், கரடும் கண்டு செருப்பு அஞ்சாது" என்பது இப் பாட்டின் பொருள்.

முத்தமிழ் அறிந்த முத்துச்சாமி வள்ளல் மகிழ்ந்து அளித்த பரிசுகளைச் சொக்கர் நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டாரேனும், பொருள் ஒன்றையே அவர் கருதியவ ரல்லர்; வருவாய் மாசம் பத்து வந்தாலும் அதனையே மா சம்பத்தாகக் கொள்ளும் மனப் பண்புடையவர். இரும்பை யிழுக்கும் காந்தம்போல், வள்ளலின் இன்சொல், கவிஞரைப் பிணித்தது. அவர் சொல்லில் அமைந்த சுவை, அமுதம் போன்றிருந்தது. அம்மானைப் பாட்டிலே அதைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் கவிஞர் :

" காரான மாமரபிற்
கன்னன்முத்துச் சாமியெனும்
சீராளன் வாய்ச்சொற்கள்
தெள்ளமுதம் அம்மானை!
சீராளன் வாய்ச்சொற்கள்
தெள்ளமுதம் ஆமாயின்
ஆராய்ந்து தேவர்கள் உண்
டாடுவரோ அம்மானை !
அருமைப் புலவர்கள்கொண்
டாடுவா ரம்மானை !"

என்று அல்லும் பகலும் அவ் வள்ளலின் அமுத மொழிகளைப் பருகி மகிழ்ந்த அழகிய சொக்க நாதர் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். " திருப்பாற் கடலில் எழுந்த தெள்ளமுதைத் தேவர்கள் உண்டு ஆடினார்கள். முத்துச்சாமி மன்னன் என்னும் செந்தமிழ்க் கடலினின்றும் எழுகின்ற சொல்லமுதை அருமைப் புலவர்கள் கொண்டாடுகின்றார்கள்" என்று சொக்கர் பாடிய கவி சாலச் செம்மை வாய்ந்ததாகும். விண்ணிலே உறையும் அமரர் 'விரும்பி உண்ணும் அமுதம்போல், மண்ணிலே வாழும் புலவர் மகிழ்ந்து

போற்றுவது அருந்தமிழ் அமுதமே யென்றும், தெள்ளமுதுண்டு திளைத்த தேவர் மாறிலா இன்பத்தில் மகிழ்தல் போலச் செந்தமிழ் அமுதம் பருகிய புலவரும் செவ்விய இன்பம் நுகர்ந்து செம்மாந்திருப்பர் என்றும் கவிஞர் அமைத்த உவமை செவிச் சுவையுடைய செல்வர்க்குச் சிறந்த இன்பம் தருவதாகும்.

இன்னும், ' கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர் ' என்னும் கட்டுரைக் கிணங்க, கல்வியின் அருமை யறிந்து ஆதரித்த இம் மன்னனது பெருமையை,

" மாணுறஎல் லாம்படித்த
மன்னன்முத் துச் சாமிவள்ளல்
ஆண்மைத் திறத்தில்மத
யானைகா ணம்மானை !
ஆண்மைத் திறத்தில்மத
யானையென்ப தாமாயின்
காணுமிவன் அங்கங்
கருமையோ அம்மானை !
கற்றவர்க்கங் கங்கருமை
காட்டுவான் அம்மானை !"

என்று அம் மன்னனது அருமைக் குரியவராய் விளங்கிய கவிஞர் ஆர்வமுற எழுதியமைத்தார். இயலிசை நாடக மென்னும் முத்தமிழையும் முறையாகக் கற்ற நற்றமிழ்ச் செல்வனை, 'மாணுற எல்லாம் படித்த மன்னன் ' என்று கவிஞர் மனமாரப் புகழ்ந்தார் ; அறிவும் ஆண்மையும் ஒருங்கே யமைந்த வள்ளலை விழுமிய வேழத்திற்கு உவமை கூறினர். வேழத்தின் மேனி கருமை காட்டும் என்றும், வள்ளல் கற்றவர்க்கு அங்கங்கு அருமை காட்டுவான் என்றும் கவிஞர் பாராட்டினர்.

ஆண்மையும் அழகும் வாய்ந்த அவ் வள்ளலைத் தலைவனாக வைத்து ஒரு 'காதலும்' பாடினார் கவிஞர். பொதிய மலைச் சாரலில் வேட்டையாடப் போந்த முத்துச்சாமி மன்னர்,

" சில்லென்று பூத்த செழுமலர்ப்பூங் காவனத்தில்
வில்லொன்று செங்கையுடன் மேவி வரும்போதில் "

ஒரு கட்டழகியைக் கண்டு காதலுற்றார்; அவள் ஊரும் பேரும் கேட்டார். மாற்றம் ஒன்றும் பேசாமல் தலை கவிழ்ந்து நின்றாள் மங்கை. அது கண்ட தலைவர்,

" ஊமையோ, வாயிலையோ ஓர்வசனம் நீஉரைத்தால்
தீமையோ வாய்திறந்து செப்பினால் ஆகாதோ "

என்று பின்னும் வினவினார். அப்போதும் அவள் வாய் திறக்கவில்லை. 'வாய் இல்லையோ' என்று கேட்டுப் பார்த்தோம் பலிக்கவில்லை; 'மனம் காயோ? என்று கேட்டுப் பார்க்கலாம்' எனக் கருதி மேலும் பேசலுற்றார்:

" வெள்ளரிக் காயா, விரும்பும்அவ ரைக்காயா
உள்ளமிள காயா ஒருபேச் சுரைக்காயா "

என்று நயமுறக் கேட்டபோது, நங்கை புன்னகை புரிந்தாள் என்று காதற் பிரபந்தம் கூறிச்செல் கின்றது.

வாக்கு வளம் உடைய அழகிய சொக்கர், நெல்லை யம்பதியிலே கோயில் கொண்டுள்ள காந்திமதி யம்மையின்மீது ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் பாடினார். அதன் சுவையை ஒரு பாட்டால் அறியலாம்.

"வாரா திருந்தால் இனிநானுன்
வடிவேல் விழிக்கு மையெழுதேன்
மறிவாள் நுதற்குத் திலகமிடேன்
மணியால் இழைத்த பணிபுனையேன்
பேரா தரத்தி னொடுபழக்கம்
பேசேன் சிறிதும் முகம்பாரேன்
பிறங்கு சுவைப்பால் இனிதூட்டேன்
பிரிய முடனொக் கலையில்வைத்துத்
தேரார் வீதி வளங்காட்டேன்
செய்ய கனிவாய் முத்தமிடேன்
திகழு மணித்தொட் டிலில்ஏற்றித்
திருக்கண் வளரச் சீராட்டேன்
தாரார் இமவான் தடமார்பில்
தவழும் குழந்தாய் வருகவே!
சாலிப் பதிவாழ் காந்திமதித்
தாயே வருக! வருகவே!"

என்ற சொக்கர் கவிதையைக் காதாரக் கேட்டார் வள்ளல். அதன் நயம் அவருள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. செவிச் சுவையுடைய கவிஞரது செவிக்கு ஒரு செவ்விய பரிசளிக்க அவர் விரும்பினார். காந்திமதி யம்மை முன்னிலையில் பிள்ளைத் தமிழ் அரங்கேறியவுடன் வள்ளல் தாம் அணிந்திருந்த வயிரக் கடுக்கனைக் கழற்றிக் கவிஞர் காதிலே மாட்டி மகிழ்ந்தார். 'செவிச் செல்வமே செல்வத்துட் செல்வம்' என்று அக் கடுக்கனைப் புகழ்ந்து வயிரப் பரிசளித்த வள்ளலை வாயார வாழ்த்தினார் சொக்கர்.

25. வண்மையும் வறுமையும்

பழந் தமிழ்நாட்டு வள்ளல்களாய் விளங்கிய பாரியும், ஓரியும், ஆயும், அதிகனும், மலையனும், பேகனும் மாண்ட பின்னர், முதிராத வளமுடைய முதிர மலைத் தலைவனாகிய குமணன் அருஞ் சுரத்தினிடையே அமைந்த செழுஞ் சுனைபோல் இலங்கினன். பழுமரம் தேரும் பறவை போன்று வறுமையால் வருந்திய மக்கள் இவ் வள்ளலை வந்தடைந்தார்கள்; தமது குறையைக் கரவாது எடுத்துரைத்தார்கள். பசி நோயால் அன்னையும் மனைவியும் மக்களும் வாடி வருந்தக் கண்ட புலவர் ஒருவர் குமணனிடம் போந்து தம் குறையை முறையிட்டார் :

'ஐயனே ! ஆண்டு பல கண்ட என்னுடைய அன்னை, போகாத தன் உயிரொடு புலந்து, தண்டூன்றித் தள்ளாடி முற்ற மளவும் செல்லமாட்டாத முதுமையால் வருந்துகின்றாள். வறுமையால் வாடித் தளர்ந்து ஒருவரையும் பழியாது ஊழைப் பழிக்கும் உத்தமியாகிய என் மனையாள் குப்பைக் கீரையின் கண்ணிலே முளைத்த முதிராத இளந் தளிரைப் பறித்து அதனை உப்பின்றி அவித்து உண்டு உலர்ந்த மேனியோடு உயிர் வாழ்கின்றாள். பால் மணம் மாறாத பாலன், உடல் வற்றிய தாயிடம் பால் காணாது வருந்தி அடுப்பருகே யிருந்த சோற்றுப் பானையிடம் தவழ்ந்து, அதன் வெறுமை கண்டு வெதும்பி அழுகின்றான். பசியா லழும் பாலனைக் கண்டு மனம் பொறாத என் மனையாள் வானிலே விளங்கும் வளர்மதியைக் காட்டியும், புலி வருமென்று

பயமுறுத்தியும் அவன் கருத்தை மாற்ற முயல் கின்ருள் ; மதியையும் புலியையும் மனத்திற் கொள் ளாது ஓயாமல் அழுகின்ற மைந்தனை நோக்கி மனம் குழைகின்ருள்'' என்று குமணனிடம் தன் குறையை உருக்கமாக எடுத்துரைத்தார். கவி நலம் சான்ற அறிஞரைப்பற்றிய வறுமையை அறிந்த குமணன் மனம் வருந்தி அவரது குறையை அகற்றப் போதிய பரிசளித்தான்.

வள்ளலது பரிசின் வளம் கண்ட புலவர் பெரு மிதமுற்று மலர்ந்த முகத்தோடு தம் மனையகம் போந்து மனையாளை நோக்கி, "மாதே! இதோ குமணன் கொடுத்த கொடையைப் பார்! இப் பொருள்களெல்லாம்,

> " பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
> திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே.''

இவற்றை வறுமையால் வருந்தும் உற்ருர்க்கும் உற வினர்க்கும் எடுத்து வழங்கி இன்புறுவாயாக!'' என்று புலவர் கூறும் மொழிகளில் குமணனது கொடைத் திறம் இனிது விளங்கக் காணலாம்.

இவ்வாறு இரவலர்க்கு இல்லை யென்னுது ஈந்த வள்ளலது புகழ் தமிழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. கொடையிற் சிறந்தவன் குமணன் என்று கற்ருேரும் மற்ருேரும் முதிரமலை வள்ளலை மணமொழி மெய் களால் வாழ்த்திப் போற்றினுர்கள்.

குமணனிடம் பரிசு பெற்ற புலவர்கள், பற்றுள் ளம் செய்யும் மற்றைய சிற்றரசர் சிறுமையை அவ் வள்ளலின் வண்மையோடு ஒப்பு நோக்கிப் பழித்

துரைத்தார்கள். இளவெளிமான் என்னும் சிற்றரசனிடம் பரிசுபெறச் சென்ற புலவர் ஒருவர் அவனது எளிய கொடையை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுத்து, குமண வள்ளலிடம் சென்று யானைப் பரிசு பெற்று, மீண்டும் இளவெளிமானிடம் போந்து,

> "இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
> புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
> இரவலர் உண்மையும் காண், இனி இரவலர்க்கு
> ஈவோர் உண்மையும் காண், இனி நின்னூர்க்
> கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
> கடுமான் தோன்றல் செல்வன் யானே!"

'அரசே! இரப்போர்க் கீந்து பாதுகாப்போன் நீயு மல்லை; இரப்போரைப் புரப்போர் இவ்வுலகில் இல்லையென்பதும் இல்லை. இரப்போரைக் காப்போர் இவ்வுலகில் உண்டென்னும் உண்மையை இப்பொழுதே காண்பாயாக. நின்னூர்க் காவல் மரம் வருந்த யாம் கட்டிப் போந்த களிறு குமண வள்ளல் கொடுத்த கொடையாகும். இனி யான் என் ஊரை நோக்கிச் செல்வேன்' என்று செம்மாந்து உரைத்த புலவர் மொழிகளில் குமணனது பரிசின் செம்மை சீர் பெற இலங்குகின்றது.

இவ்வாறு பாடி வந்த பாவலர்க்குப் பகடு பரிசளித்தும், ஆற்றாது அரும்பசி களைந்தும், வற்றாத பெருஞ் செல்வமுற்று விளங்கிய குமணனைக் கண்டு அழுக்காறு கொண்டான் அவன் தம்பியாய இளங்குமணன்; தமையன் ஆண்ட மலையையும் நாட்டையும் கவர்ந்து கொண்டு அவனைக் காட்டிற்கு ஓட்டினான்; குமணனது தலையைக் கொய்து வருவார்க்குத் தக்க பரிசளிப்ப

தாகவும் பறையறைவித்தான். வள்ளலைக் காணாது காலைக் குமுதம்போல் குவிந்து வாடிய குடிகள், வன்கண்மை வாய்ந்த தம்பியின் செயல்கண்டு கண்ணீர் உகுத்தார்கள்; குமணனது குலப் பெருமையை அழித்து அதன் மணத்தை மாற்றத் தோன்றிய இளையோனை, "அமணன்" என்று அழைத்தார்கள். அமணன் ஆண்ட நாட்டின் அருகே வந்த ஆன்றோரும் புறத்தே போயினர். முதிர மலைக் குடிகள் மனம் வாடி வருந்தினார்கள்.

நாட்டை விட்டுச் சென்ற குமணன், காட்டில் விளைந்த காயும் கனியும் அயின்று, கானகப் புல்லில் துயின்று காலங் கழித்தான். இவ்வா றிருக்கையில் ஒரு புலவர்,

> "ஆனினம் கலித்த அதர்பல கடந்து,
> மானினம் கலித்த மலைபின் ஒழிய
> மீனினம் கலித்த துறைபல நீந்தி"

குமணன் கரந்துறைந்த கானகம் போந்தார். அங்கு மரவுரி புனைந்து மாசடைந்த மேனியோடு திரிந்த வள்ளலைக் கண்டு, 'ஐயனே! உண்பதற்கு ஒரு பிடி சோறுமின்றி என் மனையாள் வாடுகின்றாள். பசியால் மெலிந்த தாயிடம் பால் காணாத பாலன், தாய் முகம் நோக்கினான்; தாய் என் முகம் நோக்கினாள்; யான் உன் முகம் நோக்கி வந்தேன்' என்று குறையிரந்து கண்ணீருகுத்தார். கவிஞரது கொடிய வறுமையை அறிந்த வள்ளல் மனம் நெகிழ்ந்து, கண்களில் நீர் ததும்ப நின்று,

"அருந் தமிழ்ப் புலவரே ! நான் செல்வத்தால் செழித்து வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் நீர் வரலாகாதா ? இவ் வறுமைக் காலத்தில் வந்தடைந்தீரே ! இப் பொழுது உமது இன்மையை அகற்றப் பாவியேன் என் செய்வேன் ?" என்று மனம் குழைந்தான். ஆயினும், இல்லையென்று உரைக்க லாற்றாத இதயம் வாய்ந்த வள்ளல், சிறிதுபொழுது சிந்தனையி லாழ்ந்து, ஈகையால் வரும் புகழே என் உயிரினும் சிறந்ததாகும் என்று தன்னுள்ளே நினைந்து, தமிழ்ப் புலவரிடம் தன் உடைவாளை உருவிக் கொடுத்து, " ஐயனே ! இத்

தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்து
விலைதனை யிட்டுநின் வறுமைநோய் களையே "

என்று முகமலர்ந்து மொழிந்தான். தமிழ்ப் புலவனது வறுமை தீர்த்தற்காகத் தன் தலையையும் அளிக்க இசைந்த தலையாய வள்ளலது செயல் கண்டு தரியாத தமிழறிஞர் கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறியழுது அவ் வாளை எடுத்துக்கொண்டு, அமணனிடம் ஓடிச்சென்று, "ஐயனே ! தலையையும் கொடுத்துத் தமிழறிந்த தமியேனது வறுமையைக் களையப் போந்த வள்ளலாய உன் தமையனது பெருமையை என் என்பேன் ?

" பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்
நாடிழந் ததனினும் நனிஇன் னாதென
வாள்தந் தனனே ! தலைஎனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின் "

' பாடி வந்த பரிசிலன் வாடிப் போதல் நாடிழந் ததனினும் இன்னாதென் றெண்ணி, தன் தலையைக்

கொய்து உன்னிடம் கொடுக்குமாறு இவ் வாளைத் தந்தான்' என்று கவிஞர் கல்லும் கரைந் துருகும் கனிந்த மொழிகளைக் கூறிய பொழுது, அமணனது உள்ளம் நெகிழ்ந்தது; கண்கள் பாசத்தால் நேசத் தாரைகள் சொரிய நின்றான்; தலையாய வள்ளலைக் கானகத்தில் வருந்த வைத்த தன் சிறுமையை எண்ணி ஏங்கினான்; அப்பொழுது நால்வகைச் சேனையோடும் நகர மக்களோடும் தமையன் வசித்த கானகம் போந்து அப் பெருந்தகையின் அடிபணிந்து மீண்டும் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்தான். குமண னும் முன்போலவே அறிஞர்க்கும் வறிஞர்க்கும் ஆதர வாய் அமைந்து என்றும் அழியாத பெரும் புகழ் எய்தினான்.

VI. மொழியும் நெறியும்

26. தமிழும் சைவமும் *

பாரத நாடு, என்றும் தெய்வ மணம் கமழும் திரு நாடு. தெய்வம் உண்டு என்ற கொள்கை நினைப்பிற்கும் எட்டாத நெடுங்காலமாக இந் நாட்டில் நிலவி வந்துள்ளது. 'இவ் வுலகத்தைப் படைப்பது தெய்வம்;' காப்பது தெய்வம்; அழிப்பதும் தெய்வம்' என்னும் கருத்துப் பாரத நாட்டுப் பெருஞ் சமயங்களில் எல்லாம் காணப்படும். சுருங்கச் சொல்லின், "அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது" என்னும் உண்மையை அறிந்து போற்றும் நாடு இந் நாடு.

இத் தகைய தெய்வத்தைத் தமிழ் நாட்டார் பலவாறு போற்றினார்கள்; பல திருநாமங்களால் அழைத்தார்கள். நாளடைவில் அப் பெயர்கள் நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக் கணக்காகவும் பெருகிவிட்டன. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகத்தில் இதனைக் குறிக்கின்றார் :

"ஒருநாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றுமில்லார்க்கு ஆயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ"

என்பது அவர் திருவாக்கு. இவ் வண்ணம் பாடிய திரு நாமங்களில் சிவம் என்பது ஒன்று. அஃது ஒரு சிறந்த பெயர். சிவம் என்ற சொல்லுக்கு மங்கலம் என்னும் பொருள் கண்டார் பண்டைப் புலவர். எனவே, எல்லா மங்கலமும் தரும் பொருள் எதுவோ, அதுவே சிவம். பேரின்ப நிலையாகிய முத்தி, சிவகதி யாகும். சிவகதியிற் கொண்டு சேர்க்கும் நெறியைச்

* சென்னை வானொலி நிலையத்திற் பேசியது. அந் நிலையத்தார் இசைவு பெற்றுச் சேர்த்தது.

சைவம் என்றார்கள். எனவே, சிவம் என்னும் மங்கலப் பொருளை வழிபட்டுச் சிவகதியை அடைவதற்கு வழி காட்டும் சமயமே சைவ சமயமாகும்.

இத் தன்மை வாய்ந்த சைவ சமயத்தின் அடிப் படையான கொள்கைகளிற் சிலவற்றைக் காண்போம்: " அன்பே சிவம் " என்ற அருமையான வாசகம் சைவ சமய நூல்களில் சிறப்பாக விளங்குகின்றது. எண் ணிறந்த குணம் வாய்ந்த இறைவனை அன்பு வடிவாக எழுதிக் காட்டினார் திருமூலர் என்னும் பெரியார்.

" அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே "

என்பது அவர் அருளிய திருமந்திரம். இதனால், அன்பு நெறியே சிவநெறி என்பது நன்கு விளங்கும்.

அன்பு வடிவாகிய சிவபெருமானை அடைவதற்கு அன்பையே சாதனமாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று சைவ சமயம் கூறும். ' எவ் வுயிர்க்கும் அன்பா யிரு ' என்றார் ஔவையார். இவ் வுலகத்தில் அறத் தைக் காப்பது அன்பு ; மறத்தை அழிப்பது அன்பு ; இன்பத்தைப் பெருக்குவது அன்பு; துன்பத்தைப் போக்குவது அன்பு. அன்பினால் ஆகாத தொன் றில்லை. இத் தகைய அன்பு நெறியிலே நின்று பணி செய்தால், இன்ப நிலையாகிய சிவகதி, தானே வந்தடையும் என்பது சைவ சமயத்தின் கொள்கை.

தெய்வத் தன்மையாகிய அன்பு, இயற்கையாகவே ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ளது. அது வளர்ந்து, விரிந்து, பரவுதல் வேண்டும். நாம், முதலில், பெற்றோ ரிடம் அன்பு செலுத்துகின்றோம். பின்பு, உற்றார் உறவினரிடம் அன்பு செல்கின்றது ; அப்பால் ஊராரிடம், நாட்டாரிடம், உலகத்தாரிடம் படிப்படி யாகப் பரந்து நிலவுகின்றது.

இங்ஙனம் மன்பதையிடம் மட்டும் அன்பு செலுத்தினால் போதாது ; எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிர் போல் கருதவேண்டும். மண்ணிலே முளைத்து வளரும் செடிகொடிகளும், ஊர்ந்து செல்லும் எறும்பு முதலியனவும், பறந்து செல்லும் பறவையினங்களும், நான்கு காலால் நடந்து திரியும் விலங்குகளும் உயிருள்ள பொருள்களாகும். நம்முயிர் நமக்கு எப்படி இனியதோ, அப்படியே ஒவ்வொரு பிராணியும் தன்னுயிரை இனிதாகப் போற்றுகின்றது. மேலும், எல்லா உயிர்களிலும் கலந்து நிற்கின்றார் கடவுள்.

" எவ்வுயிரும் பராபரன்சந் நிதிய தாகும்
இலங்கும்உயிர் உடலனைத்தும் ஈசன் கோயில். "

ஆதலால், எவ் வுயிர்க்கும் துன்பம் செய்தல் ஆகாது ; எவ் வுயிர்க்கும் கேடு விளைத்தல் ஆகாது ; எவ் வுயிரையும் கொல்ல லாகாது. கொல்லாமையைச் சிறந்த கொள்கையாகக் கொண்டது சைவ சமயம்.

" கொல்லா விரதம் குவலயமெ லாம்ஓங்க
எல்லார்க்கும் சொல்லுவதுஎன் இச்சை பராபரமே"

என்று பாடினார் தாயுமானவர். கொல்லா விரதத்தை மிக உறுதியாகக் கொண்டமையால், சைவன் என்ற சொல்லுக்கே புலால் உண்ணாமை என்னும் பொருள் வந்துவிட்டது.

" கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும் "

என்று அறிவுறுத்தினார் திருவள்ளுவர். இதனாலேயே நாளடைவில், புலால் உண்ணாதவன் சைவன் என்றும், புலால் உண்பவன் அசைவன் என்றும் பிரித்துப் பேசும் வழக்கம் இந் நாட்டில் எழுந்தது. இது, கொல்லாமையாகிய விரதத்தால் சைவ சமயம் பெற்ற சிறப்பாகும்.

சைவம், பரந்த நோக்கமுடையது : ' இவ் வுலகில் சைவ சமயமே மெய்ச் சமயம் ; மற்றைய சமயங்கள்

பொய்ச் சமயம்' என்று அது சொல்லவில்லை. 'சிவன் என்னும் பெயரால் கடவுளை வழிபட்டோர்க்குத்தான் நற்கதி உண்டு; மற்றையோர்க்கு இல்லை' என்று அது கூறவில்லை. ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அருள் புரியும் பரம்பொருள் ஒன்றே என்பது சைவத்தின் கொள்கை.

" அறிவினால் மிக்க அறுவகைச் சமயம்
அவ்வவர்க்கு ஆங்கே ஆரருள் புரிந்து "

என்னும் தேவாரம் இவ் வுண்மையை நன்குணர்த்துகின்றது. அறிவிற் குறைந்தவர்கள் புதிய சமயங்களை வகுத்து எங்கும் பரப்பினாலும் குற்றம் இல்லை.

" விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்தே
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்றதாகும் "

என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர். ஆகவே, சமயத்தின் பேரால் நிகழும் பிணக்கங்களும் போர்களும் சைவ நெறிக்கு மாறுபட்டன என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சைவ நெறியில் சமயப் பொறுமை சிறந்த கொள்கையாக விளங்கிற் றென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம் சான்று தருகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியவர் சேரநாட்டு இளவரசர். அவர் இவ் வுலக வாழ்க்கையை விரும்பாது சமண சமயத் துறவியாயினார். ஆனால், அவருடன் பிறந்த சேரன் செங்குட்டுவன் சிறந்த சைவனாய் விளங்கினான். இங்ஙனம் தமையன் சைவ சமயத்தையும், தம்பி சமண சமயத்தையும் மேற்கொண்டு ஒரு குடும்பத்தில் இணக்கமாக வாழ்ந்த நாட்டில், சமயப் பொறுமை நிலைத்திருந்த தென்பதை விரித்துரைக்கவும் வேண்டுமோ ?

சைவ சமயத்தின் முடிவுகளைச் சைவ சித்தாந்தம் என்பர். அச் சித்தாந்தத்தின்படி, அநாதியாக வுள்ள பொருள் மூன்று: அவற்றைத் திரிபதார்த்தம் என்பர். பதி, பசு, பாசம் என்ற மூன்றும் திரிபதார்த்தம் எனப் படும். பதி என்பது கடவுள்; பசு என்பது உயிர்; பாசம் என்பது கட்டு. உயிர், பாசத்திலிருந்து விடு பட்ட நிலையிலே பதியைச் சென்றடையும். அதுவே வீடு என்றும், மோட்சம் என்றும் சொல்லப்படும். பசு வாகிய உயிர், பாசமென்னும் கட்டறுத்துப் பதியுடன் இரண்டறக் கலந்துவிடுதலே வீடுபேறு ஆகும்.

இங்ஙனம், உயிர் வர்க்கங்களை ஈடேற்றும் பொருட்டுக் கடவுள் ஐந்து தொழில் செய்கின்றார் என்று சைவ சித்தாந்தம் கூறும். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தும் ஈசன் செயல்கள். இவ்வைந்து தொழில்களுக்கு முரிய சின்னங்களையும் நடராஜ வடிவத்தில் நன்கு காண லாகும். அவ் வடிவத்தில் உள்ள ஒரு கரம் உடுக்கை யடிக்கும்; மற்றொன்று அபயமளிக்கும்; பிறிதொரு கையில் நெருப்பு எரியும். இனி, திருவடிகளில் ஒன்று முயலகன்மீது ஊன்றி நிற்கும்; மற்றொன்று தூக்கிய திருவடி. இவ்வைந்தும் ஆண்டவன் புரியும் ஐந்து தொழில்களையும் காட்டுவனவாம். இறுதியாக உள்ள அருள் புரிதல் என்னும் தொழில், எடுத்த திருவடியால் விளங்கும். எடுத்த திருவடியே பிறவியைக் கெடுத்துப் பேரின்ப மளிப்பது. ஆதலால், தில்லைச் சிற்றம்பலத் தில் காலைத் தூக்கி நின்றாடும் கடவுளைக் கண்டு காத லால் கசிந்துருகிப் பாடினார் நாவரசர் :

*"குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ் வாயில்குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேஇந்த மாநிலத்தே !"*

என்பது அவர் திருப்பாட்டு. ஐந்து தொழிலும் விளங்க ஆண்டவன் ஆனந்தக் கூத்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலமே சைவ உலகத்தில் 'கோயில்' என்று சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆகவே அழகிய திருக்கூத்தாடி ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் குறிப்புடைய நடராஜ வடிவத்தை நமக்குத் தந்தது சைவ சித்தாந்தம்.

சைவ சமயத்தில் ஆலய வழிபாடு இன்றியமையாததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. 'ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே' என்று சிவஞான போதம் என்னும் சித்தாந்த நூல் கூறும். கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருத்தல் ஆகாது என்பது சைவர் கொள்கை. இதனால், எண்ணிறந்த சிவாலயங்கள் தமிழ்நாடெங்கும் தலையெடுத்து நிற்கின்றன. பொருள் வளம் பெற்ற அரசரும், அருள் நலம் பெற்ற முனிவரும் ஆலயப் பணியில் ஈடுபட்டார்கள் ; தேவாரம் முதலிய தெய்வப் பாடல்களை ஆலயங்களில் இன்னிசையோடு பாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பாடலோடு ஆடலும் நிகழ்வதாயிற்று. இவ் வண்ணம், பெரிய கோயில்களில் எல்லாம் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் செழித்தோங்கி வளர்ந்தன. கடவுளுக்குரிய கோயில் கலைக் கோயிலாகவும் காட்சியளித்தது.

இப்பொழுது தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களில் சாதி வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆண்டவன் கோயிலுக்குள்ளே சில சாதியார் செல்ல

லாகாது என்று சொல்லப்படுகின்றது. கோயிலுக்குள்ளே சென்றாலும், இன்னார் இன்ன இடத்தில் நிற்கவேண்டும் என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், சைவ சித்தாந்த முறையில் சமயத்துக்கும் சாதிக்கும் சம்பந்த மில்லை.

" சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்திர முங்குல மும்கொண்டு என்செய்வீர் "

என்று வினவினார் ஒரு சைவப் பெரியார்.

" சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத்து ஆட்கொண்டு "

என்று மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்திலே பாடினார். எனவே, கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு, நாம் ஆண்டவன் அருளை அடைய முடியாது. எக் குலத்தவராயினும் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களே பரகதி அடைவர் என்று சைவ சித்தாந்தம் பறை யறைகின்றது. இக் காலத்தில் இழிந்த சாதிகள் என்று எண்ணப்படுகின்ற குலங்களில் பிறந்தவர்கள் பரிபக்குவத்தால முத்தியடைந்த செய்தியைச் சில கதைகளால் அறியலாம். புலையர் குலத்தில் பிறந்த நந்தனார், புனிதமான தில்லையம்பதியில் சிவகதி யடைந்தார். பெத்தான் சாம்பான் பத்தி செய்து முத்தி பெற்றான். ஆதலால், 'சாதியினும் சீலமே சிறந்தது; குலத்தினும் குணமே உயர்ந்தது' என்னும் உண்மை சைவத்தில் அடிப்படையாக உண்டென்பது நன்கு விளங்குவதாகும். இதனாலன்றோ தேவாரத் திருப்பாசுரத்தில்,

" அங்கமெல்லாம் குறைந்தழுகு தொழுநோயராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பராயின்
அவர்கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே "

என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர்!

27. தமிழும் சாக்கியமும்*

பாரத நாட்டுப் பழைய மதங்களுள் ஒன்று பௌத்த மதம். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, இந்திய நாட்டின் வட பாகத்திலுள்ள ஒரு சிறு தேசத்தில் புத்தர் பெருமான் பிறந்தார்; இளமையிலேயே, இவ் வுலக வாழ்க்கை நிலையற்ற தென்று உணர்ந்தார்; தமக்குரிய பெருஞ் செல்வத்தையும், பெற்றோரையும், அழகிய மனைவியையும், அருமைக் குழந்தையையும் விட்டுத் துறவியானார்; ஓர் ஆற்றங்கரையில் நின்ற அரச மரத்தின்கீழ் அமர்ந்து, நெடுங்காலம் தவம் புரிந்து மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றார். அவர் காட்டிய நெறி புத்த மதம் என்று பெயர் பெற்றது. புத்தர் சாக்கிய குலத்திற் பிறந்தவராதலால் அம் மதத்தைச் சாக்கியம் என்றும் சொல்வதுண்டு.

புத்தர், எண்பது வயதளவும் இவ் வுலகில் வாழ்ந்தார்; பல நாடுகளிற் சென்று தம்முடைய மதக் கொள்கைகளைப் பரப்பினார். வடநாட்டு மன்னர் பலர், அச் சமயத்தை மேற்கொண்டார்கள். அவர்களில் மிகச் சிறந்தவன் அசோக மன்னன். ஆசிய கண்டத்திலுள்ள பல நாடுகளில் பௌத்த மதம் பரவிற்று. தமிழ் நாட்டிலே திருவாசகம் பாடிய மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் பௌத்த மதம் பரவியிருந்த பான்மை அவர்

*சென்னை வானொலி நிலையத்திற் பேசியது. அந் நிலையத்தார் இசைவு பெற்றுச் சேர்த்தது.

வரலாற்றால் விளங்குகின்றது. மணிமேகலை என்னும் தமிழ்க் காவியம் எழுந்த காலத்தும் பௌத்த மதம் தலையெடுத்து நின்றதாகவே தெரிகின்றது. அக் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த புத்த சங்கத்தில் அறவணவடிகள் என்னும் பௌத்த முனிவர் விளங்கினார். அவர் சிறந்த சீலர். கோவலன் கொலையுண்டு இறந்த பின்னர் அவன் காதலியாகிய மாதவியையும், அவன் மகள் மணிமேகலையையும் பௌத்த சமயத்தில் சேர்த்தவர் அவரே. இன்றும் அவர் பெயர் காஞ்சிபுரத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. அவர் தங்கியிருந்து தவம் புரிந்தமையால் அறவணன் சேரி என்று பெயர் பெற்ற தெரு இப்பொழுது அறப்பணஞ்சேரி என்று அந் நகரில் வழங்குகின்றது.

சாக்கிய மதம் சிறந்திருந்த காலத்தில், சிதம்பரத்தில் வாழும் தில்லை மூவாயிரவரோடு சமய வாதம் செய்வதற்காகப் பௌத்த முனிவர்கள் திரண்டு போந்தார்கள் என்றும், அப்பொழுது, அங்கிருந்த மாணிக்கவாசகர் அம் முனிவர்களுடன் வாது செய்து அன்னாரைச் சைவ சமயத்திற் சேர்த்துவிட்டார் என்றும் சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஆகவே, மாணிக்கவாசகர் காலத்திற்குப் பின்பு பௌத்த மதம் தமிழ் நாட்டில் ஆதிக்க மிழந்துவிட்ட தென்று சொல்லலாம். சுமார் ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சீன தேசத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த யூன்சியாங் என்பவர், பௌத்த மதம் தளர்ச்சியுற்றுத் தாழ்வடைந்திருந்த நிலையைக் குறித்து வருந்தி எழுதியுள்ளார். எனவே, மணிமேகலை எழுந்த காலத்தில் ஓங்கி நின்ற

பௌத்த மதம், ஏழாம் நூற்றாண்டில் தளர்ந்து தாழ்ந்துவிட்டதென்று தோன்றுகிறது.

ஆயினும், அம் மதத்தைச் சார்ந்தவர் ஆங்காங்கு இல்லாமற் போகவில்லை. திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில், இப்பொழுது பாண்டிச்சேரி என்று வழங்கும் புதுச்சேரிக் கருகே போதிமங்கை என்ற ஊர் இருந்தது. அங்குப் பௌத்த சமயத்தார் பெருந்தொகையினராக வாழ்ந்தனர். சாக்கிய நூல்களையும் தருக்க நூல்களையும் நன்கு கற்று வாது புரிய வல்லார் பலர் அவ் வூரில் இருந்தனர். திருஞானசம்பந்தர் சிவனடியார்களோடு அவ் வூரைக் கடந்து செல்லும்போது சாரிபுத்தர் என்னும் சாக்கிய முனிவர் அவரை வாதுக்கு அழைத்தார். அவ் வூர்ச் சத்திரத்தில், சாரிபுத்தருக்கும் திருஞானசம்பந்தருக்கும் வாக்குவாதம் நிகழ்ந்தது. அவ் வாதத்தில் தோல்வியுற்ற சாரிபுத்தரும் அவரைச் சார்ந்த பௌத்தரும் சைவ சமயமே மெய்ச் சமயம் எனத் தெளிந்து, திருஞான சம்பந்தர் அடிகளில் விழுந்தெழுந்து சைவராயினர் என்று பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

தமிழ்நாட்டுப் பெருவேந்தருள் ஒருவனாகிய இராஜராஜ சோழன், நாகப்பட்டினத்தில் ஒரு புத்த ஆலயம் கட்டுவதற்கு அனுமதி யளித்ததோடு, அதற்கு நன்கொடையும் வழங்கினான் என்பது சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது. இன்னும், வீர சோழன் என்ற பட்டப் பெயர் பூண்ட வீர ராஜேந்திரன் அரசாண்ட காலத்தில், பௌத்த சமயத்தினராகிய 'புத்தமித்திரன்' என்னும் புலவர் தமிழில் ஓர்

இலக்கணம் செய்தார். அந் நூல் வீரசோழியம் என்று பெயர் பெற்றது.

பௌத்த சமயக் கொள்கைகள் மணிமேகலை, குண்டலகேசி முதலிய நூல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 'பிறப்பென்பது துன்பம்; பிறவாமையே இன்பம்' என்பது அச் சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை. அப்படியாயின், பிறப்பை எப்படி ஒழிப்பது? 'அகப்பற்று, புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பாசமும் பிறப்பிற்கு வித்து; பற்று அற்றால் பிறப்பு ஒழியும்' என்பது பௌத்த சமயத்தின் கருத்து. இவ்வுண்மையை மணிமேகலையிற் காணலாம்.

" பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக"

என்று உறுதியிட்டுக் கூறப்படுகின்றது. எனவே, 'எல்லாவற்றையும் துறந்தவரே சிறந்தவர்' அவரே பேரின்பமடையும் பெற்றி வாய்ந்தவர்' என்னும் கருத்துப் பௌத்த சமய வாதிகளால் இந் நாட்டில் நன்கு பரப்பப்பட்டது. இல்லறம், துறவறம் என்னும் இருவகை அறங்களுள் துறவறமே சாலச் சிறந்த தென்னும் கொள்கை பௌத்த மத போதனையால் தமிழ் நாட்டில் ஊற்றம் பெற்றது. அப் போதனையாலேயே இள நங்கையாகிய மணிமேகலையும், அவள் தாயும், பிறரும் துறவுநிலை யடைந்தார்கள்.

துறவறத்தை மேற்கொண்ட புத்தர், கொல்லாமை என்னும் அறத்தின் பெருமையை எல்லார்க்

கும் எடுத்துரைத்தார். அக் காலத்தில், வட நாட்டில், பலவகையான யாகங்கள் நடந்து வந்தன. அசுவ மேத யாகம், கோமேத யாகம் முதலிய வேள்விகள் செய்து, குதிரைகளையும் பசுக்களையும் அரசர்கள் பலி கொடுத்தார்கள். பிம்பசாரன் என்ற அரசன் பல பசுக்களைக் குறியிட்டுக் கோமேத யாகம் செய்யக் கருதியதைக் கேள்வியுற்று, புத்தர், அவன் அரசு புரிந்த நகரத்திற்கு விரைந்து சென்றார்; கொல்லாமை யாகிய அறத்தின் பெருமையை அவன் உள்ளங் கொள்ள எடுத்துரைத்தார். புத்தர் உருக்கமாகப் பேசிய வாய்மொழியைக் கேட்ட பிம்பசாரன் மனம் மாறினன்; யாகத்தை நிறுத்தினன்; அன்று முதல் கொல்லாமை என்னும் நல்லறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தான். இவ்வாறு புத்தர் சரிதம் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் வடநாட்டில் புத்தர் செய்த நற்போதனையைத் தென்னாட்டில் திருவள்ளுவர் செய்தார்.

> " நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக்
> கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை "

என்று திருக்குறள் திருத்தமாகக் கூறுகின்றது. தமிழ் நாட்டில் நடந்த கோமேத யாகம் ஒன்று மணிமேகலையிற் குறிக்கப்படுகின்றது. அழகான ஒரு பசு: அதன் கொம்புகளில் மாலை சுற்றி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மறுநாள் நிகழ நின்ற தீமையையறிந்து அப் பசு அங்கமெல்லாம் பதறிற்று; வாய் விட்டுக் கதறிற்று; கண்ணீர் வடித்தது. அதனைக்

கண்டான் ஆபுத்திரன் என்ற சிறுவன்; எவ்வாற்ருனும் அந் நல்லுயிரைக் காப்பாற்றக் கருதினன்; அன்றிரவு காரிருளில் எல்லோரும் கண்ணுறங்கும் வேளை பார்த்து, அப் பசுவைக் கட்டவிழ்த்துக் காட்டுக்குள்ளே ஓட்டிச் சென்ருன். யாகப் பசுவைக் காணுத வேதியர்கள் நாற்றிசையும் விரைந்து ஓடினர்கள்; தேடினர்கள்; காட்டிலே அதைக் கடத்திச் சென்ற ஆபுத்திரன்மீது சாடினர்கள். அந் நிலையில் பசுவுக்காகப் பரிந்து பேசலுற்ருன் ஆபுத்திரன். தன்னைப் பிடித்து அடித்தவரை நோக்கி, "ஐயரே! இப் பசு உமக்கு என்ன தீங்கு செய்தது? என்ன பாவம் பண்ணிற்று? அரசன் விட்ட நிலத்தில் மழையால் முளைத்துத் தழைத்த புல்லை மேய்கின்றது; இனிய நல்ல பாலை எல்லோர்க்கும் தருகின்றது. இத்தகைய பசுவை ஏன் கொல்ல வேண்டும்?"

"விடுநில மருங்கில் படுபுல் லார்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டுச் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சொடு அருள்சுரந் தூட்டும்
இதனெடு வந்த செற்றம் என்னை?"

என்று வினவினன். இவ்வாறு பசுக்கொலையை மறுத்த பாலனே மதுரையம்பதியில் சிந்தாதேவியால் அமுத சுரபி என்னும் அக்ஷய பாத்திரம் அளிக்கப் பெற்ருன் என்றும், அப் பாத்திரத்தின் உதவியால் ஊர் ஊராகச் சென்று பசித்தோர்க் கெல்லாம் வயிருரச் சோறிட்டு அறம் வளர்த்தான் என்றும் மணிமேகலை கூறுகின்றது.

பௌத்த மதம் அக் காலத்தில் பல நாடுகளிற் பரவியதற்கும், இக் காலத்திலும் பெருஞ் சமயமாக நிலைத்திருப்பதற்கும் சிறந்த காரணம் அதன் சங்கமே யாகும். பௌத்த துறவிகளுடைய கூட்டத்திற்குச் சங்கம் என்பது பெயர். முதன்முதல் காசி நகரத்தில், புத்தர் ஐந்து முனிவருக்கு உபதேசம் செய்து சங்கத்தைத் தொடங்கினார். பின்னர், அது வளர்ந்து பல்லாயிரக் கணக்கான துறவியரை யுடையதாயிற்று. பௌத்தர்கள் புத்தரையும், தருமத்தையும், சங்கத்தையும் மும்மணிகளாகப் போற்றுகின்றார்கள். தமிழ் நாட்டில் சங்கம் என்ற சொல்லுக்கு ஏற்றமளித்தவர் பௌத்தரே என்று கூறுதல் மிகையாகாது. சங்கம் நிறுவிப் பௌத்த சமயத்தை வளர்த்தார் புத்தர். அம் முறையில், பாண்டிய மன்னர்கள் தென்னாட்டில் மூன்று சங்கங்கள் நிறுவி முத்தமிழையும் வளர்த்தார்கள். பௌத்த சமயத்தில் சங்கத்திற்கு எவ்வளவு பெருமையுண்டோ, அவ்வளவு பெருமை தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு உண்டு.

சங்கமே பௌத்த சமயத்தின் ஆணிவேர் என்பதை யறிந்த சைவ சமயத்தார் அம் முறையைத் தாமும் மேற்கொண்டார்கள். சைவம் நன்றாக நிலை பெறுதற் பொருட்டும், எங்கும் பரவுதற் பொருட்டும் திருக்கூட்டம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுவதாயிற்று. திருக்கூட்டம் என்பது சிவனடியார் சங்கம். சோழ நாட்டின் பழைய தலைநகராகிய திருவாரூரில் அமைந்திருந்த திருக்கூட்டத்தின் செம்மையைப் பெரிய புராணம் எடுத்துரைக்கின்றது; இருவகைப் பாசமும்

அற்றவர்கள் ; ஈசன் திருவடியைப் போற்றும் செல்வமே மெய்ச் செல்வமாகக் கொண்டவர்கள்.

" மாசி லாதம ணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசும் நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசி னல்எத் திசையும் விளக்கிறர்
பேச ஒண்ணப் பெருமை பிறங்கிஞர் "

என்று அத் தொண்டர் கூட்டத்தைப் போற்றினர் சேக்கிழார். அத் திருக்கூட்டத்தைக் கண்டார் சுந்தரமூர்த்தி ; ஆர்வம் கொண்டார் ; அன்னார்க்கு அடியவராக ஆசைப்பட்டார். அவ் வாசையால் எழுந்ததே 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்னும் அருமைத் திருப்பதிகம். அதன் அடியாகவே பிற் காலத்தில் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெரிய புராணம் தமிழ் நாட்டிலே பிறந்தது. ஆகவே, பௌத்த சங்கத்திற்கு நிகராகிய திருக்கூட்டத்தால் சைவ சமயம் அளவிறந்த நன்மை யடைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் நாட்டில் அரச மரத்திற்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. அரச மரமும் பிள்ளையாரும் இல்லாத ஊர் இந் நாட்டில் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அம் மரத் தைச் சுற்றிவந்து வணங்கும் வழக்கமும் இந் நாட்டில் உள்ளது. முன்னளில் இங்குப் பரவியிருந்த பௌத்த சமயத்தால் அம் மரத்திற்கு இத்துணைச் சிறப்பு ஏற் பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. 'போதி மரம்' என்று சொல்லப்படும் அரச மரத்தின் அடியிலேயே புத்தர் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றார். அதனல், 'போதி நாதர்' என்ற பெயரும் அவருக்கு அமைந்தது. இத் தகைய

புத்தரை அரச மரத்தடியில் வைத்துப் பண்டைத் தமிழர் வணங்கினர். புத்தரொடு சேர்ந்த மரமும் புனித முற்றதாகப் போற்றப்பட்டது. புத்த மதம் இந் நாட்டை விட்டகன்றபோது புத்த பெருமானுடைய திருவுருவங்களும் பெயர்ந்து மறைந்தன. ஆனல், அரச மரத்தின் பெருமை குன்றவில்லை. புத்தர் வீற்றிருந்த இடத்தில் பிள்ளையார் இனி தமர்ந்தார்.

ஆகவே, புத்த மதம் ஆதிக்க மழிந்துபோய்விட்டாலும், அதன் சின்னங்கள் அடியோடு இந் நாட்டில் அழிந்து போகவில்லை. பஞ்ச காவியங்களில் ஒன்ருகிய மணிமேகலை, அதன் பெருமைக்குச் சான்ருக நிற்கின்றது. வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூல் அம் மதத்தைச் சார்ந்தவரது புலமைத் திறத்தை விளக்கி நிற்கின்றது. போதியின்கீழ் மாதவம் புரிந்த புத்தரின் ஞாபகச் சின்னமாக அரசமரம் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது.

28. இறையவரும் இன்னுயிரும்

மன்னுயிர் அனைத்தையும் ஆதரித்துக் காக்கும் அருள் நெறியே நன்னெறியெனத் தமிழ்நாடு பழங் காலத்தே அறிந்துகொண்டது. பிற உயிர்க்கு நலம் புரிந்தவர் இன்புறுவ ரென்றும், தீங்கிழைத்தவர் துன்புறுவ ரென்றும் அறநூல் அறிவுறுத்துகின்றது. இவ் வுலகில் வாழும் உயிர்ப் பொருள்கள் பல திறப்பட்ட அறிவு வாய்ந்தன வாயினும், அவற்றுள் ஊடுருவிச் செல்லும் உயிர்த் தன்மை ஒன்றே என்னும் உண்மையைத் தமிழ்ப் பனுவல்களிற் பரக்கக் காணலாம். அறிவாற் குறைந்த உயிர்கள் பல பிறவிக ளெடுத்து மேம்பட்டு, முற்றிய அறிவுடைய உயிர்க ளாகுமென்று பழந்தமிழ் மக்கள் கருதினர்கள். புல் லாகவும் பூடாகவும் நிற்கும் சிற்றுயிர்கள் அறிவு முதிர்ந்து, மக்களாகவும் தேவராகவும் வளர்ந்து செல்லும் தன்மையைத் திருவாசகம் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றது. இதனாலேயே, புல்லுயிரையும் துன்புறுத்த லாகாதென்று நல்லோர் அருளிப் போந்தனர்.

மக்கள்தம் அறிவின் மதுகையால் ஏனைய உயிர் கள் நலியாவண்ணம் ஆன்றோர் வகுத்துள்ள செவ் விய நெறி அறியத் தக்கதாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் அச்சமும் அன்பும் என்றென்றும் மக்கட்கு உண்டு என்னும் உண்மையை உணர்ந்த அறிவோர், வன விலங்குகள் முதல் புற்பூண்டுகள் ஈறாக உள்ள எல்லா உயிர்களையும் இறையவரோ டிணைத்து அருள்நெறியை இவ் வுலகில் நிலை

நிறுத்த முயன்றுள்ளனர்; காட்டில் வாழும் விலங்கு களையும், விண்ணிலே பறந்து திரியும் பறவை களையும், மண்ணிலே ஊர்ந்து செல்லும் உயிர் களையும், நீரிலே வாழும் மீன்களையும், நிலத்திலே மருவி நிற்கும் மரஞ் செடிகளையும் இறையவரோ டிணைத்து அவற்றின் உயிரைக் காக்க ஆசைப்பட்டுள் ளார்கள். காட்டில் வாழும் வேழமும் வேங்கையும், அரியும் பரியும், மானும் மற்றைய உயிர்களும் இறைய வர்க்கு உகந்த பொருள்களாகும். வேழத்தின் உரி யும், வேங்கையின் தோலும் ஈசன் உவந்து அணியும் உடைகள். வேங்கையின் தோலை அரையிலுடுத்து, வேழத்தின் உரியால் ஆகத்தைப் போர்த்துக் கடும் பனி யுறையும் கயிலைமா மலையில் சிவபெருமான் வீற் றிருக்கின்றார். இன்னும், விழுமிய வேழம் விண் ணவர் தலைவற்குரிய வாகனமாகும். அன்றியும், ஈச னுடைய தலைமகனாகிய பிள்ளையார் திருமுகம் வேழத் தின் முகமாக விளங்குகிறது ; ஆகவே, உருவத்தால் உயர்ந்த வேழம் ஈசனுக்கும் இந்திரற்கும், பிள்ளை யார்க்கும் இனிய உயிராக இலங்குகின்றது. இத் தகைய யானைக்குத் தீங்கிழைத்தோர் அம் மூவரது சீற்றத்திற்கும் ஆளாவ ரல்லரோ ? இன்னும், ஈசன் தோள்களில் ஆரமாக இலங்கும் நாகம் திருமாலின் பாயலாகவும் அமைந்துள்ளது. ஆகவே, நஞ்சமைந்த நாகமும் இறையவர் இருவரைச் சார்ந்து, இனிது வாழ்கின்றது. விலங்கரசு எனப்படும் அரிமான், காளியின் ஊர்தியாய்க் களித்திருக்கின்றது. பரிமான் பைரவற்கு உகந்ததாயிற்று. கலைமான் ஈசனார் கையில் இனிதமர்ந்தது.

காட்டு விலங்குகளை விடுத்து நாட்டு விலங்குகளைக் கருதுவோமாயின், அவைகளும் இறையவரைச் சார்ந்த உயிர்களாய் இலங்கக் காணலாம். எருது ஈசனது வாகனமாம்; எருமை எமனது ஏற்றமாம். பசுவின் வயிற்றிற் பிறந்தான் சித்திரகுப்தன் என்னும் வானவன். திருமாலும் பன்றியாய்த் தோன்றினன். நன்றி மறவாத நாய் சாத்தனது நல்வாகனமாம். ஆடு அங்கியங் கடவுளுக்கு அமைந்த ஊர்தியாம். ஆகவே, எருதுக்குத் தீங்கிழைத்தால் ஈசன் முனிவான்; எருமைக்குத் தவறிழைத்தால் எமன் விடமாட்டான்; பன்றியைக் கொன்றால் மாயோன் சீறுவான்; நாயை எறிந்தால் சாத்தன் தொடர்வான்; ஆட்டை அடித்தால் அங்கி அடுவான்.

இனி, பறவை இனங்களைச் சிறிது பார்ப்போம்: அன்னமும் கிளியும், சேவலும் மயிலும், குயிலும் கொக்கும், காக்கையும் கலுழனும் ஒவ்வோர் இறைவனை ஒன்றி வாழக் காணலாம். அயன் அன்னத்தின் மீது அமர்ந்தான். மாரவேள் கிளியின்மீது ஊர்கின்றான். குமரவேள் சேவலைக் கொடியாகவும், மயிலைப் பொறியாகவும் உடையான். குயிலை மாரன் தூதனாக்கினான். கொக்கிறகை ஈசன் தன் வேணியில் அணிந்தான். காக்கையைச் சனியன் பிடித்துக் கொண்டான். கலுழனைத் திருமால் கவர்ந்து கொண்டான். ஆகவே, அன்னத்தைத் துன்புறுத்தினால் அயன் சபிப்பான். மழலை பேசும் கிளியைப் பிடித்தால் மாரன் அம்பு தொடுப்பான்; சேவலுக்குத் தீங்கிழைத்தால் முருகன் சீறுவான்; மயிலைப் பிடித்தால் அயில் வேலெடுப்

பான்; குயிலைக் கொன்றால் மாரன் கோபிப்பான்; காக்கையை அடித்தால் சனியன் தொடர்வான்; பருந்துக்குத் தீங்கிழைப்போர் மாயோன் நேமிக்கு விருந்தவர். எனவே, பறவை இனங்களும் பெரியாரைச் சார்ந்து அச்சமின்றி வாழ்கின்றன.

இன்னும் சிறிய உயிர்களாய அணிலும், ஆடும், குரங்கும், கழுதையும் பெரியார் அருளால் பெருமையுற்று விளங்கக் காணலாம். அணிற்பிள்ளை, காலத்தில் உதவி செய்து இராமனது அருளைப் பெற்றது. ஆடுவோ, பிள்ளையார் வாகனமாய்ப் பெருமை யுற்றது. வானரம், இராமனுக்குத் துணை புரிந்து உயர்ந்தது. கத்தும் கழுதையோ, மூத்தாள் வாகனமாய் அமைந்தது. திருமால் மச்சாவதாரம் கொண்டமையால், மீன் இனங்களையும் ஈனமென் றெண்ணி ஊறு செய்தல் ஆகாது.

இனி, மரங்களின் உயிரை ஆன்றோர் பாதுகாத்த மாண்பும் அறிந்து மகிழத் தக்கதாகும். இனிய நிழல் தரும் மரங்களின் அடியில் இறையவரை அமைத்துப் பழந் தமிழ்நாடு வழிபட்டது. குற்றாலநாதர் குறும் பலாவின் கீழ் அமர்ந்தார். நெல்வேலியப்பர் வேணு வின் அடியில் வீற்றிருந்தார். மதுரேசர் கடம்ப வனத்தில் களித் தமர்ந்தார். தில்லைவனத்தில் அழகிய கூத்தர் திளைத்தார். மரமடர்ந்த வனங்கள் பிற்காலத் தில் நகரங்களாகச் சிறந்தபொழுது குறும்பலா வனம் திருக்குற்றாலமாகவும், வேணுவனம் திருநெல்வேலி யாகவும், கடம்பவனம் மதுரையாகவும், தில்லைவனம் சிதம்பரமாகவும் திகழ்வனவாயின. முன்னாளில்

கல்லாலின் கீழ் அமர்ந்து இறையனார் அறமுரைத் தார். அரசமரத் தடியில் அமர்ந்து கௌதம புத்தர் அரிய உண்மைகளை அறிந்தார். அசோகமரத் தடியில் அமர்ந்து அருகனார் அறமுணர்ந்தார். கூவிளமரம் எப்பொழுதும் ஈசனுக்கு உகந்ததாகும். இன்னும் வன்னியும் தென்னையும், மருதும் நாவலும், மற்றைய மரங்களும் இறையவர் விரும்பி உறையும் இடங்க ளாகும். வினைதீர்க்கும் விநாயகரை, வேம்பும் அரசும் கலந்து நிற்குமிடத்தில் அமைத்து வணங்கும் வழக்கம் இன்றும் தமிழ் நாட்டில் நிலவுகின்றது.

மரங்களைப் போலவே செடிகொடிகளும், புற் பூண்டுகளும் இறையவரோடு இணைந்து வாழும் தன்மை அறியத் தக்கதாகும். எப் பயனும் தாராத எருக்கும் குருக்கும் ஈசனுக்கினிய வென்றால், ஏனைய செடிகளைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ? தும்பையும் துளசியும், அறுகும் புல்லும் இறையவர்க்கு ஏற்றன வாம். மாயோன் துளசியில் மகிழ்ந் துறைகின்றான். ஆனைமுகத் திறைவனுக்கு அறுகினும் இனிய பொரு ளில்லை. ஆகவே, அறநெறியை அகிலமெலாம் பரப்பக் கருதிய தமிழ் மக்கள் உயிர்ப்பொருள் அனைத்தையும் இறையவரோடு இணைத்துக் காக்கக் கருதிய முறை நினைக்குந்தொறும் உள்ளத்தை நெகிழ் விப்பதாகும்.

29. சோலைமலைக் கள்ளன் *

தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ மலைகள் உண்டு. ஆயினும், மலையெல்லாம் சோலைமலை ஆகுமா? சோலைமலையைக் கண்டால் கண் குளிரும்; கருதினால் மனம் மகிழும். அம் மலையிலுள்ள பெருஞ்சோலையைப் பசுஞ் சோலை என்பார் ; பழம் உதிர் சோலை என்பார்; நறுஞ் சோலை என்பார். இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிப் புகழ்வார்.

செந்தமிழ்ப் பாமாலை பெற்ற சோலை மலையிலே மஞ்சு தவழும் ; மழை பொழியும் ; அருவி சொரியும் ; ஆறுகள் ஓடும். ஆற்றுநீர் கல்லின் இடையே பாய்ந்து செல்லும்போது 'கலீர், கலீர்' என ஒலிக்கும். அந்த ஓசையின் இனிமையால் சிலம்பாறு வலஞ்செய்யும் சோலைமலையில் கல்லும் மரமும் கதை சொல்லும்.

முன்னொரு காலத்தில் அருகரும் புத்தரும் அம் மலையிலே தங்கியிருந்து தவம் புரிந்தார்கள். அன்னார் இருந்த குகை இன்றும் மலைமீது காணப்படுகின்றது. இப்பொழுது 'பஞ்ச பாண்டவர் படுக்கை' என்பது அதன் பெயர். அங்கு ஏறிச் செல்வதற்குப் படியும் இல்லை ; பாதையும் இல்லை. இடுக்கு வழிகளில் நுழைந்தும், வழுக்குப் பாறையில் தவழ்ந்தும் வடுப் படாமல் பஞ்ச பாண்டவர் படுக்கையை அடைந்து

* ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலரில் எழுதியது.

விட்டால், நெஞ்சம் தழைக்கும்; தமிழ்த் தென்றல், 'வருக' என்று அழைக்கும்; தெள்ளிய சுனைநீர் தாகம் தீர்க்கும்.

அச் சுனையின் அருகே ஒரு பழங் குகை அமைந் திருக்கின்றது. அந் நாளில் அறவோர் இருந்து அருந் தவம் புரிந்த பள்ளி அதுவே போலும்! பெரிய ஆல மரம் ஒன்று அக் குகையின்மேற் கவிந்து அழகு செய்கின்றது. குகையின் உள்ளே படுக்கைபோல் அமைந்த பல பாறைகள் உள்ளன. ஒல்லென ஒலிக் கும் சோலையும், சில்லெனக் குளிர்ந்த சுனையும், சீலம் வாய்ந்த குகையும், அங்கே செல்வோரைச் செந்நெறி யிலே சேர்க்கும். ஒருமையுடன் இருந்து, இயற்கை யோடு இசைந்து இன்புற்று வாழ விரும்புவார்க்கு ஏற்ற இடம் அது.

தென்னாட்டில் சமண மதம் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த போது, சமண முனிவர் பல்லாயிரவர் அந் நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள். மதுரையைச் சூழ்ந்திருந்த எட்டு மலைகளில் மட்டும் எண்ணாயிரம் முனிவர்கள் இருந் தார்கள் என்பர். அந்த எட்டு மலைகளில் ஒன்று சோலைமலை. அந் நாளில் 'இருங்குன்றம்' என்பது அதன் பெயராக வழங்கிற்று.

> " பரங்குன்று, ஒருவகம், பப்பாரம், பள்ளி,
> அருங்குன்றம், பேராந்தை, ஆனை—இருங்குன்றம்
> என்றுஎட்டு வெற்பும் எடுத்துஇயம்ப வல்லார்க்குச்
> சென்றுஎட்டு மோபிறவித் தீங்கு "

என்ற பழம் பாடல் அம் மலைகளின் பெருமையை எடுத் துரைக்கின்றது. அங்கு மாதவம் புரிந்த எண்ணாயிரம் சமண முனிவர்களும் தமிழ் நாட்டார்க்குக் கையுறை

யாகத் தந்த பாடல்களிற் சிறந்தவற்றைத் தொகுத்து நாலடியார் என்று பெயர் கொடுத்தனர்.

இவ்வாறு அருகர் போற்றிய சோலைமலை, என்றும் முருகனுக்கு உரிய திருமலையாகும். பொதுவாக மலைகள் எல்லாம் முருகனுக்கு உரியனவே யாயினும், சிறப்பு வகையில் அப் பெருமான் சோலைமலையை ஒரு படை வீடாகக் கொண்டுள்ளார் என்று அறிந்தோர் கூறுவர். பழமுதிர் சோலைமலையில் அமர்ந்து அருளும் குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய குமரனை,

" சூரர் குலம் வென்று வாகை யொடுசென்று
சோலை மலைநின்ற—பெருமாளே "

என்று திருப்புகழ் பாடிற்று.

சோலைமலை பழங் காலத்தில் பாண்டியர்க்கு உரிய கோட்டையாகவும் விளங்கிற்று. பாண்டியர் அரசு வீற்றிருந்த தலைநகராகிய மதுரையின் வடகிழக்கே காதவழி தூரத்தில் உள்ளதாய், பத்து மைல் நீளமும் நாற்பது மைல் சுற்றளவும் உடையதாய்த் திகழும் அம் மலையைப் பாண்டியர் தம் காவற் கோட்டை யாக்கிக் கொண்டது சாலப் பொருத்த முடையதன்றோ? மலையத்துவசன் என்ற பாண்டியன் அக் கோட்டையைக் கட்டினன் என்பர். அந் நாளிலே கட்டிய உட்கோட்டை, வெளிக்கோட்டை ஆகிய இரண்டும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. திண்ணிய மதில் அமைந்த சோலைமலையைக் கண்டு, கண்ணும் மனமும் குளிர்ந்தார் பெரியாழ்வார்; "மதிள் சூழ் சோலைமலைக்கு அரசே" என்று பாடினர்.

இத் தகைய படை வீட்டையும் கோட்டையையும் காத்து நின்றான் ஒரு வீரன். முறுக்கிய மீசையும், தருக்கிய விழியும் உடைய அவ் வீரன் இப்பொழுது காவல் தெய்வமாய், பதினெட்டாம்படிக் கறுப்பன் என்ற பெயரோடு சோலைமலையிலே காட்சி யளிக்கின்றான். அவனை நினைத்தாலே குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்; படிறுடையார் உள்ளம் பறையடிக்கும். நீதிமன்றத்தில் தீராத வழக்குகளும் கறுப்பையன் படிக்கட்டில் தீர்ந்துவிடும்.

முருகனுக் குகந்த படைவீட்டிலே—கறுப்பையன் காக்கும் கோட்டை மலையிலே—ஒரு கள்ளனும் நெடுங்காலமாக உள்ளான்! அன்று இன்று எனாத படி, என்றும் அவன் உள்ளான் என்று ஆன்றோர் கூறுவர். கள்ளனும் அவனே; காப்பானும் அவனே! ஆதியும் அவனே; அந்தமும் அவனே! சோதியும் அவனே; சோலைமலை அரசனும் அவனே! அம்மாயக் கள்வனைக் கண்டு கொண்டார் ஞானக் கவிஞராகிய நம்மாழ்வார்.

"வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன்
மாயக் கவியாய் வந்துஎன்
நெஞ்சும் உயிரும் அவையுண்டு
தானே யாகி நிறைந்தானே"

என்று பாடினார்; பரவினார்; பரவசமாயினார்; உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனை நினைந்து உருகினார்; அவன் அழகைக் கண்ணாற் பருகினார்; இன்ப வாரியில் மூழ்கினார்.

இங்ஙனம் ஆழ்வாரது நெஞ்சிலே புகுந்து திருவாய்மொழி பாடுவித்த வஞ்சக் கள்வனே சோலைமலையில் நின்று அருளும் திருமால். அவர் பெருமையால்

சோலைமலை, "திருமால் இருஞ்சோலை" என்னும் பெயர் பெற்றது.

"திருமால் இருஞ்சோலை மலையென்றேன், என்ன,
திருமால் வந்துஎன் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்"

என்பது திருவாய்மொழி.

சோலைமலையுடைய திருமால், அழகர் என்னும் பெயருடையார். 'அழகும் அழகுடையார்க்கு ஆகும்' என்ற முறையில் சோலைமலை அவருக்கு உரியதாயிற்று. அழகர்மலை என்ற பெயரும் பெற்றது. இதை யெல்லாம் அறிந்து,

"அருகரோடு புத்தரும் அமர்ந்தருளும் சோலை
மருகனோடு மாமனும் மகிழ்ந்துறையும் சோலை
கருமையோடு வெள்ளையும்* கலந்திலங்கும் சோலை
அருமையான சோலைஎங்கள் அழகர்பெருஞ் சோலை"

என்று ஆடிப் பாடினள் சோலைமலைக் குறவஞ்சி. அச் சோலையிலே கள்ள அழகரைக் காண்பது ஓர் ஆனந்தம்!

* வெள்ளை—வெள்ளை நிறமுடைய பலதேவன். அவரும் கண்ணனோடு அம் மலையில் காட்சியளித்தார் என்பது பரிபாடலால் விளங்கும்.

30. தெய்வம் படும் பாடு *

தெய்வம் படும் பாடு தெய்வத்துக்குத்தான் தெரியும். அடியார் கையில் அகப்பட்டு எத்தனை அடியும் அவதியும் பட்டிருக்கிறது தெய்வம்! எத்தனை ஏச்சும் பேச்சும் கேட்டிருக்கிறது! தொண்டர் என்று பேர் படைத்த மிண்டர்களில் ஒருவன் தெய்வத்தைக் கல்லால் எறிந்தான்; மற்றொருவன் பிரம்பால் அடித்தான்; பித்தன் என்று ஏசினான் இன்னொரு தொண்டன்: "தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே."

கும்பகோணத்திற்கு அருகே சத்தி முற்றம் என்ற சிற்றூர் உள்ளது. அங்குள்ள சிவாலயம் பாடல் பெற்றது. "சத்தி முற்றத்து உறையும் சிவக்கொழுந்தே" என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர். நாளடைவில் சத்தி முற்றம் என்ற பெயர் 'சத்தி முத்தம்' ஆயிற்று. அதிலிருந்து உருவெடுத்தது ஒரு காதற் கதை! சத்தியாகிய உமாதேவி ஈசனைக் காதலித்து முத்தமிட்ட இடம் அதுவே என்று முடிவு கட்டினார் சிவனடியார். அதற்கு அடையாளமாகச் சத்தி சிவனை முத்தமிடும் கோலத்தில் அமைந்த திருவுருவமும் அவ்வாலயத்தில் நிறுவப் பெற்றது. அடியார்மீது வைத்த கருணையால் சத்தியின் முத்தத்தையும் சகித்துக்கொண்டு அந்த ஆலயத்துள் அமர்ந்திருக்கின்றார் ஈசன்.

சோழ நாட்டிலுள்ள திருநாகேச்சுரத்தில் சிறந்த திருமால் கோவில் ஒன்றுண்டு. திருவிண்ணகர் என்பது அதன் பழம் பெயர். ஆழ்வார்களுள் நால்வர் அத் திருப்பதியைப் பாடியருளினர். "திருவிண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன், தன் ஒப்பார்

---

* ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலரில் எழுதியது.

இல்லப்பன் ” என்று நம்மாழ்வார் பாடிப் போற்றி ஞர். அவர் திருவாக்கின் அடியாக ‘ஒப்பிலியப்பன்’ என்ற திருநாமம் அப் பெருமாளுக்கு அமைந்தது. காலப் போக்கில் ஒப்பிலியப்பன் என்பது ‘உப்பிலி யப்பன்’ என மருவிற்று. உப்பிலியப்பன் கோயில் என்ற பெயரும் அவ் விண்ணகருக்கு அமைந்தது. உப்பிலியப்பனுக்கு உப்பில்லாத நிவேதனமே உகந்தது என்ற கருத்துப் பரவலாயிற்று. அதன் விளைவாக இன்றும் உப்பில்லாத் திருவமுதை அப் பெருமாளுக்கு அளிக்கின்றுர்கள். ஒப்புவமை யில்லாத் தலைவன், அடியார் தரும் உப்பில்லாத உணவை யும் உட்கொண்டு, தியாகத்தின் திருவுருவாக அத் திருப்பதியிலே காட்சி தருகின்றுர்.

வருண ஜெபம் செய்தால் பருவ மழை பெய்யும் என்பது வைதிகக் கொள்கை. ஆயினும், மழை பெய் விப்பதற்குக் குறுக்கு வழி யொன்று சில ஊர்களிலே கையாளப்படுகின்றது. ஆற்றங்கரையில் அரசமரத் தடியில் அமர்ந்துள்ள பிள்ளையாருடைய மூச்சைப் பிடித்து விட்டால் மழை கொட்டும் என்பது கொச்சை யன்பர்களின் நம்பிக்கை. அதற்காகப் பிள்ளையாரைச் சுற்றிக் களிமண்ணுல் ஒரு கோட்டை கட்டுவர் ; தண்ணீரைக் கொண்டுபோய் அதில் கொட்டுவர் ; பிள்ளையார் கண் அளவிற்குத் தண்ணீர் நிறைந்த வுடன் மழைக் குறி ஏதேனும் தோன்றுகிறதா என்று விண்ணை நோக்குவர். கார்மேகம் ஒன்றையும் காணு விட்டால் அவரைச் சுற்றியுள்ள தண்ணீரில் காரமான மிளகாய்ப் பொடியைக் கரைப்பர். இவ்வாறு பாமர மக்கள் எடுக்கும் ‘மூச்சுப்பிடி’ விழாவில் சில வேளை

மழை பெய்வதும் உண்டு : இது பிள்ளையார் படும் பாடு.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிறந்த திருக்கோவில்களுள் ஒன்று வைத்தீசுரன் கோவில். புள்ளிருக்கு வேளூர் என்பது அதன் பழம் பெயர். அங்குள்ள ஈசன் வைத்தியநாதன். மருத்துவருளெல்லாம் பெரிய மருத்துவன் ; வன்பிணியையும் தீர்க்க வல்லவன். "பிரிவிலா அடியார்க்கு என்றும் தீரா நோய் தீர்த் தருள வல்லான்" என்று திருநாவுக்கரசர் அப் பெருமானைப் பாடினார். பிறவி யென்னும் பெரும் பிணிக்கு ஏதுவாகிய "இருள் சேர் இரு வினையும்" துடைக்க வல்ல வைத்தியநாதனை 'வினை தீர்த்தான்' என்று பொது மக்கள் போற்றுவாராயினர். 'வினை தீர்த்தான்' என்ற பெயரைக் கேள்வியுற்றார் வசை பாடும் திறம் வாய்ந்த ஒரு கவிஞர். உடனே புறப் பட்டது வசைப் பாட்டு.

> "*வாதக்கா லாம்தமக்கு மைத்துனற்கு நீரிழிவாம்*
> *போதப் பெருவயிறும் புத்திரற்கு - மாதரையில்*
> *வந்தவினை தீர்க்க வகையறியான் வேளூரான்*
> *எந்தவினை தீர்த்தான் இவன் !*"

என்று கவிஞர் பாடிய பாட்டையும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி யாக நெஞ்சார ஏற்றுக்கொண்டு வைத்தீசுரன் கோவிலில் வாழ்கின்றார் செஞ்சடைக் கடவுள்.

உமாதேவி மயில் வடிவாக இறைவனைப் போற் றிய இடம் மயிலாப்பூர் என்பர். அவ்வூரிலே அம்மன் கோவில் ஒன்று உள்ளது. முண்டக் கண்ணியம்மன் கோவில் என்பது அதன் பெயர். அன்பினால் வழிபடும் தொண்டர்களுக்கு முண்டக் கண்ணியாகவா காட்சி யளிப்பாள் உமை யம்மை ? கண்டோர் கண்களைக்

குளிர்விக்கும் கண்களல்லவோ அம்மையின் கண்கள் ? கருணை பொழியும் கண்கள் முண்டக் கண்களாக இருக்க முடியுமோ ? என்ற எண்ணமெல்லாம் நம் மனத்தில் எழுகின்றது. மயிலையில் வாழும் அவ் வம்மையின் உண்மையான பெயரை அறிந்தால் ஐயமும் திரிபும் அகன்று விடும். முண்டகக் கண்ணி என்பது அவள் பெயர் ; முண்டகம் என்பது தாமரை ; சிறப்பு வகையில் செந்தாமரையைக் குறிக்கும். அருளுருவாகிய அம்மையின் செவ்வரி படர்ந்த அழகிய கண்களை வியந்து முண்டகக் கண்ணி என்று ஆன்றோர் பெயரிட்டனர். அதை முண்டக்கண்ணியாகச் சிதைத்து விபரீதம் விளைத்து விட்டது நம் மக்களின் சிறுமை.

பழனி மலைக்கு அருகே அயிரை என்ற மலை ஒன்று உண்டு. அம் மலையிலே கொற்றவை கோயில் கொண்டாள். வெற்றி தரும் தெய்வமாகிய கொற்றவையை மன்னரும் வீரரும் முன்னாளில் வழிபட்ட செய்தி பதிற்றுப் பத்து முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது. நாளடைவில் அயிரைமலை என்பது ஐவர் மலையென மருவிற்று. பாண்டவர் ஐவருக்கும் உரியது அம் மலை என்ற கதை பிறந்தது. பெண் வடிவத்தில் காட்சியளித்த கொற்றவை "ஐவர்க்கும் தேவி அழியாத பத்தினி" என்று புகழப்படும் பாஞ்சாலியாயினாள். பாஞ்சாலியானாலும் பராசக்தியின் அருள் குன்றாது அம் மலையில் நின்று நிலவுகின்றது. இத்தகைய அரும் பெருங் கருணையை அறிந்தன்றோ,

"வெறுப்பனவே செய்யும் என் சிறுமையை நின்பெருமையினால்
பொறுப்பவனே"

என்று மனம் நெகிழ்ந்து பாடினார் மாணிக்க வாசகர் !

VII. இருமையில் ஒருமை

31. ஆண்மையும் அருளும்

நினைப்பிற்கு எட்டாத நெடுங்காலமாக இம் மாநிலத்தில் மண்ணாலும் பெண்ணாலும் மறப் போர் நிகழ்ந்து வருகின்றது. உலகிலுள்ள மக்கள் ஒரு வயிற்றுப் பிறந்தாற்போல் ஒற்றுமையாக வாழத் தலைப்பட்டால், போர் ஒடுங்குமென்று மும்மையும் உணர்ந்த மூதறிஞர் கருதுகின்றார்கள். ஆறறிவுடைய மாந்தர் அமர்க்களம் புகுந்து, அடுபோர் புரிந்து குருதி சொரிவதை நினைக்கும்போது அறிஞர் நெஞ்சம் குலைவது இயல்பே யன்றோ? இதனாலேயே இந் நாட்டில் முறை திறம்பாது அரசாண்ட மன்னர்கள் மாறுபட்ட அரசரோடு மலைய நேர்ந்தக்கால் அறநெறி விலகாது அமர் விளைத்தார்கள்.

அருளும் ஆண்மையும் இனிதமைந்த பண்டை அரசர், மாற்றாரொடு போர் தொடங்கு முன்னே, மதி நலம் வாய்ந்த தூதுவரை அவர்பால் அனுப்பி நீதி பெற முயன்றார்கள். இவ்வாறு வெம்போர் விலக்கும்

விழுமிய கருத்துடன் வேற்றரசரிடம் தூது செல்லும் அறிஞரை அவமதிப்பதும் துன்புறுத்துவதும் ஆகா வென்று அரசநீதி முறையிடுகின்றது. அயோத்தி மன்னனுடைய தூதனாய் இலங்கை மாநகருக்குச் சென்ற அனுமன்மீது சீற்றமுற்று அவனைச் சிதைக்கக் கருதிய அரக்க மன்னனை நோக்கி, அறிவு வாய்ந்த வீடணன்,

"மாதரைக் கோறலும் மறுத்து நீங்கிய
ஆதரைக் கோறலும் அழிவு செய்யினும்
தூதரைக் கோறலும் தூய்தன் றும்என
ஏதுவிற் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டினான்"

என்று கவியரசராகிய கம்பர் கூறுமாற்றால், தூதரைக் கொல்லும் பாவம், மாதரைக் கொல்லும் மாபெரும் பாவத்தை ஒப்பதாகும் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வாறு தூது போக்கியும் நேர்மை எய்தாத நிலையிலேயே, அருள் நிறைந்த அரசர், வேறு வகையின்றி வெம்போர் புரிவார்கள்.

மாற்றரசர், செந்நெறி விலகி, சீர்முறை தவறிப் புன்மையே புரியினும், அவரது அடாத செய்கையைப் பொறுத்து, இயன்ற வரையில் போரைத் தடுக்க முயல்வதே அறம் திறம்பாத அரசர் செயலாகும். இத்தகைய பெருமை, அயோத்தி அண்ணலாகிய இராமனிடமும், குருகுல முதல்வனாய தருமனிடமும் தலைசிறந்து விளங்கிற்று. தாயின் மொழியைத் தலைக்கொண்டு, நாடு துறந்து காடு புகுந்த இராமனுடைய காதல் மனையாளை, இலங்கை வேந்தன் வஞ்சனையால் கவர்ந்து அசோக வனத்தில் வைத்தான். மங்கை

யைப் பிரிந்த மன்னன் மலையும் காடும் அலைந்து திரிந்து மதங்க வனத்தில் வானரத் தலைவனைத் துணைக்கொண்டு, கடல் சூழ்ந்த இலங்கையில் தன் காதலி சிறையிருந்ததை அறிந்து, கருங்கடலைக் கடப்பதற்குக் கல்லால் அணை அமைத்து, வானர சேனையோடு இலங்கையின் நகர்ப்புறம் எய்தினான். ஆயினும், தனக்குத் தவறிழைத்த இலங்கை வேந்தன் மீது போர் தொடங்கு முன்னே, அம் மன்னன், சீதையை விடுவானோ என்று அறியுமாறு அங்கதனை அவனிடம் தூதனுப்பக் கருதினான். இவ்வாறே சூதினால் அரசிழந்து, பன்னீராண்டு படர்கானகத்தில் துயர் உழந்து, அப்பால் ஓராண்டு ஒருவரு மறியாது ஊர் நடுவே கரந்து துறைந்து முடிந்த பின்னர், வழிக்கு வாராத வணங்காமுடி மன்னன் மீது படையெடுக்கு முன்னே குருகுல மன்னன் கண்ணனைத் தூதனுப்பிக் கடும்போர் விலக்கக் கருதினான்.

விதிக்கும் விதியாகும் வில்லைத் தாங்கிய இலக்குவனைத் துணைக்கொண்ட இணையற்ற இராமவீரன் இலங்கை நாதனுடைய புயவலியும் படைவலியும் கண்டு பயந்து அவன்பால் தூதனுப்பினான் அல்லன். அவ்வாறே தண்டேந்திய வீமனையும், தனுவேந்திய விசயனையும் துணையாகக் கொண்ட தருமன், நூற்றுவராய் விளங்கிய மாற்றார் படைவலி கண்டு கலங்கிக் கண்ணனைத் தூதனுப்பினான் அல்லன். கடும்போரால் விளையும் கொடுமையையும் கொலையையும் விலக்கக் கருதிய விழுமிய அருளாலேயே இருவரும் மானமும் கருதாது தூது போக்கினர் என்பது இனிதுவிளங்கும்.

அறம் நிரம்பிய தலைவரிடம் இத் தகைய கரை யிறந்த கருணையையும், வரையிறந்த பொறுமையை யும் கண்ட வலிமை சான்ற தம்பியர் சில வேளைகளில் வருந்த முற்றுக் கோபத்தாற் கொதித்தார்கள். மாற்றார் படையைக் கண்டு கலங்காத இளையோர் மூத்தோரது பண்பாட்டைக் கண்டு கலங்கினார்கள். மானத்தால் மனமிடிந்த தம்பியர், மாற்றரசரிடம் வில் லாட இசைந்தனரே யன்றிச் சொல்லாட இசைந்தா ரல்லர். 'தேவியை விடுகின்றானா அன்றி ஆவியை விடுகின்றானா' என்றறிந்து வருமாறு இராமன் தூதனுப்பத் துணிந்தபோது, எவர்க்கும் இளையாத இலக்குவன், தமையனை நோக்கி, "ஐயனே! இலங்கை அரக்கன் உன் தேவியைச் சிறையில் வைத்தான்; தேவரை இடுக்கண் செய்தான் ; அந்தணரை அலற வைத்தான் ; இந்திரனுக்கு இடர் விளைவித்தான் ; மாயம் விளைத்துச் சீதையை மயங்க வைத்தான்; சஞ்சலத்தால் நைந்த மங்கைக்கு 'அஞ்சேல்' என்று அபயமளித்த கழுகின் வேந்தனைக் கருணையின்றிக் கொன்றான். இத் தகைய பாவியின் ஆவியைப் போக் காது அருள் காட்டலாகுமோ?" என்று வெகுண் டுரைத்தான். அவ் வுரையை அமையக் கேட்ட அயோத்தி அண்ணல், புன்னகை பூத்து, "புயவலி அமைந்திருப்பினும் பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்வதே ஏற்றதாகும் ; அதுவே அறமு மாகும்" என்று மாற்றம் உரைத்தான்.

இவ் வண்ணமே வம்பு செறிந்த வணங்காமுடி மன்னன்பால் கண்ணனைத் தூதனுப்பத் துணிந்த

போது தண்டேந்திய வீமன் தருமனை நோக்கி, "ஐயனே ! பன்னலம் திகழும் பாஞ்சாலி, பாவியர் கைப்பட்டு,

"ஆருகி இருதடங்கண் அஞ்செனவெம்
புனல்சோர அளகம் சோர
வேருன துகில்தகைந்த கைசோர
மெய்சோர வேருேர் சொல்லும்
கூருமல் கோவிந்தா கோவிந்தா
என்றுஅரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில்
ஊருத அமிழ்தூற உடல்புளகித்து
உள்ளமெலாம் உருகி ஞளே."

அந் நிலையில் தலைகவிழ்ந்து பொறுத்திருந்து நமக்கும் நம் மரபினுக்கும் என்றும் தீராத வசை தந்தீர் ; அப் பால், பதின்மூன்ருண்டு காட்டிலும் நாட்டிலும் கழித்த பின்னரும் அமர் புரிந்து, மாற்றரசர் உடலம் துணித்து உலகாளக் கருதாது, இன்னும் தூதனுப்பிப் பணிந்து இரந்து புவி பெற்று உண்டு இருப்பதற்குத் துணிகின்றீரே ! அந்தோ ! அரவுயர்த்தோன் கொடு மையினும், முரசுயர்த்தோய்! உமது அருளுக்கு அஞ்சி னேன். ஐயோ ! இந்தத் தமையன், வாடுகின்ற மடப்பாவை வரம் முடித்தான் ; இளையவர் கூறிய வஞ்சினம் முடித்தான் ;

" மலைகண்ட தெனஎன்கை மறத்தண்டின்
வலிகண்டும் மகவான் மைந்தன்
சிலைகண்டும் இருவர்பொருந் திறல்கண்டும்
எமக்காகத் திருமால் நின்ற
நிலைகண்டும் இவள்விரித்த குழல்கண்டும்
இமைப்பொழுதில் நேரார் தம்மைக்
கொலைகண்டு மகிழாமல் அவன்குடைக்கீழ்
உயிர்வாழக் குறிக்கின் ருயே "

என்று கொதித்துக் கூறினன். அப்போது "அறநெறி யுணர்ந்த தருமனது உரைவழி நிற்றலே தக்கதாகும்" என்று கண்ணன் எடுத்துரைக்க, வெம்மை சான்ற வீமனும் அடங்கி நின்றான்.

அப்பால், போர் நிகழ்ந்தபோது மானத்தால் மனம் கொதித்த தம்பியைத் துணைக்கொண்டு அயோத்தி மன்னன் இலங்கைவேந்தனை வென்றான்; செம்மை தவறிய சுயோதனன் செயல்கண்டு சிந்தை யழிந்த தம்பியரைத் துணைக்கொண்டு, குருகுல வேந்தனும் மாற்றாரை வென்றான். அறம் திறம்பாத இவ்வரசர் இருவரும் பொறுமை யென்னும் பெருமைக் கோர் இருப்பிடமாய் இலங்கினர்; மாற்றார் சிறுமை செய்யினும் அச் சிறுமையைத் தம் பெருமையாற் பொறுத்து அறநெறியில் தலைநின்றனர்; பகைவரது மிகையால் போர் செய்ய நேர்ந்தபோதும், அறம் திறம்பாத முறையில் அமர் நிகழ்த்தினர்.

படைக்கல மிழந்து எளியராய் எதிர்ப்படும் பகைவரை, அருள் வாய்ந்த அரசர், எஞ்ஞான்றும் தமது படைக்கலத்தால் நலிவதில்லை. வெள்ளிமாமலை யெடுத்த இராவணன் படைக்கல மிழந்து, எளியனாய்த் தனக்கு எதிரே போர்க்களத்தில் நிற்கக் கண்ட கோசல நாட்டு வள்ளல், அருள் அளாவிய ஆண்மையோடு,

"ஆளை யாஉனக் கமைந்தன
　　மாருத மறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை
　　இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாவென நல்கினன்"

என்று கவியரசர் கூறுமாறு பகையரசனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினன்.

அவ்வாறே, வில்லாண்மையில் தலைசிறந்து விளங்கிய விசயன், போர்க்களத்தில் படைக்கலம் இழந்து எளியனாய் நின்ற கர்ணனது நிலைகண்டு தளர்ந்து, அவன் மீது அம்பெய்தலைத் தவிர்த்த ஆண்மை இராமனது உயரிய அருளை நிகர்ப்பதாகும்.

" அன்று போர்புரி சேனை யின்பதி
யான வீரனை நீ
இன்று போய்இனி நாளை வாஎன
இனிதி யம்பினால்
வென்றி கூர்வரி வின்மை யால்அடல்
வெவ்வ ரக்கரை முன்
கொன்ற காளையை ஒத்த பேரிசை
கொண்ட ஆண்மையினன் "

என்று வில்லி, விசயனது பெருமையைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்.

இங்ஙனம் இம் பாநிலத்தில் அறநெறி மறநெறியோடு மாறுபடும்பொழுது இறுதியில் அறமே வெல்லும் என்பது ஒருதலை. "பொறுத்தார் பூமி யாள்வார்" என்னும் பொய்யாமொழிக்குக் கோசல நாட்டு வீரனும் குருகுலக் குரிசிலும் இணையற்ற சான்றாவர்.

" ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ். "
—திருவள்ளுவர்.

32. கர்ணனும் கும்பகர்ணனும்

தொன்று தொட்டுச் செய்ந்நன்றி யறிந்து ஒழுகு தலைச் சிறந்த அறமெனக் கடைப்பிடித்த நாடுகளில் தலை சிறந்தது தமிழ்நாடு. நன்றி மறப்பது நன்றன்று என்றும், நன்றல்லதை அன்றே மறப்பது நன்று என்றும் தமிழ் மறையாகிய திருக்குறள் கூறுகின்றது. இன்னும், காலத்தினாற் செய்த நன்மை சிறிதாயினும் அது ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது என்றும், ஒருவன் தினைத்துணை நன்மை செய்யினும் அதைப் பனைத்துணையாய்க் கொள்ளுதலே பண்புடைமை யாகும் என்றும் அறநூல்கள் நன்றியின் பெருமையை நயம்படக் கூறுகின்றன.

" எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு "

என்று நாயனார் கூறிய அறிவுரையைப் பொன்போல் போற்றினர் தமிழ் மக்கள். இக் குறளில் அடங்கிய கருத்தை விரித்துரைக்கப் போந்த கம்பர்,

" சிதைவகல் காதல் தாயைத்
தந்தையை, குருவை, தெய்வப்
பதவிஅந் தணரை, ஆவைப்
பாலரைப் பாவை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டாம்
மாற்றலா மாற்றல், மாயா
உதவிகொன் றார்க்குஎன் றேனும்
ஒழிக்கலாம் உபாய முண்டோ ?"

என்று நன்றியின் பெருமையை நன்கெடுத்துரைத் தார். முன்னறி தெய்வமாய தாயையும், தந்தையை யும், அறியாமையை அகற்றும் ஆசானையும், அறம் திறம்பாத அந்தணரையும், பயன் உவந்தளிக்கும் பசுவையும், பாவம் ஒன்றறியாப் பாலரையும், மெல்லி யல் வாய்ந்த மாதரையும் கொலை புரியும் கொடியருக் கும் அறநூல்களில் கழுவாய் உண்டு; ஆனால், செய்ந் நன்றி சிதைத்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் உய்யும் வழி யில்லை என்று கம்பர் அருளிய பொருளுரை அறிந்து போற்றுதற் குரியதாகும். முந்தித் தவங் கிடந்து, முன்னூறு நாள் சுமந்து, அந்தி பகலாய் இறைவனை வந்தித்துப் பெற்றெடுத்த அன்னையைக் கொன்ற அரும் பாவமும் அகன்றுவிடலாம். 'தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை' என்று தக்கோர் போற்றும் பெருமை வாய்ந்த பிதாவைக் கொன்ற பிழையும் தீர்ந்து விடலாம். இருமுது குரவர்க்கும் அடுத்த நிலையில் அமைந்து, அஞ்ஞான இருளகற்றும் ஆசிரி யரைக் கொன்ற பாவமும் ஒழிந்து விடலாம். மண் ணுலகில் வாழும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் செந் தண்மை பூண்டு நெறிமுறையில் ஒழுகும் அந்தணரைக் கொன்ற அரும் பாவமும் நீங்கிவிடலாம். மாநிலத்தில் வாழும் மக்கட்கெல்லாம் அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்சுரந்து அமுதளிக்கும் ஆவைக் கொன்ற பாவமும் அழிந்து விடலாம். இறைநலம் மாறாத இளம் பாலரையும் மெல்லியல் வாய்ந்த மாதரையும் கொன்ற கொடும் பாவமும் குறைந்து ஒழிந்துவிட லாம். ஆனால், செய்ந் நன்றி மறந்தோர் எக் காலத் தும் எவ்வாற்றானும் அப் பாவத்தினின்றும் தப்பிப்

பிழைத்தல் இயலாததாகும் என்று வள்ளுவர் கருத்தைக் கம்பர் விரித்துரைத்தார். 'உப்பிட்ட வரை உள்ளளவும் நினை' என்றும், 'உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்தல் ஆகாது' என்றும், தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவரும் பழமொழிகளே, இந் நல்லறம் நெடுங் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வருவ தற்குப் போதிய சான்றாகும்.

செய்ந்நன்றி அறிதலென்னும் செம்மை சான்ற தொல்லறம் அங்கநாட்டு அரசனாய கர்ணனிடமும், இலங்கைநாட்டு வீரனாய கும்பகர்ணனிடமும், தலை சிறந்து விளங்கிற்று. கர்ணன், கன்னியாயிருந்த குந்திதேவியின் மைந்தனாய்த் தோன்றினன். கன்னிப் பருவத்திலே பிறந்த மைந்தனையும், அவனை உயிர்த்த அன்னையாய தன்னையும் உலகோர் பழிப்பர் என்று உன்னி, அழகிய மைந்தனை ஒரு பேழையில் அடைத்து ஆற்றில் விட்டாள் அம் மங்கை. ஆதரவற்று ஆற்றில் மிதந்து வந்த மைந்தன், ஒரு தேர்ப் பாகன் கையிற் சேர்ந்து, அவன் மனையில் வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து வந்தான். இளமையிலேயே வீரமும் அழகும் வாய்ந்து விளங்கிய கர்ணனைக் கண்ட துரியோதனன்,

" கற்றவர்க்கும் நலனிறைந்த
கன்னியர்க்கும் வண்மைகை
உற்றவர்க்கும் வீரரென்று
உயர்ந்தவர்க்கும் வாழ்வுடைக்
கொற்றவர்க்கும் உண்மையான
கோதில்ஞான சரிதராம்
நற்றவர்க்கும் ஒன்றுசாதி
நன்மைதீமை இல்லையால் "

என்றபடி அவ் வீரனை ஆதரித்து வளர்த்து, அங்க நாட்டுக்கு அரசனாக்கி, அவனுடன் தோழமை கொண்டான் ; தன் தம்பியரும் சுற்றமும் அவன் அடி வணங்குதற்குரிய தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான். அநாதையாக ஆற்றில் மிதந்து வந்த தன்னை அன்போடு எடுத்து வளர்த்து, அரசுரிமையும் அளித்து, அயலார் மதிக்குமாறு அரும் பதவியும் நல்கிய துரியோதனனைக் கர்ணன் அருமையாய்ப் போற்றினான்.

பாண்டவர்க்கும் கௌரவர்க்கும் கடும்போர் நிகழும் என்றறிந்த கண்ணன், அறநெறி துறந்த துரியோதனன் படையில் ஒப்புயர்வற்ற வீரனாக விளங்கிய கர்ணனை எளிதில் வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்தான் ; ஆதலால், அவனை ஐவரோடும் சேர்க்க விரும்பினான் ; அதன் பொருட்டுக் குந்திதேவியைக் கர்ணனது மாளிகைக்கு அனுப்பினான். கர்ணனும் அப் பெருமாட்டியை அன்பினால் இன்புற வணங்கி ஆசனத் தமர்த்தினான். அப்போது குந்திதேவி தன் மைந்தனைக் குழைந்து நோக்கி, " ஐயனே, யானே உன்னை ஈன்ற தாய் ; கதிரவன் அருளால் என்பால் நீ பிறந்தாய் ; பழியஞ்சி உன்னைப் பேழையில் விடுத்தேன்" என்றுரைத்துப் பால்சோர நின்றாள். கர்ணனும் தன் அன்னை அவளே என்று ஐயமற அறிந்தான். அந் நிலையில், வீர மைந்தனை அன்போடு அணைத்து, பொன்முடி மோந்து, ' ஐயனே ! உன்னை அருமையாக வளர்த்தெடுக்க நல்வினை செய்திலேன் ; ஆயினும்,

" வருகஎன் மதலாய், இளைஞர் ஐவரும்நின்
மலரடி அன்பினுல் வணங்கும்
உரிமையால் மணம்ஒத்து ஏவலைபுரிய
ஒருதனிச் செய்யகோ லோச்சி
அரசெலாம் வந்துன் கடைத்தலை வணங்க
ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்கக்
குருகுலா திபர்க்கும் குரிசிலாய வாழ்வு
கூர்வதே கடனெனக் குறித்தாள்."

'வருக, என் பிள்ளாய்; உன் தம்பியர் ஐவரும் அன்பினுல் வணங்கி ஆட்செய்ய, நீயே அரசனுய் அமர்ந்து ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்கச் செங்கோல் செலுத்துவாயாக' என்று மொழிந்தாள் குந்தி தேவி.

"தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை" என்னும் அமுத வாக்கைக் கர்ணன் நன்கு அறிந்தவனே யாயினும், சுயோதனன் தனக்குச் செய்த பெருநன்றியை மறந்து அன்னையின் உரைவழி நடக்க இசையா னயினுன்;

" இடம்படுத் திடுவேல் இராசரா சனுக்குச்
செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக்
கடன்கழிப் பதுவே எனக்குஇனிப் புகழும்
கருமமும் தருமமும் என்றுன்."

"எனக்கு நன்றி செய்த துரியோதன மன்னனுக்காக அமர்க் களத்திற் சென்று போர் புரிவதே அறமும் புகழும் ஆகும். அவன் உணவை யுண்டு வளர்ந்த யான், செஞ்சோற்றுக் கடன் கழியாது என் தம்பியருடன் சேரேன்" என்று கர்ணன் எடுத்துரைத்த வீரமொழிகளில் அவனது நன்றி மறவாத

நலத்தினை நன்கு காணலாம். பாண்டவர் தன் தம்பி யர் என்று கருதிப் பரிவு கொள்ளாது, தாயின் மொழியைப் போற்றுதலே தக்க தென்றும் எண்ணாது, செய்ந்நன்றி யறிதலே செம்மை சான்ற அறம் எனத் துணிந்து, அவ்வற நெறியில் நின்று, அமர்க் களத் தில் ஆவி துறந்த கர்ணனது அருங்குணம் போற்று தற் குரியதன்றோ ?

இவ்வாறே இலங்கை வேந்தனுடைய தம்பி யாய்த் தோன்றிய கும்பகர்ணன், வரத்திலும் வலிமை யிலும் சிறந்து விளங்கினான். கூற்றையும் ஆடல் கொண்ட அவ் வீரன் அறநெறியை ஆதரிக்கும் நீர்மை வாய்ந்தவன் ; அயோத்தி மன்னனுடைய மனையாளாய சீதையை இலங்கை நாதன் கவர்ந்து சிறை வைத்தது அடாத செயல் என்று அவனிடம் எடுத்துரைத்தான் ; பிறன்மனை நயந்த தமையனது செயல் தவறு என்று இடித்துரைத்து அவனைத் திருத்த முயன்றான் ; ஆயினும், தீராத மோகம் கொண்ட தமையனைத் திருத்துதல் இயலாதென் றறிந்தபோது, அவனுக்குத் துணையாக அமர்புரிந்து ஆவி துறப்பதே ஏற்றதாகும் என்றெண்ணிப் போர்க் களம் புகுந்தான். கும்பகர்ணனுடைய நீர்மையையும் திறமையையும் அறிந்த இராமன் அவ் வீரனைத் தன் பால் இழுத்துக் கொள்ளுமாறு விபீஷணனை அனுப்பி னான். அவனும் கும்பகர்ணனை அடைந்து, அடி பணிந்து, " ஐயனே ! எனக்கு இன்னருள் சுரந்த இராமவீரன் உனக்கும் அபயமளிப்பான்; மாயப் பிறவி நோக்கும் மருந்தாக அமைவான். எனக்கு அவன் தந்த இலங்கை யரசும் செல்வமும் உனக்கு யான்

தருவேன்; ஆதலால் தீவினை புரியும் தமையனைத் துறந்து அற நெறியாய இராமனைச் சேர்தலே அறிவுடைய உனக்கு அழகாகும்" என்று நீதியின் நேர்மையை எடுத்துரைத்தான்.

அது கேட்ட கும்பகர்ணன் மனம் வருந்தித் தம்பியை நோக்கி, "ஐய, நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்றதாகிய இவ் வுலக வாழ்வை விரும்பி, இராவணன் எனக்குச் செய்த பெரு நன்றியை மறப்பேனே? நெடு நாளாக என்னை வளர்த்துப் போர்க்கோலம் செய்து, இங்கனுப்பிய இலங்கை நாதனுக்கு உயிர் கொடாது பகைவர் பக்கம் போவேனே? இலங்கையின் பெரு நிதியை விரும்பி என் தமையனது உயிரை வாங்கும் பகைவனைப் பணிந்து இரந்து பதவி பெற்று இருத்தல் எனக்கு ஏற்ற தன்று. நீ சொல்லிய நீதி முறையனைத்தும் உனக்குத் தக்கதே" என்று வீரமொழி புகன்று, தம்பிக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினான். தன் தலைவன் தகாத செயல் செய்து நெடும் பகை தேடினான் என்று நன்றாய் அறிந்திருந்தும், இராம வீரனது இணையற்ற கணையால் தான் ஆவி துறப்பது திண்ணம் என்று தெரிந்திருந்தும், ஆவியையும் அளவிறந்த செல்வத்தையும் வெறுத்து, தமையன் பொருட்டு உயிர் துறந்த வீரனது மனநலம் வியந்து போற்றுதற் குரியதன்றோ? ஆகவே, கர்ணனும் கும்பகர்ணனும் செய்ந்நன்றி யறிதலாகிய அறத்தை ஆவியினும் அருமையாக ஆதரித்த வீரர் என்பது இனிதுணரப்படும்.

33. காளத்தி வேடனும் கங்கை வேடனும்*

தமிழ்நாட்டுக் காளத்தி மலையிலேயே தோன்றினான் ஒரு வேடன். வடநாட்டுக் கங்கைக் கரையிலே பிறந்தான் மற்றொரு வேடன். அவ் விருவராலும் வேடர் குலம் பெருமை யுற்றது. காளத்தி வேடனைக் கண்ணப்பன் என்றும், கங்கை வேடனைக் குகன் என்றும் இலக்கிய உலகம் போற்றும். இருவரும் உயரிய அன்பு நெறியைக் கடைப்பிடித்து அழியாப் புகழ் பெற்றனர்.

காளத்திநாதன்பால் வைத்த அன்பினால் தன் கண்ணையும் பெயர்த் தெடுத்த கண்ணப்பன் பெருமை தமிழ்நாடெங்கும் பரவிநின்றது. எல்லையற்ற அன்பிற்கு அவ் வேடர் பெருமானை எடுத்துக்காட்டாயினர்.

"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட் கொண்டருளி
வண்ணப்ப ணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்று வண்டை நோக்கிப் பாடும் பான்மையில் கண்ணப்பனது எல்லையற்ற அன்பின் திறத்தினை மாணிக்க வாசகர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். திருவாசகத்திலும் தேவாரத் திருப்பாசுரங்களிலும் கண்ணப்பன் பெருமை பேசப்படுதலால் சைவ சமயத்தை நிலை நிறுத்திய நால்வருக்கும் அவன் முந்தியவன் என்பது

---

* நேமத்தான்பட்டி, திருநாவுக்கரசு வித்தியாசாலையின் பதின்மூன்றாவது ஆண்டு விழாவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.

நன்கு விளங்குகின்றது. . காளத்தி நாதனை வணங்கிய திருஞான சம்பந்தர் கும்பிட்ட பயன் காண்போர் போல் வேடர் பெருமானாகிய கண்ணப்பனைக் கை தொழுதாரென்று சேக்கிழார் அழகாக எழுதிப் போந்தார்.

கவிக்கு நாயகராகிய கம்பர் இராம கதையை வடமொழிக் காவியத்தினின்றும் எடுத்துக்கொண்டாரேனும் அதனைத் தமிழ் நாட்டாருக்கு ஏற்ற முறையில் புதுக்கி இனியதொரு விருந்தாக அளித்துள்ளார். இராமனிடம் அன்பு பூண்ட கங்கை வேடனை உருவாக்கும் பொழுது, கம்பர் உள்ளத்தில் காளத்தி வேடன் வடிவம் கனிந்து இலங்கிற்று. காளத்தி வேடனைக் கருவாகக் கொண்டு கங்கை வேடனாய குகனை அவர் வார்த்து வடித்துள்ளாரென்று தோற்றுகின்றது. இதற்கு இரண்டொரு சான்றுகள் காட்டுவேன் :

கோசல நாட்டு இளவரசனாகிய இராமன், தாயின் சொல்லைத் தலைக்கொண்டு, தனக்குரிய நாடு துறந்து கங்கைக் கரையை வந்தடைந்தான் என்று அறிந்த குகன் அக் குரிசிலைக் காணப் புறப்பட்டான். வான்மிக முனிவர் எழுதிய வடமொழிக் காவியத்தில் குகன் இராமனைக் காணப் புறப்படும் கோலம், ஓர் அரசன் மற்றோர் அரசனைக் காண எழுகின்ற தன்மையில் அமைந்திருக்கின்றது. ஆனால் கம்பர், ஆண்டவனைக் காணச் செல்லும் அடியவனாகக் குகன் கோலத்தைத் திருத்தி யமைத்துள்ளார்.

" தேவா நின்கழல் சேவிக்க வந்தனன்
நாவாய் வேட்டுவன் நாயடியேன் "

என்று குகனே கூறுதலால் இவ் வுண்மை விளங்கும்.

காளத்தி வேடன் தனக்கினிய இறைச்சியே தன் தலைவனாகிய இறைவனுக்கும் இனியதாகும் என்று எண்ணி அதனை எடுத்து ஊட்டியவாறே குகன் தனக்கினிய கங்கையாற்று மீனையும் கொம்புத் தேனையுமே எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அவ் விரண்டையும் இராமன் திருமுன்பு வைத்து, "ஐயனே! தேனும் மீனும் திருத்திக் கொணர்ந்தேன். தேவரீர் திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்" என்று இறைஞ்சி நின்றான். அச் செயல் நிகழும்போது இராமனுடன் விருத்த மாதவர் சிலர் உரையாடிக்கொண் டிருந்தனர். அவர்கள் குகனது மனப்பான்மையை அறியாதவராய், தகாத பொருள்களை வேடன் எடுத்துவந்து அபசாரம் செய்து விட்டான் என்றெண்ணி வெறித்து நோக்கினர். அவர்கள் மனத்தில் நிகழ்ந்த கருத்தினை அறிந்த இராமன்,

> "அரியதாம் உவப்ப உள்ளத்து
> அன்பினால் அமைந்த காதல்
> தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால்
> அமுதினும் சீர்த்த வன்றே"

என்று விருத்த மாதவரைத் தெருட்டி யருளினான். இதற்கு நேரான செயல் கண்ணப்பன் சரித்திரத்தில் உண்டு. கண்ணப்பனுக்கு இனிய காளத்தி நாதனை சிவகோசரியார் என்னும் வேதியர் முறைப்படி பூசனை செய்து வந்தார்; கண்ணப்பன் இறைச்சியைக் கொண்டு திருக்கோயிலில் இட்டதைக் கண்டு செய்வ தொன்றறியாது கவலைகொண் டிருந்தார். அதை உணர்ந்த இறைவன் அவர் கனவிலே தோன்றி,

"அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருள்செய்வார்"

இது சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கு.

காளத்தி நாதன்பால் அன்பு பூண்ட கண்ணப்பனைப் போலவே குகனும் இராமனைப் பிரிந்திருக்க லாற்றாத மனப்பான்மை பெற்றான். அந்தி மாலை வந்தடைந்தபொழுது இராமன் குகனை நோக்கி, "அப்பா! இன்றிரவு உன் ஊருக்குச் சென்று, நாளைக் காலையில் கங்கை யாற்றைக் கடப்பதற்குப் படகுகள் கொண்டு வருக" என்று சொல்லிய பொழுது, குகனுடைய மனம் அனலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகுவதாயிற்று. 'என் ஐயன், என் ஆண்டவன், என்னைப் போ என்றானே! அவனை விட்டு நான் எவ்வாறு போவேன்? அவனுடனிருத்தலே எனக்குப் பேரின்பம். அவனைப் பிரிந்திருத்தல் பெருந்துன்பம்' என்று எண்ணி இராமனை நோக்கி, "ஐயனே! நான் போகலாற்றேன்; ஈண்டிருந்து என்னாலியன்ற தொண்டு செய்வேன்" என்றான்.

"கார்குலாம் நிறத்தான் கூறக்
காதலன் உணரக் கூறி வான்றிப்
பார்குலாம் செல்வ நின்னை
இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வ னேன்யான்
இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன் ஆன தைய
செய்குவென் அடிமை என்றான்"

என்று குகன் பெருமையை அறிவிக்கும் கம்பர் பாட்டு மிக்க அழகு வாய்ந்ததாகும்.

"என் பெருமானே! அயோத்திமா நகரில் அரியாசனத்தில் மன்னர் மன்னனாய் மணிமுடி தரித்துச் செங்கோலேந்தி அரசாளும் கோலத்தில் காண வேண்டிய உன்னைச் சடைமுடியும் மரவுரியும் தரித்துக் கானகப் புல்லில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டேனே! என் கண் செய்த பாவம் கடலினும் பெரிதன்றோ? இந்தக் கோலத்தில் உன்னைக் கண்ட என் கண்களைப் பறித்தெறியாத பாவியேன் நான். ஆயினும், ஐயனே! உன்னை விட்டுப் போக என்னால் இயலாது; என்னாலியன்ற சிறுதொண்டு செய்து கொண்டு ஈண்டுத்தான் இருப்பேன்" என்று மனங் கசிந்து பேசினான். கங்கை வேடன் பேசிய வாசகத்தின் சுவையை அறிந்த இராமன்,

"சீதையை நோக்கித் தம்பி
திருமுகம் நோக்கித் தீராக்
காதலன் ஆகும் என்று
கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினும் இனிய நண்ப
இருத்திஈண்டு எம்மோ டென்றான்."

"யாதினும் இனிய நண்ப" என்று அழைத்தமையால் குகன் இராமனுக்குப் பொன்னினும் இனியன் ஆனான்; புகழினும் இனியன் ஆனான்; மற்றெதனினும் இனியன் ஆனான் என்பது வெளிப்படையாக விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் ஆட்கொள்ளப்பட்ட குகன் அகமும் முகமும் மலர்ந்தான். அன்றிரவு நாணற் பாயலில் இராமனும் சீதையும் படுத்துறங்க,

இலக்குவன் வில்லை யூன்றிய கையோடு அவ் விருவரையும் காத்து நிற்க, அன்பு வடிவாய குகன் முறையாக மூவரையும் காத்து நின்ருன். இரவு முழுவதும் கண்ணிமையாது காவல்செய்த குகன், இன்பப் பணியிலே ஈடுபட்டான். காளத்தி நாதனை இராப்பொழுதில் கண்ணிமையாது காத்துநின்ற கண்ணப்பனைப் போலவே இராமனைக் காத்துநின்ருன் குகனும்.

இன்னும் காளத்தி வேடனது அன்பிற்கும் கங்கை வேடனது அன்பிற்கும் ஒரு சிறந்த ஒற்றுமையுண்டு. இருவரும் இறைவனிடம் பயன் கருதாப் பக்தி பூண்டவர்கள் ; 'கூடும் அன்பினில் கும்பிடுதல் தம் கடன்' என்று கொண்டவர்கள். இத் தகைய பக்தியே சாலச் சிறந்தது என்று சான்ருேர் கூறுவர். இராமன், நாடு துறந்து காடு புகுந்த பின்னர் அவன்பால் அன்பு கொண்டவர் மூவர். கங்கைக் கரையிலே குகன் இராமனைச் சேர்ந்தான் ; கிஷ்கிந்தையில் சுக்ரீவன் வந்து சேர்ந்தான் ; இலங்கையில் விபீஷணன் வந்து அடைந்தான். தன்னை வந்தடைந்த மூவரையும் தன்னுடைய குடும்பத்திலே சேர்த்துக்கொண்டான் இராமன். எனினும், சுக்ரீவன் இராமனிடம் அன்பு பூண்டதற்குக் கைம்மாருகக் கிஷ்கிந்தை அரசைப் பெற்ருன். விபீஷணன் இராமனைச் சரணடைந்து இலங்கையரசைப் பெற்ருன். குகன் ஒருவனே பக்திக்காகப் பக்தி செய்து கைம்மாறு கருதாத அன்பின் நீர்மையை நன்கு விளக்கிக் காட்டினன்.

இவ்வாறு கனிந்த அன்பு வாய்ந்த காளத்தி வேடனையும், கங்கை வேடனையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இறைவனை நினைந்துருகிய அன்பர் நிலையும் அறியத் தக்கதாகும். அன்பைப் பெருக்கி இன்பப் பேறடையக் கருதிய ஆன்றோர் இவ் விரு அடியாரது அன்பின் பெருமையை நினைந்து, “எற்றே இவர்க்கு நாம்!” என்று உள்ளம் உருகினர்.

முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகள் என்று தமிழகம் போற்றிப் புகழும் பெரியார், கண்ணப்பனது அருஞ் செயலை நினைந்து கரைந்து உருகுவாராயினர். காளத்தி மலையி லமர்ந்த ஈசனுக்கு ஆளாகக் கருதிய அடிகள்,

“வாளால் மகவரிந்து ஊட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன
சூளால் இளமை துறக்கவல் லேன்அல்லன் தொண்டுசெய்து
நாளாறில் கண்ணிடந்து அப்பவல் லேனல்லன் நான்இனிச்
சென்று
ஆளாவ தெப்படியோ திருக் காளத்தி அப்பருக்கே”

என்று அகம் குழைந்தார். “ஐயோ! பெற்ற பிள்ளையை வாளாலரிந்து இறைவனுக்கு இன்னமுதூட்ட வல்லேனோ? திருநீலகண்டன்மேல் மனையாள், வைத்த ஆணை கடவாது இளமையிலேயே ஐம்பொறிகளையும் வென்று, இன்பம் துறக்க வல்லேனோ? ஆறு நாள் பழகிய பான்மையில் ஆறாத அன்பு வாய்ந்து கண்ணைப் பறித்து, இறைவன் கண்களில் அப்ப வல்லேனோ? இத் தகைய பொக்கனாகிய யானும், மெய்யடியார்போல் நடித்து, வீடகத்தே புகுந்திட விழைகின்றேன்” என்று உள்ளத் துறவமைந்த உயரிய அடிகள் உருகுவாராயினர். கடந்தோர்க்கும் கடத்த

லரிதாய மக்கட் பாசம் நீத்த ஒரு தொண்டர், பெரிய சிறுத் தொண்டராய்ப் பேறு பெற்றார். மனையாள்மீது வைத்த பாசம் துறந்த மற்றொரு தொண்டர் இறைவனது அன்பிற்குரியராயினார். கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை என்றறிந்தும், ஈசன்பால் வைத்த அன்பினால், இரு கண்களையும் ஈர்த்தளிக்க இசைந்த ஒரு தொண்டர் மாறிலா இன்பத்தில் மகிழ்ந்தார். இவ்வாறு அகம் புறமென்னும் இருவகைப் பற்றையும் அறவே களைந்து, இறைவன்பால் அன்பை வளர்த்த அடியாரது நிலையை நினைந்து பட்டினத்தடிகள் உருகும் பான்மை அறிந்து போற்றத் தக்கதாகும்.

காளத்தி வேடனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அடிகள் கரைந்துருகியவாறே, கங்கை வேடனை இலக்காகக் கொண்டு, வானர வேந்தனான சுக்ரீவன் வாடி வருந்தினான். இருமையும் தரும் பெருமானாகிய இராமனிடம் எப் பயனையும் கருதாது விழுமிய அன்பு பூண்ட வேடனது பெருமையையும் தனது சிறுமையையும் நினைத்துச் சுக்ரீவன் சிந்தை தளர்ந்தான். வானரசேனை இலங்கைமா நகர்ப்புறம் எய்தியபோது, அப் படையின் திறன் அறியுமாறு தன் நகரில் நின்று நோக்கிய இலங்கை வேந்தனைக் கண்டான் வானர மன்னன். அவன் உள்ளத்தில் சீற்றம் பொங்கி எழுந்தது; பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையாகிய சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து, சிறை வைத்த அரக்கர்கோனைக் கொன்று பழி தீர்க்கக் கருதி அவன் மீது பாய்ந்தான். வீரராகிய இருவரும் நெடும் பொழுது கடும் போர் விளைத்தார்கள். இலங்கை

நாதனது அளவிறந்த வலிமையை அறிந்த வானரத் தலைவன் அவனை வெல்ல இயலாது அவன் தலை மீதிருந்த மணி முடியைக் கவர்ந்து மீண்டும் இராமனது பாசறையில் வந்தடைந்தான். காலனுக்கும் காலனாயமைந்த அரக்கன் கையினின்றும் தப்பி வந்த வானர வீரனைக் கண்டு இராமன் களிகூர்ந்தான். அந் நிலையில் அன்பினால் அகங் குழைந்த வானர மன்னன், ஐயனை நோக்கி,

" காட்டிலே கழுகின் வேந்தன்
செய்தது காட்ட மாட்டேன்
நாட்டிலே குகனார் செய்த
நன்மையை நயக்க மாட்டேன்
கேட்டிலேன் அல்லேன் இன்று
கண்டும் அக் கிளியன் னாளை
மீட்டிலேன் தலைகள் பத்தும்
கொணர்ந்திலேன் வெறுங்கை வந்தேன் "

என்று மனம் வருந்தி மொழிந்தான். " அந்தோ! காட்டில் வாழும் கழுகின் வேந்தனும், நாட்டில் வாழும் நல் வேடனும், காட்டிய அன்பை நான் காட்ட இயலாதவனாயினேன். இலங்கை மாநகரில் சிறையிருந்த சோகத்தாளாய நங்கையை இங்கே கொண்டு வர வலியற்று வெறுமையாகக் கண்டு வந்தேனே! நல்லார்க்கு இடர் விளைக்கும் அரக்கனை எதிர்த்தும், அவன் சிரங்களைக் கொய்து கொணராது வெறுங் கையனாய் வந்தேனே ' என்று வானர மன்னன் வருந்தினான்.

காட்டிலே கழுகின் வேந்தன் ஆற்றிய கடமையையும் நாட்டிலே கங்கை வேடன் ஆற்றிய நன்மையையும் அறிவோமாயின், வானர வீரனது சொல்லின் பொருள் இனிது விளங்கும். கானகத்தில் தனியளாய் இருந்த சீதையை, இலங்கை வேந்தன் வஞ்சனையாற் கவர்ந்து மனோ வேகமாகச் செல்லும்பொழுது, ஆதரவற்று அரற்றிய மங்கையின் அழுகுரல் கேட்டுக் கழுகின் காவலன் காற்றினுங் கடுகி வந்தான்; அறநெறி தவறிய அரக்கனுடன் நெடும்பொழுது ஆதரவற்ற சீதைக்காக அறப்போர் புரிந்து ஆவி நீத்த கழுகின் வேந்தன், "தெய்வ மரணம்" எய்தினான் என்று இராமன் போற்றிப் புகழ்ந்தான். "தன்னுயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாயு" என்று சொல்லின் செல்வனாய அனுமன் புகழ்ந்துரைத்தான். அரன் அளித்த வாளுடையானை வெறும் அலகுடையான் வெல்லுதல் இயலாதென்றறிந்தும், அறநெறி திறம்பிய அரக்கனோடு பொருது ஆவி துறத்தலே தன் கடமை என்று அறிந்து கழுகின் வேந்தன் உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டான். இவ்வாறு இராமனது சேவையில் அமர் புரிந்து இறக்கவும் ஒருப்படாத தனது குறையை நினைந்து வானர வீரன் வருந்தினான்.

இனிக் கங்கைக் கரையின் காவலனாகிய குகன் பரதனது பரந்த சேனையைக் கண்டபோது, அவன் இராமனை வெல்லக் கருதி வந்தான் என்று எண்ணித் தன்னுயிரையும் ஒரு பொருளாகக் கருதாது போர்க் கோலம் புனைந்து,

"ஆழநெடுந்திரை யாறுகடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டுவிலங்கிடு வில்லாளோ!
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடன்இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ"

என்று வீரமொழி பகர்ந்து தன் தோழனுக்காக உயிரையும் கொடுக்க இசைந்து நின்றான். "என் காவலில் அமைந்த கங்கை யாற்றைக் கடந்து இவர் போவாரோ? தோழன் என்று நாயகன் உரைத்த சொல் ஒரு சொல்லன்றோ? நன்றி மறவாத நாய் போல், தலைவனது ஆணைக்கடங்கிக் காவல் புரியும் ஏழையேன், அமர்க்களத்தில் இறந்த பின்னன்றோ, பரதன் இராமனைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று குகன் கூறிய மொழிகளில் தலையாய அன்பு தழைத்து இலங்கக் காணலாம். இவ்வாறு குகனைப்போல் உயிர் கொடுக்கத் துணியவும் இயலாத தனது சிறுமையை நினைத்துச் சுக்ரீவன் வருந்தினான்.

ஆகவே, காளத்தி வேடனும் கங்கை வேடனும் அன்பு நெறியில், ஒப்பாரின்றி உயர்வுற்று ஏனைய அன்பர்க்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைந்து இலங்கும் தன்மை இனிது விளங்கும்.

34. பாரதப் பண்பாடு *

பழம் பெருமை வாய்ந்தது பாரதநாடு. வடக்கே இமயமலை முதல் தெற்கே குமரி முனை வரையுள்ள இப் பரந்த நாட்டிலே மொழிகள் பல உண்டு; மதங்கள் பல உண்டு; இனங்கள் பல உண்டு. ஆயினும் பாரதப் பண்பாடு ஒன்றே.

இத் தகைய பண்பாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்துகின்றது தமிழிலக்கியம். பாரத நாட்டிலுள்ள வடமொழிக்கும் தென் மொழிக்கும் எந்நாளும் பிணக்கமில்லை. இரு மொழிகளும் இறைவன் அருளால் தோன்றின; ஆன்றோர் சேவையால் சிறந்தன; இம்மை யின்பமும் மறுமை யின்பமும் தருவன. ஆதலால், "இரு மொழியும் நிகர் என்னும் இதற்கு ஐய முளதேயோ" என்று பாடினார் வடநூற் கடலையும், தென்னூற் கடலையும் நிலைகண்டு உணர்ந்த சிவஞான முனிவர்.

வட நாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் மதுரை என்னும் பெயருடைய திருநகரம் உண்டு. வடமதுரையில் அவதரித்தார் கண்ணபிரான்; தென் மதுரையில் புகழ் பெற்றார் திருவள்ளுவர். கண்ணன் அருளிய கீதையும், வள்ளுவர் இயற்றிய குறளும், உலகம் போற்றும் உயரிய ஞான நூல்கள். 'இவ் விரண்டையும் அச்சாக உடையது பாரத ஞானரதம்' என்னும் கருத்தை அமைத்துப் பாடினார் ஒரு பழங் கவிஞர்.

* ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலருக்கு எழுதப்பட்டது.

" உப்பக்கம் நோக்கி உபகேசி தோள்மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக்(கு) அச்சென்ப — இப்பக்கம்
மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற்(கு) அச்சு "

என்பது நல்கூர் வேள்வியார் பகர்ந்த நல்லுரை.

முன்னாளில் பாடலிபுத்திரம் என்னும் பெயருடைய இரு நகரங்கள் பாரத நாட்டிற் சிறந்து விளங்கின: அவற்றுள் ஒன்று வடக்கே கங்கைக் கரையில் இருந்தது; மற்றொன்று தெற்கே கெடில நதிக் கரையில் இருந்தது. அசோக மன்னன் காலத்திலே சிறந்து விளங்கிற்று வட நாட்டுப் பாடலிபுத்திரம். பல்லவ மன்னர் காலத்தில் புகழ் பெற்றுத் திகழ்ந்தது தென்னாட்டுப் பாடலிபுத்திரம். இப் பாடலி நகரங்கள் இரண்டும் கலைக் களஞ்சியங்களாகக் காட்சியளித்தன.

தமிழ் நாட்டுப் பாடலிபுத்திர நகரில் அமைந்த சமணக் கல்லூரியின் பெருமையைக் கேள்வியுற்றார் திருநாவுக்கரசர். கலைஞானக் கோயிலாய் விளங்கிய அக் கல்லூரியை நாடிற்று அவருள்ளம். அப்போது அவருக்குத் தந்தையுமில்லை; தாயுமில்லை; தமக்கையார் ஒருவரே இருந்தார். அவரிடம் விடைபெற்றுப் பாடலிக் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார் திருநாவுக்கரசர். அவருடைய கலையார்வமும் மதி நுட்பமும் சமணப் பேராசிரியர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. கலை பயின்ற மாணவரின் இளமை யுள்ளம் சமண சமயத்தில் கனிந்தது. அது கண்டு மகிழ்ந்த சமண முனிவர்கள் அவரைச் சமண மதத்திலே சேர்த்தார்கள்; தருமசேனர் என்ற பெயரையும் சூட்டினார்கள்.

"அங்கவரும் அமண்சமயத் தருங்கலைநூ லானவெலாம்
பொங்கும்உணர்வுறப் பயின்றே அந்நெறியில் புலன்சிறப்பத்
துங்கமறும் உடற்சமணர் சூழ்ந்துமகிழ் வார் அவர்க்குத்
தங்களின்மே லாம்தரும சேனர்எனும் பெயர்கொடுத்தார்"

என்று அவர் வரலாறு கூறுகின்றது. இவ்வாறு சமண சமயத்தில் சிறப்புற்றிருந்த அறிஞர் அவருடைய தமக்கையார் அருளால் மீண்டும் சிவநெறியை மேற்கொண்டு செந்தமிழ்ப் பாட்டிசைத்துச் செம்மையான தொண்டு புரிந்த செய்தியைத் திருத்தொண்டர் புராணத்திற் காணலாம்.

இத் தகைய சீர்மை வாய்ந்த பாடலி நகரங்கள் இக் காலத்தில் வேறு பெயர் பெற்றுள்ளன. வடநாட்டுப் பாடலிபுத்திரம் பாட்ன (Patna) என்றும், தென்னாட்டுப் பாடலிபுத்திரம் திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்றும் இப்போது வழங்குகின்றன. பாடலி என்ற வடசொல்லுக்கும், பாதிரி என்ற தென் சொல்லுக்கும் பொருள் ஒன்றே. திருப்பாதிரிப்புலியூரில் கோயில் கொண்டுள்ள ஈசன் பாடலீசுரர் என்றே இன்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றார்.

பாரத நாட்டுப் புண்ணிய தலங்களுள் காசி என்னும் வாரணசியும், இராமேச்சுரமும் தலை சிறந்தன என்பது தக்கோர் கொள்கை. இந்திய நாட்டுத் தென்கோடியில் உள்ள இராமேச்சுரத்தை நாடி வருவர் வடநாட்டார். காசியிலுள்ள விசுவநாதரை வழிபடச் செல்வர் தென்னாட்டார். வடகாசியின் வாசியறிந்த தமிழ் மக்கள் தம் நாட்டிலும் ஒரு காசியை உண்டாக்கினர். தென்காசி என்பது அதன் பெயர்.

பராக்கிரம பாண்டியன் என்ற அரசன் "தென்காசி கண்ட பெருமாள்" என்று சாசனங்களிலே பேசப் படுதலால் அவனே தென்காசியை உருவாக்கி அங்கு விசுவநாதருக்கு ஒரு திருக்கோயிலும் கட்டினான் என்று கொள்ளலாம்.

"ஓங்கு நிலையொன்ப தற்றதிருக் கோபுரமும்
பாங்குபதி னொன்று பயிறளமும்—தேங்குபுகழ்
மன்னர் பெருமான் வழுதிகண்ட தென்காசி
தன்னிலன்றி உண்டோ தலத்து"

என்று பராக்கிரம பாண்டியன் செய்த திருப்பணியின் செம்மையைப் பாராட்டுகின்றது ஒரு சாதனப் பாட்டு.

நதிகள் ஒன்று கூடும் துறைகளைப் புனிதமான இடங்களாகக் கருதிப் போற்றுதல் பாரத நாட்டுப் பண்பு. கங்கையும் யமுனையும் சரஸ்வதியும் கூடும் இடம் திரிவேணி சங்கமம் என்று வடநாட்டில் அழைக்கப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டில் புண்ணிய நதிகள் கூடுமிடங்கள் பல உள்ளன. அத் தகைய இடங்களை முக்கூடல் என்று வழங்குவர் தமிழ் மக்கள். தென்பாண்டி நாட்டில் பொருநையாறும் சிற்றாறும் கயத்தாறும் ஒன்று சேர்கின்ற இடம் முக்கூடல் என்னும் பெயர் கொண்டு முற்காலத்தில் சிறந்திருந்தது. இந் நாளில் அந்த இடம் சீவலப் பேரி என்று வழங்குகின்றது. காஞ்சிமா நகரத்திற்கு அருகே பாலாறும், சேயாறும், கம்பையாறும் சேர் கின்ற இடம் திருமுக்கூடல் என்னும் பெயர் பெற் றுள்ளது. திரிவேணி சங்கமம் என்றாலும் முக்கூடல் என்றாலும் பொருள் ஒன்றே.

ஐந்து ஆறுகள் பாயும் வள நாட்டிற்குப் 'பஞ்சாப்' என்று பெயரிட்டனர் வடநாட்டார். தென்னாட்டில் அத் தகைய நாடு ஐயாறு என்று அழைக்கப் பெற்றது. திருவையாறு என்பது இப்போது ஓர் ஊரின் பெயராக அமைந்துள்ளது. பஞ்சநதம் என்பதும் அதுவே

எல்லாம் வல்ல இறைவனை வைத்தியநாதன் என்னும் பெயரால் வழிபடும் வழக்கம் வடநாட்டிலும் உண்டு; தென்னாட்டிலும் உண்டு. சிதம்பரத்திற்கு அருகே வைத்தீஸ்வரன் கோயில் என்ற சிவஸ்தலம் இருக்கின்றது. அங்குள்ள ஈசன் "மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்துமாகித் தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான்" என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர்.

வடநாட்டிலும் வைத்தியநாதன் கோயில் ஒன்று உண்டு. அதனை இந் நாளில் உலகறியச் செய்து விட்டனர் அங்குள்ள பண்டாக்கள். சில நாட்களுக்கு முன்பு தாழ்ந்த குல மக்கள் என்று கருதப்படும் அரிஜன அடியார்களோடு வைத்திய நாதனை (பைத்திய நாதன் என்பது வடநாட்டு வழக்கு.) வழி படச் சென்றார் விநோபா அடிகள். அடிகளையும் அடியாரையும் தடியால் அடித்துத்' துன்புறுத்தினர் கோயிற் பண்டாக்கள். அவர்கள் செய்த சிறுமையால் இன்று வைத்தியநாதன் கோவிலை உலகம் அறிந்துகொண்டது.

இங்ஙனம் பல்லாற்றானும் ஒருமை யுற்று விளங்கும் பாரதப் பண்பாட்டை ஒல்லும் வகையால் பேணி வளர்த்தல் நல்லறிஞர் கடனாகும்.

35. இரு மலையும் தமிழ் மலையே

தெற்குமலைச் சாரலில் வசந்த காலத் தென்றல் இனிமையாகத் தவழ்ந்தது. அவ் வின்பத்தை நுகர்ந்த குன்றக் குரவர் வேட்டையாட எழுந்தனர். குற்றாலத்திலும் பொதிய மலையிலும் வாழ்ந்த குற வஞ்சியர் இருவர் குறி சொல்லிப் பிழைப்பதற்காக மதுரையை நோக்கி நடந்தனர். இளங்காற்று வீசிய திருநெல்வேலிச் சாலையில் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு மகிழ்ந்தனர் அவ் வஞ்சியர்.

'விண்ணுளக் குறத்தி' என்று பெயர் பெற்றிருந்த குற்றாலக் குறவஞ்சி தன் மலையின் பெருமையை விளம்பத் தொடங்கினாள். 'ஏ! பொதிய மலையம்மே! என் மலையின் பெருமையைக் கொஞ்சம் கேள்! அழகான அருவி உடையது என் மலையே! சஞ்சீவி முதலான மூலிகை வளரும் மலை என் மலையே! சித்தரும் முனிவரும் எப்பொழுதும் வாழும் மலை என் மலையே! இதனாலேதான் கயிலைக்கு ஒப்பானது குற்றாலம்' என்று கவிகள் பாடியுள்ளனர் என்று சொல்லிப் பாடத் தொடங்கினாள் :

"தேனருவித் திரையெழும்பி வானின் வழியொழுகும்
செங்கதிரோன் தேர்க்காலும் பரிக்காலும் வழுகும்
தவமுனிவர் கூட்டுறவும் அவர் இருக்கும் குகையும்
சஞ்சீவி முதலான விஞ்சை மூலிகையும்
கவனசித்தர் ஆதியரும் மவுனயோகியரும்
கத்திருக்கும் கயிலாயம் ஒத்திருக்கும் அம்மே!"

என்று பெருமிதமாகப் பாடி முடித்தாள். அப்போது பொதியமலைக் குறவஞ்சியின் மனத்தில் புதியதொரு

கிளர்ச்சி பிறந்தது. திருக்குற்றாலக் குறமாதை நோக்கி, "வஞ்சியே ! என் மலையின் பெருமையை மறைத்து உன் மலையின் பெருமையை உயர்த்தி ஓர வஞ்சகமாய்ப் பேசுகின்றாயே ! பொதியமலையைப் பாடாத புலவர் உண்டா ? அம் மலையின் முடியிலே வெண்மதி தவழும் ; மலையெங்கும் மந்த மாருதம் மகிழ்ந்து விளையாடும் ; தமிழை வளர்க்கும் தவ முனிவன் அங்கே தங்கி வாழ்கின்றான் ; அங்கயற்கண் அம்மையின் அருள்போல் அருவி நீர் பொழியும். இதனினும் சிறந்த மலை இவ்வுலகில் உண்டோ ?"

"திங்கள்முடி சூடுமலை
தென்றல்விளை யாடும்மலை
தங்குமுகில் சூழுமலை
தமிழ்முனிவன் வாழுமலை
அங்கயற்கண் அம்மைதிரு
அருள்சுரந்து பொழிவதெனப்
பொங்கருவி தூங்குமலை
பொதியமலை என்மலையே"

என்று பாடினாள். தமிழ் முனிவன் வாழும் மலை என்ற சிறப்பைக் கேட்ட குற்றாலக் குறவஞ்சி சிறிது மனம் மடங்கினாள். ஆயினும், விட்டுக்கொடுக்க மனமின்றிக் குற்றாலப் பழங்களின் செம்மையையும், மலர்களின் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினாள் :

"செழுங்குரங்கு தேமாவின்
பழங்களைப் பந்தடிக்கும்
தேனலர்ச் சண்பகவாசம்
வானுலகில் வெடிக்கும்
வழங்குங்கொடை மகாராசர்
குறும்பலவி னீசர்
வளம்பெருகும் திரிகூட
மலையெங்கள் மலையே"

‘அம்மே! எனது குற்றால மலையில் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்கும் மாம்பழங்களை வானரங்கள் பறித்துப் பந்து அடித்து விளையாடும்; வானுற ஓங்கிய மரங்களின் மலர்கள் விண்ணுலகில் மொய்த்து மணங் கமழும்; இத் தகைய மலைக்கு உன் மலை இணை ஆகுமோ?’ என்று இறுமாந்து கூறினாள். இவ்வாறு குற்றால மாது கூறிய மாற்றம் பொதியமலை மாதின் மனத்தை வெதுப்பியது. வன்மையான சொற்களால் தன் மலைவளம் கூறத் தொடங்கினாள்:

“கொழுங்கொடியின் விழுதவள்ளிக்
கிழங்குகல்லி எடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்துமுல்லைக்
கொடியில்வைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாறுந்
தேறலும்வாய் மடுப்போம்
பசுந்தழையும் மரவுரியும்
இசைந்திடவே உடுப்போம்
செழுந்தினையும் நறுந்தேனும்
விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்
சினவேங்கைப் புலித்தோலின்
பாயலின்கண் படுப்போம்
எழுந்துகயற் கனிகாவில்
விழுந்துவிலை கெடுப்போம்
எங்கள் குறக் குடிக்கடுத்த
இயல்பிதுகாண் அம்மே”

‘ஏ! வஞ்சி! மலையின் வளத்திலும் மலர்களின் சிறப்பிலும் என் மலை உன் மலைக்கு இளைத்ததென் றெண்ணாதே: எனது மலையில் கொழுங் கொடியில் செழுங் கிழங்கு வீழும். அக்கிழங்கை அகழ்ந் தெடுத்து

அக மகிழ்வோம். குன்றில் நிறைந்த குறிஞ்சி மலர்களைக் கொய்து குழைந்த முல்லைக் கொடியில் வைத்துத் தொடுப்போம். பழம் பிழிந்து சாறெடுத்து அதனைத் தேனோடு கலந்து தினமும் உண்போம். செழுந்தினையும் நறுந்தேனும் விருந்தினருக்குக் கொடுப்போம். பதமிட்ட புலித்தோலைப் பாயாக விரிப்போம். காலையில் எழுந்து கருணை வடிவாய அங்கயற் கண்ணியைத் தொழுவோம். இத் தகைய மலையினும் செம்மை வாய்ந்த மலை எங்குமே யில்லை என்று செம்மாந்து உரைத்தாள்.

அருவியிலும் மற்றைய அரும்பொருளிலும் இரு மலையும் நிகரெனவே குற்றாலமாதின் மனத்தில் தோன்றியது. ஆகவே, வேறு வகையால் பொதிய மலை மாதை வெல்லக் கருதினாள். புதுப் பெருமை யில்லாதவர் பழம் பெருமை கூறும் பான்மைபோல் குற்றாலக் குறவஞ்சி தனது நாட்டின் தொன்மை கூறத் தொடங்கினாள் :

> " தக்க பூமிக்கு முன்புள்ள நாடு
> சகல தேவர்க்கும் அன்புள்ள நாடு
> திக்கெல் லாம்வளர்ந் தோங்கிய நாடு
> சிவத்து ரோகமும் நீங்கிய நாடு
> முக்க ணன்விளை யாடிய நாடு
> முதிய நான்மறை பாடிய நாடு
> மைக்க ணாள்குழல் வாய்மொழி பாகர்
> வசந்த ஆரியர் நாடெங்கள் நாடே"

'எனது நாடு நன்னாட்டின் முன்னாட்டும் நாடு ; விண்ணோரும் விரும்பி வரும் நாடு ; எத் திசையும் புகழ் மணக்க இருந்திலங்கும் நாடு ; நீங்காத வல்வினை யும் நீங்கிய நன்னாடு ; அரனார் விளையாடிய திருநாடு ;

ஆரணம் பாடிய அருமை சான்ற நாடு. இத் தகைய பழம் பெருமை உனது நாட்டுக்கு உண்டோ?" என்று அளவிறந்த மகிழ்ச்சியால் ஆடிப் பாடினாள். இப் பாட்டில் அமைந்த நாட்டின் பெருமையை நன்றாகக் கேட்ட பொதிய மலை மாது புன்முறுவல் பூத்துத் தன் மலையின் பழம் பெருமை கூறத் தொடங்கினாள் :

"மந்தமா ருதம் வளரும்
மலையெங்கள் மலையே
வடகலை தென் கலைபயிலும்
மலையெங்கள் மலையே
கந்தவேள் விளையாடும்
மலையெங்கள் மலையே
கனகநவ மணிவிளையும்
மலையெங்கள் மலையே
இந்தமா நிலம்புரக்கும்
அங்கயற்கண் அம்மை
இன்பமுறும் தென்பொதிய
மலையெங்கள் மலையே !"

'அம்மே! மந்தமாருதம் வளரும் மலை எங்கள் மலையே. வடகலையும் தென்கலையும் வளர்ந்தோங்கு மலை எங்கள் மலையே. பொன்னும் மணியும் பொருந்திய மலை எங்கள் மலையே. அங்கயற்கண் அம்மையின் அருள் சுரந்து பொங்கும் மலை எங்கள் மலையே. இவ்வாறு இறையோரும் மறையோரும் விரும்பி உறையும் இணையற்ற நாடு எங்கள் நாடேயாகும்' என்று பொதிய நாட்டின் பழம் பெருமை கூறக்கேட்ட குற்றால வஞ்சி சிறிது தலை குனிந்தாள்.

நாட்டின் பெருமை கூறிப் பொதியமலைக் குறத்தியை வெல்ல இயலாதென்றறிந்த குற்றாலக் குறமாது ஆற்றின் பெருமையால் அம் மாதை வெல்லக்

கருதினள். ஞானிகளும் அறியாத சித்திர நதியின் பிறப்பையும் சிறப்பையும் குறவஞ்சி கூறத்தொடங்கினாள். திரிகூடமலையில், தேன் அருவித் திரை எழும்பிச் சிவகங்கை ஆறுய்ப் பரந்து செண்பக அடவியின் வழியாய்ச் சென்று பொங்குமா கடலில் வீழ்ந்து, சித்திர நதியாய்ப் பாயும் சிற்றாற்றின் பெருமையைக் குறவஞ்சி நிறைந்த சொற்களால் போற்றிப் புகழ்ந்தாள்.

"நவநிதியும் விளையுமிடம்
அவிடமது கலந்தால்
நங்கைமார் குரவையொலிப்
பொங்குமா கடலே
பொங்குகடல் திரிவேணி
சங்கமெனச் செழிக்கும்
பொருந்துசித்ர நதித்துறைகள்
பொன்னுமுததுங் கொழிக்கும்

என்று குறவஞ்சி சித்திர நதியின் பெருமையைச் சிந்தையாரப் புகழ்ந்தாள்.

இதைக் கேட்ட பொதியமலைக் குறமாது தனது மலையில் தோன்றும் பெரியாறென்னும் பொருநையாற்றின் பெருமையை அழகுற எடுத்துரைத்தாள். குறுமுனிவன் வாழும் இடத்திலே தோன்றி வானருவியாக வீழ்ந்து, பொருநையாருகப் பெருகிவரும் பொதியமலை யாற்றின் பெருமையைக் குறமாது கனிந்த சொற்களால் எடுத்துரைத்தாள்.

இவ்வாறு பொருநையாற்றின் பெருமையை வியந்து கூறக்கேட்ட குற்ருலக் குறவஞ்சி பொதியமலையின் பெருமையை அறிந்து இரு மலையும் நிகரென்னும் இதற்கையம் உண்டோ, என்னும் சமரச அறிவோடு சாந்தமாய்ப் பிரிந்து சென்ருள்.

VIII. பாரதியார் பாட்டினபம்

36. செந்தமிழ் நாடு

இவ் வுலகில் முன்னணியில் நிற்கும் நன்னாடுக ளெல்லாம் தமது தாய் மொழியைத் தலைக்கொண்டு போற்றுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் சில காலத்திற்கு முன்னர் அந்நிய மொழிகளில் பேசுவதும் எழுதுவதும் அறிவுடைமைக்கு அழகென்றும், தாய்மொழியைப் புறக்கணிப்பது தவறன்றென்றும் அறிவாளர் கருதுவாராயினர். ஆயினும், இப்பொழுது அத்தகைய கொள்கைகள் அகன்று ஒழிய, ஆர்வம் நிறைந்த தமிழ் மக்கள் தமிழ்த் தாயை ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டுள்ளார்கள்.

தமிழ் மொழியின் நயமறிந்த கவிஞரும் அறிஞரும் அம் மொழி பயிலும் தமிழகத்தை அன்பு ததும்பும் இன்ப மொழிகளாற் போற்றும் அழகு. எல்லையற்ற இன்பம் தருவதாகும். தமிழ் மணங் கமழும் திருநாட்டில் அமைந்த மலையும் ஆறும் தமிழ்க் கவிகள் மனத்

தில் தமிழ் மயமாகவே விளங்கித் தோன்றுகின்றன. 'என்றுமுள தென் தமிழை இயம்பி இசைகொண்ட' திரு முனிவன் வாழும் பொதியமலை தமிழ் மலையாகவே திகழ்கின்றது. வடதிசையினின்றும் இலங்கையை நாடிச் சென்ற வானர வீரரை நோக்கி, "தென் தமிழ் நாட்டில் அமைந்த அகன்ற பொதியமலையில் அகத்திய முனிவன் அமர்ந்திருக்கின்றான். அம் முனிவன் அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியை ஆதரித்து வளர்க்குமிடம் அதுவாதலின், வானரங்காள்! அம் மலையை வணங்கி அப்பாற் செல்க" என்று கம்பர் கூறும் மொழிகளில் தமிழ் அன்பு கலந்து இலங்கு கின்றது. இன்னும், அப் பொதிய மலையிற் பிறந்து, திருநெல்வேலி வழியாய்ச் சென்று அந் நாட்டை ஊட்டி வளர்க்கும் பொருநை என்னும் தமிழ் ஆற்றை, "பொன் திணிந்த புனல் பெருகும் பொருநை எனும் திரு நதி" என்று கம்பர் போற்றிப் புகழ்ந்தார்.

இத் தகைய தலையாய அன்பு, பிற்காலத்துப் புலவரிடமும் பொருந்தித் திகழக் காணலாம். செந்தமிழின் சுவை தேர்ந்து செஞ்சொற்கவி செய்த பாரதியார், தமிழ் மொழி வழங்கும் திருநாட்டைப் போற்றிப் புகழும் மொழிகள், புதியதோர் ஊக்கம் அளிப்பனவாம்.

"செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே"

என்று கவிஞர் அழகாக எடுத்துரைத்தார். செந்தமிழ் நாடு என்று சொல்லும்பொழுது தென் தமிழின் தீந்

தேன் செவிகளில் விரைந்து பாய்ந்து நிரம்புகின்றது. தாயின் இனிமையும் அன்பும் செந்தமிழ் நாடு என்னும் பெயரில் அமைந்திருத்தலால், நம் செவியின் வாயிலாக இன்பத் தேன் வந்து பாய்வதாகும். இத் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த அறிஞர், இனிமையும் தமிழும் வேறென்று அறிந்தாரல்லர்; தமிழ் என்னும் பதத்திற்கே இனிமை என்ற பொருள் கண்டார்கள். இத்தகைய இனிமை வாய்ந்த தமிழ் ஒலி, இன்னொலியாய், இன்ப ஒலியாய், ஆனந்தத் தேன் சொரியும் அழகிய ஒலியாய் இனிமை பயப்பது இயல்பே யன்றோ? இன்னும், இந் நாட்டைத் தந்தை நாடென்று கருதும் பொழுது, அத் தந்தையின் மக்களாய்ப் பிறந்த நமது உரிமை, மனத்தில் முனைந்து தோன்றுவதாகும். இவ் வுரிமைக் கருத்து உள்ளத்தைக் கவரும்பொழுது வீரம் நிரம்புகின்றது. தாயை அன்பின் உருவமாகவும், தந்தையை வீரத்தின் வடிவமாகவும் கருதிப் போற்றுதல் தமிழ் வழக்காகும். அந்த முறையில் தமிழ் நாட்டைத் தாய் நாடு என்று நினைக்கும் பொழுது அன்பினால் இன்பம் பிறக்கும்; தந்தை நாடு என்று கருதும்பொழுது, ஆண்மையால் வீரம் பிறக்கும். இவ் வுண்மையை உணர்த்தக் கருதிய பாரதியார், முதலில் தாயன்பை அமைத்து, பின்பு தந்தையின் வீரத்தைப் பேசும் முறை, அறிந்து போற்றுதற் குரியதாகும். இறைவனைத் தாய் வடிவாகவும் தந்தை வடிவாகவும் கொண்டு அம்மையப்பர் என்று வணங்கும் முறையும் இக் கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றது. பாசங்களினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பம் பெற விரும்பிய பெரியார், 'அம்மையே

அப்பா ஒப்பிலா மணியே '' என்று இறைவனை முதலில் அன்னையாகவே கருதி அகங் குழைவா ராயினார். ஆகவே, செந்தமிழ் நாடு, முதலில் எம் தாய் நாடு ; அப்பால் எம் தந்தை நாடு : இதுவே உண்மைத் தொண்டராய் உழைக்கும் உயர்ந்தோர் உளப் பான்மையாகும் ; மெய்யன்பு வாய்ந்த தமிழர் உணர்ச்சியாகும்.

இத் தகைய செந்தமி ழன்னையை நாம் போற்றுவது மெய்யாயின் அத் தாயின் அருந்தவப் புதல்வரை ஆர்வத்தோடு பேணுதல் வேண்டும். காவிய நயங்களெல்லாம் கனிந்தொழுகும் நூல்செய்த கம்பரை நாம் இன்னும் உரிய முறையில் போற்ற வில்லை. தன்னே ரிலாத தெள்ளு தமிழ்ப் புலவராய வள்ளுவரை இன்னும் தமிழ் நாடு தக்க முறையில் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. அருந் தமிழ்ச் செல்வமே பெரும் பொருட் செல்வத்திலும் சிறந்த தென்று தெளிந்து இளமையிலேயே துறவறம் பூண்டு சிலம்பு பாடிய இளங்கோவடிகளது பெருமையை இன்னும் உணர்ந்தோ மில்லை ; தமிழ்மொழிக் குற்ற குறையைத் தமக்குற்ற குறையாகக் கருதி மனமும் மெய்யும் வருந்திய மணிமேகலை ஆசிரியரது மாண்பை அறிந்தோ மில்லை. நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று முக்கண்ணன் முன்னின்று மொழியும் கலையில் தெளிவும், கட்டுரை வன்மையும் வாய்ந்த பொய்யடிமை யில்லாப் புலவரைப் போற்று கின்றேமில்லை. முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய மற்றைய உத்தமக் கவிகளையும், நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரையும் மனக் கோவிலில் அமைத்து மகிழ்

கின்றோமில்லை. ஏனைய நாடுகள் தம் புலவரையும், கவி ஞரையும் போற்றுகின்ற பெருமையையும், நம் தமிழ் நாடு தமிழறிஞரைப் புறக்கணிக்கின்ற சிறுமையையும் அறிவோமாயின், பிறரது ஏற்றமும் நமது இழிவும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும். இத் தகைய பெருந்துயிலினின்றும் விழித்து அருந்தமிழைப் போற்றும் நாள் எந்நாளோ, அந்நாளே நம் நாட்டுக்கு நன்னாளாகும்.

37. முப்பெருங் கவிஞர்

நல்லறிஞரது உள்ளத் தடத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பொங்கும் ஆர்வத்திற் பிறப்பது இயற்கவிதையாகும். இத் தகைய கவி பாடும் நல்லியற் கவிஞர், உலகில் சிலரே யாவர். அன்னார் இயற்றும் அருங் கவிதையில் மாந்தர் அறிந்து உய்தற் குரிய விழுமிய உண்மைகள் அமைந்து மிளிரும். அவர் மொழிகளில் ஒளியும் இனிமையும் நிரம்பித் ததும்பும். இத் தன்மை வாய்ந்த கவிஞருள் ஒருவராகிய பாரதியார், தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாகப் பொருநை நாட்டிற் பிறந்தார்; அருந் தமிழ் மொழியுடன் ஆரியமும் ஆங்கிலமும் அளவோடு பயின்று தம் உள்ளத்தி லெழுந்த தள்ளரிய ஆர்வத் தால் இனிய தமிழ்ப்பாட் டிசைத்தார்.

பழம் பெருமை வாய்ந்த தமிழகத்தின் அறிவை யும் ஆண்மையையும், வளத்தையும் வாணிபத் திறத் தையும், ஆற்றையும் அருங் காற்றையும் அக் கவிஞர் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். சோழநாட்டை வளநா டாக்கிய காவிரியும், தொண்டைநன்னாட்டின் நல்லணி யாய்த் திகழும் பாலாறும், புலவர் நாவிற் பொருந்திய வைகை யாறும் தமிழ் நாட்டை அழகு செய்யுந் தன்மையை நினைந்து பாரதியார் நெஞ்சம் தழைக் கின்றார். ஆயினும், நல்லறிவே நாட்டின் உயிரெனக் கருதிய அக் கவிஞர் தமிழ் நாட்டிற்கு என்றும் அழியாப் பெருமை யளித்த நல்லியற் கவிஞரை நாவார வாழ்த்துகின்றார்.

"கல்வி சிறந்த தமிழ் நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு"

என்றெழுந்த பாரதியார் பாட்டின் நயம் அறியத் தக்கதாகும். கல்வி நலம் படைத்த தமிழ் நாட்டிலே கம்பர் பிறந்தார்; இறவாத பெரும் பணுவல் இயற்றினார்; தமிழ் நாட்டிற்கு அழியாத பெருமையை அளித்தார்; 'கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்' என்ற அழியாத புகழ் மாலை பெற்றார். இத் தகைய கவிஞர் அருளிய காவியம் செந்தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்ததோர் நல்லணி யன்றோ?

இன்னும் இம் மாநிலத்தில் வாழும் மாந்தர்க் கெல்லாம் ஒளிநெறி காட்டும் உயரிய கவிஞரைப் பிறப்பித்து நல்கிய பெருமையும் செந்தமிழ் நாட்டுக்கே உரியதாகும்.

"வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே—தந்து
வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு"

என்றெழுந்த பாரதியார் வாய்மொழி தமிழ் நய மறிந் தோர்க்குத் தேனினும் இனிப்பாகும். திருவள்ளுவர் என்னும் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர் பன்னூற்றாண்டு கட்கு முன்பு இந் நாட்டிலே தோன்றினார்; உல கெலாம் இன்புற்று வாழுமாறு ஒளிநெறி காட்டினார்; இன்று உலகறிந்த கவிஞருள் ஒரு தனிக் கவிஞராக ஒளிர்கின்றார். அக் கவிஞர் தென்னாட்டிற் பிறந்தவ ராயினும் எந் நாட்டிற்கும் உரியவர்; அவர் பொரு ளுரை தென் மொழியில் எழுந்ததெனினும் பன் மொழியாளர்க்கும் பொதுவுடைமையாகும். சமயக் கணக் கர் மதிவழிச் செல்லாது உலகியல் காட்டி, உறுதிப் பொருள் நாட்டிய அக் கவிஞர் நிலமிசை நீடுவாழ்கின் றார். இத் தகைய மதிநலம் வாய்ந்த கவிஞரைத் தன்

ணகத்தே தோற்றுவித்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாட்டின் பெருமையைப் பாரதியார் வாயார வாழ்த்துகின்றார்.

இன்னும், சேர நாட்டின் செல்வத்தினும் செந்தமிழ்ச் செல்வமே சிறந்ததெனத் தேர்ந்து இளமையிலேயே துறவறம் ஏற்று, தமிழர் குலமணி விளக்காய் விளங்கிய இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரமென்னும் செம்மை சான்ற காவிய அமுதை அள்ளி உண்டு அளப்பரிய இன்பமுற்ற பாரதியார்,

> " நெஞ்சை
> அள்ளும் சிலப்பதி காரமென் றோர்மணி
> ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு "

என்று நம் தாய்நாட்டைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். கற்போர் மனத்தைக் கவரும் திறம் வாய்ந்த நூல்களுள் சிலப்பதிகாரம் தலைசிறந்ததாகும் என்று பாரதியார் அறிந் துணர்த்தினர். இரும்பினை இழுக்கும் காந்தம் போல் கற்போர் கருத்தினைக் கவருந் திறம் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்திருத்தலை உணர்ந்த கவிஞர், ' நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' என்று அச் செஞ்சொற் காவியத்தைப் போற்றினர் ; இனிய செந்தமிழ்ப் பனுவலாய் இலங்கும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தமிழ்த் தாயின் கழுத்தில் இலங்கும் செம்மணி மாலையாகக் கருதி உள்ளம் தழைத்தார். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர் தகைமையையும், முந்நாட்டின் சீர்மையையும், முத்தமிழின் நீர்மையையும் முறையாக இளங்கோ முனிவர் தொடுத் தமைத்த பாமாலை தமிழ்த் தாயின் திருமார்பின் ஆரமாக அமைந்து அழகுசெய்தற் குரியதன்றோ ?

இத் தகைய பழம் பெருமை வாய்ந்த பைந்தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தும், தமிழ் மொழியின் பெருமையையும், இனிமையையும் உணராது வறிதே காலம் கழிக்கும் இக் காலத் தமிழ் மக்கள் நிலை கண்டு பாரதியார் இரங்குகின்றார். முன்னோர் முயன்று தேடித்தந்த முழு மணிகள் மண்ணுள் மூழ்கி மறைந்து கிடப்ப, அவர் பின்னோராய நாம் வறிஞராய் இவ் வுலகில் வாழ்கின்றோம்; பாலிருந்த பானையைப் பாழ் பானை என்பது போல், தமிழறிஞர் மரபிற் பிறந்த நம்மையும் தமிழரெனப் பிற நாட்டார் அழைக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் வாயிருந்தும் ஊமையராய், கண்ணிருந்தும் குருடராய், செவியிருந்தும் செவிடராய்த் திரியும் இக் காலத் தமிழ் மக்களை நோக்கி,

" நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்;
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும் "

என்று கவிஞர் பரிவுடன் வேண்டுகின்றார். நறுஞ் சுவை நிறைந்த தமிழின் நீர்மையைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து மகிழ்தல் வேண்டும். ' யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் ' என்னும் முன்னோர் மொழியின் வழி நின்று இனிமை வாய்ந்த தமிழ் மொழியை யாண்டும் பரப்புதல் வேண்டும். 'வீடுதோறும் தமிழின் முழக்கம்; வீதிதோறும் தமிழின் விளக்கம்; நகரமெங்கும் தமிழோசை; நாடு எங்கும் தமிழோசை :' இவ் வாறாக எங்கும் தமிழ் முழக்கமே பெருமுழக்கமாய்ப் பொங்கி எழுதல் வேண்டுமென்பது பாரதியாரது பெரு விருப்பமாகும்.

38. கலையின் விளக்கம்

'அழகிய பொருளால் என்றும் அடைவது ஆனந்தமே' என்று ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் அருளிப் போந்தார். கண்ணினைக் கவரும் அழகையும், கருத்தினைக் கவரும் அறிவையும் தெய்வ நலங்களாகக் கருதி வழிபட்ட பெருமை பாரத நாட்டினர்க்கு உரியதாகும். அழகினைத் திருமகள் என்றும், அறிவினைக் கலைமகள் என்றும் கொண்டு பாரத முன்னோர் போற்றினார்கள். வெள்ளைக் கலையுடுத்து, வெள்ளைப் பணிபூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருக்கும் கலைமகளைப் பாரதியார் போற்றும் முறை சாலச் சிறந்ததாகும்.

இவ் வுலகில் வழங்கும் கலைகளைக் கவின்கலையென்றும், பயன்கலை என்றும் பகுத்துக் கூறுவதுண்டு. கண்ணையும் செவியையும் கவர்ந்து, அவற்றின் வாயிலாக மனத்திற்கு இன்பம் ஊட்டும் கலைகள் கவின் கலைகளாகும். மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் பல திறப்பட்ட பொருள்களை ஆக்கிக்கொள்வதற்குச் சாதனமாகிய கலைகள் பயன்கலைகள் எனப்படும். இவ்விரு வகைக் கலைகளின் வடிவமாக நாமகள் விளங்குகின்றாள் என்னும் உண்மையைப் பாரதியார் நன்கு அருளிப் போந்தார்.

செஞ்சொற் கவி இயற்றும் கலைவாணர் கருத்திலும், உள்ளொளி வாய்ந்த உரவோர் மனத்திலும் உலகினர்க்கு ஒளிநெறி காட்டும் உயரிய மறையிலும், கலைமகள் மகிழ்ந்துறைகின்றாள். இன்னும், இன்

னிசை வீணையை மலர்க் கரத்தி லேந்திய கலைமகள், மக்கள் பேசும் மழலை மொழியிலும், மாதர் இசைக்கும் மதுரப் பாட்டிலும், கீதம் பாடும் குயிலின் குரலிலும், சிறையாரும் மடக்கிளியின் செந் நாவிலும் அமர்ந் திருக்கின்றாள். அன்றியும், மாடகூடங்களை அழகு செய்யும் ஓவியங்களிலும், கோயில்களில் அமைந்த சீரிய சிற்பங்களிலும் கலைமகள் விளங்குகின்றாள். எனவே, செவியினைக் கவரும் இயற் கவியும் இன்னிசையும், கண்ணினைக் கவரும் ஓவியமும் சிற்பமும் அறிவுத் தெய்வம் உறையும் இடங்களாகும்.

இவ் வுலகில் வாழும் மக்களுக்குப் பயன்படும் பொருள்களை ஆக்கி அளிக்கும் தொழிலாளர் பலராவர். இரும்பை யுருக்கி வெம்படை வடிக்கும் கருங்கைக் கொல்லரும், திண்ணிய மரத்தைக் குறித்து முறித்துப் பணி செய்யும் தச்சரும், குழைத்த மண்ணாற் பாண்டங்களை வனையும் குயவரும், பட்டாலும் பருத்தி நூலாலும் ஆடைகளை நெய்யும் சாலியரும் உலக வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுங் கலைகளைப் பயின்று பணி செய்கின்றார்கள். அன்னார் பணிகளிலும் கலை மாது பண்புற்று இலங்குகின்றாள்.

இன்னும், வேதம் பயிலும் வேதியரும், வீரம் விளைக்கும் வேந்தரும், வான்பொரு ளீட்டும் வணிகரும், தாளாண்மையிற் சிறந்த வேளாளரும் ஒருங்கே வணங்கும் விழுமிய தெய்வம் அறிவுத்தெய்வமே யாகும். மாந்தரது உள்ளத் தாமரையில் இனிதுறைந்து, அவர் அறிவினுக் கறிவாய் நின்று, புன்னெறி விலக்கி நன்னெறி காட்டும் தெய்வம் கலைத்தெய்வமே. மேலோ

ரென்றும் கீழோ ரென்றும் எண்ணுது, செல்வ ரென்றும் வறிஞ ரெனறும் கருதாது, முதிய ரென்றும் இளைய ரென்றும் பாராது, 'எக் குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அறிவினை விரும்புவோர் அனைவரும் வருக' என்று அருள் கூர்ந்து அழைத்திடுந் தெய்வம் அறிவுத் தெய்வமே யன்ருே ?

இத் தகைய தெய்வத்தை நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழியாற் போற்றினுர்கள். அறிவறிந்த மாந்தர் ஆண்டுதோறும் எண்ணும் எழுத்தும் அமைந்த ஏடுகளை வரிசையாக அடுக்கிக் கலைவிழா எடுத்தார்கள் ; விரையுறு நறுமலர் தூவி வணங்கினுர் கள் ; வண்ணமும் சாந்தமும் வழங்கினுர்கள். இவ் வாறு ஆண்டுதோறும் நிகழும் நாமகள் விழாவினைக் கண்ட பாரதியார்,

" செந்தமிழ்மணி நாட்டிடை யுள்ளீர்
சேர்ந்தித் தேவை வணங்குவம் வாரீர்
வந்தனம் இவட் கேசெய்வ தென்ருல்
வாழி அஃதிங் கெளிதன்று கண்டீர்
மந்திரத்தை முணுமுணுத் தேட்டை
வரிசை யாக அடுக்கி அதன்மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் இவள் பூசனை யன்ரும் "

என்று சாற்றியருளினுர். ஆண்டிற் கொரு முறை கலையேடுகளை எடுத்தடுக்கி மலர்மாலை புனைவதும், சந்தனம் சாத்துவதும், மந்திரம் முரல்வதும், வந்தனை புரிவதும் உயரிய வழிபா டென்று கருதுதல் பெருந் தவருகும். 'போக்க மிக்கவர்' பூவையும் நீரையும் கலை மகள் பொருளாகக் கருதமாட்டாள். கலைவடிவாய

நாமகள் விரும்பும் வழிபாடுதான் யாதோ என்றறிய விரும்புவோர்க்குப் பாரதியார் நல்வழி காட்டுகின்றார். தமிழ் நாட்டிலுள்ள வீடுதோறும் கலையின் ஒளி திகழ வேண்டும். வீதிதோறும் இரண்டொரு கல்லூரி இலங்க வேண்டும். நகரந்தோறும் கலாசாலைகள் ஓங்க வேண்டும். கல்வி நலம் அறியாத கசடர் வாழும் ஊர்களை எரியினுக்கு இரையாக்க வேண்டும் : இவ்வாறு அறியாமையை அழித்து ஒழித்து யாண்டும் கலையின் ஒளி விளங்கச் செய்தலே நாமகளின் அருள் பெறுதற்குரிய நல்ல வழிபா டென்று பாரதியார் அறிவிக்கின்றார்.

நாட்டிலுள்ள ஏழை மாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலையாய அறமென்னும் உண்மையை,

" இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த் தண்சு னைகள் இ யற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆல யம்பதி னாயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ளத ருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி ளங்கியொ ளிரநி றுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக்கெ ழுத்தறி வித்தல் "

என்று பாரதியார் அறிவித்துப் போந்தார். பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமே அறத்தின் பெருமையை அறிந்து அதனை ஆர்வமுற வளர்த்த நாடு தமிழ் நாடாகும். வருந்தி வந்தவர் அரும்பசி களைந்து அவர் திருந்திய முகங் கண்டு திளைத்த நாடு இந் நாடாகும். கொழுகொம்பின்றிக் குழைந்து கிடந்த சிறு முல்லைக்

கொடியின் துயர் கண்டு தரியாது, அக் கொடி படரு மாறு தன் பொற்றேரை நிறுத்திச்சென்ற புரவலன் வாழ்ந்த நாடு இந் நாடாகும். வழி நடந்து செல்லும் ஏழை மக்கள் வெங்கதிரோன் கொடுமையால் வாடி வருந்தா வண்ணம் இனிய சாலைகளும் சோலைகளும் அமைத்து அறம் வளர்த்த நாடு இந் நாடாகும். மும்மைசால் உலகுக் கெல்லாம் முதல்வனாய இறைவனுக்குச் செம்மை சான்ற கோயில்களும் கோட்டங்களும் எடுத்த நாடு இந் நாடே யாகும். இங்ஙனம் அன்னசாலைகள் அமைத்தலும், ஆலயங்கள் எடுத்தலும், சாலைகள் வகுத்தலும், சோலைகள் வளர்த்தலும் சிறந்த அறங்களே எனினும், அறிவை வளர்க்கும் கல்லூரிகள் நிறுவுதலே தலைசிறந்த அறமென்று பாரதியார் அறிவுறுத்தினார்.

'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்னும் உண்மையைப் பழந்தமிழ் மக்கள் பொன்னே போல் போற்றினர். கல்வி நலம் வாய்ந்தவரே மக்களாவ ரென்றும், அந் நலம் அமையப்பெறாத மானுடர் விலங்கனைய ரென்றும், பழந் தமிழ்ப் பனுவல் பகுத்துரைக்கின்றது. 'கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்' என்றார் நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர். எனவே, உடம்பினை வளர்க்கும் அன்ன சாலையினும் உயிரினை வளர்க்கும் அறிவுச்சாலை சிறந்ததென்று அறைதலும் வேண்டுமோ ? கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியாய இறைவன் 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான்' என்னும் உண்மையை உணர்வோமாயின், இறைவனை வணங்குதற் குரிய ஆலயங்களை அமைப்

பதற்கு முன்னே அறிவினை வளர்க்கும் கல்லூரிகளை அமைத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது விளங்குவ தாகும். இதனாலேயே, கலை நல மறியாது வருந்தும் எளியவர்க்கு, எழுத்தறிவிக்கும் அறம், ஏனைய அறங் களினும் நூறாயிரம் மடங்கு மேலான தென்று பாரதி யார் அறிவித்தார். இத் தகைய கல்விச் சாலைகளை நாடெங்கும் நாட்டுதலே கலைமகளின் திருவுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் உயரிய வழிபாடாகும். கல்லூரிகளிற் போந்து எண்ணும் எழுத்தும் பயிலும் மாணவர் கண்ணெதிரே, கலைமகளின் வீணையும் கையும் விரிந்த முகமலரும் விளங்கித் தோன்றும்.

39. பண்டாரப் பாட்டு

ஆன்ம வீரம், படை வீரத்தினும் பெரிதென்னும் உண்மையைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே தமிழ்நாடு அறிந்துகொண்டது. நாடாளும் வேந்தரது மறப்படையையும் வெல்லும் ஆற்றல், அறப் படையை எடுத்து ஆளும் ஆன்ம வீரரிடம் உண்டு என்பது பண்டைத் திருத்தொண்டர் சரித்திரத்தால் நன்குணரப்படும். சைவ சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டில் நிலை நிறுத்திய மூவருள் ஒருவராய திருநாவுக்கரசரை ஒரு சிறந்த ஆன்ம வீரராகக் கருதி, அவர் வாழ்க்கையையும் வாய்மொழியையும் பாரதியார் நன்கு உணர்ந்துள்ளார். மாநில வேந்தரது மறப் படையின் வலிமையை அறப்படையால் வெல்லலாகுமென்று ஆயிரத் திருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே உலக மக்களுக்கு அறிவித்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவரது ஆன்ம வீரம் பாரதியார் உள்ளத்தில் புகுந்து உந்துவதாயிற்று.

இவ் வுலகில் புயவலியும் படைவலியும் படைத்தோரே வீரராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேலை நாட்டில் படைச் செருக்குற்று வாழ்ந்த அலெக்சாண்டர், நெப்போலியன் முதலியோரை வீரராகக் கொண்டு போற்றுகின்றார்கள். புயவலியினும், படைவலியினும் பெரிய ஆன்மத் திறல் படைத்த வீரராகத் திருநாவுக்கரசர் விளங்கினார். சமண சமயத்தைக் கைவிட்டு, அப் பெரியார், சைவ நெறியைச் சார்ந்தபொழுது, சமண மன்னன் சீற்ற முற்றான் ; மதம் மாறித் தவ

றிழைத்த நாவுக்கரசரைக் கொணருமாறு வெம்படை தாங்கிய வீரரைப் போக்கினன். அவ் வீரர், அப்பர் இருந்த இடம் போந்து வீரமொழி பேசி ஆரவாரித் தனர். எனினும், அவரது உருண்டு திரண்ட மேனி யைக் கண்டு அப்பர் சிறிதும் அஞ்சினா ரல்லர்; அவர் கையி லமைந்த படைக்கலங்களைக் கண்டு இறையள வும் கலங்கினா ரல்லர்; " நாமார்க்குங் குடியல்லோம், நமனை யஞ்சோம் " என்று தொடங்கும் வீரப்பாட் டிசைத்தார். இவ்வாறு மன்னனது பரந்த படையின் முன்னே தமியராய், அஞ்சா நெஞ்சினராய் நின்று அவன் மறப்படையைத் தம் ஆன்ம வலியால் வென்ற அப்பரது வீரப் பாட்டு, பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது:

" யார்க்குங் குடியல்லேன் யானென்ப
தோர்ந்தனன் மாயையே - உன்தன்
போர்க்கஞ் சுவேனோ பொடியாக்கு
வேனஉன்னை மாயையே "

என்று தம்மை அச்சுறுத்திய மாயையைப் பழித்தும் பாடியுள்ளார். இப்பாட்டில் திருநாவுக்கரசரது வீர வுள்ளம் விளங்கக் காணலாம்.

பாரதியார் பாடிய வீரப் பாடல்களுள் தலையாக நிற்கும் தகுதி வாய்ந்தது, ' அச்சமில்லை ' என்று தொடங்கும் ' பண்டாரப் பாட்டே ' யாகும். அப் பாட்டிலே,

" பச்சை ஊனி யைந்தவேற் படைகள் வந்த போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்றெழுந்த அடிகள், நாவுக்கரசரை எதிர்த்து நின்ற மன்னன் படையைப் போன்ற மறப் படையைக் குறிப்

பன என்று கருதுவது பொருத்த முடையதாகும். இன்னும், திருநாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்தக் கருதிய அரசன் அவரை நீற்றறையி லிட்டான். அந் நீற்றறையின் வெம்மையை நாவுக்கரசர் தம் மனச் செம்மையால் வென்றார்.

"மாசில வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே"

என்னும் பாட்டு அந் நிலையில் அப்பரால் பாடப்பட்டதாகும். ஏழு நாள் நீற்றறையில் ஏதமின்றி இருந்து வெளிப்பட்ட நிலையிலும் அவர் பெருமையை அரசன் அறிந்தானல்லன்; பல நாள் உணவின்றி யிருந்த அப்பரது பசியைத் தீர்ப்பான்போல் நஞ்சு கலந்த பாற் சோற்றை அவருக்கு ஊட்டுமாறு பணித்தான். அரசனுடைய ஏவலாளர் நஞ்சு தோய்ந்த அன்னத்தை அப்பர் முன்னே படைத்து நயவஞ்சகம் பேசி நின்றார். ஆருயிர் மருந்து எனப்படும் அன்னத்தில் நஞ்சு கலந்த மாந்தரை நாவுக்கரசர் பகைவரெனக் கருதினா ரல்லர்; நண்பரெனவே கருதினார்; அவ ரிட்ட சோற்றை உண்டு மகிழ்ந்தார். இங்ஙனம் பகைவ ரிட்ட நஞ்சையும் நண்ப ரிட்ட நல்லமுதெனக் கருதி யுண்ட நாவுக்கரசர்,

"பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்"

என்னும் திருக்குறளுக்கு தனி சிறந்த சான்றாயினார். இவ்வாறு நாவுக்கரசர் ஆற்றிய அருஞ் செயலை வள்ளுவர் அருளிய கருத்தொடு கலந்து,

" நச்சை வாயி லேகொ ணர்ந்து நண்பர் ஊட்டு போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்று பாரதியார் நல்ல தமிழ் விருந்தளித்தார்.

நஞ்சுண்டும் சாகாதிருந்த நாவுக்கரசரை நசுக்கிச் சிதைக்குமாறு கடக்களிற்றை அவர்மேல் ஏவப் பணித்தான் காவலன். கட்டவிழ்த்து விட்ட கொலைக் களிறு கூடத்தைக் குத்தி ஒரு குன்றமெனப் புறப்பட்டது. வெஞ்சின வேழத்தைக் கண்ணுற்ற அப்பர் சிறிதும் சஞ்சல முற்று ரல்லர்; செஞ்சடைக் கடவுளின் அடியார்க்கு,

" அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை
அஞ்ச வருவதும் இல்லை "

என்று நெஞ்சுருகிப் பாடினர். தறுகண் வேழம் வெம்மை நீத்து நாவுக்கரசரை வலம் வந்து தாழ்ந்து இறைஞ்சி எழுந்து சென்றது. மதவேழத்தின் செருக்கை யடக்குமாறு திருநாவுக்கரசர் பாடிய பாட்டே, " அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே " என்னும் பல்லவிக்கு அடிப்படை என்று கருதுவது தவறாகாது.

எஞ்ஞான்றும் பதவித் தருக்கும் படைச் செருக்கும் உற்ற அரசர், உலகின் அச்சாணி யன்ன ஆன்றோரையும், மக்கள கருத்தில் உச்சமாக நின்று நிலவும் பெரியோரையும் துச்சமாகக் கருதித் தூறு செய்வதுண்டு. சைவ சமய சீலராக விளங்கிய திருநாவுக்கரசரைப் பலவாறு ஒறுக்கத் துணிந்த பல்லவ மன்னன் இவ் வுண்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட் டாயினன்.

தகைய உலகியலை நன்கறிந்த பாரதியார்,

" துச்ச மாக எண்ணி நம்மைத் தூறு செய்தபோதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்சமென்ப தில்லையே "

என்று பாடினார்.

இன்னும், " ஊனம் ஒன்றில்லாத இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர் " வேறொன்றையும் பொருளாகக் கருதார். மண்ணும் விண்ணும் நிலைகுலைந்தாலும், ஞாயிறும் திங்களும் திசை மாறினாலும் அன்னார் மனந் துளங்குவதில்லை. இவ் வுண்மையை,

" வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென்......
ஊனமொன் றில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட
உத்தமர்க்கே "

என்று அப்பர் தம் தேவாரத்தில் அருளிப்போந்தார். அவ் வான்மத் திறலின் அருமையறிந்த பாரதியார்,

" உச்சி மீது வானி டிந்து வீழுகின் றபோதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்று கற்றாரும் கல்லாரும் அறியும் முறையில் விளக்கிப் போந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமையை உலகறியக் காட்ட விழைந்த இறையனார் வானிள மங்கையரை அப்பர் பால் விடுத்து அவரைப் பதம் பார்க்கப் பணித்தார். அம் மங்கையர் கண்ணொளி வீசித் திருநாவுக்கரசர் உழவாரத் தொண்டாற்றிய இடந்தோறும் தோன்றி நடமாடினர். வேற்படையினும் கொடிய அன்னார் கண்களைக் கண்டு நாவரசர் சிறிதும் கலங்கினாரல்லர்; தளர்ந்தா ரல்லர். உரன் என்னும் கருவியால் ஐம் பொறிகளையும் காத்துநின்ற அப்பரை வெல்ல

இயலாது வான மங்கையர் தோற்றெழிந்தார். காதல் புரியும் மாதரார்,

" கண்கள் வீசு போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்ற பாரதியார் பாட்டு இவ் வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது. ஆகவே, முற்காலக் கவிஞராகிய திருநாவுக்கரசரது வீர வாழ்க்கையும் வீரப் பாடலும் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து வீரக் கவிதையை விளைத்தன என்று கூறுதல் மிகை யாகாது.

40. தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து

தமிழ் மொழி வழங்கும் தென்னாடு தெய்வத் திரு நாடென்று அறிந்து வணங்கத் தக்கதாகும். 'பழ மறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற' திருமால், வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பாய் அமைந்த வடவேங்கட மலையில் நின்று அருந் தமிழைக் காக்கின்றான். நீலத்திரைக் கடல் ஓரத் திலே நின்று நித்தம் தவம் செய்யும் கன்னித் தெய்வம் கருங்கடலைக் கையமர்த்திக் காவல் புரிகின்றாள். இன்னும் 'நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்த' முத்தமிழ் முனிவர், புகழ் பூத்த பொதிய மாமலையில் அமர்ந்து தமிழகத்தைக் கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோல் காத்தருள்கின்றார். இங்ஙனம் வடபால் நீலமேனி நெடியோனும், தென்பால் கன்னித் தெய்வமும், குடபால் அருந்தவ முனிவரும் கருத்துற நோக்கிக் காவல் புரிதலால் செந்தமிழ்நாடு தெய்வக் காவலில் அமைந்த திருநாடாகப் பாரதியார் உள்ளத்திலே தோன்றுகிறது.

இத் தகைய திருநாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த தாய் மொழியின் முற்காலப் பெருமையையும், பிற்காலச் சிறுமையையும் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசை யுற்ற கவிஞர், தமிழ்த் தாய் முறையிடும் பான்மையில் உருக்கமாக ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார்.

தமிழன்னை, தலையி லணிந்த சூளாமணி சரிய, இடையி லணிந்த மணிமேகலை தளர, இணையடிச் சிலம்புகள் புலம்ப, கண் கலங்கி நின்று, தன் தகை சான்ற பிள்ளைகளை நோக்கி, 'என் ஆருயிர் மக்காள்! ஆதிசிவனருளால் இந் நானிலத்தில் தோன்றினேன்; முத்தமி ழறிந்த முனிவ ரருளால் திருந்தினேன்;

இயலாது வான மங்கையர் தோற்றெழுந்தார். காதல் புரியும் மாதரார்,

" கண்கள் வீசு போதினும்
அச்ச மில்லை அச்ச மில்லை அச்ச மென்ப தில்லையே "

என்ற பாரதியார் பாட்டு இவ் வரலாற்றை நினைவூட்டு கின்றது. ஆகவே, முற்காலக் கவிஞராகிய திருநாவுக் கரசரது வீர வாழ்க்கையும் வீரப் பாடலும் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து வீரக் கவிதையை விளைத்தன என்று கூறுதல் மிகை யாகாது.

40. தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து

தமிழ் மொழி வழங்கும் தென்னாடு தெய்வத் திரு நாடென்று அறிந்து வணங்கத் தக்கதாகும். 'பழ மறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற' திருமால், வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பாய் அமைந்த வடவேங்கட மலையில் நின்று அருந் தமிழைக் காக்கின்றான். நீலத்திரைக் கடல் ஓரத் திலே நின்று நித்தம் தவம் செய்யும் கன்னித் தெய்வம் கருங்கடலைக் கையமர்த்திக் காவல் புரிகின்றாள். இன்னும் 'நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்த' முத்தமிழ் முனிவர், புகழ் பூத்த பொதிய மாமலையில் அமர்ந்து தமிழகத்தைக் கண்ணினைக் காக்கும் இமைபோல் காத்தருள்கின்றார். இங்ஙனம் வடபால் நீலமேனி நெடியோனும், தென்பால் கன்னித் தெய்வமும், குடபால் அருந்தவ முனிவரும் கருத்துற நோக்கிக் காவல் புரிதலால் செந்தமிழ்நாடு தெய்வக் காவலில் அமைந்த திருநாடாகப் பாரதியார் உள்ளத்திலே தோன்றுகிறது.

இத் தகைய திருநாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த தாய் மொழியின் முற்காலப் பெருமையையும், பிற்காலச் சிறுமையையும் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசை யுற்ற கவிஞர், தமிழ்த் தாய் முறையிடும் பான்மையில் உருக்கமாக ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார்.

தமிழன்னை, தலையி லணிந்த சூளாமணி சரிய, இடையி லணிந்த மணிமேகலை தளர, இணையடிச் சிலம்புகள் புலம்ப, கண் கலங்கி நின்று, தன் தகை சான்ற பிள்ளைகளை நோக்கி, 'என் ஆருயிர் மக்காள்! ஆதிசிவனருளால் இந் நானிலத்தில் தோன்றினேன்; முத்தமி ழறிந்த முனிவ ரருளால் திருந்தினேன்;

நற்றமிழ் மன்னரது செல்வச் சிறுமியாய்ச் செழித்து வளர்ந்தேன்; அறிவறிந்த மக்கள் ஆக்கி யளித்த காவியக் கலனணிந்து விளங்கினேன்; இடைக் காலத்தில் பல நல்லணிகளைப் பறிகொடுத்தேன். இன்று பசையற்ற மாக்கள் பதருமற் பேசும் வசை மொழி என் செவியினைச் சுடுகின்றது; உள்ளத்தை அறுக்கின்றது. புத்தம் புதிய கலைகள் மேலை நாடுகளில் மெத்த வளர்கின்றனவாம். அக் கலைகள் ஐம்பெரும் பூதங்களின் திறத்தினை அருமையாக உணர்த்துகின்றனவாம். அம் மேன்மைக் கலைகள் என்பால் இல்லையாம். மேலைநாட்டு மொழிகளே இனி மேலோங்கி வாழுமாம். யான் மெல்லத் தளர்ந்து, மேன்மை யிழந்து, அழிந்து ஒழிவேனாம். இவ்வாறு மதியிலார் உரைக்கும் மாற்றம் அறியீரோ? பேதையர் கூறும் புன்மொழி கேளீரோ? இவ் வசை மொழி என்பா லமைய நீர் வாளா விருத்த லாகுமோ? எட்டுத் திசையும் சென்று கிட்டிய கலைகள் யாவும் கொணர்வீர். புத்தணி புனைந்து என் நலத்தினைப் புதுக்குவீர். நல்ல கலைப் பொருள் அனைத்தையும் வாரிக் கொணர்ந்து நல்குவீர். ஆதி பகவன் அருள் வலியாலும், இன்று சார்ந்த புலவரது தவ வலியாலும், அப் பேதையர் உரைத்த பெரும்பழி ஒழியும். இசையோடு இப் புவிமிசை என்று மிருப்பேன்' என்று தமிழன்னை தன் ஆற்றாமையை அறிவித்துத் தமிழ் மக்களைத் தட்டித் தேற்றி எழுப்புகின்றாள்.

இங்ஙனம் தமிழ்த் தாயின் வாய்மொழியாகப் பாரதியார் எழுதியுள்ள பாட்டின் கருத்து அறிந்து போற்றுதற் குரியதாகும். மேலை நாடுகளில் நாள்

தோறும் நலமுற்றோங்கி வளரும் நவீனக் கலைகள் தமிழ் மொழியில் இல்லை என்பது உண்மையே. அக்குறைபாடறிந்து தமிழன்னை வருத்தமுற்றாளேனும் சீற்றமுற்றா ளில்லை. மேலை நாட்டுக் கலைகளி லமைந்த அரும் பொருள்களை எடுத்துரைக்கும் திறம் தமிழ் மொழிக் கில்லை என்றும், அத் திறமின்மையால் இனி மெல்லத் தமிழ்மொழி இறந்துபடு மென்றும், விரிவிலா அறிவினர் கூறும் வசைமொழி கேட்டுத் தமிழ்த் தாய் சீறுகின்றாள்; அருந்தமிழின் ஆற்றலறிந்தவர் எவரும் அவ்வாறு உரை செய்யாராதலால் 'கூறத் தகாதவன் கூறினான்' என்றாள். தமிழ் மொழியின் நீர்மை உணராத முழு மகனே அவ்வாறு உரைக்கத் துணிந்தனனாதலால் அந்தப் 'பேதை உரைத்தானே' என்று அன்னை அவனைச் சுட்டி இகழ்ந்துரைத்தாள். ஆயினும், அத் தீய வெஞ்சொல் அன்னையின் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்கின்றது. தகவிலார் கூறும் வசையினைத் தீர்த்து இசையினை நல்குமாறு அருந்தமிழ் மக்களை அன்னை வருந்தி அழைக்கின்றாள்.

ஆங்கிலம் முதலிய மேலை நாட்டு மொழிகளையறிந்த மாணவர் கடமையைப் பாரதியார் பண்புறக் கூறுகின்றார்: பிற நாட்டு நல்லறிஞர் இயற்றிய புத்தம் புதிய கலைநூல்களைத் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும். அக் கலைகளிலமைந்த புதிய கருத்துக்களை உணர்த்தும் பெற்றி வாய்ந்த பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பண்டைப் பனுவலிற் பதிந்துகிடக்குமாயின் அவற்றை ஆழ்ந்தெடுத்து வழக்காற்றில் உய்த்தல் வேண்டும். புதிய சொற்கள் வேண்டுமாயின், தமிழ்ச் சொல்லாக்க முறையறிந்து அவற்றைப் பிறப்பித்தல் வேண்டும்.

நல்ல நூல்களை மொழி பெயர்த்தும், நவீன நூல்களை இயற்றியும் தமிழ் மொழியின் கலைச் செல்வத்தைப் பெருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் விரைந்து பணிசெய்ய முற்படாது, தமிழ் மொழியின் பழம்பெருமை பேசி மகிழ்வதாற் பயனில்லை. "மறைவாக நமக்குள்ளே பழங் கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை." 'கண்ணுதற் பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து, பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த பைந்தமிழ்' என்று பாராட்டுவதனால் தமிழ் மொழி பரவிவிட மாட்டாது. 'என்றுமுள தென்றமிழ்' என்று இறுமாந்து பேசுவதால் தமிழ் மொழி ஏற்றமுற மாட்டாது. 'சங்கத் திருப்பிலேயிருந்து வைகை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை' என்று வாய்ப்பறை சாற்றுவதால் தமிழ் மொழி வளர்ந்துவிட மாட்டாது. தமிழ் மொழித் தொண்டு செய்யக் கருதும் தகைசான்ற அறிஞர் பழம் பெருமை பேசும் பழக்கத்தை விட்டொழித்து, தமிழ் மொழியின் குறைகளை அறிந்து பணி செய்ய முற்படவேண்டும். தமிழ் நாட்டிலமைந்த பல்கலைக் கழகங்கள் மேலை நாட்டுக் கலைகளை மொழி பெயர்க்கும் விழுமிய பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். தமிழன்னை மீண்டும் தலை சிறந்து விளங்கும் காலம் வருமோ என்று ஏங்கித் தளர்பவர் இந் நாளில் பலராவர். இங்ஙனம் தமிழ்ச் சேய்களிற் பலர் மயங்கித் தளர்ந்தாலும் தமிழ்த் தாய் மனம் தளரவில்லை; உரனிழந்த மக்கள் மனத்தைத் தேற்றுகின்றாள்; எத் திசையும் புகழ் மணக்க மீண்டும் தான் ஏற்றமுறும் காலம் அண்மையில் வருமென்று அறிவிக்கின்றாள். ஆதிசிவன் அருளாலும் அறிவறிந்த மக்கள் ஆர்வத் தாலும் வீறுபெற்று விளங்குவேன்' என்று தமிழன்னை வாயிலாகப் பாரதியார் கூறும் வாய்மொழி கார் மேகத்தினிடையே இலங்கும் கதிரொளி யாகும்.

"வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு."